

Sisters Planet

Kaçabilirsin ama gerçekten saklanabilir misin?

SIMON BECKETT

KAPAN

ithaki

ASIL DEHŞET EVDEDİR!

Dört kitaptan oluşan David Hunter serisinin ardından Simon Beckett, yeni kitabı *Kapan*'la yeniden, geçmişi arkasında bırakmaya çalışan bir adamın hikâyesini anlatıyor.

Polisten kaçarken kendisini Fransa'da bulan Sean bir kapana basar ve o andan itibaren, gizem dolu bir dünyanın kapıları ardına kadar açılır.

Simon Beckett *Kapan*'la birlikte okuyucularına tekinsiz, gerilim dozu yüksek, etkisinden kolayca çıkılamayacak bir deneyim sunuyor.

Çeviren: Aslıhan Kuzucan

İthaki

22 TL

Simon Beckett

1960 yılında Sheffield'da doğdu. İngiliz filolojisi üzerine yüksek lisansını tamamlamasının ardından, eğitmen olarak İspanya'ya gitti. Oradan döndükten sonra serbest gazetecilik yapmaya başladı ve şimdiye kadar *The Times, The Daily Telegraph, The Observer* gibi gazeteler için yazı yazdı. Uluslararası çoksatanlardan olan dört kitaplık David Hunter serisinin diğer kitapları *Ölümün Kimyası, Kemiklerin Şifresi, Ölülerin Fısıltısı ve Mezarların Çağrısı* İthaki Yayınları tarafından yayımlandı.

Kapan
Simon Beckett

Orijinal Adı: *Stone Bruises*

İthaki Yayınları - 994

Yayına Hazırlayan: *Artun Gebenlioğlu*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Kübra Tekeli*
1. Baskı, Mart 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-440-4

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Aslıhan Kuzucan, 2015
© İthaki, 2015
© Simon Beckett, 2014

Kapak Görseli: *fotolia.com*

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

i™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
: Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Simon Beckett

KAPAN

Çeviren
Aslıhan Kuzucan

Birinci Bölüm

Arabanın benzini bitmek üzereydi. Saatlerdir hiç benzin istasyonu işaretine rastlamamıştım ve yakıt göstergesi de kırmızıydı. Ana yoldan ayrılmam gerekiyordu ama uçsuz bucaksız gibi duran tarlalar sanki beni, motor son nefesini verene kadar dolandırma niyetindeydiler. Günün henüz erken saatleri olmasına rağmen hava boğucu ve sıcaktı. Açık pencerelerden kırbaç gibi çarpan rüzgâr, havayı serinletmiyor yalnızca hareketlendiriyordu.

Direksiyona kapanmış, arabanın her an stop etmesini beklerken, yeşil bariyerlerin arasında bir boşluk gördüm. Solumdaki buğday tarlalarının arasından sonu görünmeyen bir yol uzanıyordu. Nereye vardığına aldırış etmeden, tekerlek izleriyle dolu yüzeyde sarsılarak ilerlemeye başladım. İzler ağaçlık bir alana varıyordu. Audi'yi içine sürdüğümde dallar pencereleri çizdi. Arabayı durdurdum. Ağaçların gölgeleri daha serindi. Tik tak eden sessizlikte akan suyun sesini duyabiliyordum. Gözlerimi kapatıp kafamı arkaya yasladım ama dinlenecek zamanım yoktu.

Yola devam etmeliydim.

Arabanın torpido gözüne baktım. İçinde işe yarar hiçbir şey yoktu. Tek bulduğum çöp ve dolu sayılabilecek bir

paket sigaraydı. Eskiden içtiğim Camellardan... Sigarayı almak için yolcu koltuğuna uzandığımda kokuyu fark ettim. Çok baskın olmasa da tıpkı güneşte kalmış et gibi rahatsız ediciydi.

Yerdeki makarasından çıkmış emniyet kemerinde de yolcu koltuğunun pahalı derisindeki lekenin aynısından vardı. Sert kumaşının bir kenarı neredeyse yırtılmıştı. Dokunduğumda parmaklarım yapış yapış oldu ve koyu rengi elime bulaştı.

Bütün yolu her şey ulu orta meydandayken geldiğimi düşünmek başımı döndürdü. Elimden geldiğince arabadan uzaklaşmak istiyordum ancak onu bu şekilde bırakamazdım. Dışarı çıkarken dallar kapıya çarptı. Ağaçlık alanın içinden geçen bir dere vardı. Torpido gözünden aldığım kumaşı suyun içine daldırırken ellerim titredi. Koltuk epey kolay silinse de kan, emniyet kemerinin dokumasına işlemişti. Tüm gücümle ovduktan sonra kumaşı derede duruladım. Ellerimi ovalarken su, camdan bir kelepçe gibi bileklerimi sardı, dipten gelen kumla güzelce yıkanmamı sağladı. Yine de temizlenmiş gibi hissetmiyordum.

Yüzüme su çarptığımda yanağımdaki çizikler yandı. Tekrar arabaya döndüm. Yoldan kalkan toz, arabanın siyah boyasının üstünü kaplamıştı. Bir kaya yardımıyla İngiltere plakasını söküp bagajdaki sırt çantamı almaya yeltendim. Çantayı kaldırdığımda, çantam yedek lastiği saklayan keçeye takıldı ve onun altından beyaz bir şey göründü. Keçeyi kenara çekip politene sarılmış paketi fark edince mideme kramplar girdi.

Dizlerimin bağı çözülmüştü. Arabaya yaslandım.

Hemen hemen şeker paketi boyutlarındaydı ama içindeki beyaz toz pek masum olamazdı. Sanki biri görecekmiş gibi hızla etrafıma bakındım. Ama ağaçlardan ve fondaki sinek vızıltılarından başka bir şey yoktu. Pakete baktım. Bir

sorunla daha uğraşamayacak derecede yorgundum. Onu yanıma almak istemiyordum ama burada da bırakamazdım. Sırt çantamın diplerine tıktıktan sonra bagaj kapısını kapayıp yürümeye başladım.

Ağaçlık alandan ayrılırken buğday tarlalarında hâlâ yaşam belirtisi yoktu. Telefonumu çıkarmadan önce arabanın plakalarını ve anahtarlarını uzun bitki saplarının içine fırlattım. Telefonum bozuktu ve tamir olma umudu da yoktu. Yürümeye devam ederken Sim kartı çıkarıp ikiye böldüm ve kartın parçalarını bir tarlaya, telefonu diğer tarlaya attım.

Zaten arayacak kimsem de yoktu.

Güneş tepede yükseldikçe yolun gri asfaltı hafifçe dalgalanıyor, kıvrılıyordu. Üstündeki birkaç araba hareketsiz görünüyor, ani bir renk parlaması içinde geçip gidene kadar sıcağın içinde mahsur kalmış gibi duruyorlardı. Özel maymunum olan çantam, sırtımın tepesindeydi. Arabadan yeterince uzaklaştığımı hissedene kadar yaklaşık bir saat yürüdüm. Sonrasında başparmağımı kaldırarak otostop çekmeye başladım.

Dikkatleri üstümde toplayıp yabancı olduğumu hemen ilan eden kızıl saçlarımın hem faydası hem zararı vardı. İlk duran, eski bir Peugeot'nun içindeki genç bir çift oldu.

"Où allez vous?*" diye sordu adam, sigarasını hemen hemen hiç kıpırdatmadan.

Dil ayarlarımı değiştirmeye çabaladım. Son zamanlarda Fransızca konuşmaktansa duymaya daha çok alışmıştım ama beni durduran şey bu olmamıştı. *Nereye gidiyorum?*

Hiçbir fikrim yoktu.

"Herhangi bir yere. Yolculuk ediyorum."

Kız, hiç şikâyet etmeden arkaya geçince ben de öndeki yolcu koltuğuna yerleştim. Sürücünün güneş gözlüğü takmasına çok sevinmiştim çünkü bu, benimkini çıkarmamam

* Fr. "Nereye gidiyorsunuz?" –çn

için güzel bir bahaneydi. Gözlüğüm, yüzümdeki en feci morluğu bile gizliyordu.

Adam kızıl saçlarıma baktı. "İngiliz misin?"

"Evet."

"Fransızcan oldukça iyi. Uzun zamandır mı buradasın?"

Cevap vermekte bir an için zorlandım. Sanki bir ömür gibi geldi. "Pek sayılmaz."

"Peki nereden öğrendin?" diye sordu kız, koltukların arasından uzanarak. Tombuldu, siyah saçlıydı ve sevimli yüzü genişti.

"Gençken buraya sık sık gelirdim. Ve... Fransız filmlerini severim."

Sonra niyetlendiğimden daha fazla bilgi verdiğimi fark edip sustum. Neyse ki bu konu ikisinin de ilgisini çekmişe benzemiyordu. "Ben Amerikan filmlerini tercih ederim," diyerek omuz silkti adam. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim.

Beni küçük bir kasabanın dışında bıraktılar. Ekmek, peynir, bir şişe su ve tek kullanımlık çakmak almak için küçük Euro fonumu karıştırdım. Meydandaki açık hava pazarından bir de beyzbol kasketi satın aldım. Bu, ucuz bir Nike taklidiydi ama beni güneşten koruyup morluklarımı saklamamı sağlayacaktı. Paranoyakça davrandığımı farkındaydım ama buna engel olamıyordum. Artık gereğinden fazla dikkat çekmek istemiyordum.

Kasabayı arkamda bırakıp yeniden kırlarda yola koyulunca çok rahatladım. Güneş ensemin açıkta kalan kısmını yakıyordu. Yaklaşık bir kilometre sonra bir dizi kavak ağacının altında durup biraz bagetle peynir yemeye çalıştım. Birkaç ısırık aldıktan sonra mide ağrımın yol açtığı öğürtüden dolayı hepsini kustum. Kasılmalarım geçtikten sonra bir ağacın dibine çöktüm. Öylesine bitkin hissediyordum

ki, içimden gelen tek şey orada öylece yatıp her şeyden vazgeçmekti.

Ama bunu yapamazdım. Çakmağı çakıp sigaramı yakarken elim titredi. Son iki yıldır hiç sigara içmemiştim ve şimdi kendimi yuvaya dönmüş gibi hissediyordum. Dumanla birlikte gerginliğimin bir bölümünü de dışarı üfledim. Çok şükür ki birkaç dakikadır hiçbir şey düşünmüyordum.

Sigaramı bitirdikten sonra ayaklanıp yeniden yola koyuldum. Nerede olduğuma dair pek bir fikrim yoktu ama zaten planım olmadığı için bu durum pek önemli değildi. Ne zaman bir araba geçse başparmağımı kaldırıyordum ama arabaların sık geçtiği pek söylenemezdi. Buradaki yolların hepsi *route bis*'ti. Bu da hızlı ana yol ve otoyollarla çevrelenmiş ıssız yollar anlamına geliyordu. Akşama doğru, bir Citroën ve bir Renault'ya binmiş ve yirmi kilometreden daha az bir yol almıştım. Otostop çektiğim bütün arabaların sürücüleri komşu kasaba ya da köye giden yerliler olduğu için yolculuklarım kısa sürmüştü. Yol öylesine sessizdi ki, dünyanın geri kalanının beni unuttuğuna inanabilirdim. Duyduğum tek şey, yere sürttüğüm çizmelerimin sesi ve sineklerin bitmek bilmez vızıltısıydı. Hiç gölgelik alan yoktu ve kasketimin korumasına minnettardım.

Bana yüz yıl gibi gelen bir süre boyunca yürüdükten sonra geniş tarlaların yerini kestane ağaçlarından oluşan gür bir orman aldı. Etrafı eski tel örgülerle çevriliydi ama ardındaki geniş yapraklı dallar yine de insanı güneşten koruyabilirdi.

Sırt çantamı acıyan omuzlarımdan dikkatlice alıp su içtim. Şişede yalnızca birkaç santimetre kalmıştı. Kan kadar ılıktı ve hepsini içsem de susuzluğumu gidermeye yetmemişti. Keşke bir şişe daha alsaydım, diye düşündüm. Ama o zaman daha başka bir sürü şey yapmam gerekirdi ve artık onları değiştirmek için çok geçti.

Gözlerimi kısarak yola baktım. Dümdüz ilerliyor, sıcağın altında parlıyordu ve gözün görebildiği kadar uzaklarda bile kimsecikler yoktu. Umutla bir arabanın belirmesini bekliyordum. Ama olmadı. Tanrım, hava çok sıcaktı. Kendimi çoktan kavrulmuş hissediyordum bile. Kasketimi çıkarıp parmaklarımı terden ıslanmış saçlarımın arasında gezdirdim. Yolun biraz gerisinde, bir çiftlik kapısının önünden geçtiğimi hatırladım. Dudağımı ısırdım, geri dönmek istemiyordum. Ama kararı kuruyan boğazım verdi. Başka bir kasabaya varmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum ve susuz yürümek için fazla sıcaktı.

Sırt çantamı alarak geldiğim yolu geri yürümeye koyuldum.

Kapı, ormanı çevreleyen aynı paslı tellerle donatılmıştı ve içeri uzanan yol, kestane ağaçlarının arasında kayboluyordu. Kapının yanı başında bir posta kutusu, posta kutusunun üstünde de tek bir sözcüğü heceleyen, silinmiş beyaz harflerle *Arnaud* yazıyordu. Kapıdaki menteşede eskiliğine rağmen sağlam görünen bir asma kilit sallanıyordu ama açık bırakılmıştı.

Yeniden yola baktığımda görünürde hâlâ hiçbir şeyin olmadığını fark ettim. Tellere dikkat ederek kapıyı itip içeri girdim. Yol, nazikçe yukarı doğru tırmandıktan sonra aşağı doğru kıvrılıyor ve ağaçların arasından çatı kümeleri ortaya çıkıyordu. Yolu takip ettiğimde kendimi tozlu bir avluda buldum. Avludaki harap görünen eski çiftlik evinin yarısı, dayanıksız görünen bir iskeleyle kaplıydı. Karşısında kocaman bir ambar ve diğer tarafta ise içinde eski bir saatten başka hiçbir şey olmayan bir ahır vardı. Hiç at yoktu ama kemerlerin altında istikrarlarını çeşitli yöntemlerle göstererek park etmiş birçok tozlu araç bulunuyordu.

Ortalıkta kimse görünmüyordu. Yakınlarda bir yerlerden bağıran keçinin ve toprağı eşeleyen birkaç tavuğun

sesi duyuluyordu. Onları saymazsam in cin top oynuyordu. Avlunun eşiğinde durdum, daha fazla ilerlemek istemiyordum. Çiftlik evinin kapısı aralıktı. Boyasız lambrilerine doğru yürüyüp kapıyı çaldım. Önce bir sessizlik oldu, sonra bir kadın sesi cevap verdi.

"*Qui est-ce?*"*

Kapıyı iterek açtım. Parlak avludan sonra içerisi aşılamaz derecede karanlık gelmişti. Birkaç saniye sonra mutfak masasında oturmuş genç kadını, birkaç saniye sonra ise kucağındaki bebeği fark ettim.

Boş şişeyi kaldırdım. Cümlemi Fransızca kurmaya çalışırken hâlâ tereddütlerim vardı. "Biraz su alabilir miyim acaba?"

Bir yabancı tarafından rahatsız edilmek rahatını kaçırdıysa da bunu hiç belli etmedi. "İçeri nasıl girdin?" diye sordu, sesi sakin ve telaşsızdı.

"Kapı açıktı."

Kadın bana bakarken kendimi haneye tecavüz etmişim gibi hissettim. Bebeği yüksek, ahşap bir sandalyeye koydu. "Bir bardak da su ister misin?"

"Harika olur."

Şişeyi lavaboya götürdü. Musluk suyuyla önce onu, sonra bardağı doldurdu. Su buz gibiydi ve demir tadı vardı.

"Teşekkür ederim," dedim, boş bardağı uzatırken.

"Çıkarken kapıyı arkandan kilitler misin?" diye sordu. "Açık kalmaması gerekiyor."

"Tamam. Yeniden teşekkür ederim."

Güneşin vurduğu avluya doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Ormanın içinden geçip ana yola çıkan yolu takip ettim. Daha önce olduğu gibi sessizdi. Herhangi bir arabanın gelip gelmediğini görmek için ara sıra arkama bakıyordum ama

* Fr. Kim o? –çn

güneşin altında kavrulan asfalttan başka hiçbir şey yoktu. Yükümü azaltmak için başparmaklarımı sırt çantamın kayışlarının altına soktum. İçinde ne olduğunu hatırladığımda, çanta sanki daha da ağırlaşıyordu. Bu fikri aklımdan uzaklaştırıp bir ayağımı diğerinin önüne atmaya yoğunlaştım.

Bir motorun homurtusu, kendini aşırı sıcak sessizlikten gittikçe ayırmayı başardı. Dönüp baktığımda sıcaktan yamulmuş kara bir lekenin yaklaşmakta olduğunu gördüm. İlk başta kendi yansımasının üstünde hareket etmeden asılı kalmış gibi göründü. Sonrasında lastikleri aşağı doğru uzanıp yola dokundu ve en sonunda bana doğru hızla gelen mavi bir arabaya dönüştü.

Tavanında bir şey olduğunu fark edince hemen ağaçların gölgesinden çıktım. Bunun ne olduğunu bir süre sonra idrak edecektim. Tel örgünün üzerinden atlarken pantolonum takıldı ve sırt çantam yüzünden ters bir şekilde yere indim. Arabanın motor sesi daha da yükselince hiç durmadan ormana daldım. Ses neredeyse dibimde bitince bir ağacın altına sığınıp yola baktım.

Polis arabası bir karaltı içinde geçip gitti. Yavaşlayıp yavaşlamadığını, beni görüp görmediklerini anlamak için kulağımı yola verdim. Ama motor sesi gittikçe azalıp kayboldu. Başımı ağaca yasladım. Aşırı tepki verdiğimi, Fransız polisinin muhtemelen beni umursamayacağını bilsem de kendimi tehlikeye atamayacak kadar diken üstündeydim. Üstelik sırt çantamın aranması ihtimalini de göze alamazdım.

Ağzımda acı bir tat vardı. Kandı bu; dudağımı ısırmıştım. Tükürüp sırt çantamdaki su şişesine uzandım. Ağzımı çalkalarken ellerim titriyordu. Nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Orman alçak bir yamaca kurulmuştu. Biraz uzakta, ağaçların arasından küçük gölün parıltısını görebiliyor-

dum. Gölün bir tarafındaki çiftlik yapılarının çatıları ise bu mesafeden küçük ve silik görünüyordu. Su istediğim yerde bulunuyor olabilirlerdi. Bu durumda hâlâ onların topraklarındaydım.

Ayağa kalkıp pantolonuma yapışan dalları ve toprağı temizledim. Tişörtüm terden üstüme yapışmıştı. Hava insanı kavuracak kadar sıcaktı. Yeniden göle bakarken içinde yüzmeyi diledim. Ama böyle bir şey olamazdı. Yürümeye devam etmem gerekiyordu. Sudan bir yudum daha alıp ağaçtan uzağa bir adım attığım sırada ayağımı bir şey yakaladı. Çığlık çığlığa bağırdım.

Acı bütün bacağımı sardığında dizlerimin üstüne çöktüm. Sol ayağım bir çift siyah, yarım daire şeklindeki çenelerin içine çekilmişti. Ayağımı kurtarmaya çalışsam da her hareketim, bacağım boyunca uzanan bir acıya neden oldu.

"Tanrım!"

Telaş içinde nefes alıp vererek durdum. Birbirine dolanmış ağaç köklerine saklanmış demir bir kapana basmıştım. Kapan, ayağımı tarak kemiğinin ortasından bileğime kadar yakalamış; sivri, demir dişlerini çizmemin sert derisinin içine batırmıştı. Etimin öylesine derinine girmişti ki, kemiğime değen soğukluğu hissedebiliyordum.

Görüntüyü inkâr ederek gözlerimi sıkı sıkı kapadım. "Ah, kahretsin! *Kahretsin*!"

Ama bu şekilde hiçbir yere varamazdım. Sırt çantamdan kurtulup daha iyi bir pozisyon aldım ve kapanın çenelerini yakaladım. Yerlerinden bile kıpırdamadılar. Boştaki ayağımla bir ağaç kökünden güç alarak yeniden denedim. Bu kez küçücük bir gevşeme hissiyle ödüllendirilsem de bu hiç yeterli değildi. Metal kenarlar ellerime battıkça sarf ettiğim güçle kollarım titredi. Yavaşça bırakarak geri yaslandım. Nefes nefese kalmıştım.

Ellerimdeki yaraları emerek kapanı daha yakından inceledim. Kaba saba bir şeydi, hafifçe paslansa da çok uzun süredir burada olduğu söylenemezdi. Aslında menteşelerdeki yağ yeni görünüyordu. Bu endişe vericiydi. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak dikkatimi kapanı sabit tutan zincire verdim. Zincir kısaydı ve ağaç köklerinin arasına gömülü ahşap bir çiviye doğru uzanıyordu. Zincire birkaç kez asılmam, boşuna zaman harcadığıma beni ikna etmeye yetmişti bile.

Önümde uzanan, kapana kısılmış ayağımla oturup kendimi elimle ittirerek daha rahat bir pozisyon almaya çalıştığım sırada ıslak bir şey hissettim. Su şişesi onu düşürdüğüm yerde duruyordu ve içindekinin çoğu, kuru toprağı ıslatmıştı. Dökülecek kadarının dökülmüş olmasına rağmen şişeyi yerden aldım. Dikkatlice kafama diktikten sonra kapağını kapatarak düşünmeye çalıştım.

Tamam, sakin ol. İlk başta hissettiğim acı, tıpkı diş ağrısını andıran ve kavalkemiğime kadar uzanan bir zonklamaya dönüştü. Deri çizmeme kan sızmaya başlamıştı. Sinek vızıltısı dışında güneşin gölgelediği orman sessizdi. Çiftlik evlerinin uzakta kalan çatılarına baktım. Aramızda, bağırsam kimsenin duyamayacağı kadar mesafe vardı ama zaten böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu. Tabii ki mecbur kalana kadar.

Sırt çantamın içindeki çakıyı aradım. Orada bir yerde olduğunu biliyordum ama ararken parmaklarım başka bir şeye rastladı. Çekip çıkardığımda buz kestim.

Fotoğrafın köşesi kıvrılmış ve solmuştu. Onun sırt çantamda olduğunu bilmiyordum. Varlığını bile unutmuştum. Kırışıklıktan kızın yüzü hemen hemen gizlenmişti ve gülümsemesi bozulmuştu. Arkasında, mavi gökyüzünün altında capcanlı görünen Brighton İskelesi vardı. Saçları

sarıydı ve güneşten rengi açılmıştı. Yüzü bronz ve sağlıklı görünüyordu. Mutluydu.

Başım dönüyordu. Fotoğrafı kaldırırken sanki ağaçlar eğildi. Derin derin nefes aldım. Bunu bir daha yapamamaktan korkuyordum. Geçmiş artık çok uzaktaydı. Onu değiştirebilmek için elimden hiçbir şey gelmezdi ve içinde bulunduğum an yeterince endişe vericiydi. Çakımı bulup daha rahat etmek için kıpırdandım. Çakının bıçak kısmı yedi santimetre kadardı, şişe ve şarap açacağı vardı ama demir kapanları sökmek için hiçbir şey koymamışlardı. Bıçağı çenelerin arasına sokup açmaya çalıştım ve çat diye kapandığında geriye düştüm.

Kırık bıçağı yere atıp başka bir şey bulabilmek için etrafıma bakındım. Yakınlarda kuru bir dal vardı. Ulaşamayacağım bir yerde olduğu için daha küçük bir dalla onu kendime doğru çektim. Kalın ucunu çenelerin arasına soktum. Metal, tahtayı oysa da kapan yavaşça açılmaya başladı. Daha fazla baskı uyguladım. Demir çeneler etimden çıkmaya başladığında dişlerimi sıktım.

"Evet! Haydi *ama*!"

Dal kırıldı. Çeneler yeniden kenetlendi.

Çığlık attım.

Acı azaldığında sırtüstü yatıyordum. Kendimi yukarı doğru çekip dalla kapana zayıfça vurdum. "Piç!"

Artık durum vahim değilmiş gibi davranamazdım. Ayağımı kapandan kurtarmayı başarsam bile çok uzaklara yürüyemezdim. Ama bu sorunu kabullenmek istiyordum, çünkü kendimi kapandan kurtaramamak çok daha korkutucuydu.

Şimdi mutlu musun? Bu belayı başına sen açtın. Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak daha acil olan soruna yoğunlaştım. Çakının şarap açacağını kullanarak

kapanı yerinde tutan çivinin etrafını kazmaya başladım. Boş bir girişim olsa da, çakıyı toprağa ve ağaç köklerine saplamak beni biraz rahatlatmıştı. En sonunda bıçağı atıp yeniden ağaç gövdesine yaslandım.

Güneş gökyüzünde belirgin bir şekilde alçalmıştı. Havanın kararmasına henüz saatler olsa da bütün gece orada öylece yatmak zorunda olma fikri epey ürkütücüydü. Sürekli fikir üretmeye çalışıyordum ama yapabileceğim tek bir şey kalmıştı.

Derin bir nefes alıp bağırdım.

Sesim hiç yankı yapmadan kayboldu. Su için gittiğim çiftliğe ulaştığından şüpheliydim. Daha yüksek sesle, İngilizce ve Fransızca olarak sesim kısılana ve boğazım yırtılana kadar bağırdım.

"Kimse yok mu?" Hıçkırır gibi oldum ve daha sakin bir şekilde, "Lütfen," dedim. Öğleden sonranın sıcaklığı sanki sözlerimi yutmuştu ve sözlerim ağaçların arasında kaybolmuştu. En sonunda ortalığı yeniden sessizlik bürüdü.

O an hiçbir yere gidemeyeceğimi anlamıştım.

Ertesi sabah ateşim çıktı. Sırt çantamdan uyku tulumumu alıp bütün gece sarınsam da çoğunlukla düzensiz bir şekilde titremiştim. Ayağım donuk bir acıyla zonkluyor, nabız gibi atıyordu. Bileğimin üstüne kadar şişmişti. Çizmemin bağcıklarını elimden geldiğince çözmüş olmama rağmen artık siyaha dönen ve yapış yapış olan derisi sımsıkıydı. Patlamaya hazır kocaman bir çıban gibiydi.

Günün ilk ışığıyla beraber tekrar bağırmayı denedim ancak boğazım o kadar kuruydu ki sesim çatlak bir karganınki gibi çıktı. Bir süre sonra bunu bile yapacak gücüm kalmadı. Dikkat çekmek için başka yöntemler düşündüm ve altında oturduğum ağacı ateşe verme fikri bir anlığına beni heye-

canlandırdı. Aklım başıma gelmeden önce ceplerimde çakmak aradım.

Bunu ciddi anlamda aklımdan geçirebilmem beni korkutuyordu.

Ama bu bilinçli anım pek uzun sürmedi. Güneş doğup, kuşluk vakti sıcaklığına bürünürken uyku tulumumdan kurtuldum. Ateşler içinde yanıyordum. Ateşlenmenin altın kuralı olan terden sırılsıklam olma ve aynı anda tir tir titreme safhalarını yerine getirmiştim. Nefretle ayağıma baktım. Kapana yakalanmış bir hayvan gibi onu çiğneyebilmek istedim. Bir anlığına bacağımı ısırıp kendi derimin, kanımın ve kemiğimin tadına bakabileceğimi düşündüm. Ağaca yaslanıp oturdum. Ayağımın tadına bakan tek şey, yarım ay şeklindeki demirdi.

Karmaşık, aşırı heyecanlı fantezilere dalarak kendimden geçtim. Bir an gözlerimi açtığımda bana bakan bir yüz gördüm. Bu bir kızdı. Güzeldi; Meryem Ana'ya benziyordu. Beni suçlayarak ve kederlendirerek mahvederken fotoğraftaki kızla birleşir gibi oldu.

"Özür dilerim," dedim ya da dediğimi sandım. "Özür dilerim."

Beni affettiğine dair bir işaret görmeyi umarak kızın yüzüne baktım. Ama o sırada arkadaki kafatası şekli parlamaya başladı, yüzeyde görünen güzelliği söküp attı, altından çürümüşlük ve bozulmuşluk çıktı.

İçimde yeni bir acı alevlenmişti. Bu beni doruklarına alıp götüren taze bir işkenceydi. Uzaklardan bir yerlerden birinin çığlıkları duyuluyordu. Çığlıklar belirsizleştiğinde tanıdığım ama tam çıkaramadığım bir dilde konuşan sesleri fark ettim. Her şey silinip gitmeden önce birkaç sözcük kendilerini kilise çanı belirginliğiyle sundu.

*"Doucement. Essayez d'être calme."**
Sakin olun, kabul. Ama neden ses çıkarmayacakmışım ki?
Acı her yerimi sarınca var olmaktan vazgeçtim.

* Fr. *"Sakin olun. Ses çıkarmamaya çalışın."* –çn

Londra

Tavan penceresi buğuyla kaplanmıştı. Yağmur, trampeti andıran bir sesle ona çarpıyordu. Yatakta yatarken lekelenmiş yansımalarımız cama hapsolmuş sisli ikizlerimizmiş gibi asılı kalmıştı.

Chloe yine uzaklaşmıştı. Onu, üstüne gitmemem ve kendi isteğiyle geri dönene kadar yalnız bırakmam gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Tavan penceresine bakarken sarı saçları, bit pazarından aldığı deniz kabuğu lambasının ışıltısıyla parladı. Gözleri maviydi ve kırpışmıyordu. Her zamanki gibi, elimi gözlerinin önünden geçirdiğimde hiçbir tepki vermeyeceğini hissettim. Ne düşündüğünü sormak istesem de sormadım. Söylemesinden korktum.

Odada, çıplak göğsüme değen hava soğuk ve nemliydi. Evin diğer ucunda duran Chloe'nin şövalesindeki boş tuvale hiç dokunulmamıştı. Haftalardır da öyleydi. Bu küçük daireyle özdeşleştirdiğim yağ ve terebentin kokusu bariz bir şekilde kaybolmuştu.

Yanımda kıpırdandığını hissettim.

"Ölümü hiç düşünür müsün?" diye sordu.

İkinci Bölüm

Bana bakan bir göz vardı. Siyahtı ama katarakt yüzünden ortası bulutlanmış, karanlık şekilli gri bir sisle kaplanmıştı. İçinde bir dizi çizgi dalgalanıyordu. Sonra bir tahta parçasının üzerindeki damar şeklini aldılar. Göz düğümü, onu kaplayan sis ise tozlu bir battaniye gibi sarmalayan örümcek ağını andırdı. Sanki uzun zaman önce ölmüş böceklerin kabuklarıyla bezenmişti. Ama örümcekten hiç iz yoktu.

Buna ne kadar uzun süre baktım, bilmiyorum ama bir noktadan sonra sert ve yılların etkisiyle kararmış ahşap bir kiriş olduğunu anladım. Biraz sonra uyanık olduğumu fark ettim. Hareket etmek için herhangi bir zorunluluk hissetmiyordum; üşümüyordum ve rahattım. O an için bu kadarı yeterliydi. Zihnim bomboştu, üzerimdeki örümcek ağına bakmakla yetiniyordum ama hemen bunun doğru olmadığını düşündüm. Bilincim yerine geldikçe aklımda sorular ve telaş oluşuyordu: kim, ne, ne zaman?

Nerede?

Kafamı kaldırıp etrafıma bakındım.

Tanımadığım bir yerde, tanımadığım bir yatakta yatıyordum. Burası bir hastane ya da polis hücresi değildi. Odadaki tek, küçük pencereden içeri güneş ışığı sızıyordu. Baktı-

ğım kiriş bir çatı kirişiydi ve her iki taraftan da yere kadar yayılan üçgen, ahşap bir kaburganın parçasıydı. Gün ışığı, çatının üst üste binmiş padavralarında parıldıyordu. Çatı katıydı herhalde. Görünüşe bakılırsa burası bir çeşit ambardı. Yüksekti, yerler çıplak döşeme tahtalarıyla kaplıydı ve her iki uçta da eğik duvarlar vardı. Benim yatağım bu duvarlardan birine yaslanmıştı. Hurdalar ve çoğu kırık dökük olan mobilyalar, sıvasız taş duvarların dibine istiflenmişti. Odaya yılları, eski ahşabı ve taşı simgeleyen küflü bir koku hâkimdi. Sıcaktı ama rahatsız edecek kadar değil.

Tozlu camdan gelen ışık ferahtı ve sabahın erkenliğini taşıyordu. Hâlâ kolumda duran saat, yediyi işaret ediyordu. Sabah olduğunu doğrularcasına dışarıdan bir yerlerden yavru bir horozun boğuk sesi duyuldu.

Nerede olduğuma ve orada ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Kıpırdanınca bacağımın en altında hissettiğim acı, kısa süreli hafızamı etkili bir şekilde sarstı. Üstümdeki örtüyü attığımda ayağımın hâlâ yerinde olduğunu görüp rahatladım. Beyaz bir bandajla sarılmıştı ve parmaklarım ucundan turp gibi çıkmıştı. Oynatmaya çalıştım. Acıyordu ama eskisiyle karşılaştırılamazdı.

İşte tam o anda çıplak olduğumu fark ettim. Pantolonum ve tişörtüm yatağın yanındaki ahşap sandalyenin sırtına asılmıştı. Katlanmışlardı ve yeni yıkanmış gibi duruyorlardı. Çizmelerim sandalyenin hemen yanında, yerdeydi. Birileri delinen çizmemi temizlemeye çalışmıştı. Ama derisinin rengi kan lekesinden kararmıştı ve kapanın dişlerinin açtığı yarıklar tamir edilemez durumdaydı.

Örtüyü yeniden örttüm ve ayağımı kapana kaptırmamla burada uyanmam arasında geçenleri hatırlamaya çalıştım. Hiçbir şey bilmiyordum ama şimdi de başka hatıralarım canlanmıştı. Ormanda yakalanmış, otostop çekmiş ve ara-

bayı terk etmiştim. Sonra burada olmama neden olan olayları hatırladım.

Ah, Tanrım, her şey birer birer aklıma geldiğinde elimi yüzüme götürüp düşündüm.

Eski, siyah bir sallanan ata yaslanmış sırt çantamın görüntüsü her şeyi açığa çıkardı. İçinde ne olduğunu hatırlayınca doğrulup oturdum. Hemencecik gözlerimi kapadım ve dönüp duran odanın yarattığı mide bulantısıyla savaştım. Tam kaybolmaya başlamıştı ki, aşağıdan gittikçe yaklaşan ayak seslerini duydum. Sonra yerin bir bölümü yüksek sesle çatırdayıp açıldı.

Bir kol yerdeki kapağı açtı ve içeri bir kadın girdi. Onu daha önce gördüğümü fark ettim; çiftlikte, kucağında bebek olan kadındı bu. Bu da neden olmasa bile, nerede olduğumun cevabıydı. Beni görünce tereddüt etti.

"Uyanmışsın," dedi.

İngilizce konuştuğunu idrak edebilmem biraz zaman aldı. Aksanı çok barizdi. Güçlü şivesi ve ara sıra tereddüt etmesine rağmen yeterince akıcıydı. Arkamdaki sert taşı hissedince sırtımı duvara verdiğimi fark ettim. Bir el, örtüyü alıp terli bir yumak yaptı. Kendimi bıraktım. Biraz uzağımda durduğunda, yatağın yalnızca yere serilmiş bir döşekten ibaret olduğunu fark ettim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Sesi alçak ve sakindi. Üstünde kolsuz bir tişörtle eskimiş bir pantolon vardı. Tehditkâr bir hâli olmamasına rağmen beynimin miskin bilgisayarı hızım iyice kaybetmişti. Konuşmaya çalıştığımda boğazım acıdı. Yutkunup yeniden denedim.

"Ayağım..."

"Çok kötü kesilmişti. Ama endişelenme, şimdi iyi."

Endişelenme mi? Etrafıma bakındım. "Neredeyim ben?"

Hemen cevap vermedi. Ya soruyu anlamaya ya da cevabı şekillendirmeye çabalıyordu. Fransızca olarak tekrar ettim.

"Çiftliktesin. Su almaya geldiğin yerde." Kendi dilini konuştuğunda sesi çok daha akıcıydı ama yine de tereddütlüydü. Sanki konuşmadan önce kendini ölçüp biçiyor gibiydi.

"Burası... ambara benziyor."

"Evde yer yoktu." Gri gözleri sakindi. "Kız kardeşim seni ormanda bulmuş. Beni çağırdı ve seni buraya getirdik."

Aklımda canlanan kız yüzü hemencecik uçup gitti. Bunların hiçbiri bir şey ifade etmiyordu. Aklım hâlâ karmakarışık olduğu için hatırladıklarımın ne kadarının doğru ne kadarının hezeyan olduğunu bilemiyordum.

"Ne kadar süredir buradayım?"

"Seni üç gün önce bulduk."

Üç *gün* mü? Hafızamda acıya, tere, soğuğa ve teselli sözcüklerine dair belli belirsiz izler vardı ama bunlar yalnızca ateşlendiğim için gördüğüm rüyalar olabilirdi. İçimde yeniden büyüyen telaşı hissedebiliyordum. Cebindeki mendile sarmalanmış kocaman, beyaz tableti çıkarmasını endişe içinde seyrettim.

"O ne?"

"Antibiyotik. Bilincini kaybettiğinden beri veriyoruz. Ateşlenmiştin ve yaran enfeksiyon kapmıştı."

Örtünün altında çadır oluşturmuş olan ayağıma baktım. Diğer bütün korkularım aniden ikinci plana atılmıştı.

"Ne durumda?"

Yatağın yanından bir şişe alıp bardağa su koydu. "İyileşiyor. Ama bir süre üzerine basamayacaksın."

Yalan söyleyip söylemediğini ayırt edemedim. "Ne oldu ki? Bir kapan vardı..."

"Sonra konuşuruz. Dinlenmen gerek. Al."

Tabletle suyu uzattı. Aklım doğru düşünemeyecek kadar karışmıştı. İkisini de aldım ama bu kadında insanı tuhaf bir şekilde rahatlatan bir sakinlik vardı. Otuzundan iki yaş büyük ya da küçük olabilirdi. İnceydi ama göğüsleriyle kalçası

dolgundu. Koyu renk saçları ense kökünden hemen yukarıdaydı ve ara sıra saçını kulağının arkasına, cilveden çok alışkanlık gibi görünen bir hareketle atıyordu. Tek çarpıcı özelliği, yorgun görünen gölgelerin üzerindeki koyu renk ve dumanlı gri gözleriydi.

Tableti yutarken o vakur ve anlaşılmaz gözleri üzerimde hissettim. Suyun yardımıyla tableti mideye indirdim. Önce tek bir yudum aldım, sonrasında nasıl susadığımı fark edip hepsini kafama diktim.

"Daha ister misin?" diye sordu, bitirdiğimde. Başımı evet dercesine sallayıp bardağı uzattım. "Yatağın yanındaki şişelerde temiz su var. Elinden geldiğince çok içmeye çalış. Acın artarsa şunlardan iki tane al."

Bir şişe tablet uzattı. Tam o sırada ayağım zonklamaya başladı. Şimdiki acı öncekinin azametinin yalnızca bir gölgesiydi ama hepsi aynıydı. Göstermemeye çalışsam da sakin, gri gözlerinde onu kandıramadığıma dair bir şeyler vardı.

"İngiliz olduğumu nereden bildin?"

Hiç tereddütsüz cevap verdi. "Pasaportuna baktım."

Suya rağmen bir anda ağzım kurudu. "Sırt çantamı mı karıştırdın?"

"Sadece kim olduğunu öğrenmek için."

Yüzündeki ifade özür dilememekle birlikte sertti. Sırt çantama bakmamaya çalıştım ama kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Şimdi gitmem gerek," dedi. "Dinlenmeye çalış. Sana birazdan yiyecek bir şeyler getireceğim."

Başımı sallamakla yetindim. Gideceği için bir an telaşa kapılmıştım. Odadan çıkana kadar bekledim. Yer kapağı arkasından kapanınca sırt çantamı kendime doğru çektim. Ağırlığından kurtulan sallanan at ileri geri sallandı. Çantayı açıp elimi içine daldırdığımda giysilerden başka hiçbir şey

hissedemedim. Paketin artık orada olmadığına ikna olmuştum ki, parmaklarım kırışık bir plastikle karşılaştı.

Rahatlamış mıydım, mutsuz mu olmuştum bilemiyordum.

Paketin kurcalanmış gibi bir hâli yoktu. Avucumdaydı ve sert ağırlığı beni suçlar gibiydi. Fırsatım varken ondan kurtulmam gerekirdi. Artık çok geçti. Bir tişörte sarıp diğer giysilerimin arasına saklayarak çantamın diplerine tıkıştırdım. Pasaportumla paramın hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettim. Oradaydılar ama onları geri koyduğumda parmaklarım kare şeklinde kaygan bir karta değdi.

Bu, fotoğraftı. İstemesem de kendime engel olamayıp onu çantamdan çıkardım. Kızın yüzünün güneş ışığı altında gülümsediğini görünce göğüs kafesimde bir acı hissettim. Yırtmak için kenarından tuttum ama yapamadım. Onun yerine buruşukluğu düzeltip cebe geri koydum.

Aniden yorgun düşmüştüm ve kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı. Kadın bana pek bir şey söylememişti. Özellikle de neden hastane yerine bir ambarda olduğuma dair. Gecikmeli de olsa bir şey fark ettim. Kadın kapağı kapadıktan sonra bir ses daha duyulmuştu: ahşabın üzerindeki metalin sert *pat* sesiydi bu.

Yerine oturtulmuş sürgü sesi.

Bacaklarımı döşekten çıkardığımda bandajlı ayağım zonkladı. Buna önem vermeden ayağa kalktım. Neredeyse düşecektim. Taş duvara yaslanıp çatının dönüp durmayı bırakmasını bekledim. Sonra bir adım daha attım. Ayağım ağırlığımın altında acı acı bağırıyor gibiydi. Sandalyeye tutunup ilerlediğimde, altında bulunan içi boş bir şey tıngırdadı. İdrar torbamdaki baskıyı ilk defa fark ederken bunun bir lazımlık olduğunu gördüm.

Henüz zamanı değildi. Pek uzaklaşamayacağım açık seçik ortadaydı ama olan biteni öğrenmeden yatağa geri döne-

mezdim. Duvar diplerine yığılmış tozlu eşyalardan destek alarak yerdeki kapana doğru sendeledim. Üstünde demir bir halka vardı. Eski bir çalışma masasından güç alarak çektim. Hafifçe açılsa da hızla geri kapandı.

Sürgülenmişti.

Tanrım. Yeni filizlenen telaşımla savaştım. Buraya kilitlenmem için bir neden göremiyordum. En azından hayra yorulabilecek bir neden. Ama sürgüyü zorlamaya çalışmam söz konusu bile değildi. Büküp açabileceğim bir şey bulabilsem bile bu kadar uzaklaşmış olmam bütün gücümü tüketmişti. Lazımlığı kullanmamla birlikte az da olsa rahatladım. Ardından kendimi döşeğe geri bıraktım. Kaygan bir ter parıltısıyla kaplanmıştım. Başım ve ayağım zonkluyordu.

İki ağrı kesici alıp yattığım hâlde uykuya dalamayacak kadar sinirliydim. Ayağım durulmaya başladığı sırada yer kapağından yumuşak bir ses geldi. Sürgü açıldığında önce tiz bir fısıltı duyuldu, ardından kapak gıcırtıyla açıldı.

Bu kez gelen farklı bir kadındı ve ilkinden daha gençti. Onu daha önce görmemiştim ama kapağı geriye yasladığında yüzüne vuran ışığın oyunları hafızamda ahenksiz bir şeyler canlandırdı. Elinde bir tepsi vardı ve döşekte doğrulmuş oturduğumu görünce utangaç bir edayla gülümsedi. Örtüyü aceleyle kasıklarıma örterek tıpkı bir Rönesans çıplağı gibi mütevazılığımı korudum. Gözlerini kaçırdı, kıkırdamamaya çalıştı.

"Yiyecek bir şeyler getirdim."

Yirmili yaşlarına yaklaşmış gibi görünüyordu. Rengi solmuş tişörtü ve pantolonuyla bile çarpıcı derecede hoştu. Ayaklarında pembe parmak arası terlik vardı ve bu görüntü hem uyumsuz hem de rahatlatıcıydı.

"Pek bir şey yok, sadece ekmekle süt," dedi, tepsiyi yatağımın yanına bırakırken. "Mathilde henüz çok yememen gerektiğini söyledi."

"Mathilde kim?"

"Ablam."

Diğer kadını kastediyordu herhalde. Birbirlerine benzedikleri pek söylenemezdi. Bu kızın saçları daha açık renkli, neredeyse sarıydı ve omuzlarına dökülüyordu. Gözleri, ablasının gri gözlerinin daha açık bir tonuydu. Burnunda hafif bir kemer vardı; bütüne eklenen küçücük bir kusurdu bu.

Bana kaçamak bakışlar atmaya devam ederken bir yandan da gülümsüyordu. Yanaklarında sevimli gamzeler oluşmuştu.

"Adım Gretchen," dedi. Fransız ismi değildi bu ama söylediğinde yakıştığını düşündüm. "Uyanık olmana sevindim. Günlerdir hastaydın."

Şimdi neden bana tanıdık geldiğini çözmüştüm; demek ki hezeyanlarım sırasında gördüğüm Meryem Ana'ya benzeyen yüz, halüsinasyon değildi. "Beni sen mi buldun?"

"Evet." Utanmış ama durumdan hoşnut görünüyordu. "Aslında Lulu buldu."

"Lulu mu?"

"Köpeğimiz. Havlamaya başladı. Tavşan gördüğünü sandım. Başta ölü gibi görünüyordun, çok hareketsizdin. Her yerinde sinekler vardı. Sonra ses çıkarınca yaşadığını anladım." Hızlıca bana baktı. "Seni kapandan kurtarmak için epey uğraştık. Çeneleri levyeyle açmamız gerekti. Tepinip sürekli bir şeyler haykırıyordun."

Ses seviyemi korumaya çalıştım. "Ne gibi?"

"Anlamsız şeyler işte." Yatağın diğer tarafına gidip sallanan ata yaslandı. "Sayıklıyordun ve çoğu da İngilizce olduğu için anlamadım. Ama biz ayağını kurtarınca sustun."

Konuşma şekline bakılırsa bu olanlar çok sıradandı. "Biz dediğin kim?"

"Ben ve Mathilde."

"Sadece ikiniz mi? Beni buraya kendi başınıza mı getirdiniz?"

"Tabii ki." Dudaklarını muzip bir şekilde büktü. "O kadar ağır sayılmazsın."

"Sayılmam, ama... Neden hastanede değilim? Ambulans çağırmadınız mı?"

"Telefonumuz yok ki." Bunda tuhaf bir şey görmediği çok açıktı. "Her neyse, gerek de yoktu zaten. Mathilde yaralarla falan nasıl ilgilenilmesi gerektiğini biliyor. Babamız Georges ile dışarıda olduğu için o da... Yani sonuçta biz kendimiz hallettik."

Ne söyleyecekken durduğunu ya da Georges'un kim olduğunu bilmiyordum ama şu anda düşünecek daha önemli şeylerim vardı. "Mathilde hemşire mi?"

"Ah, hayır. Ama ölmeden önce anneme o baktı. Hayvanlar kendilerini yaraladığında da o bakar. Sanglochonlar* sürekli kavga ediyor ya da çitlere takılıp bir yerlerini kesiyorlar."

Sanglochonun ne olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığı gibi, umurumda da değildi. "Doktor bile getirmediniz yani, öyle mi?"

"Dedim ya, gerek yoktu." Kızmış gibiydi. "Neden bu kadar üzüldüğünü anlamadım. Seninle ilgilendiğimiz için minnettar olman gerekirdi."

Bütün bu olanlar daha da gerçeküstü bir hâl almaya başlamıştı ama kimseyi kızdıracak durumda değildim. "Minnettarım. Sadece... kafam biraz karıştı."

Sakinleşmişti, sallanan atın üstüne tünedi. Gözlerini yüzüme dikti. "Yanağına ne oldu? Kapana basınca mı düştün?"

"Ah... Öyle olduğunu umuyorum." Morluk aklımdan uçup gitmişti. Dokunduğumda hissettiğim acı, kalp atışlarımı hızlandıran anıları alevlendirdi. Elimi indirip bütün

* Fr. Yaban domuzuyla evcil domuzun melezleşmesi sonucu oluşmuş bir tür. –*çn*

dikkatimi şu ana vermeye çalıştım. "Kapan çok eski görünmüyordu. Orada ne işi olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Başını evet anlamında salladı. "Babamın kapanlarından biri."

Beni en çok şaşırtan, bunu sıradan bir şeymiş gibi kabul etmesi miydi yoksa kapanlardan daha bir sürü olması mıydı, bilmiyordum.

"Yani bunu *biliyor* muydun?"

"Elbette. Babam onlardan bir sürü yaptı. Nerede olduklarını tam olarak bilen tek kişi o ama ormanın nerelerinde dikkatli olmamız gerektiğini bize söyledi."

Ba ba sözcüğü, dudaklarından iki yumuşak hece olarak çıkıyordu. Sevimli telaffuzu kulağa, çocukça gelmek yerine bende saygı uyandırmıştı ama o sırada aklımda başka şeyler vardı.

"Ne yakalamaya çalışıyor ki? Buralarda ayı yok, değil mi?"

Pireneler'de hâlâ boz ayılar olabileceğine dair aklımda şüpheli bir fikir oluştu. Yakınlarda olmasa da aklıma gelen masum sayılabilecek tek açıklama buydu.

Gretchen'ın kahkahası en ufak umudumu bile öldürdü. "Hayır, tabii ki yok! Kapanlar, izinsiz giren insanları durdurmak için."

Bunu, neredeyse öldürücü insan kapanları koymak çok normal bir şeymiş gibi söylemişti. Ayağıma baktım, hâlâ inanmak istemiyordum. "Ciddi olamazsın herhalde?"

"Orman bizim mülkiyetimiz. Oraya girecek olan kişi kapanı da hak eder." Tavırları sakinleşmiş, kibirli bir hâl almıştı. "Hem sen bizim topraklarımızda ne yapıyordun ki?"

Polis arabasından saklanıyordum. Bu açıklama kötünün iyisi gibi görünmeye başlamıştı. "Tuvalete gitmem gerekmişti."

Gretchen kıkırdadı, siniri geçmişti. "Eminim sabretmiş

olmayı tercih ederdin." Hafifçe gülümsemeyi başardım. Parmaklarını sallanan atın kalın yelesinde gezdirerek beni süzdü.

"Mathilde senin bir gezgin olduğunu söyledi. Buraya tatil için mi geldin?"

"Onun gibi bir şey."

"Fransızcayı çok güzel konuşuyorsun. Kız arkadaşın Fransız mı?"

Başımı iki yana salladım.

"O halde İngiliz?"

"Hayır. Ne zaman gidebilirim?"

Gretchen atın yelesini okşamayı bıraktı. "Neden? Acelen mi var?"

"İnsanlar beni bekliyor. Endişelenecekler."

Yalanım bana bile hiç ikna edici gelmemişti. Sallanan atın üstünde kollarını kavuşturup arkasına yaslanınca tişörtünün üstünden göğüsleri belli oldu. Bakışlarımı kaçırdım.

"Henüz gidemezsin," dedi. "İyi değilsin. Ölümden döndün, biliyorsun. Minnettar olmalısın."

Bunu ikinci kez söylüyordu: tehdit olup olmadığını kestiremiyordum. Arkasındaki yer kapağı hâlâ açıktı. Bir anlığına oraya koşmayı düşündüm. Sonra gerçekler yüzüme tokat gibi çarptı; henüz koşmak gibi bir seçeneğim yoktu.

"Gitsem iyi olacak," dedi.

Ayağa kalktığında sallanan at güçlü bir şekilde başını salladı. Ağır kapanı açmak için eğildiğinde pantolonu poposunu sardı. Bu hareketi gereğinden fazla abartmıştı. Doğrulurken hızla dönüp bana attığı bakış, bunun yanlışlıkla olmadığım gösteriyordu.

"Kapağı açık bırakabilir misin?" diye sordum. "Burası çok havasız."

Gretchen'ın kahkahası hafif ve küçük bir kız çocuğu-

nunki gibiydi. "Hava olmaz olur mu? Yoksa nasıl nefes alabilirdin? Çoktan ölmüş olurdun."

Hazırlıklı olduğum halde, hâlâ kapağın sürgüsünü duyduğumda ürperiyordum.

Uykuya ne ara daldığımı hatırlamıyorum. Uyandığımda çatı loştu ve gölgelerle bezenmişti. Işığı yakalamak için saatimi çevirdiğimde, dokuzu geçtiğini gördüm. Dışarıya, bir yaşam belirtisi duyma umuduyla kulak kabartsam da tek bir ses yoktu. Ne bir fısıltı, ne de bir kuş ya da böcek vızıltısı.

Kendimi dünya üzerindeki son insan gibi hissediyordum.

Gretchen'ın getirdiği yemek tepsisi hâlâ yatağın kenarında duruyordu. Su dolu bir şarap şişesi, bir kâse süt ve ev yapımı ekmeği andıran iki parça şey vardı. Şaşkınlık içinde acıktığımı hissettim. Süt soğuk ve yoğundu. Keskin tadı bana keçi sütü olabileceğini düşündürttü. Ekmeği içine daldırdım. Dişimin kovuğuna bile yetmeyeceğinden emindim ama hazırlayan kişinin bir bildiği olmalıydı. Birkaç ağız dolusu lokmadan sonra iştahım kaybolup gitti. Kalanları bir kenara itip geri yattım.

Doymuştum. Ayağım bir metronom gibi zonklarken kararan çatı kirişlerine baktım. Tutsak mı, hasta mı olduğuma karar veremiyordum. İyi bakılıyordum ve çiftliğin ormanı beni neden hastaneye götürme tehlikesini göze almadıklarını açıklayan yasadışı kapanlarla doluydu.

Ama sonra aklımda daha karanlık fikirler oluştu. Hâlâ bir ambarda kilitliydim ve kimse burada olduğumu bilmiyordu. Daha da kötüleşirsem ne olacaktı? Peki ya iyileşince ne olacaktı? Beni öylece dışarı mı salacaklardı?

Ter içindeydim ve gergindim. Rahat bir pozisyon bulabilmek için yumrulu döşekte dönüp durdum. Bir süre sonra yeniden uykuya dalmıştım. Ağaçlık alandaydım ve emniyet kemerindeki kan lekelerini ovalıyordum. Lekeler çıkmı-

yordu ve kemer koltuğa sert bir şekilde çarptı. Sesi gittikçe yükseldi ve uyandım. Çatıdaydım ve çarpma sesi yerden geliyordu. Bir an sonra birinin basamaklardan çıktığını fark ettim. Çekilen sürgünün gıcırtısı yankılandı ve yer kapağı açıldı.

Kapak pat diye geri düştü. Bir adam son birkaç basamağı da çıktı. Elindeki lambayı yukarıda tutuyordu. Ellilerindeydi, uknazdı, saçlarına kırlar düşmüştü, yüzü kırış kırıştı ve güneşten kurumuştu. Şimdi ise gözlerini bana dikmiş, yüzünde sinirli çizgiler belirmişti. Elinde sıkı sıkı tuttuğu bir av tüfeği vardı. Ucu bana çevrilmese de tutuş şeklinden bunu aklından geçirdiğini tahmin edebiliyordum.

Doğruldum, adam döşemelerin üstünden bana doğru yürürken duvara yaslandım. Mathilde onun ardından hızla basamakları çıktı.

"Hayır! Lütfen!"

Adam onu umursamadı. Yatak ucunda durup bana baktı. Lambadan çıkan sarı parıltı, etrafımızda ışıktan bir mağara oluşturup odanın geri kalanını karanlığa boğdu.

"Defol," diye söylendi. Adamda bastırılmış bir öfke seli ve beni yataktan çekip çıkarmak için zor zapt ettiği bir arzu vardı.

Mathilde kolundan tuttu. "En azından sabaha kadar kalsın."

Adam gözlerini benden ayırmadan Mathilde'i bertaraf etti. "Defol," diye tekrar etti.

Pek seçeneğimin olduğu söylenemezdi. Örtüyü açtım, çıplaklığımı umursamıyor gibi görünmeye çalışıyordum. Komodine doğru topalladım, oturup giyinmeye başladım. Pantolonumu bandajlı ayağımdan geçirirken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Ayağımı çizmeye sokmam imkânsız olduğu için diğer eşyalarımla birlikte mahvolan çizmemi

sırt çantama attım. Tüm bunları halledip tehlikeli bir şekilde ayağa kalktım.

Adam, tüfeğin dipçiğini yerdeki kapağa doğru çevirdi. "Devam et," dedi gereksiz bir şekilde.

"Pekâlâ, gidiyorum," dedim, saygınlığımı korumaya çalışarak.

Bunu istiyordum da; sadece yürüyebileceğimden emin değildim. Durdum, odanın öteki tarafına olan uzun yolculuğum için gücümü toplamaya çalıştım. Mathilde'in yüzü ifadesizdi. Sanki olan bitenden kendini soyutlamış gibiydi.

Adam bana doğru bir adım attı. "Kımılda."

Tartışacak durumda değildim. Sırt çantamın alüminyum çerçevesini iki elimle kavradım ve güç almak için önümde tuttum. Kapağa olan mesafe bir dizi yavaş tökezlemeyle doluydu. Mathilde ile babası beni takip ettiler. Lambasından yayılan ışıkta Gretchen'm bebekle basamakta durduğunu gördüm. Tuhaf bir şekilde hâlâ uyuyordu ve omzuna pelte gibi yayılmıştı. Ama Gretchen'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yolumdan çekilirken epey korkmuşa benziyordu.

Sırt çantamı kapağın kenarına doğru ittim. Beni bu kadar uzağa yürütebilen, öfke ve aşağılanma duygusu olmuştu ama daha fazla ilerleyebilir miydim, bilmiyordum. Temiz giysilerim çoktan üstüme yapışmıştı bile. Kendi vücudumun, terime bulanmış hastalığımın kokusunu alabiliyordum. Dikkatlice eğilerek kapağın kenarına oturdum ve sırt çantamın askılarını kollarıma geçirdim. Öne doğru kayarak önce sağlam ayağımı basamağa koydum, sonra bütün ağırlığımı üstüne verdim. Kapağın kenarına tutunup bir sonraki basamağa geçerken kendimi zafer kazanmış gibi hissediyordum. Sırtıma vurulup karanlığa uçtuğumda arkamdaki hızlı darbeleri idrak edecek zamanım pek olmamıştı.

Basamakların en dibine doğru yuvarlanırken nefessiz kaldım. Çarptığım şişeler ahenksiz bir gürültüyle etrafa sa-

çıldı. Düştüğüm yerde afallamış, nefessiz, öylece kalakalmıştım. Sırt çantamın ölü ağırlığı beni yere çivilemişti. Doğrulmaya çalıştığım sırada biri bana yardım etti.

"İyi misin?"

Bu, Mathilde'di. Cevap vermeme fırsat kalmadan babası basamaklardan indi, lambasının ışığı etrafa saçılmış şişelerin üstünde parıldadı. Arkasında, gölgelerin içinde duran Gretchen'ı fark ettim. Bebek uyanmış, ağlamaya başlamıştı ama kimsenin onu umursadığı yok gibiydi. Ahşap bir koridordaydık. Burası, çatı katıyla gölgelerin içinden zemin olduğunu tahmin ettiğim katın arasındaki bir alandı. Mathilde'in ellerinden kurtuldum, bir şişe aldım ve adamla yüzleşmek için ayağa kalkmaya çalıştım.

"Yaklaşma!" diye bağırdım İngilizce olarak. Fransızcam uçup gitmişti. Adamı uyarmak için şişeyi kaldırdım. Sendelediğim sırada yaralı ayağım isyan etti.

Adam basamakların en sonunda, lambanın yarattığı sarı halenin tam ortasındaydı. Şişeye küçümseyen gözlerle bakarken tüfeğine sıkı sıkı tutunup bakışlarını bana çevirdi. Mathilde aramıza girdi.

"Yapma. Lütfen."

Hangimizle konuştuğunu bilmiyordum. Ama babası durup sessiz bir zehirle bana baktı.

"Gitmeye çalışıyordum!" diye bağırdım.

Sesim titrekti. Adrenalin gücümü tüketmişti ve titriyordum. Birden elimdeki şişenin soğuk ağırlığını fark ettim. Midem bulanıyordu ve sallanıyordum. Bir anlığına kendimi karanlık sokakta, yeniden oynanacak kan ve şiddet dolu bir sahnede gördüm.

Şişeyi bıraktım. Yavaşça tozlu yerde yuvarlanıp sessiz bir şıngırtıyla diğerlerine çarptı. Bebek, Gretchen'ın kollarında hâlâ inliyor, tepiniyordu. Ama diğer basamağa doğru sendelediğimde kimse tek kelime etmedi. Bacaklarım neredey-

se hemen güçten düştü ve dizlerimin üstüne yığıldım. Öfkeden ağlamak üzereydim ama ayağa kalkacak dermanım yoktu. Mathilde yeniden belirdi ve koluma girdi.

"Ben hallederim," dedim, aksi bir tavırla. Duymazdan geldi. Babasına dönmeden önce beni ahşap bir kirişe yasladı.

"Hiçbir yere gidecek hâli yok."

Babasının yüzü lambanın ışığında zar zor seçiliyordu. "Bu benim sorunum değil. Onu burada istemiyorum."

Kapanın olmasaydı zaten burada olmayacaktım, demek istedim ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Başım dönüyordu. Gözlerimi kapatıp etrafımı saran seslere aldırış etmeden başımı kirişe yasladım.

"O buraların yabancısı, nereden bilebilirdi?"

"Umurumda değil, burada kalamaz."

"Polisin onu götürmesini mi istiyorsun?"

Polisin adı geçince hemen kafamı kaldırdım ama uyarının benimle ilgisi yoktu. Ateşler içinde yandığım o anda, gözüme sanki gizli bir yarışma içinde kilitlenmiş gibi görünmüşlerdi. Olan biteni anlamayan çocuğun başında konuşan yetişkinleri andırıyorlardı. Görünen o ki, polisin kapanlardan haberinin olmasını istemiyorlardı ama bunun hakkında kafa yoramayacak kadar bitkindim.

"Birkaç gün kalmasına izin ver," diye yalvardı Mathilde'in sesi. "Gücü yerine gelene kadar."

Babasından uzun süre cevap gelmedi. Önce bana baktı, sonra gözlerini çevirerek kibirle söylendi. "Ne istersen onu yap. Gözüme görünmesin, yeter."

Basamaklara doğru ilerledi. Tam varmıştı ki, "Lamba," dedi Mathilde. Adam durdu. Aklından lambayı alıp bizi ışıksız bırakmayı geçirdiğini anlamıştım. Lambayı yere koydu ve tek kelime etmeden aşağıdaki karanlığa doğru indi.

Mathilde lambayı alıp yanıma çömeldi. "Ayağa kalkabilir misin?"

Cevap vermeyince İngilizce olarak tekrarladı. Hâlâ bir şey söylemiyordum ama ayaklanmaya başlamıştım. Hiç soru sormadan sırt çantamı omuzlarımdan aldı.

"Bana yaslan."

Bunu istemesem de başka seçeneğim yoktu. İncecik pamuğun altından beliren omzu sıkı ve sıcaktı. Kolunu belime doladı. Başı çeneme geliyordu.

Gretchen gölgelerin arasından çıkarken basamakların sonuncusuna ulaşmıştık. Bebeğin yüzü hâlâ kıpkırmızı ve ağlamaklıydı ama artık üzgün değil de, meraklı görünüyordu.

"Sana Michel ile evde kalmanı söylemiştim," dedi Mathilde. Sesinde ufak bir kızgınlık vardı.

"Ben yalnızca yardım etmek istemiştim."

"Ben hallederim. Onu eve geri götür."

"Neden onunla sürekli ben ilgilenmek zorundayım? O senin bebeğin."

"Lütfen, sana söyleneni yap."

Gretchen'ın yüz ifadesi sertleşti. Parmak arası terliklerini öfkeyle basamaklara vurarak önümüzden geçip gitti. Mathilde'in iç çekişini duymasam da hissetmiştim.

"Haydi," dedi, yorgun argın.

Basamakları çıkıp yatağıma giderken ağırlığımın çoğunu ona vermiştim. Sanki bir ömür sürmüştü. Döşeğe kendimi bırakırken gittiğini fark etmemiştim bile. Bir dakika sonra elinde sırt çantası ve lambayla geri döndü. İkisini de yatağın yanına koydu.

"Baban burada olduğumu bilmiyordu, değil mi?" dedim. "Ona söylememiştin."

Mathilde lambanın ışık çemberinin dışındaydı. Yüzünü seçemiyordum ve bana bakıp bakmadığını da bilmiyordum.

"Yarın konuşuruz," dedi ve beni çatı katında tek başıma bıraktı.

Londra

Tali yolda bekleyen arabaya doğru koşarken çantam sırtımda hoplayıp durdu. Motor rölantideydi. Sarı bir VW Beetle'dı. Hurdaydı ve pas içindeydi ama o sırada bana göre dünyanın en güzel arabasıydı. Hava kararıyordu ve son iki saattir burada dikilmekten hissizleşmiş bir şekilde, hiç aldırmadan yanımdan hızla geçip giden sürücülere küfür ediyordum.

Yolcu kapısını açıp sürücünün yalnız bir kız olduğunu görünce şaşırdım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Londra'ya ama bir sonraki mola yeri de yeterli," dedim. Acı rüzgârdan kurtulma umudum yoktu.

"Ben Highgate'e gidiyorum, olur mu?"

"Teşekkür ederim, harika olur." Kilburn'de kalıyordum. Sahibinin bir aylığına başka yerde olacağı bir dairedeki boş odayı kiralamıştım. Ondan sonra da ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Ama bu başka bir günün sorunuydu. Üstündeki kocaman sanatçı portfolyosuna dikkat ederek sırt çantamı arka koltuğa bıraktım ve koltuğa kuruldum. Kendi tarafındaki

pencere biraz açıktı ama bunu dengelemek için klimayı en sıcağa getirmişti.

"Pencerenin açık kalması gerek, çünkü içeriye egzoz gazı sızıyor," diye açıkladı. "Yaptıracağım ama..."

Omuzlarını silkişinde belirgin bir "ne yapabilirsin ki" ve "hiç uğraşamam" birleşimi vardı.

"Adım Sean." Açık pencereden girip benimle rekabet eden homurtuya ve klimadan gelen sıcak havaya karşı sesimi yükseltmem gerekmişti.

Gülümsedi. "Chloe."

Benden bir iki yaş genç gibiydi. İnce yapılıydı. Açık sarı, kırpılmış saçları ve koyu mavi gözleri vardı. Güzeldi.

"İyice ısındın mı şimdi?" diye sordu, "Klimayı uzun süre son güçte çalıştırırsam aşırı ısınıyor."

İyi olduğumu söyledim. Göstergelere doğru uzanıp sıcaklık ayarını yaptı. Parmakları uzun ve ince kemikliydi. Bileğinde ince, gümüş bir bileklik vardı.

"Durmana çok şaşırdım. Kızlar otostopçulara durma cesaretini göstermiyorlar. Şikâyet etmek için söylemiyorum," diye ekledim.

"İnsan bazı şeylere cesaret etmeli. Üstelik oldukça zararsız görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyerek güldüm.

Gülümsedi. "Neden Londra'ya gidiyorsun?"

"İş arayacağım."

"Kalıcı bir taşınma mı yani?"

"İş bulabilirsem, evet." Aslında *kalıcı* sözcüğü huzurumu kaçırmıştı.

"Nasıl bir iş arıyorsun?" diye sordu Chloe.

"Fark etmez. Barmenlik, işçilik. Para kazanılan herhangi bir şey."

Şöylece bir baktı. "Üniversite mezunu musun?"

"Kısa zaman önce mezun oldum. Ama yolculuğa çıkmak

istediğim için çalışmaya bir süre ara verdim." *Bir süre* epey belirsiz bir tanımdı; zamanın çok çabuk geçmiş olması beni rahatsız ediyordu. Akranlarımın çoğu çoktan kariyer yapmaya başlamışlardı. Ama ben gerçek bir hedefim olmaksızın o işten bu işe sürüklenip durmuştum.

"Ne güzel," dedi Chloe. "Ben altı aylığına sırt çantamla Tayland'a gitmiştim. Tanrım, muhteşemdi! Sen nereye gittin?"

"Ee... sadece Fransa'ya."

"Ah."

"Geri dönmeyi planlıyorum," diye ekledim, kendimi korumaya çalışırcasına. "Yani yeterli parayı biriktirince."

Bu, kısa zaman içinde olacağa benzemiyordu. Sigarayı bırakmış olsam da yaptığım geçici işlerden pek para kazanılmıyordu. Başını evet dercesine salladı ama aslında dinlemiyordu. Aniden bir kamyoneti sollamak için yan şeride geçip hızla giden Jaguar'ın önüne kırınca koltuğuma sıkıca tutundum. Frene basmak zorunda kalan Jaguar kızgınlıkla selektör yaptı. Arka tamponumuzun dibindeydi. VW, kamyoneti geçemese de yanına gelmek için bütün gücünü toplamaya çalışırken motorundan kulak tırmalayan bir ses geldi.

"Haydi ama, sik kafalı," diye söylendi Chloe, benim hizamdaki kamyonet sürücüsüne bakarak. Öne geçene kadar gaza basışını endişe içinde izledim. Önüne kırdı. Kamyonet kornaya abandı, kendiyle VW içindeki delirmiş genç kadın arasına mesafe koyarak geride kaldı. Koltuğu bıraktım, sıkmaktan ellerim acıyordu.

"Ne okudun?" diye devam etti Chloe, istifini bozmadan.

"Film."

"Yapımı mı teorisi mi?"

"Teorisi." Kendimi savunuyormuş gibi göründüğümü fark ettim.

Sırıttı. "Ah, şimdi anladım. Fransa'ya *bu* yüzden gittin. Dur, tahmin edeyim, kahramanın Truffaut. Yok, Goddard."

"Hayır," dedim, acıyla. "Yani..."

"Bildim!"

Ben de sırıtmama engel olamıyordum. Sohbet edecek birini bulduğum için çok mutluydum. "Fransız sinemasını sevmiyor musun?"

"Sevmiyorum diyemem, bütün o Yeni Dalga olayının abartıldığını düşünüyorum sadece. Bence çok *donuk*. Her gün Amerikan sineması izleyebilirim. Scorsese. Taksi Şoförü." "Ben buyum" der gibi bir elinin avucunu yukarı çevirdi. "Üstelik fikrini anlatırken siyah beyaz film çekmek zorunda kalmadı."

"Peki ya 'Kızgın Boğa'?"

"O ellilerin ve altmışların boks görüntülerine bilinçli bir göndermeydi. Hem dövüş sahnelerindeki kanı daha etkili kullandı. Bunlarla kıyaslanınca Truffaut ne yaptı?"

"Ah, yapma...!"

Tartışma devam ediyordu ve ikimiz de yeni ısınmıştık. Ta ki benzin istasyonunda durması gerekene kadar. Yoldaki levhada Londra'ya yalnızca otuz kilometre kaldığını görünce şaşırdım; yolculuk çok çabuk geçmişti. Chloe benzine katkıda bulunma teklifimi geri çevirse de yeniden yola koyulduğumuzda kafası karışmış gibiydi.

"Ya sen?" diye sordum bir süre sonra. Arka koltuktaki portfolyoyu işaret ettim. "Sanatçı mısın?"

"Ben kendime öyle diyorum." Gülümsedi ama gülümseyişinde hüzün vardı. "Gün içinde garsonluk yapıyorum ve tuhaf çizimlerimi reklam ajanslarına satmaya çalışıyorum. Şimdi bir görüşmeden dönüyorum. Bir kedi maması üreticisi için kocaman gözlü küçük bir kedi yavrusu."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Tebrik ederim."

"Beğenmediler." Omuzlarını silkti. "Zaten bir şeye benzemiyordu."

Sohbet bundan sonra duruldu. Kısa bir süre sonra M1'in sonuna vardık. Yavaş ilerleyen trafikte parmaklarım öfke içinde direksiyona vurarak North Circular Road'a saptı. Highgate'e vardığımızda bir metro istasyonunda durup motoru çalışır durumda bıraktı. O anı uzatmak için bahane aradıysam da gitmem için gözümün içine bakıyordu.

"Peki... beni arabana aldığın için teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Telefon numarasını sormaya karar vermiştim ama o çoktan kilometrelerce uzaklaşmış gibiydi. İnip arka koltuktaki sırt çantamı çekiştirdim.

"Özel bir dil okulunda çalışan birilerini tanıyorum," dedi birdenbire. "Okul bir İngilizce öğretmeni arıyor. İstersen senin için konuşabilirim."

Teklif beni şaşırtmıştı. "Benim öğretmenlik sertifikam yok."

Umursamadı. "Öğretmenlik kursuna gidebilirsin. Fransızca biliyor musun?"

"Evet, ama..."

"İyi ya işte. Bir sürü Fransız öğrencileri var."

Hayatım boyunca bir şey öğrettiğim olmamıştı, hatta bunu ihtimaller dahilinde bile görmemiştim. Yine de başka planım yoktu.

"Teşekkürler, harika olur." Derin bir nefes aldım. "Şey, acaba... bir ara bir şeyler mi içsek?"

Üçüncü Bölüm

Arabayı bıraktığım akıntının yanındaydım. Su temizdi ve hızlı akıyordu ama ellerimi içine daldırdığımda hissizleşiyorlardı. Sıcaktı, vücudumla aynı ısıdaydı. Tırnaklarımın içine giren pıhtılaşmış kanı temizlemeye ne kadar uğraşsam sanki o kadar çok beliriyordu. Su, kana bulanmıştı. Bileklerimin üstünden koyu, yapışkan bir kırmızılık akıyordu. Bunun kendi kanım olduğunu bilsem de bu yalnızca daha sert ovalamama neden oluyordu. Kollarımı akıntıdan çıkardığımda kıpkırmızı olmuşlardı ve dirseklerime kadar ıslanmıştım.

Tam geri sokacaktım ki ayağıma kramp girdi.

Ne olduğuna bakmak için döndüğümde yatakta yatıyordum. Çatı katına güneş ışığı dolmuştu. Bu kez hata ya da yanılgı yoktu. Nerede olduğumu hemen anlamıştım. Uzanmış çatıyı seyrediyor, rüyanın yarattığı son baş dönmeleri geçsin ve kalp atışlarım normale dönsün diye bekliyordum.

Rüya bitmiş olabilirdi ama ayağım hâlâ ağrıyordu. Şimdi de bütün vücudumda başka ağrılar varlıklarını yoklama yapar gibi belli ediyorlardı. Aklıma sırt çantama bakmak geldi.

Üstünde bariz bir çizme izi vardı.

İçimde bir hisler yumağı oluştu. *Tüm bunlar da ne böyle?*

Aklım iyiden iyiye karışmıştı ama öfke ve utancın altında bir rahatlama hissi de vardı.

En azından tutsak değildim.

Sabah almam gereken ağrı kesicilerimi yatağın yanındaki şarap şişelerinin birinin içindeki ılık suyla içerken, siyah sallanan at dönüp duran gözüyle bana şeytani bakışlar atıyordu. Saatim sekizi gösterse de kahvaltıya dair hiçbir iz yoktu. Yine acıkmıştım ve bu iyiye işaretti. Hâlâ güçsüzdüm ama bunun nedeni dünün heves kırıcı yorgunluğu değildi. Kafamın çarptığım yerlerindeki birkaç sıyrıkla şişkinlik dışında, merdivenlerden aşağı yuvarlanmam hiçbir şeye zarar vermemiş gibiydi. Gururum dışında.

Uzaklardan gelen bir ses sabah sessizliğini bozdu; bu, tüfek sesiydi ve hemen ardından bir tane daha duyuldu. Elindeki av tüfeğini hatırlayınca Mathilde'in babasının büyük ihtimalle sinirini yerel doğal yaşamdan çıkarmaya gittiğini düşündüm. Örümcek ağıyla dolu tavana bakıp olan biten her şeyde bir anlam aradım. Buradan çıkmam gerekiyordu, orası kesindi. Yakın gelecekten sonrasını düşünmeye başlar başlamaz içimi bir umutsuzluk dalgası kapladı. Kapana basmadan önce başım zaten yeterince beladaydı. Burada her ne olmuş olursa olsun, gerçeği değiştiremezdi.

Ama bunun üzerinde durmamalıydım. Her şeyin bir sırası vardı. Üstüne ağırlığımı vermeye çalıştığımda bandajlı ayağımı ağrılar sardı ve yürüme umudum böylece suya düşmüş oldu. Ayağımı yerden kaldırıp pencereye doğru sekerek gittim. Cam kirliydi ve çürüyen bir tülbendi andıran örümcek ağlarıyla doluydu. Çatı kirişinden uzanan bir tanesi fark etmeden gözüme girivericekti. Ondan kurtulup dışarıya baktım. Aşağıda güneşin aydınlattığı, dizi dizi üzüm bağıyla dolu bir tarla vardı. Bağ, ardında küçük bir göl olan ormana doğru uzanıyordu. Bu gölün, kapana basmadan önce gördüğümün aynısı olduğunu fark ettim.

Buradan yüzeyi ayna gibi pürüzsüz görünüyordu ve gökyüzünün yansımasıyla uçuk maviye dönmüştü.

Yeniden silik bir tüfek sesi duyuldu. Bu kez ardından heyecanlı bir köpek havladı. Kimseyi göremesem de dün karşılaştığım adamı düşününce mideme sancılar girdi. Bu kez fotoğrafa denk gelmemeye çalışarak sırt çantamın içinde arabadan aldığım Camel paketini aradım. Sigaranın tadı berbat olsa da sinirimi yatıştırmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Sırtımı sert duvara yaslayıp bacaklarımı açarak yatağın üstünde oturdum ve sigaramı içmeye başladım. Paketin yarısı boşalmıştı; kalanı idareli tüketmeliydim.

Ne kadar dayanmaları gerektiğini bilmiyordum.

Sigaramı bitirdikten sonra babalarının yeniden gelmesi ihtimaline karşı kendimi ruhen hazırlamak için baksırımı aldım. Tam giymiştim ki basamaklarda birinin sesini duydum. Ayak seslerinin babaya ait olabilecek kadar ağır olmadığını fark edene kadar epey gerildim.

Kapak açıldı. Gelen Mathilde'di. Telaşla arkasına baktım ama yalnız olduğunu görünce rahatladım. Yatağa yaklaşırken yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Günaydın."

Elindeki tepside kahvaltım ve bir sürahi su vardı. Gözüme bir bandaj rulosu ve eski bir ilk yardım kutusu da çarpmıştı. Kolunda ise aşınmış bir havlu vardı.

"Ayağın için temiz bandaj getirdim," dedi. "Değişmesi gerek."

Tepsiyi döşeğe koyup kenarına ilişti. Saçını kulağının arkasına atıp ayağımla ilgilendi.

"Ne durumda?" diye sordu, bandajı açarken.

"Tekmelenerek merdivenlerden aşağı itildiğim için pekiyi sayılmaz."

Onu terslemek istemesem de kendimi tutamamıştım. Mathilde lekeli bandajı çıkarmaya devam ederken sinirle-

rim iyice gerildi. Ayağım lekeli, tıbbi bezlerle kaplanmış, kuruyan kan yüzünden derime yapışmıştı. Bir tanesini çekmeye çalışınca nefesim kesildi.

"Özür dilerim."

İlk yardım kutusundan bir tomar ham pamuk alıp suya daldırdı ve bandajı ıslatmaya başladı. Hafifçe çekince hepsi teker teker açılmaya başladı. Çalıştığı sırada omzu görüntümü karartıyordu.

"Biraz önce birinin ateş ettiğini duydum," dedim.

"Babam. Ava gitti."

"Dün geceki de o muydu?"

"Evet." Bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Hep aynı tarafa, soluna attığını fark ettim. "Özür dilerim. Babam mahremiyeti sever. Yabancılardan pek hoşlanmaz."

"Onu fark ettim." Sinirimi ondan çıkarmanın bir anlamı yoktu. Babasından o sorumlu değildi ve zaten bana yardım ederek başına yeterince bela almıştı. "Beni neden hastaneye götürmedin? Babanın başına kapanlar yüzünden dert açılacağını bildiğin için mi?"

Bana bakarken gri gözleri vakurdu. "Seninle benim ilgilenmemin daha iyi olacağım düşündüm. Ama acil tedaviye ihtiyacın olsaydı kesinlikle götürürdüm."

Tuhaf bir şekilde ona inanıyordum. Biraz daha bana baktıktan sonra bandajı çıkarmaya devam etti.

"İstediğim zaman gitmekte özgür müyüm yani?"

"Tabii ki."

"Peki yer kapağı neden kilitliydi?"

"Kendinde değildin. Basamaklardan düşüp yaralanmanı istemedim."

Buradaki ironi beni neredeyse güldürecekti. "Yoksa babanın beni görmesinden mi korktun?"

Sessizliği bunu doğrular nitelikteydi. Varlığımı sır olarak daha ne kadar süre saklamayı ummuştu, bilmiyordum

ama adamla tanıştığım için Mathilde'in ondan bunu neden saklamak istediğini anlayabiliyordum. Beni ormanda bulanların kızları olmasına çok sevinmiştim.

"Onun haberi olmadan beni buraya nasıl getirdiniz?" diye sordum.

"Babam sırt ağrıları olduğu için öğleden sonraları uyur. Seni ormandan buraya taşımak için battaniye kullandık. Ve çok dinlendik." Mathilde, çıkmak istemeyen son bandajı da nazikçe söktü. "Ambarın derme çatma olduğunu biliyorum ama kuru ve rahattır. İstediğin kadar kalabilirsin. En azından kendini daha güçlü hissedene kadar."

"Olan biteni polise anlatmamdan korkmuyor musun?"

"Orası sana kalmış."

Kendimi yine ona inanmak isterken buldum. Ta ki sırt çantama sakladığım plastik paket aklıma gelene kadar. Bir anda terleyerek, belki de polise gitmeyeceğimi düşünmesinin bir nedeni olduğunu fark ettim. Ama sonra Mathilde son bandajı da çıkardı ve işte o anda alttan çıkanı görüp her şeyi unutuverdim.

"Hasiktir!"

Bütün ayağım şişmişti ve rengi soluktu. Mor tenimdeki tırnaklar küçük sedef düğmeler gibi görünüyor, delik yaralarımdan oluşan yay, bileğimden tarak kemiklerime doğru uzanıyordu. Şişik ve iltihaplıydılar; kurumuş kan ve sarı irinle kabuk tutmuş çirkin, küçük ağızları andırıyorlardı. Dikişlerin siyah kılları, ölü bir örümceğin bacakları gibi fırlamıştı.

"Sorun var mı?" diye sordum telaş içinde.

Bir parça ham pamuğu ıslatıp delik yaraları temizlemeye başlayan Mathilde'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. "İyileşiyor."

"İyileşiyor mu?" Ayağıma baktım. Gördüğüm kadarıyla zonklama gittikçe kötüleşiyordu. "Sence bir doktorun muayene etmesi gerekmiyor mu?"

Sakince dokunmaya devam etti. "Sana enfeksiyon kaptığını söylemiştim. Antibiyotiklerin nedeni buydu. Ama doktor çağırmamı istersen..."

Bacağımın bittiği yerdeki şekli bozulmuş şeyin görüntüsü beni endişelendirmişti. Ama doktor bana da onlara da sorular soracaktı. Hem Mathilde'de güven uyandıran bir hâl vardı.

"Sen sorun olmadığım düşünüyorsan..."

Onaylarcasına başını salladı. Temiz bir ham pamuk parçası alıp yaralarımı nazikçe temizlemeye devam etti. Elleri sertti, tırnakları kısa ve kare kesilmişti. Yüzük takmadığını fark ettim.

Son kat bandajı da çıkardıktan sonra ham pamuğu bırakıp merhem aldı. "Bu biraz yakar."

Yaktı da. Ama ayağımla işi bittiğinde o kadar da kötü görünmüyordu. Doğranmış etten çok bir uzva benziyordu. Mathilde ayağıma temiz bandajlar sardı. Hareketleri marifetli ve pratikti. Koyu renk saçlarının arasından beyaz kulağının ucu göründü. Göz altlarındaki gölgeler, daha önce fark etmediğim kadar belirgindi. Sanki savunmasız bir havası ve dokunulmazlığı vardı. Kolayca ihlal edilemeyecek bir kendini koruma yöntemiydi bu. Olan bitenden dolayı gerçek bir özür dilenmemiş de olsa, nedense hatası olan kişi benmişim gibi hissediyordum.

Bacağımı sarma işi bitince boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

Mathilde ilk yardım için kullandıklarını kutuya geri koymaya başladı. "Yıkanman için birazdan sıcak su getireceğim. Okumak için bir şeyler ister misin? İstersen sana birkaç kitap verebilirim."

Kitap okuyamayacak kadar huzursuzdum. "Hayır, teşekkürler. Buradan ne zaman ayrılabilirim?"

"Kendini ne zaman yürüyebilecek kadar iyi hissedeceği-

ne bağlı." Mathilde, çatı katının duvarlarına istiflenmiş ıvır zıvıra baktı. "Buralarda bir yerlerde koltuk değnekleri vardı. Sonra bakarım."

"Kimindi?" diye sordum, aniden buraya hapsedilmiş ilk kişi olmadığım korkusuna kapılarak.

"Annemin."

Tepsiyi alıp yer kapağına doğru ilerledi. Bir yanımla kapağı kilitlememesini umut ederek inişini izledim. Bu kez açık bıraktı.

Bugün kahvaltı daha boldu. Tereyağlı ve karabiberli rafadan yumurta, bir parça ekmek, bir bardak süt. Acıkmıştım ama hemen bitmesin diye yavaş yavaş yedim. Bitirince saatime baktım. Son baktığımdan beri zaman geçmemiş gibiydi. Çatı çoktan ısınmış, reçineli sıcak ahşap ve toz kokusuyla dolmuştu. Terlemeye başlamıştım. Çenemdeki birkaç günlük sakal kaşındırmaya başlamıştı. Hastalık ve sıcak yüzünden kokmaya başladığımın da farkındaydım. Mathilde'in yıkanmamı istemesi hiç garip değildi. Dilimi dişlerimde gezdirince ağzımın tadının nasıl berbat olduğunu da fark ettim. Dün gece aslında şişeye ihtiyacım yoktu; nefes kokumla babalarını yere serebilirdim.

Diş fırçamı ve macunumu sırt çantamdan çıkarıp diş etlerim acıyana kadar dişlerimi fırçaladım. Bittikten sonra tekrar yatağa uzandım. Ama sinirlerim beni uyutmayacak kadar bozuktu. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı için aklımın içinde bin bir türlü şey dönüp durdu.

Duvardan güç alarak koltuk değneklerini bulmak için eski eşyalar labirentine doğru sekerek gittim. Mathilde onları arayacağını söylese de beklemem için herhangi bir neden yoktu. Her şey kırık dökük ya da noksandı. Üstlerine toz içindeki gri bir battaniye örtülmüştü. Üç bacaklı sandalyeler ve küflü bavullar, eksik dişleri andıran eksik

çekmeceli şifonyerler vardı. Üstü olmayan bir çalışma masasının arkasında yarım düzine eski fotoğraf çerçevesi gördüm. Süslülerdi ama camları ya da kanvasları yoktu. Hiç düşünmeden yığını karıştırmaya başladığım sırada aklıma artık onları kullanacak kimse olmadığı geldi. İçimde tatsız bir suçluluk hissi çöreklenmişti.

Çerçeveleri gözümün önünden uzaklaştırıp koltuk değneklerini aramaya devam ettim.

Arap saçına dönen kırık sandalyelerin altında değneklerden birini görsem de ikincisinden iz yoktu. Yine de hiç yoktan iyiydi. Değnek eski ve hurda bir alüminyumdan yapılmıştı. Örümcek ağlarını temizleyip yüksekliğini de ayarlayınca, çatının içinde ağır adımlarla yürümeye başladım. Gösterdiğim çaba kısa sürede beni yordu ama yeniden hareket edebilmek iyi gelmişti.

Terlemiş ve nefes nefese kalmıştım. Ödülümle döşeğe doğru seğirttim. Ama yatar yatmaz düşüncelerim yine zihnimi kemirmeye başladı. Kafamı dağıtmam gerekiyordu. Müzik kütüphanemin çoğu telefonumdaydı ama eski MP3 çalarımı sırt çantamda taşıyordum. İçinde eski parçalardan oluşan güzel bir listem vardı ve şansıma şarjı da bitmemişti. Kulaklığı takıp rastgele seçeneğine bastım ve şarkılar zihnimi sararken gözlerimi kapadım.

Ya çıplak tenimi okşayan havanın basıncının değişmesi ya da pencereden süzülen ışıkta beliren hareket nedeniyle, odada benden başka birinin daha olduğunu fark ettim. Tam o anda yatağa bir şey çarptı. Yanımda birinin dikildiğini fark edince hemen doğruldum.

"Tanrım!"

Gretchen öylesine ürktü ki, neredeyse elindeki kovayı düşürecekti. Aceleyle kovayı yere bırakırken müziği kapayıp kulaklığı çıkardım. Ani sessizlik, tıpkı sinemada filme ara verildiğinde beliren ışıklar gibiydi.

"Özür dilerim. Uyuyorsun sanmıştım," diye geveledi, göz göze gelmemeye çalışarak.

"Ne kadardır buradasın?" diye sordum. Boş gözlerle baktı. İngilizce konuştuğumu fark ettim. Fransızca olarak tekrar ettim.

"Pek uzun sayılmaz." O kadar kısık sesle cevap vermişti ki, neredeyse duyamamıştım. "Yıkanman için Mathilde su yolladı."

Gretchen, bana bakmaya utanıyormuş gibi başını eğmişti. Kovayı çatıya kadar taşıdığı için kıpkırmızı olmuştu ve terden elbisesi üstüne yapışmıştı. Bakışları, boynumda sallanan kulaklığa takıldı.

"Ne dinliyorsun?"

Avrupa'da da popüler olan İngiliz bir gruptu bu ama adını söylediğimde onları hiç duymadığını anladım. Kulaklığımı uzattım. "Al, bakalım beğenecek misin."

Sevindi, sonra başını iki yana salladı. "Olmaz. Seninle konuşmam yasak."

"Baban mı yasakladı?" Yüzündeki ifade cevabı vermeye yetmişti. "Ama şu an benimle konuşuyorsun."

"O başka. Mathilde, Michel ile ilgileniyor. Babam da Georges ile."

Babasının onun burada olduğunu bilmediğini ima ediyordu. Kulaklığı bıraktım. Ne onun ne de benim başıma daha fazla bela açılsın istiyordum. "Georges kim? Mathilde'in kocası mı?"

Gretchen ondan daha önce de bahsetmişti ama bu sorum onu güldürdü. "Hayır, Georges bir *ihtiyar*! Babama yardım ediyor." Gülümsemeye devam ederek bakışlarını yeniden kulaklığa çevirdi. "Belki kısacık dinleyebilirim..."

Döşeğin kenarına ilişip kulaklığı taktı. Müziği açtığımda gözleri kocaman oldu.

"SESİ ÇOK YÜKSEK!"

Sesi kıstım ama kafasını iki yana salladı.

"YOK YANİ, SORUN DEĞİL, HOŞUMA GİTTİ!"

Ürküp parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"ÖZÜR – dilerim."

Yüzünde çocuksu bir zevk ifadesiyle dinliyor, kafasıyla ritim tutuyordu. Burnundaki hafif kemer dışında yüzü kusursuzdu ama o kemer olmasaydı güzelliği sıkıcı olurdu. İkinci şarkı başladı. Müziği kapadığımda hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Kendine gelip kulaklığı çıkardı.

"Teşekkür ederim."

"İstersen albümü kopyalayabilirsin."

Kucağına baktı. "Kopyalayamam. Bizim bilgisayarımız yok. Kırıldığından beri artık bir CD çalarımız bile yok."

Sanki başka bir çağda yaşıyormuş gibiydiler. Bir hayatı yoktu sanki. Ablasının da öyle. Öyle bile olsa, bir tarafım çiftliğin bu kadar ıssız olmasına hiç üzülmüyordu. "Peki eğlenmek için ne yapıyorsunuz?"

Tek omzunu kaldırdı. "Televizyon var. Ya da Michel'i yürüyüşe götürüyorum."

"Kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

Şaşırmıştım. O kadar göstermediği için değil, daha küçük olduğunu düşündürecek bir çocuksuluğu olduğu için. "Peki arkadaşın var mı?"

"Kasabalı birkaç çocuk var..." Kulaklığı parmağına dolarken gülümsemesiyle kıvrılan dudağı, sonrasında hayal kırıklığıyla büküldü. "Ama babam kasabadan kimseyle görüşmemi istemiyor. Hepsinin geri zekâlı olduğunu ve zamanımı harcamamam gerektiğini söylüyor."

Bu beni hiç de şaşırtmamıştı. "Sıkılmıyor musun?"

"Bazen. Burası babamın çiftliği. Burada yaşıyorsan onun kurallarına boyun eğmek zorundasın. Yani, çoğu zaman."

Bunu bana hınzır gözlerle bakarak söylemişti. Ne ima et-

tiğini sormamı beklediğini bilsem de sormadım. "Dün gece o yüzden mi sinirlendi? Kurallarını çiğnediğin için mi?"

Güzel yüz hatları ekşidi. "O Mathilde'in suçuydu. Ona senden bahsetmesi gerekirdi. Bunu bir sır olarak saklamaya hakkı yoktu."

"Sen de ona söylemeye mi karar verdin?"

"Neden söylemeyecekmişim?" Cüretkâr bir edayla çenesini kaldırınca şaşırtıcı bir şekilde babasına benzedi. "Mathilde sürekli beni yönetmeye çalışıyor, ne yapabileceğimi ve ne yapamayacağımı söyleyip duruyor. Ama bu sadece babamın hakkı. Burası onun çiftliği, Mathilde'in değil."

Tartışacak durumda değildim. Bir aile kavgasına karışmadan da yeterince sorunum vardı. Bir anda Gretchen'm bana öncekinden daha yakın oturduğunu fark ettim. Çıplak kollarının sıcaklığını hissedecek kadar yakındık.

"Seni aramaya başlamadan önce gitsen iyi olacak." Aramızdaki mesafeyi açmak için elindeki kulaklığı alıp kenara koydum. Şaşırmış gibi görünse de ayağa kalktı.

"Bir ara yine dinleyebilir miyim?"

"Baban buna ne der?"

Omuzlarını silkti. "Haberi olmayacak ki."

Babasının kurallarına bir yere kadar uyuyordu. Gretchen'ın sadece istediği kişiye boyun eğdiği hissine kapılmıştım. Kalkıp kapağa doğru yürürken bilinçli bir şekilde kıvırttı. Kulaklığımla meşgulmüşüm gibi yapıp bakışlarımı kaçırdım. Ayak sesleri basamaklardan aşağı doğru inince kulaklığımı iç çekerek yeniden çıkardım. Gretchen için üzülmüştüm ama onu cesaretlendirmek istemiyordum. İhtiyacım olan en son şey, ortalığı karıştıran canı sıkılmış bir ergendi. Bunun için psikopat bir babası olmasına da gerek yoktu. Tüm dikkatimi buradan bir an önce gitmeye vermiştim.

Sonra ne yapacağım?

Çatı katı, her zaman olduğundan daha sıcak ve havasız gibiydi. Bir sigara yakıp taş duvara yaslanarak dumanını tavana üfledim. Mavi sisin kayboluşunu izlerken Mathilde ile Gretchen'ın söylediklerini düşündüm. Çiftlik hakkındaki bütün konuşmalarda kimsenin bahsetmediği tek bir kişi vardı.

Mathilde'in bebeğinin babası.

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah ilk kez dışarı çıkacaktım.

Gretchen'ın ziyaretinden sonra günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdim. Bir ara uyandığımda yatağın yanına bırakılmış yemek tepsisiyle karşılaştım. Açık renkli tavuk suyuna çorbayı içip ekmeği yiyecek kadar uyanık kalmayı başardıktan sonra, hâlâ kalkıp koltuk değneğiyle yürümeye çalışma isteğime rağmen uyuyakaldım.

Ama sabah uyandığımda, yemek yemenin ve dinlenmenin çok işe yaradığını gördüm. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Çatıda parlak bir aydınlık olsa da hava henüz sıcak değildi ve öğlene kadar sürmeyeceğini bildiğim muhteşem bir serinlik vardı. Dünden kalan tepsinin yerini, içinde tekrardan yumurta ve tereyağı bulunan yeni kahvaltı tabağı almıştı. Kimsenin sesini duymamıştım ama ben uyurken birinin buraya gelmesi fikrine alışıyordum.

Yemeğe aç kurt gibi saldırdım. Yumurtanın son sarısına ekmeğimi banarken daha fazla olmamasına üzüldüm. Gretchen'ın getirdiği bir kova su hâlâ döşeğin yanında durduğu için üstüme yapışmış teri elimden geldiğince temizleyip tıraş olmak için jiletimi çıkardım. Tahminlerime göre kökü kazınacak sakallarım bir haftalık olmuştu ama son sa-

niyede fikrim değişti. Çatıda kırık bir ayna bile yoktu ama parmağıma gelen kıllar tuhaf bir his uyandırıyordu. Tam olarak sakal da sayılmazdı ama kendi yüzüme de benzemiyordu. Artık bu ben değilmişim gibiydi.

Bunun kötü bir şey olmadığına karar verdim.

Birkaç dakikalığına kendimi müthiş bir şekilde temiz hissettikten sonra yeniden terlemeye başladım. Çatı katının küçük penceresi açık olsa da esinti havayı hiç soğutmuyor, yalnızca hafifçe hareketlendiriyordu. Isınan havayla birlikte huzursuzluğum da artıyordu. Koltuk değneğiyle biraz çalışmak için ayağa kalktığım sırada yer kapağının açık olduğunu gördüm. Sendeleyerek ilerleyip ambarın içine baktım.

Kimse bana burada kalmak zorunda olduğumu söylememişti.

Basamakların üstesinden gelmek bu kez daha kolay oldu. Değneği koltuğumun altına sıkıştırıp tıpkı bir merdiven gibi kullanarak geri geri aşağı indim. Ara sıra ayağım beni uyarmak ister gibi zonkluyordu ama her basamakta dizimi dinlendirerek ağırlığı o tarafa vermemiş oluyordum.

Mathilde'in babasının beni merdivenlerden ittiğinde düştüğüm küçük sahanlıkta dinlenmek için durdum. Devirdiğim boş şişeler yeniden kaldırılmıştı ama gün ışığında bile ambar kasvetli görünüyordu. Taş duvarlarda pencere yoktu, tek ışık da geniş ve açık girişten geliyordu. Burası daha serindi. Son birkaç basamağı inerken taş ve ahşabın küflü kokusuna karışmış bozuk şarabı fark ettim. Geçmişte bu ambar küçük bir şaraphane olarak kullanılmış olmalıydı. Boş, metal bir fıçı vardı ve kaldırılan ekipmanların altındaki taşlar zedelenmişti. Bir ara sökülüp yerine betondan yapılmış yeni görünümlüler konmuştu ama bunlar da çoktan çatlamaya başlamıştı.

Duvarlardan birindeki musluğu açınca yerdeki taşlara su sıçradı. Ağzımı dayayıp kana kana içtim. Dişleri acıtacak

kadar soğuktu ama taptaze bir tadı vardı. Biraz da yüzüme çarptıktan sonra yakında duran yüksek şarap rafına gittim. Yarısı etiketsiz şişelerle doluydu ama mantarların çoğunda şarap lekesi vardı. Bir tanesini koklar koklamaz ekşiliğinden burnumu kırıştırdım. Ambarın girişine yöneldim.

Ambardan içeri güneş ışığı sızıyordu. Seyretmek için bir süre durdum. Ardındaki dünyayı sanki çerçevelemişti ve karanlık duvarlara yansıyan canlı bir resim gibiydi. Bir sinema ekranını andırıyordu.

Parlaklık karşısında gözlerimi kısarak değneğe yaslanıp yürüdüm.

Bu, teknikolorun içine girmek gibi bir şeydi. Derin derin nefes alırken kır çiçekleriyle otların kokusunun tadını çıkardım. Bacaklarım sallansa da çatının boğuculuğundan sonra güneşi yüzümde hissetmek muhteşemdi. Bandajlı ayağıma dikkat ederek manzarayı görmek için tozlu yere doğru eğildim.

Ambarın hemen önünde, çatı penceresinden gördüğüm üzüm bağı vardı. Etrafı ormanla çevriliydi ve ağaçların arasından beliren gölün maviliğini seçebiliyordum. Onun ardındaki tarlaların altın sarısı, gözün görebileceği kadar uzaklara yayılıyordu. Çiftlik her şeye rağmen kesinlikle huzur doluydu. Hava, cırcır böceklerinin vızıltısı ve görünürde olmayan keçilerin sesleriyle kaynıyordu. Ama sessizliği bozan başka hiçbir şey yoktu. Ne arabalar ne makineler ne de insanlar.

Gözlerimi kapayıp havayı içime çektim.

Bir ses kendini gitgide daha fazla belli ediyordu. Ritmik, metalik bir gıcırtıydı bu. Kafamı kaldırıp baktığımda, asmaların arasındaki yoldan bana doğru yürüyen ihtiyar bir adam gördüm. Çarpık bacaklı, dayanıklı görünen, yaşlı bir adamdı ve gıcırtı, elinde tuttuğu hafifçe sallanan galvanizli kovaların saplarından geliyordu. Seyrek saçlarının neredey-

se tamamı beyazlamış, yüzü eski bir meşe ağacının rengini almıştı. Oturuyor olmama rağmen benden pek uzun sayılmazdı. Ama dayanıklı bir görüntüsü vardı. Gömleğinin kıvırdığı kollarının altından görünen kollarının ön kısmı kalın ve kaslıydı.

Bu, tahminimce Gretchen'ın bahsettiği Georges'tu. Başımı sallayarak onu selamladım. "Günaydın."

Cevap vermedi. Sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip sakince ambara doğru yürümeye devam etti. Tedirgin bir şekilde arkama dönüp ne yaptığına baktım. Yere konan kovaların takırtısını duydum. Kovaları musluk suyuyla doldururken tenekeden gürültüler yükseldi. Birkaç dakika sonra suyun sesi kesildi ve adam geri döndü. Aynı yoldan yürürken dönüp bana bakmadı. Kovaların ağırlığını taşıyan ön kolları, sanki cevizle doluymuş gibi şişmişti.

"Ben de sizinle tanıştığıma sevindim," dedim arkasından.

Üzüm bağında güçlükle yürüyüp ormanın uzaklarında kayboluşunu izledim. Orada su kovalarına neden ihtiyacı olduğunu merak etmiştim. Çiftlikte, tavuklar ve seslerini duyduğum keçiler dışında canlı hayvan yok gibiydi. Üzüm dışında herhangi bir ekin de görünmüyordu. Ekşi kokulu mantarlara ve şarap yapım ekipmanının durduğu ambardaki alana bakılırsa, üzüm bağı olarak da pek başarılı değillerdi.

Nasıl hayatta kaldıklarını merak ettim.

Yeterince dinlenmiştim ve cildimin açıkta kalan yerleri acıyıp kızarmaya başlamıştı. Ayağa kalkmaya çabalayıp değneği koltuğumun altına aldım ve ambarın köşesine doğru ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Kendimi öncesinden hatırladığım avluda buldum. Burası daha da sıcaktı. Sıcaklık, yerdeki parke taşların üstünde parlıyordu. Su istediğim, dışına iskele kurulmuş olan ev güneşin altında solmuş gö-

rünüyordu. Yavru horoz şeklindeki rüzgâr fırıldağı eğimli çatıda tehlikeli bir şekilde duruyor, hareket etmek için bir esinti bekliyordu.

Birkaç tavuk aylak aylak çerçöp gagalıyordu ama görünürde kimse yoktu. Suyu düşünmek beni yeniden susatmıştı. Ambardaki musluktan içebilirdim ama ihtiyar adamın ilgisizliğinden sonra kısa süreli de olsa başka bir insan yüzü görmek istiyordum. Eve doğru sendeledim, değnek düz taşların üstünde kayıyordu. Ahırdaki bozuk saat hâlâ kıpırdamamıştı ve yelkovan sekizin üstündeydi. Altına park etmiş çiftlik araçları, buraya en son geldiğimden beri hareket etmemiş gibi görünüyordu. Toz içindeki bir kamyonet ve römork ahırın dışında ölü gibi duruyorlardı. Hurda bir traktörün radyatörü, uyuyan bir köpeğin burnu gibi kemerli park yerinden dışarı uzanıyordu. Diğer kemerde eski bir nalbant fırını vardı. Fırına yaslanmış demir şeritlerin ne olduğunu, üçgen şeklindeki kaba dişleri görünce anladım.

Canlanan hatırayla ayağımın ağrısını hissedip eve doğru devam ettim.

Hatırladığımdan daha harap hâldeydi. Yarısı iskeleyle kaplıydı ve pencerelerden sarkan boyasız kepenkler, ölü pervane kanatlarını andırıyordu. Duvarın dibindeki yer, dökülen harçla lekelenmişti. Harç, artık kum kadar bile yapışkan değildi. Un ufak olan duvarları tamir etmek için gönülsüzce bir girişimde bulunulmuş olsa da, görünüşe göre bundan vazgeçilmişti. Ve bu kısa zaman önce olmamıştı; iskele ve yerde duran keski paslanmıştı. Koltuk değneğimle dürtünce, parke taşların üstünde kendi mükemmel izini bıraktı.

Mutfak kapısı açıktı. Gözlerimdeki teri silip kapıyı çaldım. "Kimse yok mu?"

Cevap gelmedi. Arkamı döndüğümde biraz daha uzaktaki boyasız ve yamuk kapıyı fark ettim. Değneğimden des-

tek alarak kapıyı yeniden çaldım, sonrasında ise itip açmayı denedim. Yağlanmamış menteşeler gıcırdayarak geri gitti. İçerisi karanlıktı ve kapının eşiğinden bile nemli soğuğu hissedebiliyordum.

"Ne yapıyorsun sen?"

Dengemi sağlayabilmek için değneğim ve sağlam ayağımla çetrefilli bir dans sergileyerek arkama döndüm. Ahırın arkasından Mathilde'in babası belirdi. Omzuna astığı çadır bezi heybeden, bir tavşanın kanlı bacağı fırlamıştı. Bana doğrulttuğu tüfeği ise en korkutucusuydu.

"Sağır mısın sen? Ne yapıyorsun dedim sana!"

Gün ışığında bakınca düşündüğümden daha yaşlı, elliden çok altmışına yakın görünüyordu. Güneşten oluşan kahverengi melanomlar ve yaşlılık çilleri alnını kaplamıştı. Pek uzun sayılmazdı. Bacakları kısa, bedeni uzundu ama yine de hâlâ iri yarı bir adamdı.

Tüfeğe bakmamaya çalışarak değneğimin üstünde kendimi sabitlemeye çalıştım. "Hiçbir şey."

Arkamdaki açık kapıya baktı. "Neden etrafta dolanıyorsun?"

"Su içmek istedim."

"Ambarda musluk var."

"Biliyorum ama temiz hava almak istedim."

"Su istediğini söyledin sanıyordum?" Yıpranmış teninde uçuk gri gözleri, kirlenmiş buz parçaları gibi görünüyordu. Değneğime bakıp daha da sertleştiler. "Onu nereden aldın?"

"Çatı katında buldum."

"Kim sana kullanabilirsin dedi?"

"Kimse."

Mathilde'i neden koruduğumu bilmiyordum ama suçu onun üstüne atmak hiç doğru gelmemişti. Babasının çenesi öfke içinde yükseldiğinde tüfeğin bariz bir şekilde farkına vardım.

"Kendi kendine alabileceğini düşündün yani? Başka ne çalmayı planlıyordun?"

"Ben..." Birden tartışamayacak kadar yorgun olduğumu hissettim. Güneş sanki beni bastırıyor, kalan son gücümün de kökünü kazıyordu. "Kimsenin umursayacağını sanmamıştım. Geri koyarım."

Ambara dönmek için yanından geçeceğim sırada yolumu kesti. Hareket etmeye tenezzül etmeden tüfeğini bana doğru tutmaya devam etti. O ana kadar sadece durduğunu düşünmüştüm ama o sert gözlere bakınca içimi ani bir şüphe kapladı. Yine de yanından geçip gittim. Arkama dönüp baktım. Zaman geçmek bilmiyordu. Birden sessizliği gittikçe bölen ritmik bir gıcırtı duyuldu. Avluya doğru baktığımda, tek elinde sallanan paslı kovasıyla sakince bize doğru gelen Georges'u gördüm.

İşvereninin namlusunun ucunda olduğumu görünce şaşırdıysa bile bunu hiç belli etmedi. "Mösyö Arnaud, çitleri elimden geldiğince onardım. Şimdilik yeterli ama yine de yenilenmeleri gerek."

Beni umursamamasına bakılacak olursa, onun için görünmezdim. Arnaud –şu ana kadar kapının oradaki posta kutusunda yazan adı unutmuştum– daha da kızardı.

"Pekâlâ."

Georges, Arnaud'nun onu başından defetmeye çalıştığının farkında değildi. "Gelip bakacak mısınız?"

Arnaud öfkeyle burnundan soludu. "Evet, birazdan."

Georges memnun bir şekilde başını salladıktan sonra, varlığıma yine tepki vermeden avluya döndü. Arnaud bana bakarken değneğime yaslanmaya çalıştım. Çenesi, sanki sözcükleri çiğniyormuş gibi kıpırdıyordu.

Ama onları tükürmesine fırsat kalmadan ahırın arkasında bir köpek havladı. Bu, dilini çıkarmış, kulakları sallanan bir Springer Spaniel'di. Bizi görünce Arnaud'nun yanından

zıplayarak geçip etrafımda hoplamaya başladı. Eğilip başını severken ne denli sallandığını gizlemeye çalıştım.

"Buraya gel!" diye yükseldi Arnaud'nun çatallaşan sesi. Köpek, itaat etmekle ilginin tadını çıkarmak arasında kararsız kaldı. "Gel buraya, lanet olası!"

İtaat kazandı. Korkarak yürüyüp şamarı yiyince acıyla havladı. Arnaud yeniden elini kaldırınca Spaniel sindi ve kuyruğunu telaş içinde salladı. Yapabilseydi kuyruğuna beyaz bayrak asardı ama Arnaud'nun vurmasına fırsat kalmadan yüz hatlarında bir kasılma belirdi. Kaskatı kesildi, bir elini sırtına götürürken acı içinde doğruldu.

"Mathilde! *Mathilde*!" diye bağırdı.

Mathilde evin köşesinde belirdiğinde bir kolunda bebeği, diğerinde içinde topraklı sebzeler olan bir sepet vardı. Bizi gördüğünde yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi, sonra bütün duygularını sildi.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu Arnaud. "Gözüm görmesin demiştim!"

Mathilde, dedesinin yükselen sesi yüzünden ağlamaya başlayan bebeği sakinleştirmeye çalıştı. "Özür dilerim, ben..."

"Onun hatası değil," dedim.

Arnaud yeniden bana döndü, öfkesi yüzünden okunuyordu. "Sana soran olmadı!"

"Ben sadece hava almaya çıkmıştım," dedim, bitkin bir şekilde. "Çatı katına geri döneceğim, tamam mı?"

Arnaud burnunu çekti. İnlemeye devam eden bebeğe baktıktan sonra ona doğru uzandı.

"Bana ver onu."

Çocuğu Mathilde'den alırken elleri devasa görünüyordu. Onu göz seviyesinde tutup nazikçe sallamaya başladı. Tüfeği hâlâ kolunun altındaydı.

"Aa? Bu da nesi, Michel? Ağlama. Deden için kocaman bir çocuk ol."

Sesi sert olduğu kadar sevgi doluydu da. Bebek hıçkırdı ve dişsiz ağzıyla gülümsedi. Arnaud gözlerini torununda ayırmadan başını bana doğru çevirip benimle konuştu.

"Gözümün önünden kaybol."

Günün geri kalanını uyuyarak geçirdim. Ya da uyuklayarak; havasız çatı katında bilinç ve rüya görme arasında gidip geldim. Bir ara uyandığımda yatağın yanına bir tepsi yemek ve bir kova su bırakılmıştı. Bunu Mathilde yapmış olmalıydı; kitap istemediğimi söylediğim halde, tepsinin üzerinde *Madame Bovary*'nin kartpostal kapaklı eski bir kopyası da vardı.

Bu, babasıyla olan tartışma için bir özür müydü acaba?

Gece sıcak ve ter içinde geçti. Döşeğin üstünde baksırımla uzanıyordum. Çatının baharatlı, sigara kutusu kokusunda uyuşmuştum. Yapacak başka hiçbir şey olmadığı için *Madame Bovary*'yi okumaya yeltendim ama eski Fransızcasının içinden çıkamadığım için konsantre olamadım. Sözcükler bulanıklaşıp kitap ellerimden kaymaya başlayınca en sonunda vazgeçip bir kenara koydum. Uyumak için fazla sıcaktı ama gözlerimi kapadığımda öyle derine daldım ki, boğulacaktım.

Bir çığlıkla uyandığımda zihnimde karanlık bir caddedeki kan görüntüleri vardı. Birkaç saniyeliğine nerede olduğumu hatırlayamadım. Çatı katı kapkaranlıktı ama açık pencereden içeri hayaletleri andıran bir ışık süzüldü. Ellerim sıcak ve yapış yapıştı. Kâbus hâlâ gözümün önünde capcanlı olduğu için kana bulanmış olmasından korktum. Ama bu sadece terdi.

Ay ışığı, lambayı açmadan saatimi görmeme yetecek kadar parlaktı. Gece yarısını biraz geçmişti. Titrek ellerle si-

garaya uzandım. Sadece üç tane kalmıştı, artık yarım yarım içiyordum. Daha önce başladığım bir tanesinin yanık ucunu ateşledim ve dumanı ciğerlerime çektim. İçime çöken umutsuzluğun ağırlığı hafiflemeyi reddediyordu. Sigaramı filtrenin dibine kadar içip bitirdiğimde uyumaya devam etmem söz konusu bile değildi.

Ay ışığının aydınlattığı çatı nemli ve basıktı. Yerde beyaz bir ışık şeridi uzanıp yatak kenarında bükülüyordu. Yataktan çıkıp pencereye doğru uzanan gümüş iz boyunca sektim. Gece, manzarayı siyah beyaza boyamıştı. Ormanın gölgesinin ardında, ayın ikizi gölün siyah aynasından parlıyordu. Havada metalik bir rutubet vardı. Derin derin içime çekerken kendimi karanlık sulara bırakınca, soğuğun saçlarımın ağırlığını bile başımdan yukarı kaldırdığını hissettim.

Baykuş öttü. Nefesimi tuttuğumu fark edip bıraktım. Çatı katı çok havasızdı. Aniden boğulur gibi olunca değnekle lambayı alıp yer kapağına doğru yürüdüm. Bu gece açık bırakacaktım. Karanlığa giden bir deliğe benziyordu. Lambanın donuk ışıltısında basamaklardan aşağı inmeye başladım.

Ne yaptığım konusunu hiç düşünmüyordum. Aşağıdaki ambar zifiri karanlıktı ama dışarı çıktıktan sonra dolunay öylesine parlaktı ki, artık lambaya ihtiyacım kalmamıştı. Söndürüp ambarda bıraktım. Ağaç ve çim kokularıyla dolu gece havası, çıplak tenimi rahatlattı. Kendimi hiç yorgun hissetmiyor, yalnızca göle gitmek için yanıp tutuşuyordum.

Georges'un daha önce kullandığı yoldan, bir dizi asmanın arasından sendeleyerek ilerledim. Ay ışığı yapraklarının üstünü gümüşe, altını ise siyaha boyamıştı. Bütün bu ışık ve gölgeler tek renkli bir dünya oluşturmuştu. Soluklanmak için ormanın eşiğinde durdum. Ağaçlar asma tarlasının ucunda karanlıktan bir duvar oluşturmuştu. Buradaki hava daha soğuktu ve bütün sesleri ıslatıyordu. Ay ışığı dalların

arasından rastgele süzülüyordu. Ne yaptığımı merak ederek titredim. Geri dönmem gerektiğini bilsem de gölün cazibesi çok güçlüydü.

Değnekle yürüdüğüm en uzak mesafe buydu. Ormana daldığımda nefesim kesilmişti. Başım önümde güçlükle yürürken ne yaptığıma o kadar odaklanmıştım ki, soluk figürün farkına varamadım. Ta ki tam önüme gelene kadar.

"Tanrım!"

Geriye doğru sendeledim. Artık onlardan daha da fazla görüyordum. Ağaçların içinde, hareketsiz şekillerdi bunlar. Kalbim küt küt atıyordu. Hiçbiri kıpırdamıyordu. Şaşkınlığım geçince nedenini anladım.

Orman, heykel doluydu.

Yolun her iki tarafında da, ay ışığıyla beneklenmiş, taştan adam ve kadınlar vardı. *Tanrım.* Rahatlamıştım ama yine de bu canlı görünen uzuvların etten ve kemikten oluşmadığına kendimi inandırmak için onlara dokunmam gerekliydi. Parmaklarım yosunlu sert yüzey ve pürüzsüz, kaba taşla buluştu.

Yüzümde utançla gülümsedim. O sırada ormanın sessizliği bir çığlıkla bölündü. Bu tiz ses bir insana ait değildi ve bir süre devam ettikten sonra aniden durdu. İnce değneğimi tutarak karanlığın içine baktım. Kendi kendimi bunun bir tilki ya da baykuş olduğuna inandırmaya çalıştım. Ama ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Dönüp heykellere baktım. Hareket etmemişlerdi ama şu anda kör bakışları sinir bozucu görünüyordu. Sonra çığlık yeniden duyuldu ve sinirlerim iyice bozuldu.

Gölge içindeki yoldan geri dönerken göl düşüncelerimin hepsi unutulmuştu. Değneğimle boğuştuğum sırada nefesim kulaklarımda çınlıyor, kanım hızla akıyordu. Önümdeki ağaçların arasından ay ışığının aydınlattığı tarlayı inanılması güç bir mesafeden görebiliyordum. Tanrım, gerçekten

bu kadar uzaklaşmış mıydım? Sonrasında düzlüğe çıktım ve karanlık ağaçların yerini düzen içinde sıra sıra uzanan asmalar aldı. Nefesim kesilmişti, sığınağım olan ambar yeniden belirene kadar hantal hantal yürüdüm. Nefes almaya çalışırken lambayı almak için durdum ve ormana doğru baktım. Yol boştu ama yeniden çatı katıma girip arkamdan kapağı kapatana kadar kendimi pek emniyette hissetmedim.

Döşeğe çöktüğümde göğsüm inip kalkıyordu, bacaklarım denizanası gibiydi. Az önce göle girmişim gibi terden sırılsıklam olmuştum. Sanki bandajlı bacağımla yüzebilirmişim gibi oraya gitme fikri şu anda gülünç geliyordu. Ne düşünüyordum, bilmiyordum. *Bilmiyor musun? Gerçekten mi?*

İçimden gelen tek şey uyumaktı. Ama önce kapağa doğru yürüyüp şifonyeri üstüne koydum.

En sonunda kendimi güvende hissedince yatağa dönüp ölü gibi uyudum.

Londra

Bardan döndüğümde Callum hâlâ heyecanla atıp tutuyordu.

"Ah, haydi *ama*! Aynı filmi mi izledik biz? Söylesene! Ben *Son Ayrıntı*'yı izliyordum, sen ne izliyordun?"

"Benim söylemek istediğim şey, pekiştirici karakter stereotiplerin kullanıldığı. Şey var mesela, ee, ihtiyar bilge, çavlak, jeton–"

"Onlar arketip, stereotip değil! Bütün anafikri kaçırdığına inana–"

"Ben hiçbir şeyi kaçırmadım, sadece öyle düşünüyorum, bilmiyorum–"

"Kesinlikle!"

"Callum, sen çeneni kapatıp Jez'in sözünü bitirmesine izin versene!" diye söze girdi Yasmin.

"İzin verecektim ama saçma sapan konuşuyor!"

İçkileri masaya koydum. Callum'a, Yasmin'e ve bana bira, Chloe'ye şarap, Jez'e ise votka. Otururken Chloe gözlerini devirip bana gülümsedi.

Yasmin bana döndü. "Sean, Callum'a bir Jack Nicholson filmi hakkındaki görüşlere yakılarak öldürülmeden de karşı çıkılabileceğini anlatsana."

"Sean benimle aynı fikirde," diye sözünü kesti Callum.

"Nicholson kendi neslinin en iyi aktörüdür. İstisnasız!"

"Yalnızca şansı yaver giden bir aktördü," dedi Chloe. Callum'a kasten yem attığını göstermek için bakışlarını hızla bana çevirdi. Callum her zamanki gibi yemi kaptı.

"Saçmalık! Sana söyleyecek tek bir sözüm var, Chloe. *Guguk Kuşu*. İşte o kadar." Arkasına yaslandı, sanki tartışmayı kazanmış gibi kollarını önünde kavuşturdu.

"O ruva gibi bir roldü. Az çok işini bilen herhangi bir iyi aktör, öyle bir rolle zirveye tırmanabilir," diye mırıldandı Yasmin.

"Ah, yapma ama! Peki ya *Çin Mahallesi*? Ya da *Köstebek*?"

"Ne olmuş onlara?" Chloe parmaklarıyla savmaya başladı. "*Kasabanın Cadıları*. *Çılgın Marshlar*. *Batman*. Kendi neslinin en iyi aktörü mü? Kesinlikle."

Jez kaşlarını çattı. "*Batman* güzeldi. Yine de *Kara Şövalye* kadar iyi sayılmaz."

Kimse onu fark etmemişti. Bütün gece içmiş ve yarım saat önce delirmeye başlamıştı. Callum gibi o da, son birkaç aydır çalıştığım dil okulunda öğretmendi. Kız arkadaşı ve Chloe'nin sanat akademisinden en iyi arkadaşı olan Yasmin de, üniversitede daha çok kazandıran bir iş bulana kadar orada çalışıyordu.

Cuma gecelerini seviyordum. Dersler erken bitiyordu, sonrasında ise grup olarak bir şeyler vivip içmeye, oradan da okuldan metroyla bir durak uzaklıkta bulunan bağımsız sinemalardan birine gidiyorduk. Filmler Callum'ın tutkusuydu ama en sevdiği aktörler, yazarlar ve yönetmenler hakkında söylediklerini çok tutarsızdı. Daha birkaç hafta önce yerlere göklere sığdıramadığı kişi Terrence Malick'ti. Kısa süre önce ise *İlk Defa* ile ilgili bir inceleme izlemiştik. Demek ki önümüzdeki birkaç hafta boyunca baş tacı edilecek isim Jack Nicholson olacaktı.

Bir bira alıp masanın altından Chloe'nin bacaklarını okşadım. Elimi sıkıştırıp gülümsedi, sonra gerinip sandalyesini geri itti.

"Ben dönsem iyi olacak."

Eğilip beni öptüğünde kısa saçları bir anlığına yüzüme değdi. Ardından bara doğru ilerledi. The Domino, düzenli geldiğimiz sinemalardan birine yakındı ama buraya gelişimizin asıl nedeni, Chloe'nin burada çalışıyor oluşuydu. Karanlık ve moderndi. Barın arkasındaki duvarda bulunan şişeler, soğuk mavi bir ışıkla aydınlatılıyordu. Cuma günleri kalabalık oluyordu ve içkiler de pahalıydı ama Chloe burada çalıştığı için biz daha ucuza alıyorduk.

Barın arkasına geçişini izledim. Diğer kızlardan biri olan Tanja'nın söylediği bir şeye gülerek servise başladı.

"Chloe iyi, değil mi?" diye sordu Yasmin.

Dönüp baktığımda onun da Chloe'yi izlediğini gördüm. "Tabii. Neden kötü olsun?"

Yasmin gülümsedi, sonra omuz silkip cevap verdi. "Bir nedeni yok. Sadece sesli düşünüyordum."

Bu bana çok tuhaf gelmişti. Ama Callum'n Kurosawa'yı kötülediğini duyunca dikkatim dağıldı.

"Lütfen bana bunu ima etmediğini söyle," dedim, biramı masaya koyarken.

Beş dakika sonra Yasmin'in söylediklerini unutmuştum bile.

Ama gece geç saatlerde yeniden hatırladım. Bar kapanana kadar beklemem gerekiyordu. Chloe paslanmaz çelik bar tezgâhını silip bardakları topladıktan sonra artık eve gidebilirdik.

"İyi geceler, Paul," diye seslendi, hâlâ para sayan müdüre. Vedalaşmak için elimi kaldırdıktan sonra Chloe ile birlikte dışarı çıktık. Tanja taksi bekliyordu. Ona iyi gece-

ler dedikten sonra eve doğru yola koyulduk. Ev pek uzak değildi, yürüyerek yarım saat sürüyordu ama hava soğuktu. Dolunay vardı ve donmaya başlayan kaldırımlar, elmas kırıntıları gibi parlıyordu.

Ceketimi açıp ikimizi de sardım. Chloe bana sarıldığında göğsüme koyduğu eli bir ısı kaynağı gibiydi. Gecenin bu saatinde, East End'in bu taraflarında yürürken daha gergin olmalıydım. Ama hiçbir zaman öyle olmazdım. Yakınlarda oturduğum ve Chloe barda çalıştığı için buralar tehdit barındırmayacak kadar tanıdıktı.

Eve giden yoldan geçerken komşularımızı uyandırmamak için sessizce gülüyorduk. Koyu metal kaplamalarıyla soğuğu yayan arabalar bir hat halinde sokağa park etmişlerdi. Göz ucuyla gölgelerin arasından sıyrılıp bize doğru yaklaşan birini gördüm.

Kolumla sardığım Chloe'yi koruyarak yürümeye devam ettim. Kalın bir ceket giymiş olan adam, uzun boylu ve iri yarıydı. Beresini neredeyse gözlerine kadar çekmişti.

"Saatiniz var mı?" diye sordu.

Ellerini ceketinin cebine sokmuştu ama bir tanesinin bileğindeki saatin parıltısını görebiliyordum. Kalbim hızla atmaya başladı. Taksiye binmeliydik.

"Üçü on geçiyor," dedim, kendi saatime bakmadan. Saatim yeniydi, Chloe'nin doğum günü hediyesiydi. Adam yaklaşırken çok açık vermeden Chloe'nin önüne geçmeye çalıştım. Adamın bir eli cebinden çıkmaya başladı, metalik bir şey tutuyordu.

"Lenny?"

Adam durdu. Sallanıp durmasına bakacak olursam sarhoş olabilirdi. Chloe öne doğru bir adım attı.

"Lenny, benim. Chloe."

Adam Chloe'ye baktıktan sonra hafifçe başını salladı.

"O kim?"

Gözlerini Chloe'den ayırmadan beni işaret etti.

"Bir arkadaşım."

Adam belli belirsiz gülümsedi. "Bir arkadaşın."

Adamın kim olduğunu, neler döndüğünü sormak istedim. Ama boğazım düğümlenmiş gibiydi.

"Pekâlâ... Hoşçakal Lenny."

Chloe yeniden koluma girip beni çekiştirmeye başladı. Lenny kımıldamadı. Arkamızdan baktığını hissedebiliyordum. Bacaklarım zar zor hareket etti. Yolun diğer tarafına vardığımızda arkama baktım ama sokak bomboştu.

Sessizliğin içinde ilerledik. Chloe'ye baktım ama o beni görmedi. Yüzü ya soğuktan ya da bilmediğim bir nedenden dolayı küçük ve solgun görünüyordu.

Ev, alçak ve beton bir apartmanın en üst katındaydı. Her zaman çiş kokan merdivenlerinden çıkıp kapının kilidini açtık. Terebentin ve yağlı boya kokuları, içeri girer girmez dilimin arkasına yapıştı. İkimiz de ışığı açmaya tenezzül etmedik. Beyaz çerçeveli, resimleri fazla karanlık olan dikdörtgen tabloları oturma odasının duvarlarının dibine yığılmıştı. Benim bitmemiş bir portrem, pencerenin yanındaki şövalede duruyordu. Burası hayal edebileceğiniz bir sanatçı stüdyosundan epey uzaktı ama tavan pencereleri içeriyi soğutmasına rağmen aydınlatıyordu. Üstelik ucuzdu.

Yatak odasının eşiğinde durup elektrikli ısıtıcıyı açan Chloe'yi izledim. Isıtıcı yanıp sararmaya başlayınca çıtırtılar duyuldu.

"Neler olup bittiğini bana anlatacak mısın?"

Chloe sırtı bana dönük bir şekilde soyunmaya başladı. "Eskiden tanıdığım biri."

Göğsüm sıkıştı, boğazım düğümlendi. Bir süre sonra bunun kıskançlık olduğunu anladım.

"Yani o senin eski sevgilin mi?"

"Lenny mi?" Şaşkınlığını gizleyememişti. "Tanrım, hayır."

"Peki... o zaman kimdi o?"

İç çamaşırlarıyla yanıma geldi. "Sean..."

Belime sardığı kollarım ittim. Dışarıda kendimi çaresiz hissettiğim için mi, yoksa aniden onu tanımadığımı hissettiğim için mi sinirliydim, bilmiyordum. İçini çekti.

"Eskiden çalıştığım barın bir müşterisiydi. Tamam mı? Her türlüsüyle tanışman gerek. Hepsi bu."

Kocaman açtığı samimi gözleriyle bana baktı.

"Tamam," dedim.

Soyunup yatağa girdim. Birbirimize hiç dokunmadan karanlığın içinde yattık. Yatak odasındaki hava elektrikli ısıtıcıya rağmen buz gibiydi. Chloe kıpırdanıp bana sırnaştı, öptü, adımı mırıldandı. Seviştik fakat ardından tavanın karanlığına bakarak gözümü kırpmadan uzandım.

"Yasmin bu gece tuhaf bir şey söyledi," dedim. "İyi olup olmadığını sordu. Neden böyle bir şey söyledi?"

"Bilmem ki. Yasmin işte."

"Bilmem gereken hiçbir şey yok mu?"

Karanlıkta yüzünü göremiyordum. Ama gözlerindeki ışıltı, açık olduklarını söylüyordu.

"Tabii ki yok," dedi. "Neden olsun ki?"

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Mathilde çatıya geldiğinde eşyalarımı toplamış ve gitmeye hazırdım. Daha görmeden gelenin o olduğunu anlamıştım. Onun sağlam ayak sesleriyle Gretchen'ın parmak arası terliklerinin vuruşunu ayırt edebiliyordum. Yatağın yanındaki kapanmış sırt çantama baktı, bundan bir sonuç çıkardıysa da kendine sakladı. Elindeki tepside bir tabak yemek ve bir rulo temiz bandaj vardı. Bu sabah fazladan bir öğün daha vardı; dumanı üstünde bir fincan kahve.

"Kahvaltını getirdim," dedi, tepsiyi koyarken. "Bandajını değiştirebilir miyim?"

Döşeğe oturup pantolonumun paçasını kıvırdım. Bandaj, dün geceki başarısız gezintim yüzünden yıpranmıştı ve çok pisti. Eğer böyle olmasaydı bütün her şeyin bir rüya olduğuna bile inanabilirdim. Gün ışığında, bir dizi heykelin sessiz hatırası gerçekdışı görünüyordu ve duyduğum çığlığın aslında yalnızca bir tilkiye ait olduğuna da kendimi inandırmıştım. Muhtemelen Arnaud'nun kapanlarından birine basan bir hayvandı.

Onu anlayabiliyordum.

"Beni daha sonra yola bırakır mısın?" diye sordum, Mat-

hilde bandajı açmaya başladığı sırada. Bandajın kirli durumu hakkında yorum yapmadı.

"Gidiyor musun?"

"Kahvaltıdan hemen sonra. Güne erken başlamak istiyorum."

Uyanır uyanmaz kararım net olarak şekillenmişti. Ormana gidip geri dönebildiysem, demek ki yolculuk etmek için yeterince iyileşmiştim. Yola kadar kendim yürüyebilirdim ama daha başlamadan kendimi yormanın hiçbir anlamı yoktu. Hâlâ ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyordum ama Arnaud ile son tartışmam, beni burada daha fazla kalmaktansa şansımı dışarıda denememin daha iyi olacağına inandırmıştı.

Mathilde bandajı açmaya devam etti. "Emin misin?"

"Beni yolun olabildiğince ilerisine bırakabilirsen oradan otostop çekerim."

"Nasıl istersen."

Hiçbir nedenim olmasa da tepkisizliği beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bandajı çıkarıp bantları sökmesini izledim. Sonuncuyu da hallettikten sonra ayağımın daha kötü görünmemesine sevinmiştim. Aslında iyi bile görünüyordu; şişik inmişti ve yaralar canlılığını kaybetmişti.

"O kadar kötü görünmüyor, değil mi?" dedim, hemfikir olmasını umarak.

Mathilde cevap vermedi. Ayağımı nazikçe çevirdikten sonra yaralarımdan birine dokundu.

"Acıyor mu?"

"Hayır." Yarama bakmaya devam ederken Mathilde'i inceledim. "İyi mi?"

Cevap vermedi. Elini alnıma koyarken yüzü ruhsuzdu. "Terlediğini hissediyor musun? Ateşin var mı?"

"Hayır. Neden?"

"Yüzün biraz kızarmış gibi."

Yeniden ayağıma doğru eğildi. Elimi alnıma koydum. Sıcak olup olmadığını anlayamadım.

"Enfeksiyon kötüleşiyor mu?"

Cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. "Bence kötüleşmiyor."

Yaranın etrafındaki sarımsı morluğun rengi sanki daha ciddileşmişti. Huzursuzluk içinde ayağımı temizleyişini ve yeni bandajla sarışını izledim.

"Bir sorun mu var?"

"İyi olduğuna eminim." Başını kaldırmadı ve yüzünü görmeme izin vermedi. "Bazen bu tür şeylerin takip edilmesi gerekir. Ama gitmek için acele edişini anlayabiliyorum."

Yeniden bembeyaz bandajlanan ayağıma baktım. Aniden kaslarımın ağrıdığını fark ettim. Bunun nedeni dün geceki güç kaybım olabilirdi ama yine de...

"Belki de bir gün daha kalsam iyi olur, ha?" dedim.

"Nasıl istersen. İstediğin kadar kalabilirsin."

Malzemelerini toplayıp basamaklardan geri inerken Mathilde'in yüzü hiç açık vermedi. Gittikten sonra ayağımı uzatıp test ettim. Ateşim varmış gibi *hissetmiyordum* ama isteyeceğim son şey, Fransa'nın ıssız yollarında hastalanmaktı. Üstelik ne gidecek belirli bir yerim ne de oraya varmak için acelem vardı. Artık yoktu. Bir gün daha kalsam bir şey fark etmezdi.

Aklımdan belki de bunun Mathilde'in istediği şey olduğu geçti ama bu düşünceye fazla takılmadım. Benim buradaki varlığım onun için sadece sorun yaratmıştı. Gereğinden fazla kalmamı istemesi için hiçbir nedeni yoktu.

En azından kendime öyle söylüyordum. Ama antibiyotiğimi içip kahvaltıya doğru uzandığımda, en güçlü hissimin rahatlama olduğunu fark ettim.

Öğlen olduğunda çatı yine dayanılmaz bir sıcaklığa erişti ve

eski ahşap mobilyaların küflü kokusu beni kaşındırıyordu. Müzik dinleyip uyukladım. Uyandığımda öğle yemeğimin açık kapağın yanında durduğunu gördüm. Gözlerimi ovuşturup dışarıda yemeye karar verdim. Arnaud beni evden uzak durmam konusunda uyarmıştı ama o bile bütün gün ambarda kalmamı bekleyemezdi.

Basamaklardan tepsiyle inmek ustalık isteyen bir işti ama sallana sallana inmeyi başardım. Yemeye başlamadan önce dışarıdaki tuvaleti kullanıp Georges'un kovalarını doldurduğu ambar musluğunda yıkandım. Bana kendi kendime yetebildiğimi gösteren bu küçük sahne, keyfimi yerine getirmişti. Taş duvarın dibine otururken neredeyse neşeli sayılabilirdim. Ambarın gölgesinde bile hâlâ boğucu bir sıcak vardı. Ekmekle peyniri çiğnerken göle doğru uzanan üzüm bağlarına baktım. Oturduğum yerden görünen tek şey, ağaçların arasındaki suyun ışıltısıydı. Dün geceki aptal girişimimin hiçbir olumsuz etkisi olmamış gibi duruyordu. Ateşim yoktu ve yeniden enfeksiyon kaptığımı gösteren hiçbir çarpıntım yoktu. Hissettiğim tek şey, ayağımla ilgisi olmayan ve gittikçe artan gerginliğimdi. Yarın bu saatlerde nerede olacağımı yalnızca Tanrı biliyordu ama en azından gitmeden önce gölü görmek iyi gelecekti.

Başka bir şansım olmayabilirdi.

Yemeğimi bitirip koltuk değneğime asıldım ve yeniden patikaya doğru yürümeye başladım. Gün ışığında asmaların yarı ölü göründüğünü fark edebiliyordum. Yapraklar lekeliydi ve kenarları kıvrılmıştı. Üzümlerin seyrek salkımları küçük ve inmiş balonlar gibi sarkmıştı. Şarabın bu kadar kötü kokmasına şaşmamak gerekti.

Güneş acımasızdı. Artık ne yaptığımı görerek yürümenin daha kolay olacağını düşünsem de yol bu sıcakta dün geceden daha uzun görünüyordu. Engebeliydi ve tekerlek izleri beton kalıpları andırıyordu. Koltuk değneği patinaj

yapıp kaydı. Ormana vardığımda terden sırılsıklam olmuştum. Gölgelik alana varmak beni rahatlatmıştı. Şu anda ağaçların tehditkâr bir havası yoktu. Yola daha yakın olanlar gibi, geneli kestane ağacıydı ve yeniden yeşil güneşliklerinin altında olmaktan çok mutluydum.

Yolda ilerlerken kendimi dün geceki çığlığın tekrarını duymak için etrafa kulak kesilmiş hâlde buldum. Ama cırcır böceklerinin gürültüsünden daha uğursuz bir şey duyamadım. Heykeller de tehditkâr görünüşlerini kaybetmişlerdi. Gün ışığında bakıldığında korkutucu hiçbir tarafları yoktu. Yolun kenarında yaklaşık bir düzine taş figür vardı ve görünüşe göre ormanın en yoğun olduğu bölümde rastgele kümelenmişlerdi. Hepsi yıpranmış ve eskiydi. Çoğunun zarar gördüğü belliydi. Yüzü belli olmayan bir orman perisinin yanında kırık toynaklı bir Pan hopluyordu ve hemen yakınlarındaki burunsuz keşiş ise şaşkınlık içinde gözlerini ona dikmişti. Diğerlerinden biraz uzakta peçeli bir kadın vardı. Yüzünü kaplayan taş, kumaş kıvrımlarına benzemesi için sanatsal bir şekilde oyulmuştu. Kalbine tutunan ellerden birinde kurumuş kanı andıran koyu bir yağ lekesi vardı.

Neden ağaçların arasına saklandıklarını anlayamamıştım ama bunun hoşuma gittiğini fark ettim. Onları yalnız başlarına çürümeleri için bırakarak patikadan yürümeye devam ettim.

Göl çok uzakta sayılmazdı. Üstüne vuran güneş ışığı göz kamaştırıyordu. Kenarları kamışlarla çevrilen su o kadar hareketsizdi ki, sanki yüzeyine çukur açabilirmişim gibi görünüyordu. Üstünde ördekler, kazlar ve su kuşları yüzüyor, arkalarında V şeklinde izler bırakıyorlardı. Mis gibi kokan havayı içime çektiğimde omuzlarımdaki kulunçların çözüldüğünü hissettim. Bu sabah yüzmenin pek işe yaramayacağını bilecek kadar gerçekçiydim ama düşüncesi hâlâ çekiciydi.

Göle tepeden bakan bir kayalığa doğru tırmandım. Üstündeki yapayalnız kestane ağacı dallarını suya doğru uzatmıştı. Su buradan atlanabilecek kadar derin görünüyordu ama birkaç metre ileride, büyük camgöze benzeyen bulanık bir gölge fark ettim. Uçurumun üstünden atlayacak kadar umursamaz birini bekleyen, suyun dibine çökmüş bir kayaydı bu. Bunu anlamam gerekirdi, diye düşündüm, hayal kırıklığına uğramıştım. Gölün bile içinde kapanları vardı.

Yere doğru eğildim, suya doğru bakarken ağaca yaslandım. Buraya gelmek yorucu olsa da çabaladığım için çok mutluydum. Başka bir şansım olmayacaktı. En azından ayağım kötüleşmemişti. Mathilde'in sardığı bandaj çoktan kirlenmişti ama yeni kan lekeleri oluşmamıştı ve acı artık kaşıntı hâlini almıştı. Endişelerim bir günüme daha mal olmuştu ama en azından yarın gitmemi engelleyecek hiçbir şey olmayacaktı. *Ya sonra?*

Bilmiyordum.

Kapana basmamın iyi bir tarafı varsa, o da aklımdaki diğer her şeyi uzaklaştırmış olmasıydı. Burada olduğum süre boyunca geçmiş ya da gelecek hakkında endişelenemeyecek kadar meşguldüm ama artık sona gelmiştim. Bir gece daha kaldıktan sonra başladığım noktaya geri dönecektim. Aklımda ne yapacağıma dair en ufak bir fikir olmadan yabancı bir ülkede, firarda olacaktım.

Sigaramı ararken ellerim titriyordu ama yakmama fırsat kalmadan Springer Spaniel ormanın içinden fırladı. Göl kenarındaki ördekler, peşlerinden koşan köpekten gürültü içinde kaçıştılar. Gelenin Arnaud olduğunu düşünerek gerildim ama köpeği takip eden kişi babaları değil, Gretchen ve bebekti.

Spaniel önce beni fark etti. Oturduğum ağacın altına doğru küt kuyruğunu sallayarak koştu.

"Aferin kızıma."

Zihnimin dağılmasına sevinmiştim. Hayvanla ilgilenirken ayağıma basmasını engellemeye çalıştım. Gretchen beni görünce durdu. Üstündeki kolsuz, pamuk elbise ten rengini belirginleştiren uçuk mavi tondaydı. İnceydi ve rengi atmıştı. Bacakları parmak arası terliği dışında çıplaktı. Şehirdeki herhangi bir sokakta herkes kafasını çevirip ona bakardı.

Kucağında duran Michel, gelişmemiş bir Siyam ikizi gibi tek kalçasına tünemişti. Boştaki elinde, kenarları düğümlenip torba hâline getirilmiş soluk kırmızı bir bez vardı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," dedim.

Geri dönmesi gerekip gerekmediğini düşünüyormuşçasına patikaya doğru baktı. Sonra birden gamzeleri belirginleşti.

"Korkutmadın." Bebeği daha rahat bir şekilde tuttu. Bu sıcakta onu taşımaktan kıpkırmızı olmuştu. Kırmızı bezi kaldırdı. "Ördekleri beslemeye geldik."

"Bu tür şeyleri yalnızca kasabalılar yapıyor sanıyordum."

"Michel'in çok hoşuna gidiyor. Besleneceklerini anladıklarında burada kalıyorlar. Böylelikle ara sıra bir tanesini alabiliyoruz."

'Almak' fiili elbette burada 'öldürmek' anlamına geliyordu. Duygular buraya kadardı. Gretchen bezi açıp ekmeği koparmaya başlayınca kuşlar deli gibi uçuşmaya başladı. Boğuk çığlıkları, su kenarında hoplayıp zıplayan köpeğin havlamalarına karıştı.

"Lulu! Buraya gel kızım!"

Spaniel'a yakalaması için taş attı. Köpek taşın peşinden gidince Gretchen uçuruma doğru çıkıp oturdu ve bebeği de yanına oturttu. Bebek, bulduğu dal parçasıyla oynamaya başladı.

Yola baktığımda içimde Arnaud'nun tüfeğiyle çıkıp geleceğine dair ufak bir his vardı. Ama orman bomboştu. Huzursuzlanmaya başlamıştım ve bunun nedeninin babasının

uyarısı mı, yoksa Gretchen'm etrafında dolanmak mı olduğunu bilmiyordum. Gretchen'ın geri dönmek için hiç acelesi yok gibiydi. Etraftaki tek ses, taşı kemiren köpeğin ve tükürüğüyle baloncuk yapan Michel'in sesiydi. Ördeklerin ve kazların dışında burada yaşayan tek ruhlar bizlerdik.

Abartılı bir şekilde iç çeken Gretchen, elbisesinin önünü tutup silkmeye başladı.

"Çok terledim," dedi, bakıp bakmadığımı kontrol ederek. "Göl kenarının daha serin olacağını düşünmüştüm."

Gözlerimi sudan ayırmadım. "Burada hiç yüzdün mü?"

Gretchen kendini yellemeyi bıraktı. "Hayır, babam güvenli olmadığını söylüyor. Hem ben zaten yüzme bilmiyorum."

Çimlerin arasından çıkan küçük sarı çiçekleri toplayıp taç yapmaya başladı. Sessizlik onu rahatsız etmiyor gibiydi ama benim için aynı şey geçerli değildi. Dün gece duyduğum çığlık yeniden yükseldi. Arkamızdaki ormandan geliyordu. Gün ışığında o kadar korkutucu olmasa da kulağa yine de acılı gelmişti.

"Bu da neydi?" diye sordum, ağaçların arasına bakarak.

Ne Gretchen ne de Michel endişeli görünüyordu. Köpek bile kulaklarını dikleştirdikten sonra çiğnemeye devam etmişti. "Sanglochonların sesi."

"Neylerin?" Daha önce böyle bir sözcük kullandığını hatırlasam da ne olduğunu unutmuştum.

"Sanglochonların," diye tekrar etti, salakmışım gibi. "Yaban domuzuyla evcil domuz kırması. Babam yetiştiriyor ama çok kötü koktukları için onları ormanda tutuyoruz. Yemek için sürekli kavga ediyorlar."

Bunu duyduğuma sevinmiştim. "Burası domuz çiftliği mi?"

"Hayır, tabii ki değil!" dedi Gretchen, azarlayan gözlerle bakarak. "Sanglochonlar babamın hobisidir. Üstelik burası

çiftlik değil, şato. Göl ve etrafımızdaki bütün ormanlar bize ait. Her kış hasat ettiğimiz yaklaşık yüz hektar kestane ağacımız var."

Bundan gurur duyar gibi bir hali vardı. Epey kestane ağaçları olduğunu anlamıştım. "Gördüğüm kadarıyla kendi şarabınızı da kendiniz yapıyorsunuz."

"Eskiden yapardık. Babam adını Châteaux Arnaud koymak istedi. Çok güzel asmaları var, pancar tarlalarımızı da ekip biçti ama üzümler toprak için yeterince dayanıklı çıkmadı. Bir tür hastalık kaptıkları için yalnızca tek bir bağbozumumuz oldu. Hâlâ yüzlerce şişemiz var. Babam yıllandıktan sonra satabileceğimizi söylüyor."

Ambardaki ekşi kokulu şişeleri düşünüp onları kısa süre sonra satmayı planlıyor olmamasını umdum. Gretchen bir çiçek daha koparıp örmeye devam etti. Üstünden bana baktı.

"Kendin hakkında pek konuşmaz mısın sen?"

"Konuşacak pek bir şey yok."

"Sana inanmıyorum. Esrarengiz olmaya çalışıyorsun." Gamzelerini göstererek gülümsedi. "Haydi, bir şey söyle. Nerelisin?"

"İngiltere."

Koluma şakacı bir edayla vurdu. Canım yandı. "Yani neresinden?"

"Londra'da yaşıyordum."

"Orada ne yapıyorsun? Bir işin vardır herhalde."

"Kalıcı bir işim yok. Barlar, şantiyeler." Omuzlarımı silktim. "Biraz öğretmenlik."

Şimşek çakmadı ve yer yarılmadı. Gretchen bir çiçek daha kopardı. Tam bir şey daha soracaktı ki, köpek çiğnediği taşı kucağıma atmak için o anı seçti.

"Ah, çok teşekkürler."

Dikkatlice salya kaplı hediyeyi kaldırıp fırlattım. Köpek uçurumdan aşağı koştu. Ne var ki taş suya düşünce kafası

karıştı ve durdu. Önce taşa, sonra kırık kalbiyle bana baktı.

Gretchen güldü. "Çok aptal."

Bir taş daha bulup köpeğe seslendim. Dikkati hâlâ ilk kayıp nedeniyle dağınıktı. Görünüşe göre en çok o taşı sevmişti ama ağaçların arasına fırlattığım ikincisini gördü. Keyfi yerine geldi ve arkasından koşmaya başladı.

"Gretchen Alman ismi değil mi?" diye sordum. Konuyu değiştirme şansı yakaladığım için mutluydum.

Taca bir çiçek daha ekledi. "Babamın ailesi Alsaslı. Ben de babaannemin adını almışım. Michel de babamın göbek adı. Aile geleneklerini devam ettirmek önemli."

"Mathilde adını kimden aldı?"

Gretchen'ın yüzündeki ifade buz kesti. "Ben nereden bileyim?"

Çiçeği öyle sert bir şekilde kopardı ki, kökleri gövdesiyle birlikte çıktı. Görmezden gelerek bir tane daha kopardı. Ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Michel kaç yaşında?"

"Sonbaharda bir olacak."

"Babasını görmedim. Buralı mı?"

Ben yalnızca sohbet etmeye çalışıyordum ama Gretchen'ın yüzü iyice aksileşti. "Onun hakkında konuşmayız."

"Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim."

Bir an sonra omuzlarını silkti. "Sır değil. Michel doğmadan önce bizi terk etti. Hepimizi yüzüstü bıraktı. Onu ailemize almıştık ama o bize ihanet etti."

Sanki konuşan babasıydı ama yorumları kendime sakladım. Halkaya bir çiçek daha katarak iki ucu birbirine bağladı ve tacı Michel'in boynuna astı. Michel gülümseyip çiçekleri küçücük avucunun içine aldı.

Gretchen'ın yüz hatlarını bir anlamsızlık ele geçirdi. Sanki biri derisini tutup çekmişti. Michel'in koluna bana vurduğundan daha sert bir şekilde vurdu.

"Kötü çocuk!" Yeğeni ağlamaya başladı. Şaşırmamıştım; eli, o küçük ve tombul kolda kırmızı bir iz bıraktı. "Kötü, *kötü* çocuk!"

"Yanlışlıkla oldu," dedim. Ona yeniden vurmasından korkuyordum.

Bir an onun yerine bana vurmuş olabileceğini düşündüm. Sonra bu düşünce geldiği kadar hızlı bir şekilde yok olup gitti. "Hep böyle şeyler yapıyor," dedi, kırık çiçek tacını bir kenara fırlatarak. Yeğenini alıp ona sarıldı. "Haydi, Michel, ağlama. Gretchen öyle yapmak istemedi."

Aslında istediğini söylemek istedim ama bebek daha kolay bir şekilde ikna edilmişti. Ağlamaları hıçkırıklara dönüştü ve hemen sonra yeniden gülücükler saçmaya başladı. Gretchen gözlerini ve burnunu temizledikten sonra bütün olan biten unutulmuştu bile.

"Onu geri götürsem iyi olacak," dedi, ayağa kalkarken. "Geliyor musun?"

Kararsızdım. Göl kenarında kalmayı tercih ederdim. Bir de hesaba katılması gereken babası vardı. "Yok, gelmesem daha iyi."

"Aa, babamdan mı korkuyorsun?" diyerek sırıttı.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Adam beni tüfekle tehdit etmiş, merdivenlerden aşağıya itmişti. Onu artık kışkırtmamak yalnızca sağduyudan ileri geliyordu. Ama suçlama yine de içime dert olmuştu.

"Beni senin yanında görmese daha iyi olur, hepsi bu."

Gülümsedi. "Endişelenme. Sırtı ağrıdığı için öğlen yemeğinden sonra yatar. Georges da kendi evine gider, o yüzden kimse bizi göremez."

Onlarla gitmemi bekliyordu. Pek seçeneğim varmış gibi de durmuyordu. Göle son kez baktıktan sonra kaba bir şekilde ayağa kalktım. Ormana doğru geri yürürken Gretchen ona yetişebilmem için yavaşladı. Bebeğin ağırlığını destek-

lemek için kalçasını dışarı çıkarmıştı. Uçuk mavi elbisenin altındaki bacakları uzun ve bronzdu. Çamurlu yolda parmak arası terliklerini sürüyerek yürüyor, koltuk değneğimin sesini örtbas ediyordu. Etrafa akşam üzerinin sakinliği çökmüştü. Heykellere ulaştığımızda, taş figürlerin kilise nefini andıran suskunluklarıyla sessizlik daha da belirginleşti.

"Bunların burada işi ne?" diye sordum, nefes almak için durduğumda.

Gretchen heykellere bakmadı. "Babam onları satacak. Yıllar önce toplamaya başlamıştı. Eski şatoların bahçelerinde neler olduğunu görsen şaşırırsın."

"Onları çaldı mı yani?"

"Tabii ki hayır! Babam hırsız değil!" diye sert bir şekilde cevap verdi. "Bunlar sadece eski püskü heykeller ve geldikleri yerler bomboştu. Kimse oralarda yaşamıyorsa bu nasıl hırsızlık olabilir?"

Sahiplerinin olaya bu şekilde bakacağından şüpheliydim ama bu öğleden sonra Gretchen'ı zaten yeterince üzmüştüm. Yürüyüş de beni düşündüğümden daha çok yormuştu. Ormandan çıkıp kurumuş üzüm bağlarında ilerlerken köpek de önümüzden koşuyordu. Güneş hâlâ sıcak olsa da artık alçalmıştı. Önümüzde uzanan gölgelerimiz cılız devleri andırıyordu. Konuşmaya mecalim kalmamıştı, başım önde yürüyordum. Ambara vardığımızda terden sırılsıklam olmuştum ve bacak kaslarım yorgunluktan seğiriyordu.

Gretchen saçlarını kulağının arkasına alıp kapının eşiğinde durdu. Ablasının bilinçsiz bir yankısıydı sanki. "Ter içinde kalmışsın," dedi gülümseyerek. "Koltuk değneğinle daha çok çalışmalısın. Michel'i sık sık öğleden sonraları yürüyüşe götürüyorum. İstersen yarın yine gölde buluşabiliriz."

"Burada olmayacağım," dedim. "Yarın sabah ayrılıyorum."

Bunları söylemek her şeyi daha gerçek kılmıştı. Düşüncesi bile uçurumdan atlamak gibiydi.

Gretchen bana baktı. "Gidemezsin! Ayağın ne olacak?"

"Başımın çaresine bakarım."

Yüzü öfke doldu. "Mathilde'in hatası, değil mi?"

"Mathilde mi? Hayır, tabii ki değil."

"Her zaman her şeyi mahveder. Ondan nefret ediyorum!"

Ani düşmanlığı beni şaşırtmıştı. "Mathilde ile hiçbir ilgisi yok. Gitmem gerek, hepsi bu."

"Peki. Git o zaman."

Beni öylece bırakıp uzaklaştı. Ambarın karanlığına bakarak iç çektim. Nefes alış verişlerim düzelene kadar bekledikten sonra çatı katına varan uzun yolun ahşap basamaklarını çıkmaya başladım.

Birkaç saat uyuyup uyandıktan sonra güneşin çatıdan çekildiğini gördüm. Hâlâ sıcak ve boğucuydu ama saatin geç olduğunu söyleyen ışıkta loş bir hava vardı. Saatime baktığımda sekizi geçtiğini gördüm. Akşam yemeğine dair henüz bir işaret yoktu. Gecikmiş miydi, yoksa Arnaud ile Gretchen'ı bana yemek vermemelerine neden olacak kadar çok mu üzmüştüm, bilemiyordum.

Zaten yiyebileceğimden de emin değildim.

Merdivenlerden aşağı inip ambarın musluğunda yıkandım. Buzlu su nefesimi kesse de kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Sonra ambarın dışında oturup güneşin yavaş yavaş batmasını izledim. Kestane ağaçlarının ardında kaybolunca bir sigara yaktım. Sonuncu sigaramdı ama yarınki ilk amacım bir süpermarket bulmak olabilirdi. Ondan sonra...

Hiçbir fikrim yoktu.

Sigaramın yanan ucu neredeyse parmak diplerime varmıştı ki, avludan gelen ayak seslerini duydum. Gelen,

Mathilde'di. Elindeki tepside buharı tüten bir tabak yemek ve şaşırtıcı bir şekilde bir şişe şarap vardı.

Beceriksizce ayağa kalkmaya çalıştım. "Kalkma," dedi, tepsiyi yanıma koyarken. "Yemeğin geciktiği için özür dilerim. Michel sancılandı ve susmuyor."

Kendi kendime bunun önemli olmadığını söyleyip dursam da sıradan bir nedeni olmasına sevinmiştim. Michel'in ise bu durumdan memnun olduğunu söyleyemezdim.

"Harika kokuyor," dedim. Öyleydi de: sotelenmiş patates ve yeşil salata eşliğinde domuz etiyle kestane. Yazık ki çok aç değildim.

"Bu akşam şarap içmek istersin diye düşündüm. Kendi şarabımız ama yemekle çok kötü olmuyor."

"Özel bir gün mü?" Gidişimi kutlamak için miydi, merak etmiştim.

"Hayır. Sadece şarap." Su bardağının yarısını koyu sıvıyla doldurdu. "Yarın gitmekte hâlâ kararlı mısın?"

Gretchen'ın ona ne söylediğini merak etmiştim. Belki de hiçbir şey. Sadece kendimi şımartıyordum. "Evet."

"Planların ne?"

"Belli bir şey yok."

Böyle söyleyince kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Mathilde saçlarını kulağının arkasına attı.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. Çiftlikte biraz yardıma ihtiyacımız olabilir."

Söyledikleri, duymayı beklediğim her şeyden o kadar uzaktı ki, anlayamadım. "Affedersin, ne?"

"Hemen gitmen gerekmiyorsa burada yapılması gereken işler var. İlgini çekerse."

"Bana iş mi teklif ediyorsun?"

"Georges dışında yalnızca üç kişiyiz. Bir çift el daha kullanabiliriz. Gretchen bana inşaatçı olduğunu söyledi." Eliyle saçlarını yeniden kulağının arkasına attı. "Evin du-

rumunu görmüşsündür. Duvarların elden geçirilmeye çok ihtiyacı var."

"İnşaatlarda çalıştım ama bu aynı şey değil. Neden kasabadan bir inşaatçı bulmuyorsunuz?"

"Paramız yok," deyiverdi. "Sana da çok para veremeyiz ama burada bedavadan oturdun. Yemek yedin. İşe hemen başlamanı da söylemiyoruz. Gücünü yeniden kazanana kadar bekleyebilirsin. Sonra da kendi hızında çalışırsın. Ne istersen yapabilirsin."

Düşünmeye çalışırken elimi yüzüme götürdüm. "Peki ya baban?"

"Onu dert etme."

Doğru. "Bu konuyu *biliyor*, değil mi?"

Gri gözlerinden bir şey okuyabilmek imkânsızdı. "Öyle olmasaydı senden böyle bir şey istemezdim. Babam inatçı olabiliyor ama gerçekçidir de. İşlerin bitirilmesi gerek ve kader de seni buraya sürüklediğine göre... Hepimiz için iyi olur."

Kader. Babasının kapanlarıyla hiç ilgisi yokmuş gibi. "Bilemiyorum..."

"Hemen karar vermen gerekmiyor. Keyfine bak. Sadece yarın gitmek zorunda olmadığını bilmeni istedim."

Nazikçe ayağa kalktı. Alacakaranlıkta yüz hatları ciddi ve her zamankinden daha anlaşılmazdı.

"İyi geceler. Sabah görüşürüz."

Ambarın köşesini dönüp gözden kaybolana kadar onu izledim. Afallamıştım, şaraptan bir yudum alınca yüzüm ekşidi.

"Tanrım..."

Ödül kazanamazdı ama çok sertti. Kendimi tehlikeye atıp bir yudum daha aldım. Aklımı toplamaya çalışıyordum. Birden her şey değişmişti. Belli bir plan ya da istikamet olmadan buradan ayrılmak belaya davetiye çıkarmak olurdu

ama başka seçeneğim olduğunu hiç düşünmemiştim. Şimdi ise vardı ve belki biraz nefes almak hiç de fena fikir değildi. Kalmak hiçbir şeyi çözmese de düşünmek için zamanım olacaktı. En azından başka büyük kararlar almadan ayağımın iyileşmesini bekleyebilirdim.

Tanrı biliyor ya, ihtiyacım olan son şey başka bir şeyin içine bodoslama dalmaktı.

Güneş, son altın çığlığını ufukta yankılanması için bırakarak neredeyse batmıştı. Çatalımı domuz etine batırdım. Güçlü bir kokusu vardı. Sarımsakla pişirilmişti ve öylesine yumuşaktı ki, parçalanıyordu. Şaraptan bir yudum daha aldıktan sonra bardağımı yeniden doldurdum. Mathilde haklıydı; yemekle daha iyi gidiyordu ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Yine de alkol ve güçlü tadı beni sarhoş etmişti.

Bir an sonra içime çöreklenen depresyonun uçup gittiğini fark ettim. Bir bardak şarap daha alıp ormanın üstünden uzak tarlalara baktım. Tek ses, cırcır böceklerinin gece korosuydu. Ne araba ne de insan vardı. Her yere mutlak bir huzur hâkimdi.

Burası saklanmak için mükemmel bir yerdi.

Londra

Chloe'nin yaptığı tablo karşılığında kazandığı parayla Brighton'a gidiyorduk. Tabloyu satın alan kişi, Notting Hill'de sergi açan bir galericiydi. Gizliden gizliye çok karanlık bulduğum, mavilerin ve morların soğuk bir soyutlaması olan tabloyu kendisi için istemiş, açıldığı zaman galerisine asmak üzere de altı tane daha sipariş etmişti.

"Başardım!" diye sevinçle bağırdı Chloe, adamın telefonundan sonra. Üstüme atladı, kollarını ve bacaklarını benimkilere sardı. "Sonunda gerçekten başardım!"

O gece The Domino'da bunu kutlayacaktık. Müdür Paul, bize şampanyaları maliyet fiyatından açarken Chloe'nin de yerine başkası bakıyordu.

"Cimri piç," diye söylendi Yasmin. "Kendi ısmarlasa ölecek sanki."

Kafası planlarıyla ve içi heyecanla dolu olan Chloe, daha içmeden sarhoş olmuştu bile.

"Tanrım, buna inanamıyorum! Paris'te ve New York'ta açılışa geleceklerini söylediği bağlantıları var! Üstelik *The Daily Mail*'in sanat eleştirmeni de orada olacakmış!"

"*The Daily Mail*'in bir sanat eleştirmeni olduğunu bil-

miyordum," diye homurdandı Jez. Yasmin onu dirseğiyle dürtüp ters ters baktı.

Chloe bunu duymamıştı bile. Belki de umursamıyordu. Şampanyayı su içer gibi içti. "Tanrım, en sonunda buradan kurtulabileceğim! Bütün gün resim yapacağım ve reklam ajansları kapışacaklar!"

Callum partiye katkı olarak bir gram kokain getirmişti. Karanlık cumbadaki masamıza koyduğu derginin arkasına kredi kartının kenarıyla şeritler çizdi.

"Ne bok yiyorsun sen?" diye çıkıştı Yasmin.

"Önemli bir şey değil, çok az var. Kimse görmez. Sean, ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Ben hiç kokain kullanmamıştım. Bildiğim kadarıyla Chloe de öyle. O yüzden onun da teklifi reddetmesini bekliyordum. Ama aksine reddetmedi.

"Emin misin?" diye sordum.

"Neden olmasın?" diyerek sırıttı. "Bu bir kutlama, öyle değil mi?"

"Chloe..." diye uyardı Yasmin.

"Sorun yok, endişelenmeyin," dedi, Callum'ın ikinci şeridi çekme teklifini kabul ederek. "Sadece bir kereliğine."

Bardağımı yeniden doldururken Yasmin bana doğru eğildi. "Daha içmesine izin verme."

"Sadece tadını çıkarıyor," dedim. Yasmin sorun çıkarmazdı ama bazen fazla ciddi olabiliyordu. "Neden çıkarmasın ki? Bunu hak etti."

"Peki ya işler yolunda gitmezse? O, hayal kırıklıklarının üstesinden gelemez."

"Yapma ama, Yasmin. Neşelen."

Ters ters bana baktı. "Sen gerçekten bu kadar aptal mısın?"

Sandalyesini geri itip uzaklaştığı sırada şaşkınlık içinde

arkasından bakakaldım. Kıskandı herhalde, diye düşündüm.

Brighton, Chloe'nin fikriydi. Galeri açılışından bir hafta önce öylesine gergindi ki, tırnaklarını köküne kadar yemişti. Bütün gün, The Domino'daki vardiya saati gelip de evden koşar adım çıkana kadar tabloları üstünde çalıştı.

"Uzaklara gidelim," dedi, tablolar galeriye ulaştıktan sonra bir gece.

"Bana uyar. Açılıştan sonra–"

"Hayır, şimdi. Beklemek beni deli ediyor. Şimdi gitmem lazım."

Londra'nın asık suratından sonra bu tatil beldesi göz kamaştırıcı şekilde beyazdı, güneş ışığıyla doluydu ve fazlasıyla. Artık sadece oldukça kısa mesafelerde işe yarayan Chloe'nin arabasına güvenmek yerine otostop çektik. Yeni bir araba almak, tablolarının hepsinin satılması durumunda bir öncelik olabilirdi. Chloe'nin aklı planlar ve fikirlerle doluydu. Kariyerinin dönüm noktasına ulaştığına inanmıştı. Bazı zor anlarda Yasmin'in uyarısını hatırlıyordum ama Chloe'nin yeni iyimserliği öylesine bulaşıcıydı ki, bütün şüpheleri silip süpürüyordu.

Chloe'nin başarısının vaat ettiklerine güvendiğimiz ve tatilde olduğumuz için, deniz kenarındaki bir bara girip biralara saçma bir para ödedik. Sonra kendi işlerinde kullanabileceği eski fotoğraf çerçeveleri bulmak üzere hayır derneklerinin dükkânlarını ve ikinci el mağazaları aramaya koyulduk. Bir tane bile bulamasak da içinde yarım düzine poz kalmış, çekilen fotoğrafı anında basan eski fotoğraf makinelerinden bir tane aldık. Bütün haklarımızı deniz kenarında, fotoğraflar basılırken saniyeleri sayarak harcadık ama makine bize yalnızca bomboş emülsiyon kareleri verdi. Karelerden yalnızca, Chloe'nin iskelenin önünde sırıtarak tıpkı bir model gibi poz verdiği fotoğraf düzgün çıkmıştı.

Chloe fotoğrafı beğenmeyince havaya kaldırdığım elimden gülerek kapıp yırttı. Büyük ısrarları sonucunda alışıldık bütçemizin epey dışında olan bir pansiyondan yer ayırtıp bir İtalyan restoranında bol sarımsaklı bir akşam yemeği yedik. Pansiyona döndüğümüzde oldukça sarhoştuk. Kıkırdayarak odanın kapısını açmaya çalışırken bir yandan da birbirimizi susturmaya çalışıyorduk. Ve sonrasında, sevişirken daha da çok gürültü çıkardık.

Üç gün sonra Londra'ya giden trene bindik. Bu, Chloe'nin artık üstesinden gelebileceğimiz konusunda epey ısrar ettiği bir şımarıklıktı. Akşama doğru Londra'ya vardığımızda galeri sahibinin iflas ettiğini, galerinin açılışının iptal edildiğini ve içindeki her şeye el konulduğunu öğrendik. Chloe'nin tabloları dahil.

"Bunu yapamazlar! Piçler, bunu yapamazlar!"

Ona tablolarını eninde sonunda geri alacağını söylemeye çalışsam da sorunun tablolar değil, ona vaat ettikleri fırsatlar olduğunu biliyordum.

"Beni yalnız bırak," dedi kesin bir dille, onu teselli etmeye çalışırken.

"Chloe..."

"Git dedim! Sadece... beni yalnız bırak!"

Söyleneni yaptım. Dışarı çıkmam için bir bahanem olmasına sevinmiştim. Bu konuyu kabullenmem için benim de zamana ihtiyacım vardı. Hayal kırıklığım, haberi duyduğumda hissettiğim rahatlamanın verdiği utançtan azdı. Sonuçta hiçbir şey değişmeyecekti.

Callum'ı aramayı düşündüm ama aslında kimseyle konuşmak istemiyordum. Sanat evi sinemalarından birinde retrospektif sezonu vardı. Yarım düzine insanla birlikte Alain Resnais'nin *Muriel* ve *Hiroşima Sevgilim* filmlerini arka arkaya izlemek için koltuklardan birine oturdum. Sonra

ışıklar açıldı ve kendimi az önce izlediğim siyah beyaz filmlerden çok daha soluk bir dünyada buluverdim.

Geri döndüğümde ev karanlıklara bürünmüştü. Işıkları açtım. Chloe yerde oturuyordu ve sanatının kırıp döktüğü tuvaller, etrafına saçılmıştı. Sıkıp bitirdiği yağlı boya tüpleri yüzünden her taraf gökyüzü gibi rengârenk olmuştu. Bitmemiş portreli şövalesi yere fırlatılmış, tablonun üstüne basılmıştı.

Chloe beni görmezden geldi. Boyalı parmaklarıyla dokunduğu yüzü leke içindeydi. Boyalı bir bölgede kayma tehlikesi geçirip, kirlenmiş tuvallerin arasından dikkatli bir şekilde sıyrıldım. Yanına oturup onu kendime doğru çektiğimde karşı koymadı.

"Her şey yoluna girecek," dedim, boş boş.

"Evet," dedi. Sesi boya içindeki odada donuk olan tek şeydi. "Tabii ki girecek."

Altıncı Bölüm

İskele çatırdayıp yorgun bir gemi gibi sallandı. Merdiveni teker teker tırmanıp yaralı ayağımı kullanmamak için dizimi ahşap parmaklıklara dayayarak çıktım. Çatıya çıkmaktan daha zor değildi. En üst basamağa geldiğimde külüstür görünümlü platformu test ettikten sonra yatay parmaklıklardan destek alarak üstüne bastım.

İskele baş döndürecek kadar yüksekti. Yine de buradaki manzara, çatıdaki pencereden göründüğünden çok daha güzeldi. Nefes almak için dinlenirken ormanın içindeki gölle ardını çepeçevre saran tarlaları ve tepeleri görebiliyordum. Çiftliğin ne denli ıssız olduğu burada iyice ortaya çıkmıştı. Birkaç dakika daha durup tadını çıkardıktan sonra ne arandığımı görmek için işe koyuldum.

Evin ön tarafının büyük kısmı ve yanlar iskeleyle kaplıydı. Taşların arasından harçlar dökülmüştü ve bazıları tamamen çıkarılıp platformun üstünde bırakılmıştı. Hemen yanında bir balyoz ve keski vardı. İkisi de paslanmıştı. Balyoz tuğla kadar ağırdı, ahşap kolu fazla kullanılmaktan düzleşmişti. Keskinin bıçağı ise aşağıdaki parke taşlarının üstünde duran keskininki gibi dümdüz olması gerekirken çakı gibi köşeliydi. Duvara vurduğumda harç kolayca parçalandı. Bü-

tün ev böyleyse hâlâ ayakta kalabilmesi büyük mucizeydi.

Aniden hata yaptığımı düşündüm. Nasıl harç karılacağını biliyordum. Tuğla dizmeyi de yıllar önce bile olsa denemiştim. İnşaat alanında işçi olarak geçirdiğim birkaç ayım, beni bu tür olaylara karşı az da olsa hazırlamıştı.

Önümü görmeden duvardan uzaklaşıp platforma yayılmış taşlardan birinin üstünde duran koltuk değneğimi yakaladım. Yatay iskele parmaklığına tırabzanmış gibi tutunarak yürümeye çalıştım. Bir süreliğine on metre altımdaki avluyla aramda oluşan boşlukta bocaladım. Sonra kendimi geri çekince kule sanki karşı çıkarcasına gıcırdayıp sallandı.

Hareketlenme yavaşça durdu. Başımı direğe yaslayıp dinlendim.

"Neler oluyor?"

Aşağıya baktım. Gretchen evden dışarı çıkmış, Michel ile birlikte avluda duruyordu.

"Hiçbir şey. Ben sadece... iskeleyi kontrol ediyordum."

Eliyle gözlerini siper ederken bana bakmak için başını kaldırdı. "Çökecekmiş gibi bir ses çıktı."

Islak avuçlarımı pantolonuma sildim. "Henüz değil."

Gülümsedi. Ona bir öğleden sonra buradan gideceğimi söylediğimden beri benimle çok az konuşmuştu. Ama görünüşe göre beni affetmeye karar vermişti. Yeniden içeri girmesini bekledikten sonra titrek bacaklarla platformda ilerledim. *Tanrım, ben ne yapıyorum?*

Mathilde bana iş teklif edeli iki gün olmuştu. Önce dinlenip gücümü geri kazanacağım için çok mutlu olmuştum. Üstelik beklenmedik bir barınak bulmam beni çok rahatlatmıştı. Dün günün büyük kısmını göl kenarında, uçurumun üstündeki yaşlı kestane ağacının altında *Madame Bovary*'yi isteksizce okumaya çalışarak geçirmiştim. Bazen neden burada olduğumu unutabiliyordum. Sonra hatırlayıveriyordum ve bu adeta yüksek bir yerden düşmek gibiydi. Belli bir

süredir düşünceler yeniden aklımı kemirmeye başlamıştı. Dün gece en kötüsüydü. Uykuya dalmayı başardığım birkaç seferde nefes nefese, kalbim yerinden fırlayacak gibi uyanmıştım. O sabah çatı katımdaki küçük pencereden gittikçe grileşip aydınlanan günü izlerken, burada bir gün daha boş duramayacağımı biliyordum.

Bedensel çalışmanın işe yarayacağını ummuştum. Şimdi ise yapılacak işlerin büyüklüğü beni korkutuyordu. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. *Haydi, başarabilirsin. Yalnızca bir duvar.*

Ayağa kalkıp yüzümü yeniden eve doğru döndüm. Hemen yanı başımda bulunan iki yatak odasının da pencereleri platforma bakıyordu. Bir tanesi ahşap kepenklerin ardına saklanmışsa da diğeri apaçıktı. Tozlu camın öteki tarafında boş bir yatak odası vardı. Yerdeki döşemeler çıplaktı ve duvar kâğıtları soyuluyordu. Gardırop eskiydi ve demir karyolanın üstünde çizgili bir döşek duruyordu. Arkadaki duvarda, üstünde çerçevelenmiş bir fotoğrafın bulunduğu bir şifonyer vardı. Düğün fotoğrafına benziyordu bu; adam siyah bir takım giymişti, kadın ise beyazlar içindeydi. Ayrıntıları seçemeyeceğim kadar uzakta olsa da onların Arnaud ile karısı olduğunu tahmin ettim. Çekildiği dönem onları işaret ediyordu ve düğün fotoğrafını kullanılmayan bir yatak odasına kapatmak tam ondan beklediğim hareketti.

Koltuk değneğimi koyduğum yere dikkat ederek iskele boyunca ayaklarımı sürüyerek yürürken evin yanına baktım. Öndeki yarım kalmışlık ve sekteye uğramışlık hissinin aynısı orada da mevcuttu. Platformun ortasında, katlanmış bir magazin gazetesinin üstünde kocaman bir fincan duruyordu. Fincanın içinde, dibindeki kurumuş kahverengi tortuya yapışmış ölü sinekten başka bir şey yoktu. Elime aldığımda gazete bana parşömen kâğıdı kadar gevrek geldi. Tarih, on sekiz ay öncesini işaret ediyordu. Meçhul inşa-

arçının kahvesini içip, gazetesini de yere bıraktıktan sonra bir daha geri dönmediği günden beri buraya çıkan olup olmadığını merak ettim. Belki de yapacak ne kadar çok iş olduğunu gördükten sonra verilecek en iyi kararı vermişti.

Evin arkasında bir yaygara koptu. Sendeleyerek iskelenin sonuna gittiğimde kendimi bir bostana bakarken buldum. Düzgün sebze dizileri ve fasulyelerin sarıldığı çadır şeklindeki bambular adeta bir düzen vahası oluşturmuştu. Ardında ise çitlerle örülmüş, meyve ağaçları ve kümes bulunan bir otlak uzanıyordu.

Mathilde tavukları besliyordu. Onu seyrederken son bir avuç yemi gagalamaları için savurdu ve boş kovayı yere bıraktı. İzlendiğinden habersiz bahçenin köşesine doğru ilerlerken korunmasız yüzü yorgun ve üzgün görünüyordu. Uzaklarda gizlenmiş küçük çiçek tarhı, daha sık kullanılan sebzelerin arasında parlak, renkli bir damla gibi görünüyordu. Eğilip aralarında biten otları koparmaya başladı. Kulağıma yumuşak bir ses gelince kendi kendine mırıldandığını anladım. Yavaş ve melodik bir şeydi bu; ne olduğunu çıkaramadım.

Sessizce uzaklaştım. Yeniden evin ön cephesine geldiğimde güneş göz kamaştırıyordu. Günün bu saatinde iskelenin hiçbir yerine gölge vurmuyordu ve cildimin açıkta kalan yerleri yanmaya başlamıştı bile. Saatime baktığımda öğleni geçtiğini gördüm; burada biraz daha kalırsam kavrulacaktım. Merdivene geçip yavaşça aşağı inerken metal iskele direkleri ellerimi yaktı. Aşağıya vardığımda Mathilde ellerini beze silerek evin köşesinden döndü.

"Göz attın mı?" diye sordu. Bahçedeyken yüzünde gördüğüm hüzün uçup gitmiş, her zamanki sakinliğinin ardına gizlenmişti. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence, eee, düşündüğümden daha büyük bir iş bu."

Mathilde, tıpkı Gretchen gibi gözlerini güneşten koru-

mak için eliyle siper ederek iskeleye baktı. Güneşin altında saçları kardeşininkinden çok da koyu görünmüyordu. Sanki saçlarının bütün ışığı çekip alınmıştı.

"Hemen başlamana gerek yok. Üstesinden gelebilecek gibi hissetmiyorsan yapma."

Beni endişelendiren sağlığım değildi. Ayağıma ağırlık vermemeye çalışmak hiç de kolay olmuyordu. Üstelik aşağıya inmek yeniden zonklamasına neden olmuştu. Ama dayanabilirdim ve her şeyi hareketsizliğe tercih ederdim.

Omuzlarımı silktim. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Sana her şeyin yerini göstereyim."

Arnaud'nun birkaç gün önce benimle yüz yüze geldiği kapı eşiğine doğru ilerledi. Eğri kapı açılırken menteşeleri gıcırdadı. Işık içeriye süzülünce küçük, penceresiz bir ardiye gördüm. Etrafa soğuk ve ıslak bir hava dalgası yayıldı. Gözlerim karanlığa uyum sağlayınca kum ve çimento torbalarıyla dolu bir yığın pis inşaat malzemesini fark ettim. Tıpkı iskelenin üstündeki platformda olduğu gibi, öylece bırakılmış her şeyde bir The Marie Celest* havası vardı sanki. İçinde hâlâ mala duran kâğıt torbadaki yarıktan çimento akmıştı. Kaya gibi sert harç tepeciğinden fırlayan kürek ise bir inşaatçının Excalibur'unu andırıyordu. Her şeyin üstündeki örümcek ağlarından, aylardır buradaki hiçbir şeye el sürülmediğini anlamıştım.

Kapı, arkamızdan kapanmak üzere sallanıp ışığı keserken menteşelerinden bir inilti çıktı. Durdurmak için arkama döndüğümde orada birinin olduğunu fark edip sıçradım. Ama gördüğüm sadece çiviye asılı bir çift tulumdu. En azından Mathilde gerginliğimi fark etmemişti. Kapının bir tarafında duruyordu ve daha fazla ilerlemek istemiyor gibiydi.

---

* 1872 yılında, Atlantik Okyanusu'nda terk edilmiş hâlde bulunan ve sırrı hâlâ çözülemeyen İngiliz ticaret gemisi. –*çn*

"Orada her şey olmalı. Çimento ve kum var, su için de musluğu kullanabilirsin. Neye ihtiyacın varsa kullan."

Küçücük odanın içindeki dağınıklığa baktım. "Bu işi daha önce baban mı yapıyordu?"

"Hayır, kasabadan bir adam."

Kim olursa olsun aceleyle bırakıp kaçtığı belliydi. Küreğin sapını çektim. Ses çatalı gibi titredi. Sertleşmiş harcın içine sertçe sıkışmıştı.

"Neden işini bitirmedi?"

"Bir anlaşmazlık oldu."

Konuyu açmadı. Çimentoyu incelemek için yakınlaştım. Nem, yarık torbadan akan gri pudranın topaklaşmasına neden olmuştu. Açılmamış torbaları dürttüğümde taş gibi sertleştiklerini gördüm.

"Daha çok çimentoya ihtiyacım olacak. Nem yüzünden mahvolmuşlar."

Mathilde, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş öylece duruyordu. "Şimdi mi lazım? Yapabileceğin başka bir şey yok mu?"

"Eski harçtan biraz karabilirim galiba," dedim, şüphe içinde.

"O hâlde onunla başla," dedi ve avluya geri çıktı.

Terk edilmiş aletlerle dolu karanlık odaya son bir kez daha baktıktan sonra güneş ışığına doğru peşinden gittim. Mathilde avluda bekliyordu ve yüz ifadesi her zamanki kadar anlaşılmaz görünse de rengi epey solgundu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Tabii ki." Elini saçma götürüp dalgın bakışlarla kulağının arkasına attı. "Şu an ihtiyacın olan başka bir şey var mı?"

"Şey, sigaram bitti. Yakınlarda alabileceğim bir yer var mı?"

Bu yeni zorluğu şöyle bir düşünüp tarttı. "Bir benzinlik var ama çok uza–"

Ön kapı açıldı ve Gretchen avluya girdi. Tek kolunun üstüne Michel'i oturtmuştu. Bizi görünce dudaklarını sıktı. Beni yok sayarak ablasına aksi bir bakış attı.

"Babam onu görmek istiyor." Şeytani bir memnuniyetle çenesini kaldırdı. "Tek başına."

Su istediğim günden beri ilk kez içeri girmiştim. Mutfak alçak tavanlı ve karanlıktı. Yaz sıcağında içerinin serin kalması için duvarlar kalın, pencereler küçük inşa edilmişti. Balmumu, pişmiş et ve kahve kokusu vardı. Duvarlardan birine eski bir ocak hâkimdi. Ağır ahşap mobilyalar sanki nesiller boyunca buradalarmış gibi görünüyorlardı. Buzdolabının ve buzluğun çizik dolu beyaz kutuları, bu ortama gözü rahatsız edecek derecede modern kaçmıştı.

Arnaud, iz dolu ahşap masanın üzerinde tüfeğini temizliyordu. Burnuna inmiş yarım ay şeklindeki gözlüğü ona aykırı bir bilgelik katmıştı. Onu, beni tekmeleyip merdivenlerden atan adamla bağdaştırmak çok zordu. Sanki orada yokmuşum gibi kafasını kaldırıp bakmadan tüfeğiyle ilgilenmeye devam etti. Tüfeğinin namlusuna minicik bir baca temizleyicisini andıran uzun bir tel fırça sokarken burnuma barut olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin ve tabanca yağının kokusu geldi. Fırçayı çektiğinde yivli bir fısıltı duyuldu.

Ağırlığımı koltuk değneğime verdim. "Beni mi görmek istedin?"

Tüfeği indirmeden önce gözlerini kısarak namlunun ucundan sakince baktı. Gözlüğünü katlayıp göğsündeki cebe koydu ve arkasına yaslandı. Anca şimdi bana bakabilmişti.

"Mathilde iş aradığını söyledi."

Ben öyle hatırlamasam da onu düzeltmekle uğraşmadım. "Eğer varsa."

"Sorulması gereken bu, değil mi?" Arnaud'nun çenesi,

sanki ceviz kırmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. Çenesinin hemen altındaki boynu, eski bir haltercininki gibi ihtiyarlıktan sarkmıştı. "Kızım sana istediğini söyleyebilir ama burada kimin çalışacağına ben karar veririm. Hiç çiftlikte çalıştın mı?"

"Hayır."

"İnşaat tecrüben var mı?"

"Çok değil."

"O hâlde sana neden fırsat tanıyayım ki?"

Aslında aklıma bunun için bir neden gelmiyordu. Tüfeğe bakmamaya çalışarak sessizliğimi korudum. Arnaud burnunu çekti.

"Neden buradasın?"

Dilimin ucuna kapanlar yüzünden olduğunu söylemek geldi ama bu onu yalnızca kışkırtmaya yarardı. Artık beni vuracağı konusunda endişeli olmasam da herhangi bir iş fırsatının onun keyfine bağlı olduğunu bilmek rahatımı kaçırıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yabancı bir ülkede neden bir serseri gibi geziyorsun *demek* istiyorum. Öğrenci olamayacak kadar yaşlısın. Ne iş yapıyorsun?"

Sanki konuşan Gretchen'mış gibi hissetmiştim. "Birkaç iş yaptım."

"Yalnızca birkaç tane mi? Kendinden bahsetmeyi pek sevmiyorsun, değil mi? Saklayacak bir şeyin mi var?"

Kendimi bir an boşlukta gibi hissettim. Kan yanaklarıma hücum ettiğinde rengimin bana ihanet ettiğinin farkındaydım ama kendimi gözlerine bakmak için zorladım.

"Hayır. Neden olsun ki?"

Arnaud'nun ağzı, ya söylendiği ya da dişlerinin arasında bulduğu bir lokmayı çiğnediği için hareket etti. "İnsanlardan mahremiyetime saygı duymalarını beklerim," dedi en

sonunda. "Aşağıdaki ambarda kalman gerekecek. Yemeklerini orada yiyebilirsin. Seni gerekli zamanlar dışında görmek istemiyorum. Hak ettiğini düşünürsem haftada elli euro ödeyeceğim. İster kabul et ister etme."

"Tamam."

Bu çok düşük bir ücretti ama para umurumda değildi. Yine de Arnaud'nun gözlerindeki parıltı, bu kadar kolay teslim olduğuma beni pişman etmişti. Ona karşı herhangi bir zayıflık göstermek büyük hataydı.

Beni şöyle bir ölçüp tarttı. "Bu Mathilde'in fikriydi, benim değil. Hoşuma gitmese de yapılması gereken işler var ve işe borcunu ödemek isteyen bir İngiliz almamız gerektiğini düşündüğü için buna razı oldum. Gözüm üstünde olacak. Bana bir kez karşı gelirsen pişman olursun. Anlaşıldı mı?"

Anlaşılmıştı. Sözlerinin kafama girmesini bekleyip bir süre daha beni süzdükten sonra tüfeğine uzandı.

"Haydi, dışarı çık." Yağlı bir bezle tüfeğini silmeye başladı. Kapıya doğru topallayarak ilerledim. Aşağılanmıştım ve öfkeliydim. "Bir şey daha var."

Arnaud'nun gözleri tüfeğinin üstünden bana bakarken buz gibiydi.

"Kızlarımdan uzak dur."

Yedinci Bölüm

Arnaud ile olan görüşmemden sonra iskeleye geri döndükten sonra hava, yukarıya tırmanamayacak kadar sıcaktı. Üstelik öğle yemeği zamanı gelmişti. Mathilde geri geldiğinde yemek hazır olana kadar mutfağın dışında bekledim ve sonrasında tabağımı alıp ambarın gölgesine sığındım. Her anlamda serinlemem gerekiyordu. Hâlâ yola çıkma riskine girmemin daha iyi olup olmayacağını sorgulayıp duruyordum. Ama ihtiyacım olan tek cevap, bu ihtimale karşı kendi beslediğim isteksizlikti. Beni çiftlik sınırlarının dışında bekleyen şey, belirsizlikti. Ne yapacağımı enikonu düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve eğer bu Arnaud'nun kurallarına boyun eğmek anlamına geliyorsa, o hâlde bununla yaşayabilirdim.

En kötüsüne katlanmıştım.

Bugünkü öğle yemeği ekmek, domates ve ev yapımı olduğunu tahmin ettiğim koyu kıvamlı, aşırı baharatlı sosisti. İncelediğim zaman kestane turşusuna da rastladım. Son olarak ise küçük, sarı bir kayısı buldum. Burada olduğum süre boyunca, çiftlikte yetişenlerin ya da üretilenlerin dışında hiçbir şey yememiştim.

Kayısının sapından çekirdeğine kadar her şeyi mideme

indirdikten sonra oturdum ve sigara için yanıp tutuşmaya başladım. Baharatlı yemek beni susatmıştı, ben de ambarın içindeki musluğa gittim. Kullanılmayan şarap fıçılarının belli belirsiz tatlı kokusu, şarabın kendisinden daha güzeldi. Parke taşlarındaki dikdörtgen şekilli çimento yamalarında yürürken, koltuk değneğim derin bir çatlağa girdi. Parçalanan kenarları değneğimle dürterken yeterince çimento konmadığını düşündüm. Bunu yapanla evi yapan aynı inşaatçıysa ortaya eşit derecede kötü bir iş çıkarmıştı.

Musluğu açıp avuç dolusu su içtim. Soğuk ve temizdi. Sudan biraz da yüzüme ve boynuma çarptım. Gözlerimi silip ambardan çıktığım sırada neredeyse Gretchen ile çarpışacaktım.

"Özür dilerim, seni görmedim," dedim.

Gülümsedi. Üstündeki kısa tişörtle kısacık kesilmiş kot şorta Arnaud'nun nasıl izin verdiğine şaşırdım. Elindeki kova bu kez, Georges'un kullandığından farklı olarak plastik yerine metaldi. Ona eşlik eden Springer Spaniel, kuyruğunu sallayarak etrafımda koşturdu. Kulaklarının arkasını kaşıdım.

"Sanglochonlara çerçöp götürüyorum. Ama galiba kovaları fazla doldurdum." İki eliyle zor tutuyordu. "Eğer işin yoksa bana yardım edebilirsin."

Bir bahane düşündüm. Babasının uyarısı zihnimde hâlâ taptazeydi ve zaten kovayı koltuk değneğimle o kadar uzağa nasıl taşırdım, bilmiyordum. Gretchen'ın gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkararak yüzüne yayıldı.

"Lütfen, gerçekten çok ağır."

Bu kadar ısrar edince ilk başta kovayı aramıza aldık ve her ikimiz de bir elimizle tutacaklarından yakaladık. Gretchen'ın durmadan kıkırdamasıyla geçen birkaç metrelik çaba sonunda sabrımı yitirip, kovayı kendim yüklendim. Hiç de abarttığı kadar ağır değildi ama artık fikrimi

değiştirmek için çok geçti. Neyse ki Arnaud bile domuzları beslemeye yardım etmeme itiraz edemezdi.

"Sakal mı bırakıyorsun?" diye sordu Gretchen, asmaların arasından geçen yoldan ilerlerken.

Çenemdeki kılların farkındaydım. "Pek sayılmaz. Sadece henüz traş olmadım."

Gretchen başını eğip gülümseyerek baktı. "Dokunabilir miyim?"

Benim bir şey söylememe fırsat kalmadan uzanıp yanağımı okşadı. Güneşin sıcacık yaptığı teninin yanık karamel kokusu, çıplak kolundan geliyordu. Elini geri çektiğinde gamzeleri her zamankinden daha derindi.

"Sana yakışıyor. Beğendim."

Kestane ormanına doğru yürürken köpek de önümüzde zıplıyordu. Gretchen, ana yoldan çatallaşarak ayrılan çamurlu bir patikaya saptı. Patika, ağaçların arasından geçip telden ve hurda tahtalardan yapılmış kocaman bir ağılın olduğu bir düzlüğe çıkıyordu. Uzağında ise tuğladan yapılmış sevimsiz bir kulübe vardı. Ama Gretchen hiçbir şey söylemeden yanından geçip ağıla doğru ilerledi.

Düzlükteki hava sinek vızıltılarıyla doluydu. Amonyak kokusu öylesine güçlüydü ki, sinüslerimi acıttı. Bir düzine kadar hayvan yerdeki pisliğin içinde halsiz yatıyordu. Tek hayat belirtisi, derin bir homurtu sesi ya da hareket eden bir kulaktı. Daha önce gördüğüm domuzlara benzemiyorlardı. Kocamandılar, kaba ve sert derilerinde koyu renkli lekeler vardı. Oluklu demirden barınaklarının gölgesine kendilerini bırakmışlardı. Patlamamış bir bomba gibi çamura düşmüşe benziyorlardı.

Gretchen çitlerin arasından bir kapı açıp içeri girdi. "Georges nerede?" diye sordum, keyif süren yaratıklara huzursuz gözlerle bakarak. İhtiyar domuzcudan iz yoktu.

"Öğleden sonraları yemek yemek için eve gider." Geçebilmem için kapıyı tuttu. "İçeri girmeyecek misin?"

"Galiba ben burada bekleyeceğim."

Güldü. "Sana zarar vermezler."

"Yine de burada bekleyeyim."

Ne olursa olsun burada olduğum için biraz huzursuzdum ama bütün yolu elimde kovayla topallayarak geldiğim için nefes nefese kalmıştım. Geri dönmeden önce biraz dinlenmem gerekiyordu. Kovayı alıp –artık kova ona ağır gelmiyor gibiydi– kapıdan içeri girmeye çalışan köpeği iterek yalağa doğru yürüdü. Kovayı boşaltırken domuzlardan bazıları başlarını kaldırıp merakla homurdandılar. Ama yalnızca bir ya da iki tanesi kalkıp yalağa gitmeye tenezzül etti. Yine büyüklüklerine takılmıştım. Gülünç derecede ince ve küçük bacaklarının üstünde tehlikeli bir şekilde denge kurmaya çalışan et yığınları gibiydiler. Kokteyl kürdanlarına saplanmış at gövdesini andırıyorlardı.

Gretchen ağıldan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Neydi bunlar?" diye sordum.

"Sanglochon. Yaban domuzlarıyla melezlenmiş siyah domuzlar. Babam onları yıllardır üretiyor, Georges da bizim yerimize etlerini kasabada satıyor. Çok revaçta. Sıradan domuzdan çok daha lezzetli."

Yaratıklardan biri sallana sallana çite doğru yürüdü. Gretchen, yuvarlanıp çitin dışına çıkan pörsümüş turpu geri attı. Domuz, çenesiyle turpu kolayca parçaladı. Bunu görmek ayağımın yeniden sancımasına neden oldu.

Ama Gretchen hiç oralı değildi. Biraz daha yemek bulma umuduyla etrafı koklayan sanglochonun kulaklarının arkasını kaşıdı. Hayvanın ağız kıvrımları ona tatlı bir gülümseme katıyordu.

"Canını sıkmıyor mu?" diye sordum. "Yani onları öldürmek zorunda olmak."

"Neden sıksın ki?" Gerçekten şaşkına dönmüştü. Hayvanın başını okşarken elini kalın kıllarına sürttü. "İstersen okşayabilirsin."

"Hayır, teşekkürler."

"Isırmaz."

"Sana inanıyorum." Ana ağılın bir kenarında, daha küçük ve çitsiz bir alan keşfetmiştim. Oluklu, ücra bir barınak dışında boş görünüyordu. "Orada ne var?"

Gretchen doğruldu, ellerini birbirine silerek yürüdü. Buradaki bazı çit panelleri kısa süre önce yapılmış gibi görünüyordu. Daha eski bölmelerle karşılaştırıldığında ahşabı soluk ve yeniydi.

"Babam domuzunu orada tutuyor."

"Sanki evcil bir hayvandan bahsediyormuşsun gibi."

Suratını astı. "Evcil bir hayvan değil. Korkunç. Ondan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Kötü bir kişiliği var. Onunla ilgilenebilen tek kişi Georges. Beni bir defasında ısırmıştı." Bronzlaşmış bacağını uzattı, hafifçe çevirip pürüzsüz baldırındaki beyaz yara izini gösterdi. Gülümsedi. "Dokunsana. Çok sert."

"Sana inanıyorum." Onunla flört edecek değildim. Arnaud'nun küçük kızı olmasaydı da Gretchen'da aramıza mesafe koymak istememe neden olan bir şeyler vardı. "O kadar kötüyse neden baban onu öldürmedi?"

Bacağını indirdi. "Damızlık olarak ona ihtiyacı var."

"Başka alamaz mı?"

"Çok pahalılar. Üstelik babam onu seviyor. Hayvanın yapması gerekeni yaptığını söylüyor."

Ağıldan ani bir ses gelince Gretchen o tarafa doğru döndü.

"Bizi duydu."

Bir an Arnaud'yu kastettiğini sanmıştım ki, domuzdan

bahsettiğini anladım. Barınağın içinde bir hareketlenme oldu ve kıpırdayıp duran gölgeler belirdi. Sonra görüntüye bir domuz burnu girdi. Gretchen bir avuç dolusu toprak alıp oyuklu çatıya doğru fırlattı.

"Domuz! Çık dışarı, domuz!"

Hayvanın huysuzlanması hiç garip değildi. Bir avuç dolusu daha toprak attı. İçeriden öfkeli bir homurtu duyuldu ve domuz dışarı fırladı.

Dişi domuzlardan bile daha büyüktü. Ve daha çirkin. Alt çenesinden küçük dişler uzanıyordu ve sanki uzağı göremiyormuş gibi nerede olduğumuzu görmek için bakınırken kuzukulağı yaprağı kadar büyük kulakları gözlerinin üstüne çarpıyordu. Sonra saldırıya geçti.

"Tanrım!" dedim, domuz çite abanırken. Geriye doğru topalladım. Koltuk değneğim kaydı ve bir miktar kurumuş çamurun üstüne oturuverdim. Çit sallanırken değneğimi yakalamaya çalıştım. Gretchen kımıldamamıştı. Bir sopa buldu ve domuz çite atladığında kafasına vurdu.

"Devam et, domuz! Domuz! Devam et!"

Öfkeli domuz ciyakladı. Gretchen sopayla domuzun sırtına vururken Spaniel de yaygara çıkarıp duruyordu. Domuzun aldığı darbeler ağırdı ama cüssesi hiç etkilenmemişti.

"Ben olsam öyle yapmazdım," dedim.

"Onunla dalga geçiyorum."

"Hayvanın öyle düşündüğünü hiç sanmıyorum." Domuz, havlayıp duran köpeğe ulaşmaya çalışırken çitleri zorluyor, çitler gıcırdayıp titriyordu. Georges'un neden onları tamir etmesi gerektiğine şaşmamalıydı. "Haydi, onu rahat bırak."

Gretchen mağrur gözlerle bana baktı, nefes nefeseydi. "Senin derdin ne? Domuz senin değil ki."

"Değil ama babanın gözde domuzunu dövmeni isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Sopasını savurmaya devam ederek bana baktı. Bir an sopayı üstümde kullanacağını düşündüm ama sonra paslı ve eski bir 2CV düzlüğe doğru geldi. Ağılların orada durdu ve içinden Georges çıktı. Şu anda, arabanın içinde göründüğü kadar uzun görünmüyordu. Katı yüz ifadesinden olanları tasvip etmediği çok belliydi.

Çite saldırmaya devam eden domuzu gördü. Bu kez Gretchen'a dönmeden önce şöyle bir bakışına layık olabilmiştim. "Neler oluyor?"

Gretchen asık suratıyla yere baktı. "Hiçbir şey."

"O zaman domuz neden mutsuz? Köpek çitin kenarında ne yapıyordu?"

Gretchen omuzlarını silkti. "Sadece oynuyordu."

Georges dudaklarını sıktı. "Köpeği buraya getirmemen gerekirdi."

"Getirmedik. Kendi koşup geldi."

Georges öylece baktı. Yalanına beni ortak etmesinden hiç hoşlanmasam da ona karşı çıkmadım. Zaten Georges'un umurunda da değildim.

"Köpeği buraya getirmemen gerekirdi," diye tekrarladı. Ağıla doğru ilerledi. Çite ulaştığında domuz onu ısırmaya çalıştı. Ama sonra sakinleşip başını okşamasına izin verdi. Adamın domuzla sakin sakin konuştuğunu duyabiliyordum ama ne dediğini seçememiştim.

Gretchen, arkasından yüzünü buruşturdu. "Haydi. Georges'un değerli domuzlarını üzmememiz gerek."

Düzlükten ayrılırken sopasını öfke içinde salladı. "Tam bir kocakarı! Umurunda olan tek şey aptal domuzlar. Zaten onlar gibi kokuyor, fark ettin mi?"

"Pek sayılmaz." Fark etmiştim ama onun tarafını tutmak istemiyordum. Bir kere bu kötü bir fikirdi. Şu an istediğim tek şey, Arnaud bizi görmeden geri dönmekti.

"Üstlerine sirke sürüyor," diye devam etti, ilgisizce. "De-

rilerini güneşe karşı koruduğunu söylüyor ama sirke yüzünden kendisi de domuzlar kadar kötü kokuyor."

Sadece Georges değildi. Ambara yaklaştığımızda sanglochonlara ait bir şeyin bizi ağıllardan buraya kadar takip ettiği belli oldu.

"Bu koku da ne böyle?" diye sordu Gretchen, etrafı koklayarak.

Pantolonumdaki ve ellerimdeki çamur lekelerine baktım. "Ah, bir bu eksikti..."

"Georges'dan bile kötü kokuyorsun!" diyerek güldü, geri çekilirken.

Haklıydı ama en azından bu onun artık etrafımda dolanmamasını sağladı. Tişörtümü çıkarmadan eve doğru yürüyüp gözden kaybolmasını bekledim. Yüzümü ekşiterek temizlenmek üzere ambara girdim.

Avludan geçip iskeleye doğru ilerlerken sanglochon kokusu hâlâ burnumdaydı. Gretchen ve ben geri döndüğümüzde, güneş gücünü biraz kaybetmişti ama parke taşları sıcaktan hâlâ parlıyordu. Yine de ardiyenin içindeki nemi etkilememişe benziyordu. Avlunun göz kamaştıran parlaklığından sonra insan kendini mahzene girmiş gibi hissediyordu. İçeri girmeden önce gölgelerin ayrı ayrı şekiller almasını beklerken kapının kapanmaması için aralığa kum torbası koydum.

Öylece bırakılmış her şeyin ürkütücü bir havası vardı. Kürek, taşlaşmış harcın içindeydi ve alet edevat etrafa saçılmıştı; hepsi bana korunmuş bir arkeolojik alanı hatırlatıyordu. Gözlerim karanlığa uyum sağladığında kapının arkasına bakıp aradığım şeyi aldım.

Tulum kırmızıydı ya da bir zamanlar öyleymiş. Şimdi kurumuş harç, kir ve yağ lekeleriyle sertleşmişti. Onları bir kere burada gördüğümü hatırlıyordum ve Mathilde de bana

ihtiyacım olan her şeyi kullanabileceğimi söylemişti. O tulumu giyme fikri tüylerimi diken diken ediyordu ama beni güneşten koruyacaktı. Üstelik pis de olsa en azından domuz boku kokmuyordu.

Koltuk değneğimi duvara yaslayıp pantolonumu çıkardım ve tulumu giydim. Nemli kumaşın yapış yapış bir hissi vardı ve eski bir ter kokusu yayıyordu. Biraz geniş olsa da yine de çok kötü olmamıştı. Tahminimce bir önceki inşaatçıya aitti. Bacakları, Arnaud'nun olamayacağı kadar uzundu ve Georges da ceplerden birine sığabilirdi.

Dışarı çıkarken bir yandan da ceplerini karıştırdım. Yan ceplerde bir çift deri iş eldiveni vardı. Kaskatı kesilmiş ve kıvrılmıştı. Ampüte elleri andırıyordu. Eldivenlerle birlikte içi çizimlerle ve ölçümlerle dolu küçük not defterini çıkarıp bir kenara koydum. Hepsi bundan ibaretmiş gibi görünürken cepleri son kez yokladığımda başka bir şey daha buldum.

Hâlâ ambalajında duran bir kondom.

Bu, bir işçi tulumunda bulmayı beklediğim türden bir şey değildi. Yeniden ardiyeye baktığım sırada aklıma bir fikir geldi. Bunu pek düşünmemiştim ama şimdi evin tamamlanmamış olmasıyla Michel'in ortadan kaybolan babasının arasında bir bağlantı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Bu, Mathilde'in önceki tuhaf hareketini ve Gretchen'ın göldeki tepkisini açıklayabilirdi. Bana Michel'in babasının onlara ihanet edip, onları yüzüstü bıraktığını söylemişti.

Belki de bu olayın başka yönleri de vardı.

Kondomu ardiyenin bir kenarına bırakıp koltuk değneğimi kolumun altına soktum ve iskeleyi tırmandım. Merdivenin basamakları ellerimi yakacak kadar sıcaktı ve tepedeki platform adeta fırın gibiydi. Hiç gölgelik alan yoktu ve tulumun uzun kollarına şimdiden minnettardım. Ufalanan duvara bakarken şüphelerim yeniden aklımı kurcalamaya

başlamıştı. Daha fazla düşünmeye fırsatım kalmasın diye balyozla keskiyi elime aldım.

"Peki o hâlde," dedim kendi kendime ve ilk darbeyi vurdum.

Eski harcı parçalama işleminde Zen'e benzeyen bir şey vardı. Zor ve sürekli tekrarlamaya dayalı bir iş olsa da insanı hipnotize ediyordu. Çeliğin çeliğe değdiği her vuruşta tertemiz bir nota çıkıyordu. Doğru bir ritimle keski adeta şakıyor, her yeni nota bir önceki yok olmadan önce duyuluyordu.

Oldukça rahatlatıcıydı.

Dinlenmeyi bırakmıştım ve buna devam etmem gerekiyordu ama kısa süre sonra sürdürebileceğim bir hıza ulaştım. Yaralı ayak sorunumu, dinlenirken üstüne uzatmak için platformda kalmış iki üç tane kocaman dikdörtgen taşı üst üste koyarak çözdüm. Bazen de değişiklik olsun diye üstüne oturup o şekilde çalışıyordum. Bandajın temiz kalmasını sağlamasa da kirlenmesinin önüne geçmenin bir yolu yoktu.

Daha ilk günden çok çalışmak istemiyordum ama zaman mevhumumu kaybetmiştim. Güneşin ne kadar alçaldığını harç parçasından kurtulmak için gözümü kırpıştırdığımda gördüm. Bütün öğleden sonra göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

Çalışmayı bıraktıktan sonra çeşit çeşit rahatsızlıklar kendilerini hissettirmeye başladı. Kollarım ve omuzlarım ağrıyor, acıyordu. Balyozu kaldırıp durmaktan ellerim su toplamıştı ve böylelikle etkileyici bir yara koleksiyonuna sahip olmuştum. Elimin üstünde ise keskiyi ıskaladığım zamanların bir kanıtı olarak mosmor bir iz oluşmuştu.

Umurumda değildi; benim için sıradan bir acıydı bu. Piyango saatime de vurmuştu, yüzeyinde bir çatlak vardı. Bunu görmek ruh hâlime tokat gibi çarpmıştı. Hâlâ çalışı-

yordu ama çıkarıp cebime koydum. Ona daha fazla zarar vermek istemiyordum. Hem saat, unutmayı dilediğim her şeyin huzur kaçıran bir hatırlatıcısı gibiydi.

Üstelik burada olduğum sürece saatin kaç olduğunu bilmem gerekmiyordu; çiftlik kendi ahengi içinde işliyordu. Terden sırılsıklam olan saçlarımdan şapkayı aldım ve tamamladıklarıma baktım. Yeni karılmış harç, eski alanlara göre daha soluk renkliydi ama iç karartıcı bir şekilde, kalan duvarın üstünde küçücük görünüyordu. Yine de bir başlangıç yapmıştım ve bu kendimi beklenmedik bir şekilde iyi hissetmemi sağlamıştı.

Balyozu ve keskiyi platforma bırakıp yavaşça merdivenden indim. Hâlâ sıcak olan basamaklar, su toplayan yerlerimi acıtmıştı ve her basamakta çok çaba sarf etmem gerekiyordu. Giysilerimi almak için ardiyeye doğru topallayarak giderken, bir bira için neler vermezdim ki, diye düşündüm. Bir şişe... hayır, bir bardak. Büyük boy, kehribar renginde ve buğulu. Tadını şimdiden alabiliyordum.

Aklımdaki bu düşünceyle kendime eziyet ederken avluya geri döndüm. Ani bir şangırtı duyana kadar, eşikte kolunda Michel ile duran Mathilde'i fark etmedim bile. Ayaklarının önünde kırık bir yumurta kâsesi vardı. Parlak yumurta sarısı, parke taşlarına yayılmıştı.

Bembeyaz bir suratla bana bakıyordu. "Özür dilerim, seni korkuttum mu?" diye sordum.

"Hayır, ben... seni görmedim."

Gözlerini üstümdeki kırmızı tuluma dikmişti. Aniden nedenini anladığımı düşündüm. "İskelenin yukarısında gölgelik alan olmadığı için bunu giydim. Umarım sorun yoktur."

"Tabii ki," dedi hızla.

Onu böylesine sarsmak istemezdim ama beni tulumun içinde görmesinin böyle bir etkisi olacağını bilemezdim.

Tepkisi, bana Michel'in babası hakkındaki fikirlerimin doğru olduğunu düşündürttü ama Mathilde çoktan kendine gelmişti bile. Kaldırıp daha rahat bir şekilde kucağına oturttuğu bebek, ağzındaki bir parça ekmeği keyifle çiğnemekle meşguldü.

"İşler nasıldı?"

"İyiydi. Yani, sorun yok." Söktüğüm harçları görmeye çalışarak omuzlarımı silktim. Buradan görünen pek bir şey yoktu. "Sonuçta yeni bir şeye başladım."

Mathilde, elimde topak yaptığım giysilerime doğru elini uzattı. "Yıkamamı ister misin?"

"Teşekkür ederim." Karşı çıkmadım. Ambardaki dondurucu su, sanglochonların kokusunu çıkarmazdı. Ben de o suda yıkanmaktan hoşlanmıyordum. Duş alıp alamayacağımı ya da banyo yapıp yapamayacağımı sormak istesem de Arnaud'nun buna ne cevap vereceğini tahmin edebiliyordum. Yine de sıcak bir banyo yapamadığım ya da soğuk bir bira içemediğim takdirde, en azından istediğim bir şey vardı.

"Bana sigara alabileceğim bir benzinciden bahsetmiştin. Buradan ne kadar uzakta?"

"Birkaç kilometre. Yürüyemezsin."

"Umurumda değil. Zamanım var."

Zaten yapacak başka bir şeyim de yoktu. Şu anda çalışmadığım için endorfinim azalmaya başlamıştı ve sinirlerim çoktan bozulmuştu. Sigara içince de yatışmayacağını bilmek daha kötü olurdu.

Mathilde bir şey düşünüyormuş gibi eve baktı. Bir tutam saçını kulağının arkasına attı.

"Bana yarım saat ver."

Sekizinci Bölüm

Kamyonet, çukurla kaplı yüzeyde sallanırken etrafı sarı bir toz bulutu kapladı. Mathilde, gün boyu aracın içinde oluşan sıcaklığı dağıtmak için arabayı pencereleri açık kullanıyordu. Koltukların sentetik kumaşı yırtık pırtıktı ve içinden beyaz dolguları görünüyordu. Benimkisi siyah bir izolasyon bandıyla onarmaya çalışılmıştı. Pencereler açık olmasına rağmen aracın içi dizel benzin, köpek ve bozuk pipo tütünü kokuyordu.

Yıkanıp giyindikten sonra eve döndüğüme Mathilde ile Gretchen'ın kapı eşiğinde tartıştıklarını gördüm. Avlunun köşesinde durdum, onları bölmek istemiyordum.

"Ama buna gerek yok ki!" diye ısrar ediyordu Gretchen.

"Evet, var."

"Georges daha dün temizledi! Onlar sadece domuz, ne yediklerini umursamıyorlar!"

"Lütfen, sana söyleneni yap."

"Babam yapmam gerektiğini söylemedi. Neden hep senin söylediklerini yapmak zorundayım? Sen yolundan çekilmemi istiyorsun ki, kasabaya onunla birlikte–"

"Yap şunu!"

Mathilde'in sesini yükselttiğini ilk kez duyuyordum.

Gretchen öfke içinde fırlamıştı ki, avlunun sonunda beni görüp durdu.

"Umarım çok eğlenirsiniz!" diye çıkıştı. Parmak arası terliklerini parke taşlara vurdu.

Ormana giden yoldan hızlı adımlarla yürüyüşünü izledikten sonra Mathilde'e döndüm. Bitkin bir hâlde parke taşlarına bakıyordu. Sonra orada olduğumu fark edip doğruldu. Tek kelime etmeden kamyonete gidince ben de onu takip ettim.

Kamyoneti alıp ana yola çıkan yöne doğru sürerken hiç konuşmadı. Kapalı bahçe kapısına vardığımızda durup kontağı kapamadan araçtan indi.

"Ben hallederim," dedim.

"Sorun yok."

Belli ki asma kilit sıkışmıştı ama en sonunda açmayı başardı. Kapı sallanarak iki yana ayrılırken Mathilde, yere sürtünmesin diye birkaç santimetre kala kapıyı havaya kaldırdı. Arabaya geri dönüp yola çıktı, sonra tekrar inip kapıyı ardımızdan kapadı. Yan dikiz aynasından asma kilidi yeniden kilitleyip çiftliğin güvenliğini şansa bırakmadığını gördüm.

"Neden kilitli tutuyorsun ki?" diye sordum, araca geri bindiğinde. Su istemek için geldiğimde kapının açık olduğunu hatırlamıştım.

"Babam öyle istiyor."

Gereken tüm açıklamanın bu olduğunu düşünmüştü. Belki de öyleydi ama yola çıktığımızda hâlâ kafamda daha önce kapıyı kimin açık bıraktığı sorusu vardı.

Yeniden dışarıda olmak, var olduğunu unuttuğum bir dünyaya yeniden girmek gibiydi. Nasıl korunmasız hissedeceğimi, çiftliğin tecrit edilmiş evrenine nasıl alıştığımı anlamaya hiç hazırlıklı değildim. Ama kısa süre içinde gecenin sıcaklığı ve motorun monoton sesi beni yatıştırdı. Key-

fini çıkarmaya başlayıp kolumu açık pencereye koydum ve kendimi yüzümü yalayan rüzgâra teslim ettim. Dışarıdaki yaz sıcağında polenlerin ve asfaltın kokusu vardı. Ama Mathilde benim kadar rahat değildi. Nasıl hızlı kullandığına bakacak olursam bir an önce geri dönmenin telaşındaydı.

Eski kamyonet ulaştığı hızdan dolayı titriyordu. Yolun gri çizgileri önümüzde uzanıyordu. Yolun hemen kenarındaki buğday tarlalarının önünde dizili duran upuzun, tüy gibi kavaklar ve daha şişman ağaçlar bana brokoliyi çağrıştırdı.

Araba yokuşta homurdanmaya başlayınca Mathilde'in vitesi düşürmeye çalışan eli koluma değdi. Kazara olmuştu ama aniden etrafımızdakiler yerine onun farkına vardım. Üstünde beyaz bir gömlek vardı. Pamuklu kollarını dirseklerinin altına kadar kıvırmıştı. Direksiyonu tutan elleri yıpranmış görünüyordu ve vitesi tuttuğu zaman parmak eklemleri belirginleşiyordu. Kesilmiş tırnakları kahverengi teninde sağlıktan pespembe görünüyordu.

O ana kadar farkına varmadığım sessizlik rahatsız etmeye başlamıştı.

"İngilizceyi nerede öğrendin?" diyerek söze girdim.

Sanki aklı bambaşka bir yerdeymiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Çatı katında ilk uyandığım sırada İngilizce konuştun. Okulda mı öğrendin?"

"Annem öğretti. Evlenmeden önce öğretmenmiş. Yabancı dil öğretmeni. İngilizce, Almanca ve İtalyanca."

"Sen hepsini konuşuyor musun yani?"

"Pek sayılmaz. Biraz İtalyanca biliyorum ama onu da epey unuttum."

"Peki ya Gretchen?" diye sordum, İngilizce konuştuğumda kardeşinin yüzündeki boş ifadeyi hatırlayarak.

"Hayır. Annem, Gretchen dil öğrenecek kadar büyüme-

den öldü," dedi Mathilde duygusuz bir şekilde. "Geldik."

Arabayı benzincinin pompalarına doğru çekti. Burası yalnızca iki pompası olan, beyaza boyanmış bir barakadan ibaret değildi. Dışarıda soluk bir Stella Artois* amblemi asılıydı. Oluklu tentenin altındaki birkaç kırık dökük masa ve sandalye de buranın aynı zamanda bir bar olduğunu gösteriyordu.

Mathilde pompalardan birinin yanında durdu. Epey sakin görünse de gömleğinin açık yakasından, tıpkı bir çekiç gibi vuran nabzı görünüyordu. Nedense onun için üzülmüştüm. Hemen ardından söylediklerim, onu olduğu kadar beni de şaşırtacaktı.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Bana baktı ve bir anlığına uyarı niteliğinde bir ışık belirdi. Sonra kayboldu. "Hayır, teşekkürler. Ama benzin almam gerek, sen de o sırada bir şey içebilirsin."

Emniyet kemerimi açarken yüzüm kıpkırmızıydı. Kemer üzerimi yalayıp geçerken aniden aklıma Audi'nin emniyet kemerindeki kan izleri geldi. Hemen dışarı çıktım. Koltuk değneğimi kolumun altına alıp tozlu betondan bara doğru ilerlerken arkadan pompanın gürültüsü duyuldu.

Pencere ve kapı eşiği dışında her yer karanlıktı. Çok müşteri yoktu. Masalarda üç dört adam vardı, biri de barda oturuyordu. Stella'nın, Pernod'nun, Orangina'nın bildik işaretleriyle, leziz tütün sigarası içeri girince sizi karşılıyordu.

İçeri girdiğimde barmen, işinin ehli bir şekilde kullandığı bira musluğunu kapadı, ahşap bir spatulayla biranın üstündeki köpüğü sıyırdıktan sonra birayı, barda oturan ve başını gazetesinden kaldırmayan yaşlı adama verdi. Topallayarak ilerlediğimde birkaç kişi bana baktı ama yeniden bir barda, insanların içinde olmak kendimi öylesine harika

* Bir tür Belçika birası. –çn

hissettirmişti ki, neredeyse affedilmez bir günah işleyerek gülümseyecektim.

Onun yerine yüzümün kabul edilir derecede ifadesiz olmasına özen göstererek bara doğru yaklaştım ve yüksek taburelerden birine iliştim.

"Altı paket Camel ve bir bira," dedim, barmenin soru sorarcasına çenesini kaldırmasına cevap olarak.

Barmen ellilerinde, zayıf bir adamdı ve kelleşen kafasını saklamak için saçlarını yana doğru taramıştı. Köpük çok kalın olmasın diye bardağı eğerek bira dolduruşunu izlerken, Ice Cold in Alex'teki John Mills'in nasıl hissettiğini anlamıştım. Adamın bu hünerli yöntemini takdir edecek kadar çok barda çalışmıştım ama bu anılarıma eşlik eden her şey beni rahatsız etmişti. Birayı önüme koyarken bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Bardak soğuktu ve buğulanmıştı. Yavaşça dudaklarıma götürüp içtim. Bira buz gibiydi ve içimi kolaydı. Hafif bir şerbetçiotu aroması vardı. Bardağı tamamen bitirmeden kendimi durdurup iç çektim.

Barmen beni izliyordu. "Güzel mi?"

"Çok."

"Bir tane daha?"

Bu fikir beni cezbetse de Mathilde'i bekletmek istemiyordum. Bulunduğum yerden baktığımda pencerenin ardındaki kamyoneti görebiliyordum ama Mathilde gözden kaybolmuştu. "Almasam daha iyi."

Barmen tezgâhı sildi. "Uzaklardan mı geliyorsun?"

"Hayır, buralarda kalıyorum."

"Nerelerde?"

Konuştuğum için şimdiden pişmandım bile. Ama bana bakıyor ve cevap bekliyordu. "Yolun yukarısındaki bir çiftlikte."

"Dubreuil'inkinde mi?"

"Hayır." Kendi kendime bunun pek de önemi olmadığını söyledim; beni burada tanıyan yoktu. "Arnaudların çiftliğinde."

Barmen tezgâhı silmeyi bırakıp bana baktı. Sonra arkamdaki masalarda oturan birine seslendi. "Hey, Jean-Claude, bu adam Arnaud'nun çiftliğinde kalıyormuş!"

Sohbet durdu. Bardaki yaşlı adam, konuştuklarımızı dinlemek için gazetesini bir hışırtıyla indirdi. Şaşkınlık içinde etrafıma bakındım. Herkes dikkatini toz içinde bir salopet giymiş, iri yarı adama vermişti. Adam kırklı yaşlardaydı, siyah sakalları ve burun kemerine doğru tek bir çizgi oluşturan simsiyah kaşları vardı. Kahve fincanını masaya koyup bana bakarken kızıl saçlarımı, bandajlı ayağımı ve koltuk değneğimi de gördü.

"İngiliz misin?" Sesi sert olsa da sinirli değildi. Bunun iyi bir işaret olmasını umdum.

"Evet."

"Arnaud için mi çalışıyorsun?"

Soğukkanlı görünmeyi dileyerek omuzlarımı silktim. "Sadece bir uğramıştım."

"Kızlarına uğramıştın yani," dedi biri, başka bir masadan. Benden daha gençti, pantolonu yağ lekesi doluydu ve pis pis sırıtıyordu. Yanındakiler de gülmeye başladı ama iri yarı adam onlara katılmadı.

"Ağzını topla, Didier."

Kahkahalar kayboluverdi. Biramı tadına varamadan bitirdim. Mathilde'in işinin bitip bitmediğini görmek için dışarı baktım. Onu göremedim.

"Ayağına ne oldu?" diye sordu adam.

"Çiviye bastım." Aklıma gelen ilk şey buydu.

"Büyük bir çivi olmalı."

"Öyleydi."

Barmen sigaralarımı tezgâha koydu. Cebime koyup para

aramaya başladığım sırada yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Barmen para üstünün bir kısmını düşürünce bozukluklar tezgâhta yuvarlandı. Toplamaya koyulduğum sırada kapı açıldı.

Gelen, Mathilde'di.

Bara doğru yürürken duyulan tek şey, onun ayak sesleriydi. Yüzü sakindi ama boynu ve yanakları kıpkırmızıydı.

"Benzini ödeyecektim."

Barmen, salopetli iri yarı adama doğru baktıktan sonra sessizce ücreti aldı. Tam o sırada Mathilde, adamın varlığını hissetti. Buna rağmen dönüp ona bakma şekli, bana en başından beri orada olduğunu bildiğini düşündürttü.

"Jean-Claude."

"Mathilde."

Rahatsız edici derecede resmiydiler. Çıt çıkmadığı sırada barmen Mathilde'e para üstünü, bana karşı olduğundan çok daha nazikçe uzattı. Hatta bir de başını hafifçe eğdi.

"Teşekkür ederim."

Kapıya doğru ilerlerken sessizlik hâlâ bozulmamıştı. Önce Mathilde'e yol verdiğim için Didier adındaki adamın domuz gibi homurdanmasını ya da ardından yankılanan boğuk kahkahayı duyup duymadığından emin olamadım. Arkama bakmadan kapıyı kapatıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde arkasından topallayarak ilerledim. Kamyonete binerken ikimiz de konuşmadık. Bir şey söylemesini beklesem de o sadece kontağı çevirip tek kelime etmeden ilerlemeye başladı.

"Güzel komşular," dedim.

Mathilde, sinek lekeli ön camdan gözlerini ayırmadı. "Yabancılara alışkın değiller."

Sorunun yabancı olmamdan kaynaklanmadığını düşünüyordum. Neden Arnaud'nun adının böylesi bir tepki yarattığını ve Jean-Claude'un kim olduğunu sormak istedim.

Ama Mathilde'in tavrı, bu konuda konuşmak istemediğini kesin bir şekilde belli ediyordu.

Sessizce çiftliğe dönerken, az önce karşılaştığım adamın Michel'in babası olup olmadığını merak ettim.

Yeniden çiftlik sınırları içinde olmak çok rahatlatıcıydı. Mathilde kapıyı arkamızdan kapayıp yeniden kilitlediğinde, içimi hassas bir güvenlik hissi kapladı. Kamyonetin deposunu da benzin bidonlarını da doldurmuştu ama onları arabadan indirme konusundaki yardımlarımı reddetti. "Daha sonra akşam yemeğini getiririm," demekle yetindi.

Ambara doğru ilerlerken güzelim gece mahvolmuştu. Sonsuza dek çiftlikte saklanamayacağımı bilsem de Mathilde'den beni benzinciye götürmesini hiç istememeliydim. Bira ve birkaç paket sigara yüzünden dikkatleri gereksiz yere üstüme çekmiştim. Üstelik neden olduğunu bile bilmiyordum. Arnaud ile komşularının birbirlerini sevmemesine şaşırmamıştım. Onun herhangi biriyle anlaştığını hayal etmek çok zordu. Öyle bile olsa, bardaki hava alışıldık küçük kasaba düşmanlıklarından çok daha farklı gibiydi.

Birini gerçekten kızdırmış olmalıydı.

Sigaralarımı alıp çatı katına çıktım. Basamaklarla gittikçe daha iyi başa çıkabiliyordum. İlk katın koridoruna vardığımda durmamın nedeni, nefes nefese kalmam değildi.

Yer kapağı açıktı.

Oysa gitmeden önce kapamıştım. Durup kulak kesildim ama içeriden hiç ses gelmiyordu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kalan basamakları çıksam da, yukarıda biri varsa, beni çoktan duymuş olmalıydı. Sonra açık kapaktan yukarı baktım.

Gretchen yatakta oturuyordu. Sırtı bana dönüktü ve yanında çantam vardı. İçindekilerin yarısı yatağın üstündeydi. Politen paketi göremedim ama onu en dibe tıkıştırmıştım.

Muhtemelen Gretchen o kadar ilerlemeden aradığını bulmuştu. Ritmik bir şekilde başını hareket ettiriyordu ve kulaklık gür saçlarının arasına gizlenmişti. Son basamakları çıkıp artık sessiz olmaya çalışmadan arkasına doğru yaklaştığımda, müziğin tiz fısıltısını duyabiliyordum.

Eğilip MP3 çaları kapatınca şaşkınlıkla bana baktı. "Ah! Seni duymadım."

"Ne yapıyorsun?"

Öfkemi gizlemeye çalışsam da onu suçlayan tavrım kendini belli etti. Gretchen pişman görünüyordu.

"Hiçbir şey. Sadece müzik dinliyordum."

Bir avuç giysiyi alıp sırt çantama geri tıkıştırmaya başladım. Bu sırada paketin hâlâ orada durduğundan emin oldum. Plastik ambalaja dokunduğumda sinirim biraz geçse de ellerim hâlâ titriyordu.

"Bana sormalıydın."

"Sordum! Sen de tamam dedin!"

Öyle söyleyince hayal meyal bir şeyler hatırladım. Ama bu, ertesi gün gideceğimi düşündüğüm bir zamandı ve her şeyi unutmuştum. Belli ki Gretchen unutmamıştı. "Burada olduğum sürece dinleyebilirsin demek istemiştim," dedim, daha sakin bir sesle.

"Burası bizim ambarımız. Senin iznine ihtiyacım yok."

"Bu, sana eşyalarımı karıştırma hakkı vermez."

"Senin eski püskü çorapların ve tişörtlerin benim çok mu umurumda sanıyorsun?" Sinirlenmeye başlamıştı. "Zaten aptal müziğin de hiç hoşuma gitmedi! Hem babam burada olduğumu duyarsa başın belaya girer!"

Bu mantıkta bir hata vardı ama bunu tartışacak enerjim yoktu. "Bak, sana çıkıştığım için özür dilerim. Ama burada birini görmeyi beklemiyordum."

Gretchen yatışmışa benziyordu. Gitmek istediğine dair herhangi bir işaret vermeden sallanan ata yaslanıp yelesini

okşamaya başladı. Cebimdeki sigaraları ve çakmağı alıp döşeğin üstüne bıraktım.

"Deneyebilir miyim?"

"Sen sigara içiyor musun?"

"Hayır."

"O hâlde başlamamalısın."

İkiyüzlü davrandığımı bilsem de elimden başka türlüsü gelmiyordu. Gretchen suratını astı. "Neden keyifsizsin?"

"Sadece yorgunum. Yoğun bir gün geçirdim."

Parmağına siyah atın yelesinden bir tutam dolayarak düşündü. "Ne kadar kalacaksın? Bütün evi bitirene kadar mı?"

"Bilmiyorum." O kadar uzak bir geleceği düşünmemeye çalışıyordum.

"Babam bir şeylerden kaçtığını söylüyor."

"Baban her şeyi bilemez."

"Senden daha çok şey biliyor. Senden hoşlandığını bile pek sanmam. Ama bana nazik davranırsan senin hakkında güzel şeyler söylerim."

Buna bir karşılık vermedim. Bundan gereken anlamı çıkarıp gitmesini umarken yataktaki tişörtlerden birini daha aldım. O sırada içinden bir şey düştü.

Düşen, fotoğraftı.

"O ne?" diye sordu Gretchen.

"Hiçbir şey."

Fotoğrafı almam gerekiyordu ama elini ilk uzatan Gretchen olmuştu. Dalga geçercesine fotoğrafı çekti. "Bu kadın kim? Kız arkadaşın yok sanıyordum."

"Yok."

"O zaman bunu neden yanında taşıyorsun?"

"Atmayı unutmuşum."

"O hâlde ona olacaklar umurunda olmaz." Sırıtarak döşeğin üstündeki çakmağı aldı ve fotoğrafın altına tuttu.

"Sakın," dedim, fotoğrafa uzanırken.

Fotoğrafı çakmaktan ayırmadan benden uzaklaştı. "Aa, hani umurunda olmazdı?"

"Bak, onu bana ver."

"Kim olduğunu söylemezsen vermem." Çakmağı çaktı. "Çabuk olman gerek..."

Fotoğrafı yakalamaya çalıştım. Gretchen şen bir kahkaha atıp fotoğrafı geri çekti ama bu sırada bir köşesi alev aldı. Parlak kart bir anda yanarken sarı kıvılcımlar çıktı. Gretchen ciyaklayıp fotoğrafı elinden atınca yanan fotoğraf döşeğe denk geldi. Hemen alıp yere fırlattım. Resim kararıp kıvrılmıştı ancak hâlâ yanmaya devam ediyordu ve çatı katı kuru ahşaptan bir çakmak taşı gibiydi. Yatağımın yanındaki su şişesini alıp hızlıca alevlerin üstüne döktüm.

Ateş tıslayarak söndü.

Yanık kokusu bütün çatı katını doldurmuştu. Yerdeki kül ve su birikintisine baktım.

"Senin yüzünden parmaklarım yandı," diye söylendi Gretchen.

Şişeyi yerine koydum. "Gitsen iyi olacak."

"Benim hatam değildi. Elimden almaya çalışmasaydın."

"Baban seni merak edecek."

Tereddüt etse de Arnaud'nun adı yeterdi. Kapağı açıp çıkarken dönüp bakmadım. Ayak sesleri kaybolduğunda eğilip ıslak küllerin arasındaki fotoğrafı aldım. Geriye, kenarları kararmış küçücük bir parça beyaz çerçeve dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Yere bırakıp ortalığı temizlemek için bir şeyler bulmaya gittim.

Londra

Chloe bir gece işten sonra ortadan kayboldu. Ben son dersten sonra Callum ve birkaç öğrenciyle dışarı çıkmıştım. Ama The Domino'ya gitmemiştik; artık oraya gitmiyorduk. Başımı kaldırıp baktığımda yanımıza gelebileceği sessiz anları bekleyerek barın arkasında çalışan Chloe'yi görüp mutlu olduğum o yerin artık hiç tadı kalmamıştı.

"Kendini beni kontrol etmek zorunda mı hissediyorsun?" diye sormuştu bir gece, bir ara ona uğrayacağımı söylediğimde.

"Hayır," demiştim şaşkınlık içinde. "Gelmemi istemiyorsan söylemen yeterli."

Arkasına dönüp omuzlarım silkmişti. "Sen bilirsin."

Callum'ın yanından ayrılıp eve döndüğümde saat biri geçiyordu. Artık yağ ve terebentin kokusu hafiflemişti. Brighton'a gittiğimizden beri Chloe hiç resim yapmamıştı ama bu, hakkında hiç konuşmadığımız bir konuydu.

Saat ikiden önce bardaki işi bitmediği için kendime kahve yapıp DVD'lere baktım. Koleksiyonumdaki diğer filmler gibi, defalarca izlediğim *L'été Meurtrier*'de karar kılmıştım. Chloe, bu filmi sevmemin nedenini Isabelle Adjanie'nin hemen hemen bütün film boyunca çıplak dolaşmasına bağlı-

yordu. Haksız değildi ama filmin sinematografisi o olmadan bile güzeldi.

Saatin geç olduğunu, bu tutku, şiddet ve trajedi çemberinin kaçınılmaz döngüsünü izledikten sonra fark etmiştim: Chloe bir saat önce dönmüş olmalıydı.

Bara telefon ettiğimde kimse cevap vermedi. Bir yarım saat daha bekledikten sonra eve gelme ihtimaline karşı bir not yazarak The Domino'ya doğru yola koyuldum. Sokaklar bomboştu. Chloe her ne kadar bara gelmeyi bıraktığımdan beri taksiye binse de, yürüyecek olsa izleyeceği yolu takip ettim. Barın kapıları kilitliydi, içeride hiç ışık yoktu ama yine de kapıya vurdum. Yankı kaybolup gidince bina karanlığa ve sessizliğe büründü.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Kaldırımda durup ıssız sokağa, sanki onu bana doğru yürürken görecekmişim gibi bakındım. Barın müdürü olan Paul'un nerede yaşadığını bilmiyordum ama bir keresinde Chloe ile birlikte Tanja'nın evindeki bir partiye gitmiştim. Tanja'nın bu gece çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordum ama aklıma gelen tek fikir buydu.

Evine vardığımda saat neredeyse beş olmuştu. Giriş aydınlatılmamıştı ve zillerdeki isimleri okuyabilmek için telefonumu kullanmam gerekti. Tanja'nın ziline basıp bekledim. Hava soğuktu ama titrememin tek nedeni bu değildi. Cevap vermeyince yeniden bastım. Bu kez elimi bir süre zilden çekmedim.

"Tamam, tamam, kim o?" Diyafondan duyulan ses öfkeli ve ayarsızdı.

"Tanja, ben Sean," deyip susarak ağzımı diyafona daha da yaklaştırdım. "Chloe'nin nerede–"

"Hangi Sean?"

"Chloe'nin erkek arkadaşı. O–"

"Tanrım, *saatin* kaç olduğundan haberin var mı senin?"

"Var, özür dilerim ama Chloe işten eve dönmedi. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, nereden bileyim?" Sesi yorgun ve sinirliydi.

Kalbim sıkıştı. Chloe'nin orada olduğunu ya da bir partiye falan gittiğini söylemesini ummuştum.

"Bardan çıktığını gördün mü?"

"Evet, o... Ah, hayır, tamam, ben bu gece ondan önce çıktım. Hâlâ bara gelen o adamla konuşuyordu. Bana gitmemi söyledi."

"Adam mı? Ne adamı? Kimdi o?"

"Adamın biri işte. Bak, yarın erken uyanmam gerek–"

"Onu daha önce görmüş müydün?"

"Hayır, sana söyledim, adamın biriydi işte! Göze çarpan bir tipti ama Chloe onu tanıyor gibiydi. Şimdi yatağıma geri dönebilir miyim?"

Eve geri döndüm. Notum hâlâ bıraktığım yerde, mutfak masasının üstündeydi. Yine de yatak odasını kontrol ettim ama yatak boştu.

Saat sekizde Yasmin'i aradım. Chloe'nin orada olacağını sanmıyordum. Zaten orada da değildi.

"Polisi aradın mı?" diye sordu Yasmin, soğukkanlı bir şekilde.

"Hayır, henüz değil." Bu, başvuracağım son çareydi. "Sence aramalı mıyım?"

"Öğlene kadar bekle," dedi en sonunda.

Birinin kapının kilidini açtığını duyduğumda saat on bire geliyordu. Mutfak masasında oturuyordum, ağzım kahveden ve yorgunluktan çamur gibi olmuştu. Chloe içeri girdiğine bir anda tarifsiz bir rahatlama hissettim. Sonra mutluluğun yerini başka bir şey aldı.

Beni görünce durdu, sonra kapıyı kapadı.

"Neredeydin?" diye sordum sakince.

"Bir arkadaşta kaldım." Gözlerime bakmadı.

"Arayamaz mıydın?"

Belli belirsiz bir el hareketi yaptı. Yüzü solgundu, göz altlarında mavi gölgeler vardı. "Saat geç olmuştu. Seni rahatsız etmek istemedim."

"Peki." Sanki çok mantıklıymış gibi başımı salladım. "Hangi arkadaşmış bu?"

"Sen tanımazsın." Banyoya doğru yürümeye başladı. "Benim–"

"Hangi *arkadaş*?"

Chloe, sırtı bana dönük bir şekilde durdu. "Eski bir arkadaş, hepsi bu."

"Dün gece Tanja'nın birlikte olduğunu söylediği adam mı bu?"

Şaşkınlık içinde silkelendi. Sonra başını hızlıca sallayarak onayladı.

"Eski bir sevgili mi?"

Yine başını sallayarak onayladı. Sanki nefesim göğsümde sıkışmış gibiydi. Bu olanlara inanamıyordum.

"Onunla yattın mı?"

Yüzünü bana döndü. "Saçmalama, lütfen–"

"Yattın mı?"

"Hayır!" diye bağırdı, aniden öfkelenerek. "Hiçbir şey olmadı, tamam mı? Şimdi beni yalnız bırak!"

"Seni *yalnız* mı bırakayım? Seni deli gibi merak ettim! Kaza geçirdiğini ya da... saldırıya uğradığını düşündüm! Şimdi de gelmiş geceyi bir adamla geçirdiğini söylüyorsun ve benim ağzımı açıp *hiçbir şey* söylemememi mi bekliyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez, tamam mı?"

Afallayıp öylece bakakaldım. Öfkem geçmemişti ama buna boyun eğersem geri dönüşü olmayacağını hissediyordum. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum." Sessizce ağlamaya başladı. "Özür dilerim, tamam mı?"

Hızla banyoya girip kapıyı kilitledi. Ben ise orada öylece oturmuş, hiçbir şey hissedemiyordum. Hiçbir şey.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah Mathilde kahvaltımı getirdiğinde akşamdan kalma bir hâlde, dışarıda devamlı öten bir yavru horoz sesiyle çoktan uyanmıştım. Akşam yemeğinde bir şişe şarap içmiştim. Chateau Arnaud'ya dair söylenecek tek bir şey varsa, o da sert olduğuydu. Evin dışındaki tuvalete gidip elimi musluğun altına koyarak uykunun son izlerini suyla yıkadım. Saçlarımdan sular damlayarak, baksırımla ambarın dışında oturup çıplak tenime değen sabah rüzgârının keyfini sürdüm.

Buraya geldiğimden beri yaşadığım bütün sabahlar gibi, güzel bir sabahtı. Gökyüzüne sonsuz bir mavi hâkimdi ve henüz geç saatlerin sıcaklığıyla yanıp beyaza dönmemişti. Ufukta koyu bir bulut şeridi vardı ama tehditkâr olamayacak kadar uzak görünüyordu.

Gagalamaya meraklı görünen pas renkli tavuğa ayağımı savurduğum sırada Mathilde'in yaklaştığını duyup kafamı kaldırdım.

"Günaydın," dedi.

Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Kahvaltı tepsimi yanıma bıraktı. Kahveden, neredeyse görünmez bir buhar sarmalı kıvrılarak yükseliyordu. Ekmeğin kokusuna bakılacak

olursa, fırından henüz çıkmıştı. Soyulmuş iki yumurta, tabağın içinde bir çift beyaz popo gibi görünüyordu.

"Bunu yaptım," dedi Mathilde, kolunun altında taşıdığı şeyi kastederek. "Ayağın için."

Bu topuğu duran, üst tarafının ise büyük kısmı kesilmiş lastik bir çizmenin tabanıydı. Her iki tarafına açılan deliklerden bağcıklar sarkıyordu.

"Pekâlâ." Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Teşekkürler."

"Bandajı korumak için. Çalışırken sana yardımı olur diye düşündüm." Saçlarını geriye attı. Bu, hali gördüğüm en gergin hallerinden biriydi. Bunu fark ettiğimde kendi endişem geri döndü. "Senden bir şey isteyeceğim. Gretchen bana senin eskiden İngilizce öğrettiğini söyledi."

"Özel olarak sadece," dedim. "Gerçek bir okulda değil."

"Ona da öğretir misin?"

"Hımm, pek emin değilim..."

"Sana ücreti ben ödeyeceğim," diye devam etti hızla. "Çok ödeyemem. Ama resmi dersler vermen gerekmiyor. Sadece... onunla konuştuğun zamanlarda."

Hayır demek istiyordum. Dün geceden sonra kız kardeşiyle ne kadar az içli dışlı olursam o kadar iyi olacağını anlamıştım. "Sen kendin öğretemez misin?"

"İngilizcem o kadar iyi değil." Özür diler gibi omuzlarını silkti. "Hem benim ne yapması gerektiğini söylememden hoşlanmıyor."

"Baban ne diyor?"

"Sorun yaratmaz."

Bu, dersi onayladığını söylemesiyle aynı şey sayılmazdı ama Mathilde onu benden daha iyi tanıyordu. Cevabımı bekliyordu. Ben ise bu teklifi reddetmek için iyi bir bahane üretemiyordum.

"Sanırım ona birkaç ders verebilirim..."

Mathilde'in gülümsemesi, kız kardeşinkinden kesinlikle

daha ciddiydi ama onu çok genç gösteriyordu. "Teşekkür ederim."

Avluya doğru yürürken arkasından baktım ve sonra ayakkabıyı inceledim. Eski lastik kokuyordu ve muhtemelen bunu yapmak yalnızca birkaç dakika sürmüştü. Yine de etkilenmiştim; en son birinin benim için ne zaman bir şeyler yaptığını hatırlamıyordum. Ve bu, hayatı kolaylaştırıyordu. Kahvaltıdan sonra ayakkabıyı giydiğimde aslında ayağımı yere basabildiğimi, hatta birkaç topal adım atabilecek kadar da ağırlığımı verebildiğimi fark ettim.

İskelenin üzerindeyken bana, daha önce yaşamadığım sağlamlık ve güven hissi veriyordu. Balyozu kaldırdım, her darbede aksak bir şekilde zonklama oluşturan baş ağrımı yok saymak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Bu uğraşımın, baş ağrımdan terleyerek kurtulabilmemi sağlamasını umuyordum. Su toplayan avucum acısa da, kendimi tulumun ceplerindeki ter lekeli eldivenleri giymeye ikna edemiyordum.

Kaslarımdaki sertleşme gittikçe azalıyordu. Çalıştığım alanı bitirip kepenksiz yatak odası penceresinin duvarında işe koyuldum. Oluğun altındaki birçok taş yerinden oynamıştı ve hepsini sökmekten başka çare yoktu. Duvarın içinde, altındaki baştan savma işçiliği açığa çıkaran epey büyük bir delik vardı. Verdiğim zarar beni biraz şaşırtmıştı. Ne yaptığımı aslında bilmediğimin farkına varınca keyfim de kaçmıştı.

Yine de balyozla keskinin yoğun şiddetinde insanı memnun eden bir taraf vardı. Balyozu savurduğumda harç parçaları şarapnel gibi yüzüme çarptı. Artık elimi vurduğumda canım o kadar yanmıyordu. Etim ve kemiğim, tekrarlanan darbelerle hissizleşip uyuşmuştu. Bunu yalnızca iyileşmeye başlaması için dinlendiğimde sezmiştim.

Kısa süre içinde balyozun ritminde kayboldum. Dün-

yam, yatak odası penceresinin üstündeki duvar şeridine indirgenmişti ve odanın içinde bir şey gözüme takıldığında tepki vermekte gecikiyordum. Sonra yeniden görüş alanımın kenarında bir şey titredi. Kafamı kaldırıp baktığımda tozlu camın diğer tarafında bir surat gördüm.

"Tanrım!"

Keski, tahta döşemelere çarpıp duvarla iskele arasında sektikten sonra aşağıdaki parke taşlarında çınladı. Gretchen gülerek pencereyi açtı.

"Seni korkuttum mu?"

"Hayır," dedim, ama kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. "Belki biraz."

"Sana kahve getirdim." Kocaman bir fincan uzattı. Kendinden memnun bir havası vardı. "Bütün iskeleyi inmekten seni kurtarır diye düşündüm."

"Teşekkürler."

Şimdi de keskiyi almak için aşağıya inmem gerekecekti ama bu konuyu açmadım. Gretchen'ı, dün akşam fotoğrafı yaktığından beri görmemiştim ama bu olay canını sıkmış gibi durmuyordu. İskelenin basamağına oturduğum sırada, o da yatak odasında kalıp açık pencereden sarktı.

"Mathilde bana İngilizce dersi vereceğini söyledi." Bunu söylerken cilveli bir hâli vardı.

"Eğer istersen."

"Bu, onun fikriydi," dedi, yüzü bir anda asılmıştı. Sonra kendine geldi. "Öğleden sonraları verebilirsin. Babam uyuyor, Mathilde de Michel ile ilgileniyor. Kimse bizi rahatsız edemez."

Ne tür bir tepki vereceğimi sınırarak bekledi. Hissetmediğim bir umursamazlıkla kahvemi yudumladım. Sert ve sütsüzdü, beni dilimi yakmakla tehdit ediyordu. "Fark etmez."

"Ayağındaki ne?" diye sordu Gretchen, uyduruk lastik çizmeyi fark ederek.

"Mathilde yapmış."

"Mathilde mi?" Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Çok salak görünüyor."

Aldırış etmedim. Açık pencereden, çok rahatsız edici sayılmayacak bir küf kokusu geldi. Her şeyi maskeleyen kirli cam olmayınca yatak odasının soyulmuş duvar kâğıdı ve çatlak sıvası çok daha belirgindi. Topak topak olmuş döşeği saran demir karyola ve yastık, çıplak döşemenin üstüne her an çökebilirmiş gibi duruyordu.

"Burası kimin odasıydı?" diye sordum.

"Annemin."

Arnaud'nun da odası olduğunu söylemediğini fark ettim. Şifonyerin üstündeki fotoğrafı işaret ettim. "Babanın yanındaki o mu?"

Başını sallayarak onayladı. "Düğünlerinde."

"Öldüğünde sen kaç yaşındaydın?"

"Bebektim. Onu pek hatırlayamıyorum." Gretchen'in canı sıkılmış gibiydi. "Öldükten sonra tekerlekli sandalyesinde oynardım. Ama düşüp yaralandığımda babam onu kırıp attı."

İyi ki hiç midillisi olmamış, diye düşündüm. Ama Gretchen ile ilgili diğer birçok konuda yaptığım gibi bunu da kendime sakladım. Sessizleşmişti. Sonrasında ne diyeceğini hissedebildiğime yemin edebilirdim.

"İçeri gelsene."

"Hayır, teşekkürler."

İçeri ırmanmam için bana yer açmıştı. "Sorun olmaz, bu odaya artık kimse girmiyor."

Kahve hâlâ sıcaktı, yine de bir yudum aldım. "Ben burada kalacağım."

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"O zaman neden içeri girmiyorsun? İstemiyor musun?"

"Çalışıyorum."

"Hayır, çalışmıyorsun. Kahve içiyorsun."

Gülümsemesi hem alaycı hem kendinden emindi. Gretchen'da, bana kedileri hatırlatan bir şey vardı; okşanmak için size sırnaşıp mırlıyordu ama canı isterse pençeleriyle tırmıklayabilirdi de.

Kedilerle aram hiç iyi değildir.

"Hâlâ çalışıyorum," dedim. Kafam zonkluyordu, akşamdan kalmalığım bütün gücüyle geri dönmüştü.

Yatağa oturup bir bacağını sallamaya başladı. "Sen gay misin?"

"Hayır."

"Emin misin? Hoş bir kızın davetini reddettiğine göre bence gay olabilirsin."

"Tamam, gayim."

Çatı katındaki fotoğraflı sahneyi unutmuşa benziyordu. Ama bunu gündeme getirecek değildim. Sırtüstü uzandı, bir dizini büküp dirseklerini yatağa dayadı. Yüzünde haylaz bir gülümseme vardı.

"Sana inanmıyorum. Bence sadece utanıyorsun ve rahatlamana yardımcı olacak bir şeye ihtiyacın var." Gretchen yatmaya devam ediyordu. Gülümsemeyi bırakmadan tek kaşını kaldırdı. "Eee?"

"Hey! Yukarıdaki!"

Arnaud'un sesi avludan duyulduğunda Gretchen'ın gülümsemesi kayboluverdi. Sakin olabilmesini umarak iskeleden aşağıya baktım. Parke taşlarının üstünde duran Arnaud, bana bakıyordu. Spaniel ayaklarının dibindeydi, yukarı bakarken kulaklarını havaya dikmişti.

"Ne yapıyorsun?"

Durduğu yerden ne görüp ne duyabildiğini bilmiyordum. Arkama bakma dürtümü bastırmaya çalıştım.

"Mola verdim."

"Daha yeni başlamıştın." Düşmanca gözlerle bakıp kafasıyla işaret etti. "Buraya gel."

"Neden?"

"Sana başka bir iş buldum."

Sevinsem mi sevinmesem mi, bilemiyordum. "Nasıl bir işmiş bu?"

"Domuz keseceksin. Çok hassas değilsen tabii."

Şaka yapmış olmasını umuyordum. Ama gözleri parlak ve dikkatliydi. Reddetme ihtimalime meydan okuyordu. Ben de burada gerekenden daha uzun süre kalmak istemiyordum: Gretchen'ın aptalca bir şey yapmayacağından emin değildim.

"Geliyorum."

Başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan arkama döndüm. Yatak odasına bakmadan önce, aklımda hâlâ yatakta yatan Gretchen'ın görüntüsü öylesine canlıydı ki, döşeğin solmuş mavi çizgilerindeki bronz tenini neredeyse görebiliyordum.

Yatak boştu. Oda da öyle. Döşemelerdeki tozda koşup odadan çıkan ayak izleri vardı.

Pencereyi elimden geldiğince kapatıp merdivenden inmeye başladım.

Arnaud ve Georges, sanglochonlardan birini seçmişlerdi bile. Ağıllara doğru giden patikadan yürürken ciyaklamaları ve boğuk çığlıkları duyabiliyordum. Düzlüğe çıktığımda, Georges'un ölüme mahkum edilen hayvanı, Arnaud'nun kapısını açık tuttuğu domuz ağılına doğru sürüklediğini gördüm. Diğer domuzlar, içlerine doğmuş gibi ortadan kaybolmuşlardı. Ağılın en dipteki köşesine çekilmiş, bu iki adamdan olabildiğinde uzakta dolanıyorlardı. Daha küçük olan ağılın yakınlarındaki domuzun karanlık bedeni, heye-

can içinde homurdanarak çit boyunca dolanıp olan biteni izliyordu.

Georges'un kapıya doğru sürüklediği domuz nispeten küçüktü. Bir Labrador'dan çok daha büyük denilemezdi ama yine de onu devirecek kadar iriydi. Georges'un ne yaptığını bildiğine hiç şüphe yoktu. İnce bir sopayla vurarak hareket etmesini sağlıyor, kafasının üstünde tuttuğu kare şeklindeki tahtayla onu yönlendiriyordu. Domuz ağıldan çıkarılırken ne o ne de Arnaud beni umursadı. Georges, hayvanı tek başına duran –kaygı verici bir şekilde– tuğladan örülmüş küçük kulübeye doğru götürürken, Arnaud da hemen arkalarmdaydı.

"Kapa şunu," dedi bana, açık kapıyı işaret ederek.

Kapayıp kapamadığıma dikkat etmeden uzaklaştı. Diğer domuzlar kapıya doğru ilerlemeye başlayınca kapıyı hemen kapadım ve çit direğine asılı tel halkayla kilitledim. Arnaud'nun lanetler yağdırdığını duydum. Etrafıma baktığımda, çok yaklaşan Spaniel'ı tekmeyle uzaklaştırdığını gördüm. Köpek inleyip patikadan koşmaya başladı.

İki adam, duraksamasına fırsat vermeden sanglochonu kulübenin girişine getirdiler. Hayvanın çığlıkları iyiden iyiye öfkeli bir hâl almıştı. Sanki bu kulübede onu telaşlandıran bir şey var gibiydi. Georges, korku içindeki hayvanın üstüne olanca gücüyle abanırken Arnaud ise bacaklarıyla kaçmasını engelliyordu.

"Öylece durup izleyecek misin sen?" diye seslendi bana.

Gidip Arnaud'nun karşısında durdum. Georges ise arkamızdaydı. Böylelikle sanglochonun kaçacak deliği kalmamıştı. Elimi sırtına koyup ittim. Postu sert ve kıllıydı. Tıpkı deri bir kum torbası gibi dayanıklıydı. Georges hayvana sopayla vurunca hayvan kapı eşiğine doğru fırladı.

Çığlıkları içeride daha da artmış, inatçı duvarları ve be-

ton zemini delip geçmişti. Daha fazla ilerlemek istemediğim için girişte durdum.

"Girip şu kapıyı kapat," diye bağırdı Arnaud. "Üstü açık kalsın."

Söyleneni yaptım. Kapı, ağıl içinde bulunan bölmelerin iki parçadan oluşan kapılarındandı. Küçücük kulübenin içinde hiç pencere olmadığı için açık üst kısım, ışığın girebileceği tek kaynaktı. Sinekler heyecan içinde vızıldıyordu. Kuru kan ve dışkı kokusundan tiksinmemeye çalıştım. Barakanın orta yerinde bele kadar gelen taş bir levha vardı. Üstündeki tavanda asılı duran demir çubuğun ucunda ise zincir ve kancanın sallandığı bir kasnak vardı. Georges, taşın üstünden uzun saplı bir balyoz alırken ben de kapıya yakın durdum. Balyoz, benim kullandığımdan daha büyüktü ama ihtiyar adam kolayca kaldırmayı başardı. Fazla gelişmiş ön kollarındaki tendonlar ve damarlar şişti.

Domuz, buradan kaçış olmadığını fark etmişe benzese de köşedeki yerinde bir oraya bir buraya yürüyordu. Georges, hayvana yaklaşıp cebinden bir şey çıkardı. Bunlar bozuk sebzeydi. Domuzun önüne döküp kulaklarının arkasını kaşıdı ve sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandı. Bir süre sonra hayvan, sebzelerin kokusunu alabilecek kadar yatışmıştı. Tedirgin bir şekilde hepsini kokladı. Georges, hayvan sebzeleri yemek için başını eğene kadar bekledikten sonra balyozla hayvanın gözlerinin arasına vurdu.

Et yığınından çıkan sesle irkildim. Domuz düştü ve rüyasında tavşan kovalayan bir köpek gibi yerde debelendi. Georges arka bacaklarını tutarken Arnaud da kasnaktaki zinciri hızlı bir şıngırtıyla çekti. Domuzun bacaklarının etrafına sarıp kancayı daha yüksek bir halkadan geçirdi. Doğrulduğunda geri çekilip sırtını ovdu.

"Bana yardım et."

Kımıldamadım.

"Haydi, öylece durma orada!"

Kendimi ilerlemeye zorladım. Arnaud, elime bir zincir iliştirdi. Georges gelip zinciri benimle birlikte tuttu. Koltuğumun altında hâlâ değneğim vardı. Tereddüt ettim, onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Duvarın dibine bıraktım. Arnaud hareket edip sertçe yürüdü.

"Çek."

Zincir soğuk ve sertti. Birkaç santimetre boyunca kolayca hareket ettikten sonra domuzun ağırlığını yukarı çekmeye başladı. Domuzun bağırsakları dışarı çıkarken etrafı berbat bir koku kapladı. Georges abandığında zincir kollarıma sürtündü. Aynısını yaptım. Bütün irademi kaybetmiştim. O çekince ben de çektim. Sırtımda ve kollarımda kasılma hissediyordum. Domuzun kıçı yerden kalktı, sonra havada asılı kaldı. Hâlâ kıpırdanıyordu ve hâlâ canlıydı. Daha da yukarı çektik.

"Tamam."

Arnaud, boşalmasın diye zinciri frenledi. Biz de elimizden bıraktık. Domuz taş levhanın üstünde asılıp kalana kadar Arnaud onu çekmeye devam etti ve demirin üstündeki kasnak gıcırdadı. Hayvan, saat sarkacı gibi sallandı. Georges, duvardaki kancada duran deri kasap önlüğünü aldı. Önlük sertleşmişti ve siyah lekelerle doluydu. Boynuna bağlarken Arnaud da köşede duran kocaman alüminyum kovayı aldı. Domuzun kafasının altına koyup tek eliyle de hayvanın sallanmasını durdurdu. Georges yeniden taş levhaya doğru ilerledi ve bu kez uzun saplı bir kasap bıçağı aldı. Olan biteni, sanki orada değilmişim gibi izliyordum. Georges domuza yaklaştığında Arnaud sinsi bir gülümsemeyle bana döndü.

"Yapmak ister misin?"

Georges bıçağı domuzun boğazına dayadığında koltuk değneğimi aldım. Arkamdan alüminyum kovaya sıçrayan

bir şeyin sesi duyuldu. Dışarı çıktım. Birkaç metre gitmiştim ki, iki büklüm oluverdim. Sabah yediğim yumurtalar, safra dalgası hâlinde ağzıma gelmişti. Parlak düzlük kararırken, kulaklarımda bir uğultu yankılandı. Balyozun boşluktan gelen *pat* sesini yeniden duyuyor, domuzun kafatasından kan fışkırdığını görüyordum. Bunun üstüne başka görüntüler de bindi. Yığılan bir cesedin üstüne bir yenisi ekleniyordu: *biri çığlık atıyordu, sokak lambasının loş ışığının altında parlayan kan, siyaha dönüyordu...*

Kulaklarımdaki uğultu, sineklerin umursamaz vızıltılarına dönüştü. Etrafımdaki düzlük yeniden belirip beni kendime getirdi. Birinin barakadan çıktığını duydum.

"Bunu kaldıracak miden yok mu senin?"

Arnaud'nun sesinde zevk vardı. Doğruldum, son ve sağlam bir nefes aldım. "İyiyim."

"Öyle görünmüyorsun. Sorun ne? Birazcık kandan mı korktun?"

Kaldırdığı elleri ıslak ıslak parlıyordu. Yine telaşlanmıştım. Kendime hâkim olmaya çalıştım. "Kendi hayvanlarını kesebilmen için ruhsatın olması gerekmez mi? AB kuralları falan gereği?"

"Kimse bana kendi çiftliğimde ne yapmam gerektiğini söyleyemez. Hele ki bir grup takım elbiseli bürokrat." Arnaud, cebinden bir bez alıp ellerini silerken bana ters ters baktı. "Bana neden burada olduğunu bir daha hatırlatsana."

Yeniden kendimi akşamdan kalma hissediyordum. Arnaud kan lekeli bezi kaldırırken aklımı toplamaya çalıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin gibi şehirli bir çocuğun saklanmak istemesinin mantıklı bir nedeni olmalı. Kimse nerede olduğunu merak etmiyor mu?"

"Hayır."

"Hiç arkadaşın yok mu senin?"

"Nerede olduğumu merak ederek sabahlayacak arkadaşım yok."

"Ailen peki?"

"Annem beni çocukken terk etti, babam da öldü."

"Neden öldü? Utançtan mı?" Arnaud'nun sırıtışı acımasızdı. "Hâlâ kendini neden ıssızın ortasına gömmek istediğini açıklamadın."

"Belki de bu sadece beni ilgilendirdiği içindir."

"Peki ya beni de ilgilendirdiğine karar verirsem? Polisi arayıverirsem?"

Tehdidin umurumda olmaması tuhaftı. "O zaman eminim ormandaki heykeller ve kapanlar ilgilerini çekecektir."

Gülümsemesi kayboldu. Soluk gri gözleri sertleşti, sonra sırıttı. "Yani hâlâ biraz cesaretin var. Tam zamanı; ben de merak etmeye başlamıştım."

Barakanın öteki tarafında bulunan ağıllardan çarpma sesleri geldi. Arnaud sırıtmaya devam ederek başını o yöne çevirdi.

"İhtiyar Bayard, kanın kokusunu aldı," dedi, şefkatli sayılabilecek bir ses tonuyla.

"Bayard mı?"

"Domuz." Kırılan tahta sesleri duyuldu. Arnaud'nun ifadesi değişti. "Dışarı çıkıyor."

Sırtı ağrımasına rağmen barakanın etrafından dönüp domuzun ağılına koşan Arnaud'ya yetişemezdim. Domuzun öfke içinde bağırıp abandığı çit, bariz bir şekilde bükülüyordu. Tahtalardan birinde çentikli bir yarık vardı. Oraya vardığımızda bir çatlak sesi daha duyuldu. Yarık büyüdü ve içindeki taze, beyaz ahşap göründü.

Arnaud domuza bağırıp çite ulaştığında ellerim birbirine çarptı. Hayvan ona çığlık atarak cevap vererek daha sert saldırdı. Eline bir sopa alan Arnaud, suntaların arasından hayvana vurdu.

"Devam et, seni pislik! Geri dön!"

Hayvan öfke içindeydi. Cüssesinden beklediğimden daha hızlı bir şekilde hareket ederek sopaya vurdu. Arnaud sopayı geri çekip yeniden hayvana saldırdı. Sopa çatırdayarak kırıldı.

Sopayı yere fırlattı. "Georges!" diye bağırdı başını arkaya çevirerek, "Hayvan dışarı çıkmak üzere! Biraz sunta getir!"

Georges kasap önlüğünü çıkarıp barakadan çoktan fırlamıştı bile. Ama domuz, adamın üstündeki taze kan kokusunu alınca daha da çıldırdı. Kırık tahtada oluşan delikten başını çıkarınca Arnaud geriye doğru sıçradı. Kocaman omuzları bir sonraki tahtayı da kırıp dışarı doğru büktü.

"Sunta! Çabuk!" dedi Arnaud bana, suntayı göstererek.

Hemen yanımda, Georges'un daha küçük olan domuzda kullandığına benzer, kalın ve kare şekilli bir kontrplak duruyordu. Arnaud'ya onu söyledim ama beni geçiştirdi.

"Bana değneğini ver!"

"Ne?"

"Lanet değneğini ver!" Eliyle işaret etti. "Haydi!"

Tereddüt ettim ama çitten gelen bir başka çatırtı benim yerime kararı verdi. Değneği uzattım. Arnaud, keçe kaplı ucu domuzun suratına vurdu. Domuz bağırıp değneğe saldırarak uzun dişlerinden biriyle keçeyi yırttı. Arnaud değneği çevirip bu kez sapıyla vurdu. Lastik ayak, domuzun burnuna geldi. Arnaud bütün ağırlığını vererek değneği itti.

"Suntayı hazırla!" diye homurdandı, domuz geri çekilirken. Bir kez daha vurdu. "Şimdi!"

Suntayı çitteki boşluğa sapladım. Bir süre sonra, hayvan yeniden saldırdığında kendimi neredeyse yerde buluyordum. Elimden geldiğince toparlanmaya çalışsam da Arnaud arkamda durana kadar sallandım. Arnaud bacağını suntaya doğru, benim ayağımın yanına koydu. Bir yandan da değ-

nekle çite vuruyordu. Yine de bu, bir buldozeri durdurmaya çalışmaya benziyordu.

Georges yeniden ortaya çıktı. Bir elinde uzun bir sunta, diğerinde ise kova vardı. Hiç beklemeden suntayı yere bırakıp ağılın birkaç metre uzağına kadar ilerledi. Çite yaslanıp vurdu ve domuza seslendi. Bir yandan da dilini şaklatıyordu. Bir anlığına hayvan, bunu fark edemeyecek kadar öfkelendi ama sonra bu yeni dertle uğraşmaya başladı. Georges, hayvanın kendisine yaklaşmasına fırsat bırakmadan kovanın içindekinin bir kısmını ağıla döktü. Sakatatın kokuşukluğu ortalığı tatlı bir şekilde sardı. Domuz yavaşladı, kendisine sunulanı kararsız bir şekilde kokladı. Sonra kendi kendine öfke içinde homurdanmaya devam ederek burnunu içine daldırdı.

Arnaud rahatlayıp iç çektikten sonra suntadan uzaklaştı. Ben de aynısını yaptım.

"Onu orada tut!"

Sert adımlarla yürüyüp Georges'un yanına vardı. Dikkati hâlâ domuzda olan ihtiyar adam, balyozunu ve cebindeki çivileri çıkarıp uzattı.

"Yeni bir çit gerek," dedi Arnaud'ya.

"Şimdilik bu yeter."

Bu, eski bir bahaneye benziyordu. Georges'un sessizliği bunu onaylamadığının kanıtı gibiydi.

"Onu buradan uzaklaştır," dedi Arnaud.

Georges kovayı alıp yeniden dilini şaklattı. Domuz, ağıla doğru giden adamın arkasından tıpkı bir köpek gibi ilerledi. Georges ağılın öteki tarafına vardığında kovadan daha çok sakatat boşaltıtı. Domuz hepsini silip süpürmeye başladı.

Arnaud, epey çaba sarf edip eğilerek Georges'un bıraktığı suntayı aldı. "Pekâlâ, gidebilirsin."

Bacaklarım titriyordu. Yana doğru topallayıp çite yaslan-

dım. Bunu fark etmemesini umuyordum. Değneğim yerdeydi. Arnaud onu tekmeleyip sırıttı.

"Böyle pekiyi olmadı, değil mi?"

Haklıydı. Keçe paramparça olmuştu ve metal sap eğilip bükülmüştü. Yine de kullanmayı denedim. İşe yaramadı. Kendimi ne kadar eksik hissettiğime şaşırmıştım ama Arnaud'nun bunu görmesine izin vermeyecektim.

"Alüminyum bulamadığında ne yiyor?" diye sordum.

Arnaud güldü. Bu olay, keyfini yerine getirmiş gibiydi. "Domuzlar her şeyi yer. İhtiyar Bayard ise yakalayabildiği her şeyden bir ısırık alır. Bastığın çenenin onun çenesi olmadığı için şükretmelisin. Öyle olsaydı bir ayağından olurdun."

Arnaud suntayı düzeltip balyozla vurarak sabitlerken huzursuzluk içinde domuza baktım. Hâlâ yemek yiyordu. Georges, onu uzun saplı bir fırçayla okşarken epey durgun görünüyordu. Artık sakinleşmişse de ihtiyar adamın çitin öteki tarafında durduğunu fark ettim. Onu seyrederken, okşamaya devam etmeden önce sırtına şişeyle bir şeyler döktüğünü gördüm. Gretchen'ın söylediklerini hatırlayınca bunun sirke olduğunu tahmin ettim.

"Başka bir domuzu öldürdüğünüzde hep çılgına mı dönüyor?" diye sordum.

"Rüzgâr kan kokusunu ona götürdüğünde," dedi Arnaud, ağzındaki çivilerle.

"Neden daha az hırçın bir domuz almıyorsun?"

Ters ters bakıp suntanın öteki ucunu çivilemeye başladı.

"O iyi bir domuz. İşini halletmek için çoğu domuzun bir iki kez üstüne çıkması gerekiyor." Sesi gururluydu. Ağzından bir çivi daha alıp üç darbeyle yerine soktu. "En kaliteli damızlığından sırf sinirli diye vazgeçemezsin."

"Peki ya az önce kestiğin domuz?"

"O kısırdı. Bayard ile onu yeterince çiftleştirmeye çalıştım. Yavrulamayacaklarsa işime yaramazlar."

"Dişilerini kesmene kızmasında şaşılacak bir şey yok."

Arnaud güldü. "Bayard'm umurunda değil. O sadece sakatat için sabırsızlanıyor."

İrkilerek doğruldu. Sırtına masaj yaparak balyozu ve çivileri bana uzattı. "Al. Bir işe yara."

İşi bana bırakıp, ardına hiç bakmadan düzlükten uzaklaştı.

Londra

Chloe'nin bir gecelik ortadan kayboluşundan bir süre sonra her şey hemen hemen normale dönmüştü. Unutulup gitmiş olmasa bile ikimiz de bu konuyla karşı karşıya gelmekten kaçmıyorduk. Hiçbir şey olmadığını söylediğinde doğruyu söylediğini kabul etmeyi seçmiştim. Chloe ise geçici hatasını ardında bırakmak için çabalıyor gibiydi. Düşünmediğim zamanlarda, aramızdaki hiçbir şey değişmemiş gibi davranabiliyordum.

Ama değişmişti.

Ara sıra, işi bittiğinde barda onunla buluşmaya başlamıştım. İkimiz de bunu yapmamın ardındaki neden olan artık ona güvenmediğim gerçeğini kabullenmemiştik. Bu yalnızca, aramızdaki dile getirilmemiş anlaşmanın bir parçasıydı.

Bir gece bara geldiğimde yanında bir adam vardı. Adam yüksek bir taburede oturmuş, Chloe ise yanında dikilmişti. İlk başta onun bir müşteri olduğunu düşündüm. Sonra birbirlerine doğru eğilmiş olduklarını fark ettim. Adamın anlattıklarını dinlerken Chloe'nin yüzünde karanlık bir ifade vardı. Toparlanmak için bir an duraksayıp o yöne doğru yürüdüm.

Başını kaldırıp baktığında onlara yaklaştığımı gördü.

Gözlerini hafifçe açmasının nedeni şaşkınlık ya da endişe olabilirdi. Adam da etrafına bakınmaya başlamıştı ama ona dikkat etmiyordum. Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım.

"Merhaba. Gitmeye hazır mısın?"

Chloe'nin yüzünden tedirginlik akıyordu. "Erken gelmişsin."

Bakışlarını adamın üstüne çevirdi. Adam bana bakarken ben de sonunda yüzümü ona döndüm. Chloe daha da telaşlanmıştı.

"Sean, bu, bu Jules."

"Selam, Sean," dedi.

Otuzlu yaşlarında gösteriyordu. Yakışıklıydı, tıraş zamanı gelmişti ve sporla şekillendirdiği vücuduyla, kadınsı denebilecek uzun kirpiklerini telafi etmeye çalıştığı söylenebilirdi. Deri ceketi ve dikkatlice eskitilmiş pantolonu, yansıtmaya çalıştığı sokak giysisi görüntüsü için fazla pahalıydı.

Onun kim olduğunu hemen anlamıştım. O da bana kim olduğumu biliyormuşçasına sinsice hor gören gözlerle bakıyordu.

Chloe'ye döndüm. "Ne zaman hazır olursun?"

Bana bakamıyordu. "On dakika sonra."

Başını kaldırmadan hızla başkasından sipariş almaya gitti. Adının Jules olduğunu söylediği adamın beni izlediğini hissedebiliyordum. O anda sigarayı bıraktığıma pişman oldum; en azından ellerimle yapacak bir şeyim olurdu.

"Demek öğretmensin," dedi.

"Şimdilik." Chloe'nin ona benden bahsetmiş olma fikri midemi bulandırmıştı.

Votkasından yudumlarken gülümsedi. "Şimdilik, ha? Büyük planların varmış gibi konuştun."

Cevap vermedim. Yüksek taburesinde rahatça oturmuş,

pahalı ceketiyle giysilerini konuşturuyordu. Ne iş yaptığını sormadım; bilmek istemiyordum.

"Eee, sen ve Chloe," dedi.

"Ne olmuş bize?"

"Hiç." Neşesi yeniden yerine gelmiş gibiydi. Sarhoş ya da ona benzer bir şey olabileceğini düşünmeye başlamıştım. "Bir süre önce bir arkadaşımla tanıştığını duydum."

"Haberim yok." İlgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışsam da kendime engel olamayıp meraklanmıştım.

"Lenny adında bir adam."

Bu ad bana hiçbir şey çağrıştırmamıştı. Sonra hatırladım. Bu, o gece bizi sokağın ortasında, kolunda saat olmasına rağmen saati sormak için durduran hırpani tipli herifti. Chloe, ona Lenny diye seslenmişti.

Jules bar taburesinden indi. "Gitmem gerek. Chloe'ye yeniden geleceğimi söylersin."

Cevap verme konusunda kendime güvenmiyordum. Chloe'nin işini bitirmesini beklerken düşüncelerimin arasında sıkışıp kalmıştım. Dışarı çıkıp sokak boyunca yürümeye başladık. Bir şey söylemesini umuyordum ama konuşmadı. Tek kelime bile.

"Kimdi o?" diye sordum en sonunda.

"Kim?"

"Jules."

"Ah, öylesine bir müşteri."

Durdum. Chloe, yüksek topuklularını kaldırıma vurarak birkaç adım daha attıktan sonra durduğumu fark edip geri döndü. Bara geldiğimden beri ilk kez gözlerimin içine bakıyordu.

"Sakın, Chloe."

"Ne sakın?"

"Bana salakmışım gibi davranma. Bu oydu, değil mi?"

Önüne dönüp yürümeye başladı. Arkasından gittim.

"Ne istiyormuş?"

"Hiçbir şey."

"O hâlde niye gelmiş?"

"İçki içmeye gelmiş. Senin de bildiğin gibi insanlar bara, içmeye gelir."

"Onunla yeniden mi görüşmeye başladın?"

"Hayır! O lanet bara kimin gelip gelmeyeceğine ben karar veremem, öyle değil mi?"

Hızla benden uzaklaştı. Ona yetiştim ve önünde durarak yolunu kestim. Nefeslerimizin buharı, sokak lambasının ışığında yükseliyordu.

"Chloe..." Sözcükler boğazımda düğümlenmişti. "Neler oluyor? Neden böyle davranıyorsun?"

"Neden sürekli ensemdesin? Sen benim sahibim değilsin!"

"*Sahip* mi? Ben seni tanıyıp tanımadığımdan bile emin değilim!"

"Belki de tanımıyorsundur!"

Gözleri öfkeyle parlıyordu. Şaşkın ama öfkeliydim. "Evden taşınmamı ister misin? İstediğin buysa söyle."

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Sonra Chloe omuzlarını düşürdü.

"Hayır, istediğim bu değil."

Sesini alçaltmıştı. Bunu duyduğuma bu kadar sevinmiş olmam beni korkutuyordu.

"Başka biriyle görüşmene katlanamam," dedim, benim sesim de boğuklaşmıştı. "Eğer görüşüyorsan bana şu an söyle. Beni oyalama."

Kollarını belime sarıp başını göğsüme dayadı.

"Oyalamıyorum," diye fısıldadı. "Özür dilerim, oyalamıyorum, yemin ederim."

Vücuduma sarılan vücudunun baskısı bana kendimi sıcacık ve iyi hissettirdi. Başının üstünden, sokağın yukarı-

sında kaybolan sarı ışıkların iç karartıcı zincirine baktım. Buz gibi hava, gözden ırak nehrin buruk tadını getirmişti. Chloe'nin sırtının aşina olduğum hatlarını okşadım. Yalan söylediğinden emin olduğum için ona karşı soğuk ve uzak hissediyordum.

Onuncu Bölüm

"Çimentoya ihtiyacım var."

Mathilde, başını kaldırıp çiçek tarhından bana baktı. Kahvaltı tepsimi bırakmaya gittiğimde mutfağın boş olduğunu görmüş, onun sebze bahçesinde olduğunu tahmin etmiştim. Yanında, içinde yeni topladığı fasulyelerin bulunduğu plastik bir kâse vardı. Çiçek tarhına doğru çömelmişti. Bitkilerin arasında biten otları kopardıktan sonra doğruldu.

"Senin yapman gereken başka bir iş yok mu?"

"Pek sayılmaz. Elimden geldiğince harç kardım, şimdi de tuğla örgüyü onarmadan başka bir yere başlamak istemiyorum."

Geçen hafta işler çok çabuk ilerlemişti. Ama çıkardığım sayısız gevşek taş yüzünden evin üst tarafı çökecek gibi görünüyordu. Bunun yalnızca yüzeysel bir şey olduğunu düşündüm. Üstelik duvarı düzgün bir şekilde onaracaksam önce zarar vermem şarttı. Ama uzun süre bu şekilde kalması hiç hoş olmazdı.

Birkaç gündür farkında olmama rağmen Mathilde'e söyleyip canını sıkmak istememiştim. Benzincide olanlardan sonra yeniden çiftliğin dışına çıkmak istemiyordum ve onun da bunu istediğinden şüpheliydim.

Hissettiklerini bana belli etmiyordu. Topraktan bir ot daha kopardı. "Ne zaman gitmek istiyorsun?"

Umduğumdan kolay olmuştu. Omuzlarımı silktim. "İhtiyacım olanların listesini yapmam gerek. Ama uzun sürmez."

Çiçek tarhından başını kaldırıp bakmadı. "İşin bitince eve uğra."

Gitmemem için bahane bulmasını umduğumu fark ettim. Ama söyleyecek daha fazla şey yoktu. Onu otlarıyla baş başa bırakıp topallayarak avludan geçtim. Mathilde'in, domuzun yediği değnek yerine verdiği eski yürüyüş bastonundan güç alıyordum. Lulu'dan öncekilerin çiğnediği koyu ahşapta diş izleri vardı ama baston kalın ve dayanıklıydı. Paslı, gümüş bir yüksükle tutma yerinde ona uygun bir süslemesi vardı.

Tam bir züppe gibi görünüyordum.

Ne satın almak gerektiğini görmek için ardiyenin kapısını açık tutarken bozulan sinirlerime aldırış etmemeye çalıştım. İlk olarak çimento gerekliydi ama epey miktar kum var gibi görünüyordu. Eski harcın içindeki paslanmışların yerine yeni birer kovayla malaya ihtiyaç vardı. Harç yığınında donup kalmış küreği çıkarırken yenisini almam gerektiğini düşündüm. Kürek, dev bir ayarlama çatalı gibi titriyordu. Tulumun cebindeki pis not defteriyle kalemi bulana kadar etrafı arayıp taradım. Alışveriş listesi yapmak için temiz bir sayfa buldum. Defter, eski bina projelerinin çizilmiş ölçümleriyle doluydu ama bir sayfa dikkatimden kaçmadı. Bu, kabataslak çizilmiş çıplak bir kadındı ve sanatçı yeteneksiz de olsa göze çarpan bir ayrıntı vardı.

Kadın, saçını kulağının arkasına atmıştı.

İlk aklıma gelen, bunun Mathilde olduğuydu ve bu da Michel'in babasının kim olduğunun bir göstergesiydi. Sonra yeniden baktım ve şüpheye düştüm. Kadının yüzünde-

ki nokta gamzeye benziyordu ve Gretchen'm da ablasının bilinçsiz bir yansıması olarak saçlarını kulağının arkasına attığını görmüştüm. Ama çizim öylesine ilkeldi ki, kadının kim olduğunu söylemek imkânsızdı. Herkes olabilirdi; bütün bildiğim, bunun herhangi bir kimseye de ait olabileceğiydi.

Dışarıdan gelen sesi duyduğumda suçluluk hissiyle defteri kapadım. Gelen Georges'du. İhtiyar adam avlunun sonunda, iki elinde de gıcırdayan birer kovayla zar zor yürüyordu. Rahatlayıp kendi tepkime kederli bir şekilde gülümsedim. *Bu sana ders olsun.* Temiz bir sayfa açıp ihtiyaçlarımı yazmaya başladım.

Bitince eve geri döndüm. Kapı açıktı ve Mathilde derisi yüzülmüş bir tavşanı parçalamakla meşguldü. Yanında duran yeni toplanmış fasulyelerle dolu kâse, bacak eklemini ayırmaya çalışan Mathilde'in her kesip biçişinde titriyordu.

"Çimento almak için yola çıkmaya hazırım," dedim.

Odanın, kapı ardına gizlenmiş diğer tarafından bir homurtu yükseldi. "Tam zamanında. Geç bile kalmıştın."

Arnaud'nun orada olduğunu fark etmemiştim. Onu görebilmek için kapıyı ardına kadar ittim. Önünde kocaman bir fincan kahveyle lekeli yemek masasına oturmuştu. Dizindeki Michel ise ağzındaki bir parça ekmek kabuğunu çiğniyordu.

"Burası büyük bir ev," dedim, kendimi tutamayıp sinirlenmiştim.

"O kadar da büyük değil. Bütün gün o iskelede ne halt ettiğini merak ediyorum."

"Ah, bildiğin şeyler. Güneşleniyorum, bir şeyler okuyorum. Televizyon seyrediyorum."

"Buna hiç şaşırmam. Pek iş yapmadığın kesin."

Tartışmada gerçek bir hararet yoktu. Aramızdaki bu çe-

kişme neredeyse rutin hâle gelmişti. Birbirimizden hoşlanıyor olduğumuzu da göstermiyordu.

Arnaud, kahveye bandığı ekmek kabuğunu Michel'e verdi. "Onu yememesi gerek," dedi Mathilde, babasına.

Torunu ıslak mamayı ağzına götürürken Arnaud güldü. "Seviyor. Ona neyin iyi geleceğini biliyor."

"Daha çok küçük."

Arnaud çoktan bir parça ekmeği daha kahveye batırmıştı. "Bu sadece kahve."

"İstemiyorum–"

Arnaud elini masaya vurdu.

"Sen *sağır* mısın?"

Michel sesi duyunca yüzünü büzüştürüp sıçradı. Arnaud, yeniden Mathilde'e baktı.

"Şu yaptığına bir bak!" Bebeği dizinde yukarı aşağı sallamaya başladı. "Şşş, bak, burada bir asker var. Al, bir sürü var."

Yeniden torununa döner dönmez sesi ve yüz ifadesi yumuşadı. Michel, dedesinin uzattığı ıslak ekmek parçalarını alıp ağzına bulaştırdı. Mathilde sessizce tavşanı parçalama işini bitirdi. Sırtının keskin çizgisi ve yanağındaki kırmızılık, onun tek itiraz göstergesiydi.

Mutfağın arkasındaki kapı açıldı ve içeri Gretchen girdi. Beni görünce gülümsemesi, Arnaud'nm keyfini kaçırmaya yetti.

"Ne sırıtıyorsun öyle?" diye sordu, odada dolanan kızına.

"Hiç."

"Bana hiç gibi gelmedi."

"İstediğim zaman gülümseyemez miyim?"

"Neye gülümsediğine bağlı."

Keskin ve şüpheci gözlerini küçük kızından bana doğru çevirdi. Biraz önceki suratsız duruşuyla şu anda karşı karşıya kaldığım düşmanlık arasında kocaman bir farklılıklar

dünyası vardı. Mutfağın havası aniden gerilmişti; Michel bile dedesine bakarken sessizliğe büründü.

Derken Mathilde gelip aramızda dikildi. Bunu öylesine sakin bir şekilde yapmıştı ki, tesadüf olabilirdi.

"Ben anahtarları alırken sen de kamyonetin orada bekle," dedi.

Gittiğime hiç üzülmemiştim. Kapıyı arkamdan kapadım ama birkaç adım atmıştım ki, boğuk bir şangırtı, ardından da Michel'in çığlık çığlığa ağlayışı duyuldu. Avluda yürümeye devam edip kamyonetin yanına gittim.

Chez Arnaud* ve yeni bir gün daha.

Evden hızla çıkan Mathilde'in yüzü duygularını ele vermiyordu. Gelip elindeki anahtarları gösterdi.

"Büyük anahtarı kapıdaki asma kilit için. Arkandan kilitlemen gerek."

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır." Her zamanki esrarengizliği yerini gerginliğe bırakmış gibiydi. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

"Evet, ama..." Bunu beklemiyordum. Gitmek için can atmasam da en azından Mathilde'in de benimle geleceğini sanmıştım. "Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Yapı market, sigara aldığın benzinciden uzak değil. Kasaba meydanına varana kadar yolu takip et. Meydanı geçince hemen sağında kalacak."

Anahtarları uzatmaya devam ediyordu. Gönülsüz bir şekilde aldım ama hâlâ itiraz nedeni arıyordum. "Peki ya ayağım?"

"Pedalların yeri gayet iyi. Başının çaresine bakarsın." Cüzdana benzeyen kesesini açıp birkaç banknot çıkardı. "Bu çimento ve ihtiyacın olan her şey için yeterli. Avans verirdim ama babam..."

"Önemli değil."

* Fr. Arnaud'nun evinde. –çn

Bu yeni gelişme beni öylesine şaşırtmıştı ki, başka hiçbir şey umurumda değildi. Mathilde de huzursuz görünüyordu. Dönüp uzaklaşırken saçlarını kulağının arkasına attı. Aklıma o çizim gelmişti ama hemen unutuverdim. Mathilde'in özel hayatından başka endişelenecek daha acil şeyler vardı.

Saat henüz erken olmasına rağmen, kamyonetin içi boğuk ve sıcaktı. Bastonumu yolcu koltuğuna koyduktan sonra direksiyonun arkasına yerleştim ve bandajlı ayağımı pedala koydum. Ev yapımı ayakkabım takılmadığı sürece, sorun yoktu. Emniyet kemerimi takarken aklımda eski bir anı canlandı ama şimdiki zamanla öylesine meşguldüm ki, başka hiçbir şeyle ilgilenecek zamanım yoktu. Bir süre daha bütün kontrollerimi yapıp koltuğumu düzelterek zaman harcadıktan sonra, işlerimi geciktirmekten başka bir şey yapmadığımı kabul ettim.

Anahtarı çevirdim.

Motor üçüncü denememde çalıştı. Tekrar durmaması için gaza basarken hırıldayıp kükredi. Homurtusu sabitlendikten sonra pencereyi açtım ve yavaşça avludan dışarı çıktım. Vites epey inatçıydı. Yolun yamuk yüzeyinde sarsılarak ilerledim. Kapıya vardığımda, bir rutin olan zaman harcayarak açma işlemini tamamlayıp kapıdan çıktım. Sonra kamyonetten inip asma kilidi kilitledim. Kamyonete yeniden bindim. Motor çalışıyordu, açık yola baktım. Onunla iyi geçin, dedim kendi kendime.

Etrafta birkaç tane dışında pek araba yoktu. Eski Renault ilerlemek istemiyordu. Vitesi kuru gıcırtılar arasında üçe takarken motor bağırdı. Dörde geçirdim. Beş yoktu ama eski kamyonet fikre alıştıktan sonra yoluna mutlu mesut gidiyordu. Asfaltın gri şeridi boyunca, üstüne ne kadar hızlı sürersem o kadar hızlı dağılan sıcak sisin içine doğru ilerledim. Neden bu kadar gergin olduğumu anlayamamıştım.

Koltuğumda sakinleşmeye çalışıp keyfine varmaya başladım.

Güneş gözlüğüm sıcaktan kavrulan bu taşranın her iki tarafını da maviye boyuyor, gökyüzünü muazzam bir safir rengine dönüştürüyordu. Kolumu pencereden çıkarıp buğday tarlaları yanımızdan geçerken rüzgârın tadını çıkarıyordum. Birden ne kadar hızlı gittiğimi fark ettim. Gönülsüzce yavaşladım: isteyeceğim en son şey, hızlı gittiğim için durdurulmaktı.

Mathilde ile birlikte gittiğimiz benzinciye yaklaşınca sinirlerim yeniden bozulmaya başladı. Ama dışarıda kimse yoktu ve bütün gerginliğim bir anda geçiverdi. Babasıyla komşuları arasındaki inkâr edilemez tatsızlığa bakılacak olursa, onu benimle kasabaya gelmek istemediği için suçlayamazdım. Gerçi buraya kasaba demek, onu yüceltmek gibi bir şeydi. Birkaç ev ve doğrudan dar kaldırıma açılan dükkân sonrasında ana meydana ulaştım. Küçük ama yeterince güzeldi. Gölge yaratan birçok ağaç vardı. Önünde çeşme bulunan boules* alanında iki yaşlı adam, çelik topları küçük bir miskete doğru atıyorlardı.

Yapı marketi kolayca buldum. Önü açık olan market bir yan yolun kenarında olsa da ana yoldan kolayca görünüyordu. Oluklu, kancayı andıran binanın dışındaki kum, tuğla ve kereste yığınlarının yanına park ettim. Duvarın kenarına istiflenmiş çimento ve sıva rafları, baş hizasına kadar yükseliyordu. İhtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra ağır çimento torbalarını beceriksiz bir şekilde kamyonetin arkasına yükledim. Değneğimi kullanamadığım için epey hüner sergilemem gerekiyordu ve hiçbir çalışanın bana yardım etmek için can atan bir hâli yoktu. Ama umurumda değildi. İlk baştaki gerginliğim kaybolmuştu. Ardından gelen rahatlıkla bir güven patlaması yaşamıştım. Kasaba meydanına geri

* Fransa'ya has, bovling benzeri bir oyun. –çn

dönerken çiftliğe bu kadar erken döndüğüm için kendimi mutsuz hissettim. Önümde bir park yeri görünce aslında o kadar erken dönmem gerekmediğini düşündüm.

Bir anda park yerine girip durdum.

Kasaba, ben malzeme alırken canlanmıştı. Meydanın etrafındaki kafelerden birinin dışına oturup özgürlük hissinin tadını çıkardım. Bastonumu kenarına iliştirdiğimde, metal masa yamuk kaldırımda hafifçe sallandı. Birkaç dakika sonra garson, elinde sipariş defteriyle belirdi.

"Kahve ve kruvasan."

Arkama yaslandım, beklemekten mutluydum. Sokak hâlâ sabah sulamasından dolayı ıslaktı. Sandalyelerin alüminyum bacaklarında su birikintileri oluşmuştu. Burada, bir saat sonra ortadan kaybolacak, sabahın erken saatlerine ait bir tazelik hissi vardı. Bunu yakaladığıma memnun bir hâlde dükkânları kasaba meydanından ayıran dar yola baktım. Meydandaki en görkemli şey süslü çeşmeydi ve artık unutulmuş, savaş öncesi bir zenginliğin kanıtıydı. Boules alanındaki topların çarpışma sesi, yoldan geçen bir motosikletin bağırtısına ya da bir arabanın daha derin olan gürültüsüne karışıyordu. İki yaşlı oyuncuya, en az onlar kadar çökmüş görünen ve şimdilik yalnızca izlemekle yetinen üçüncü bir oyuncu daha katılmıştı. Üçü de kasket ya da bere takmış, sıcağa rağmen gömleklerinin üstüne kolsuz süveter giymişlerdi. Gülüp sigara içiyorlar, kötü vuruşlarda bağırıp iyi olanlarda birbirlerinin omzuna vuruyorlardı.

İçlerinden biri onları izlediğimi görünce elini kaldırıp selam verdi. Kabul görmüş olmaktan tuhaf bir şekilde hoşlanıp başımı sallayarak karşılık verdim.

Yumurtalı sabah kahvaltılarıyla geçen haftalardan sonra, kruvasanın tadı bana müthiş gelmişti. Yoğun ve koyu kahvemin üstünde kahverengi bir köpük vardı. Tabakta yalnızca kırıntı kalana kadar her ikisinin de tadını çıkardım.

Iç çekip arkama yaslandıktan sonra bir kahve daha sipariş edip sigara yaktım.

Ben sigaramı içerken önümden iki genç adam geçti. Yirmili yaşlarına yaklaşmış ya da başlarında görünüyorlardı. İkisi de kot pantolon ve spor ayakkabı giymişlerdi. Bir tanesinin bana baktığını fark edene kadar dikkatimi çekmiş sayılmazlardı. Adam, başımı kaldırıp baktığımda gözlerini kaçırdı ama uzaklaşıp meydandan dönerken ikisinin de yeniden dönüp bakmaları içimi sıktı.

Kendime, bunun önemli bir şey olmadığını söyledim. Küçük bir kasabada tuhaf bir yüzdüm yalnızca ve kızıl saçlarım yabancı olduğumu ele veriyordu. Ama keyfimi kaçırmaya yetmişti. Sarı bir VW Beetle'ın park ettiğini görünce kafede daha fazla kalmak istemedim. Parayı fincan altlığına bırakıp sigara istiflemek için meydanın karşı tarafındaki bakkala gittim. Hemen yanında açık bir boulangerie* vardı ve bakkaldan çıktığımda burnuma gelen sıcak ve tatlı kokular karşı konulmazdı. Yüksek cam tezgâhın arkasındaki kadın balık etliydi ve tek gözü şaşıydı. Ama yaşlı bir kadınla ilgilendikten sonra bana döndüğünde ekmek kokusu kadar sıcak bir edayla gülümsedi.

"Altı kruvasan, lütfen."

Arkasındaki tepsiden orak şeklindeki poğaçalardan alıp kâğıt poşete koydu. Ödemeyi kendi paramdan yaptım. Mathilde ile Gretchen'm da yumurtaya ara vermekten en az benim kadar zevk alacaklarını tahmin edebiliyordum. Arnaud ise kendi kruvasanını kendi alabilirdi.

"Yabancıya benziyorsunuz," dedi kadın, para üstünü uzatırken.

Huzursuzlanmaya başlamıştım ama bu epey masum bir yorumdu. "İngiliz'im."

"Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

---

* Fr. Pastane. –çn

"Sadece buralardan geçiyordum," dedim ve başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan dükkândan çıktım.

Gitme vaktiydi. Kamyoneti bıraktığım park yerine gitmek için meydandan geçtim. Üç ihtiyar da boules oynuyor, gümüş topları geriye doğru tutup kurnazca atıyorlardı. Toplar ölü gibi yere düşüp kumlu zeminde zar zor yuvarlanıyordu. Oyunculardan yeni gelen, başka bir topu küçük ahşap miskete isabet ettirmeyi başarınca kahkahalar koptu ve itirazlar yükseldi. Onları seyrederken birinin bağırdığını duyana kadar arkamdaki ayak seslerini fark etmedim.

"Hey, bekle!"

Arkama baktım. Meydandan bana doğru yürüyen üç adam vardı. İkisi az önce masamın önünden geçenlerdi. Üçüncüsü de tanıdıktı. Kim olduğunu anladığımda midem kramplar girdi.

Benzincideki barda gördüğüm gevezeydi bu.

Kamyonete bakmamak için kendimi zor tuttum. Zamanında oraya varamayacağımın farkındaydım. Bastonumu tutup çeşmenin yanında durdum. Fıskiyenin buz gibi suyu enseme sıçrarken üç adamla yüz yüze geldim. Geveze olan biraz daha önlerindeydi.

"Nasıl gidiyor? Hâlâ Arnaud'nun evinde mi kalıyorsun?"

Başımı sallamakla yetindim. Adını şimdi hatırlamıştım; Didier. Gülümsüyordu ama bu pis bir gülümsemeydi. Yirmilerinin başlarında ve kaslıydı. Üstünde yağ lekeli bir kot pantolonla tişört vardı. Yırtık pırtık iş çizmeleri çelik kaplı gibi görünüyordu.

"Seni kasabaya getiren şey ne?"

"Birkaç şey almam gerekiyordu."

"Ayak işleri, ha?" Beni ölçüp tartıtığını görebiliyordum; onun için ne yapacağı belli olmayan ama sakat bacaklı biriydim. Üstelik tek başımaydım. Pastaneden aldığım poşeti işaret etti. "Ne var orada?"

"Kruvasan."

Sırıttı. "Arnaud'nun kızları ucuza geliyor, değil mi? Gerçi Gretchen bana vermek için hiç para almıyor."

Diğer ikisi gülmeye başladı. Tam arkamı dönecektim ki, Didier beni engelledi.

"Sorun ne? Şaka kaldıramıyor musun?"

"Yapmam gereken işler var."

"Arnaud için mi?" Gülümsemeye çalışmaktan vazgeçti. "Ne işi? Domuz boku temizlemek gibi mi? Ya da kızlarını becermekle mi meşgulsün?"

Diğer ikisinden biri domuz sesi çıkarmaya başladı. Arkalarına baktım ama kasaba meydanı boş görünüyordu. İhtiyar boules oyuncularından başka kimse yoktu. Güneş aniden gözüme çok parlak görünmüştü. Çeşmenin yavaşça sıçrayan suyu, kristal kadar berraktı ve damlalar gün ışığında parlıyordu.

"Sorun ne? Domuzlar dilini mi yedi?" Didier'nin ifadesi çirkindi. "Arnaud'ya, istediği bir şey varsa gelip kendi alması gerektiğini söyle. Lanet olası İngiliz ayakçısını yollamasın. Onun pis bir korkak olduğunu söyle! Tel örgülerinin arkasında kendini güvende mi sanıyor?"

"Ben–"

"Kapa o lanet çeneni!"

Elimdeki kruvasan poşetini alıp suya fırlattı. Diğerleri iki yanıma gelip beni çeşmeye doğru itekleyince bastonuma daha sıkı sarıldım. Boules oyuncuları nihayet olup biteni fark etmişlerdi. "Hey, hey, hey!" ve "Kesin şunu!" diye bağırdılarsa da onlara kulak asan olmadı.

"Seni tanıyorum, Didier Marchant, kim olduğunu biliyorum!" diye bağırdı içlerinden biri, bir diğeri hızla uzaklaşırken.

"Siktir git, geber," diye bağırdı Didier, adama hiç bakmadan.

Kavgaya hazırlanmak için kendi kendini gaza getirmekle meşguldü. Aniden vuracak gibi yapıp yumruğunu salladıktan sonra son saniyede geri çekildi. Çeşmenin kenarına doğru adım attığımda hepsi kahkahalara boğuldular. İçgüdüsel olarak bastonumu kaldırdıysam da kollarım hantal ve ağırdı.

"Evet?" dedi Didier. "Bana onunla mı vuracaksın? Haydi o zaman!"

Gerçekten vuracağıma inanmıyordu ve bir an için bu şansı yakalamıştım da. Bastonun ucu ağır ve kalındı. Kafasına çarptığında yaratacağı etkiyi hayal edemiyordum. Georges'un balyozu domuzun kafatasına vurduğunda çıkan kırılan kemik ve yere düşen bedeninin sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Bir anda kendimi yeniden karanlık bir sokakta, sokak ışığının altındaki siyah ve yapış yapış kanla baş başa buldum. Bu tereddüt etmeme yol açmıştı ama Didier öyle yapmadı.

Yüzüme vurdu.

Aniden bir ışık hüzmesi gördüm. Yana doğru sendeledim ve bastonumu körlemesine salladım. Vurup bastonu yere düşürdü. Tam o sırada mideme aldığım darbe nefesimi kesti. İki büklüm oldum, kafamı korumak için nafile bir girişimde bulunup ellerimi kaldırdım.

"Neler oluyor?"

Ses, derin ve otoriterdi. Nefes nefese kafamı kaldırıp baktığımda birinin saldırganları bir kenara ittiğini gördüm. Ayağa kalkamasam da bunu üstünde salopet olan birinin yaptığını gördüm. Başımı biraz kaldırınca bunun yol kenarındaki barda, Mathilde'in Jean-Claude diye hitap ettiği güçlü adam olduğunu anladım. Arkasında, az önce kaçışan boules oyuncusu nefesini tutmuş, yeni gelen bu adamın üç genç adamla karşı karşıya gelişini uzaktan izliyordu.

"Neler oluyor dedim?"

Didier asık suratla cevap verdi. "Hiçbir şey."

"Bu hiçbir şey, öyle mi? Philippe, tamircilerinden birinin, iş saati dâhilinde, kasaba meydanında böyle 'hiçbir şey' yaparak gezdiğini biliyor mu?"

"Sen karışma, Jean-Claude."

"Neden? Siz geri zekâlılar kasabanın ortasında böyle şeyler yapabilin diye mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmez mi? Beni ilgilendirmezse kimi ilgilendirir? Sizi mi?"

"O Arnaud için çalışıyor. Burada olmaya hakkı yok."

"Peki senin var mı?" Adamın sakallı yüzü gittikçe sertleşiyordu. "Tamam, eğer birini döveceksen benimle başlayabilirsin."

"Jean-Claude–"

"Neyi bekliyorsun?" Ellerini iki yana uzattığında, üç adamı da ikiye bölebilecekmiş gibi göründü. "Haydi, kahraman, seni bekliyorum."

Didier ayaklarına baktı.

"Olmaz mı? Hevesin mi kaçtı?" Adam tiksinir gibi başını iki yana salladı. "Hepiniz siktirin gidin."

Kıpırdamadılar.

"Size gidin dedim!"

Adamlar gönülsüz de olsa uzaklaşmaya başladılar. Didier durup beni işaret etti.

"Bu işin bittiğini sanma."

Adam yüzünü bana dönmeden önce diğerlerinin gidişini izledi. "İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım ama titrememi gizlemek için çeşmeye yaslanmam gerekti. Didier'nin vurduğu yanağım acıyordu ve midem zedelenmiş gibiydi. Ama ciddi bir şey yoktu.

İhtiyar boules oyuncuları oyunlarına dönerken elimi

kaldırıp teşekkür ettim. Sonra bastonumu alıp beni kurtaran adamla yüz yüze gelmek için doğruldum. Saldırganları eylemlerinden vazgeçtikleri için suçlamıyordum. Adam aşırı uzun olmasa da kaya gibi sağlam duruyordu. Kocaman elleri öyle nasırlıydı ki, kanamaları imkânsız görünüyordu.

"Teşekkürler," dedim.

"Unut gitsin. Benim özür dilemem gerek." Tiksinti içinde başını iki yana salladı. "Didier benim kuzenim. Her şeyi berbat ettiğinde her şey ailenin başına patlıyor."

"Sana minnettarım." Her yerinden sular damlayan kruvasan poşetini çeşmeden çıkardım. Çöp kutusuna attığımda ıslak hamurlardan su akıyordu. "Arnaud ile sorunu ne?"

İri yarı adam tulumuma baktı. Sanki bakmamak için kendini zor tutuyor gibi bir hâli vardı. "Evi mi onarıyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım. "Buraya inşaat malzemesi için geldim."

Soruma cevap vermekten kaçındığını fark etmiştim. İlk kez, onun Michel'in babası olduğu konusunda haklı çıkmam durumunda işini almış bulunduğum aklıma geldi. Ama hemen sonraki sözleri bu fikrimle ters düştü.

"O hâlde seni görmemişim. Yapı marketin müdürü benim." Gözleri yeniden üstümdeki tuluma odaklandı. "Arnaud'nun evine girmeyi nasıl başardın?"

"Otostop çekerken ormanda ayağım sakatlandı. Mathilde beni tedavi etti."

"Çiviye bastığını söylediğini sanıyordum."

Bu kez yan çizen ben olmuştum. Ona yalan söylemek istemesem de başıma bela almaya niyetim yoktu.

"Neden herkes Arnaud'ya bu kadar öfkeli? Ne yaptı ki?" diye sordum onun yerine.

Jean-Claude'un ifadesi değişti. "Seni ilgilendiren bir şey değil."

"Didier öyle düşünmüyor."

"Didier serserinin biri. Ama sana tavsiyem, kasabadan uzak dur. Hatta çalışacak başka bir yer bulman en iyisi olur."

"Neden? Haydi, lafını burada kesemezsin," dedim, gitmeye başlayınca.

Bir an tereddüt ettiğini fark ettim. Çenesini kaşıyıp aklında bir şeyleri tarttı. Başını iki yana sallarken bu hareketini bana değil de daha çok kendine yapar gibi bir hâli vardı.

"Mathilde'e, Jean-Claude'un yeğenini sorduğunu söylersin."

Beni çeşmenin yanında bırakıp meydandan uzaklaştı.

On Birinci Bölüm

Güneşin sıcaklığı altında kuruyan harç, fırından yeni çıkmış ekmek kokusunu hatırlatıyordu. Metal banyonun içinde çimentoyla kumu karıştırdıktan sonra bir kova dolusu harcı iskelenin tepesine taşıdım. Ardiyede bulduğum tahta parçasının üstüne yaklaşık üç santimetre kare kadar harç koyup taşların arasında yarattığım boşlukları yamadım.

Duvarı derzlemek yavaş bir iş olsa da tuhaf bir şekilde dinlendiriciydi. Düzlemek için malayı ıslak harcın üstünde gezdirirken çıkan yumuşak tıslamada insanı cezbeden bir şey vardı. Duvar, santim santim onarılıyordu. Gevşek taşlarla karşılaştığımda, her ağır kalıbı yerine iyice yerleştirip diğerlerinden ayırt edilemez duruma gelene kadar sıvıyordum. Kasabaya gittiğim günden bu yana geçen süre içinde, evin üst kısmı yıkılmak üzere olan bir harabe görüntüsünden çıkıp sağlamlaşmıştı. Her akşam işim bittiğinde, o gün tamamladıklarıma bakıp tadını çıkarıyordum. İyi şeyler inşa etmeyeli epey zaman olmuştu.

Gurur duyduğum işler yapmayalı ise daha da çok zaman olmuştu.

Son harcı da bitirdikten sonra kovayı yeniden doldurmak için ardiyeye indim. Öğleden sonra gökyüzünde par-

layan güneş kör ediciydi ve umursamaz sıcaklığıyla mavi gökyüzünü ağartıyordu. Böyle olduğunda, kışın da aynı manzarayı kahverengi ve narin ya da buz tabakasının altına gizlenmiş olarak hayal etmek imkânsızdı. Ama yine de kışın geleceğini biliyordum.

Galvanize banyonun içinde kalan az miktarda harç kurumuştu. Kazıyıp ardiyenin dışındaki yığma ekledikten sonra bir kez daha harç karmadan güzel bir molayı hak ettiğimi düşündüm. Ambarın gölgesine oturup sigara yaktım. Buradan yapacak daha ne kadar iş olduğu apaçık görünüyordu. Bunu bilmek nedense beni rahatlatmıştı. Binayı seyrederek sigaradan bir fırt daha aldım.

"Sana kıçının üstünde oturman için para vermiyorum."

Ambarın köşesinde beliren, Arnaud'ydu. Sigaramdan sakin bir fırt daha aldım.

"Bana henüz para vermedin."

"Sen günde üç öğün yemeğe ve başının üstündeki o çatı katına ne diyorsun? Geri kalanı hak ettiğinde alacaksın." Gözlerini kısarak eve baktı. Tamamlanan bölme biraz önceki hâlinden daha da küçük görünüyordu. "Pek de bir şey yapmamışsın, öyle değil mi?"

"Düzgün yapmak istiyorum."

"Düzgün mü? Bu bir duvar, Venus de Milo değil."

Tam benim yerime işi yapması için kasabadan başka birini bulmasını söyleyecektim ki, kendimi durdurdum. Kasabada Didier ile arkadaşlarının yaptıkları hakkında konuşmamış olsak da Arnaud'nun konuyu Mathilde'den ya da Gretchen'dan duyduğuna emindim. Mathilde, Didier'nin vurduğu yerde oluşan morluğu sormuştu. Tahmin ettiğim gibi yorum yapmamıştı ama ona Jean-Claude'un mesajını ilettiğimde epey sarsılmıştı. Aynı şekilde tahmin ettiğim gibi Gretchen da kavgaya karıştığıma çok mutlu olmuştu. Özellikle de kiminle olduğunu öğrendiğinde.

"Didier ne söyledi? Benden bahsetti mi?"

"Pek sayılmaz." Adamın neyle övündüğünü duysa hiç hoşuna gitmezdi. "Kim o? Eski sevgilin mi?"

"Ah, hayır. Sadece arada bir görüştüğüm biri, o kadar." Omuzlarını cilveli bir şekilde silkti. "Gerçi uzun zamandır görmedim. Muhtemelen kıskanmıştır. O yüzden seninle kavga etmiştir."

Bundan şüpheliydim ama çiftliğe ilk geldiğimde kapının neden kilitli olmadığını tahmin etmeye başlıyordum. Arnaud peşlerindeyken Gretchen'ın kasabalı bir çocukla buluşması pek kolay olmazdı. Babasının bunu öğrendiğinde iyi bir tepki vereceğinden de şüpheliydim.

"Ben bu kavganın daha çok babanla ilgisi olduğunu düşünmüştüm," dedim. "Herkesi sinirlendirecek ne yaptı?"

"Babam hiçbir şey yapmadı. Yapanlar, onlar," dedi ve yeniden somurtmaya başladı.

O ana kadar bu olaydan hiç bahsedilmemişti; yüzümdeki yeni morluk olmasaydı asla da bahsedilmeyecekti. Ama çiftliğin olayları örtbas eden bir yanı vardı. Tıpkı göle attığım taşlar gibi üstlerine kapanıyordu.

Taşlar, su yüzeyinden kayıp geçtiklerini kanıtlayan dalgalar yarattıktan sonra tamamen yok oluyorlardı.

Arnaud duvara bir süre daha bakıp kafasını bana çevirdi. "Bu biraz daha bekleyebilir. Gidelim."

"Nereye?"

Çoktan yürümeye başlamıştı bile. Bir an olduğum yerde kalakaldıktan sonra pes edip peşinden gittim. Avludan geçip ahıra doğru ilerledi ve kemerin altındaki traktörün arkasında gözden kayboldu. Zar zor ilerledikten sonra arka duvardan bir şeyler indirdiğini gördüm.

"Bu şey hâlâ çalışıyor mu?" diye sordum, traktörün kaportasına çarptığım dirseğimi ovuştururken.

Sesi ahırın arkasından geldi. "Biri deposuna şeker koyana kadar çalışıyordu."

"Kim?"

"Kartvizitlerini bırakmamışlar."

Aklıma Didier gelmişti ve kapanların nedeninin bu olup olamayacağını düşündüm. "Boşaltamaz mısın?"

Arnaud yeniden belirdi. Bir şey taşıyordu ama ne olduğunu anlayamayacağım kadar koyu renkliydi. "Motordan anlar mısın?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman aptalca sorular sorma."

Yaklaştığında elindekinin motorlu testere olduğunu anladım. Kocamandı ve yağ içindeydi. Uzun bıçağının etrafı dişlerle çevrilmişti. Arkaya doğru bir adım attım ama sadece benzin bidonuna gidiyordu. Testerenin benzin kapağını açıp depoyu doldurmaya başladı.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordum, hava benzin kokusuyla tatlanınca.

"Çıra istiflememiz lazım."

"Yazın mı?"

"Yeşil odunun kuruması için çok zaman gerekir."

Ahırın kemerlerinden eve doğru baktım. "Peki ya duvar?"

"Geri döndüğünde hâlâ orada olacak." Başka bir konteynerden yağ ekledikten sonra benzin kapağını yeniden kapadı ve testereyi tek eliyle kaldırdı. "El arabasını al."

Tezgâhın yanında tekerlekli bir el arabası vardı. Olanca gücümle traktörün yanından beceriksizce geçirip, Arnaud'nun testereyi kabaca koyması için önüne bıraktım. Az sonra olacaklar konusunda içime kötü bir his doğmuştu ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bunu yanında getir."

Cümlesi bittikten sonra onu takip etmem için ahırdan

çıktı. Bastonumu el arabasına koyup tutma yerlerinden yakaladım. Ağırlığı yüklenince koca testere dengeyi bozdu. Neredeyse hepsi baş aşağı olacaktı. Aceleyle el arabasını bırakıp testereyi ortaladım. Sonra acemice topallayarak el arabasını Arnaud'nun arkasından sürdüm.

Önümde yürüyüp avludan geçtikten sonra üzüm bağlarının arasından ormana çıktı. Ona ancak, heykellerin yanındaki düzlük sayılabilecek bir alanda durduğunda yetişebildim. Buradaki küçük çotuklar, büyük gövdelerin arasında kırık diş gibi görünüyordu. Belini ovuşturarak ağaçlardan birine yanaştığı sırada ben de el arabasını yere bıraktım.

"İşte," dedi, vurarak. "Bu."

Bu, kocaman kestane ağaçlarının arasında kendine büyümek için yer bulabilmiş genç bir huş ağacıydı. Cebinden piposunu çıkarıp doldurmaya başlayan Arnaud'ya boş gözlerle baktım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Keseceksin, başka ne yapacaksın?"

"Bunu *benim* mi yapmam gerek?"

"Seni buraya izleyesin diye getirmedim. Sorun ne? Bana sakın daha önce hiç testere kullanmadığını söyleme."

"Evet. Yani, hayır."

"O hâlde şimdi öğrenmen gerek. Sadece bıçağın uzun kenarını kullanman gerektiğini unutma, yeter. Ucu bir şeye takılırsa döner ve seni parçalar." Sırıttı. "Ayağını kapana kaptırmanın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsan bundan hiç hoşlanmayacaksın demektir."

Aklıma gelen ilk bahaneye sarıldım. "Heykellere çok yakın değil miyiz?"

"Henüz başlarına bir şey gelmedi. Doğru yaparsan şimdi de gelmeyecek." Ağacın gövdesinin yerden yaklaşık yarım metre yukarısını tekmeledi. "Buradan kes. V şeklinde olması için iki kesik at. Doğrudan kesme, yoksa Allah bilir nereye düşer."

Arnaud gidip bir ağaç çotuğuna oturdu. Testere yerde, tam aramızda duruyordu. El arabasındaki bastonuma baktım. Ama ayağımı bahane olarak kullanacaksam el arabasını buraya kadar itmeden önce kullanmalıydım. Arnaud öfke içinde eliyle işaret etti.

"Haydi ama, ne bekliyorsun? Seni ısırmaz."

Testereye yaklaşmak istemesem de gururum bunu reddetmemi engelliyordu. Eğilip aldım. Göründüğü kadar ağır olup, kaygandı ve yağ lekesiyle doluydu. Dikkatlice tutarken kendi kendine çalışmasını pek beklemiyordum. Ateşleme kordonu olduğunu düşündüğüm bir şey makineden sarkıyordu. Arnaud'nun beni seyrettiğinden haberdar bir şekilde kendimi hazırlayıp kordonu çektim. Hiçbir şey olmadı.

"Açmayı deneyebilirsin," dedi Arnaud. Bu durumdan keyif alıyordu.

Testerenin kenarında bir düğme vardı. Buna basıp tekrar kordonu elime aldım. Bu defa çektiğimde motor ses çıkardı ve sustu.

"Çalıştığından emin misin?" diye sordum.

"Çalışıyor."

Kordonu sıkıca tutup bütün gücümle asıldım. Motor çalıştığında testere titredi ve sonra vızıldamaya başladı.

Gürültü sağır edici türdendi. Alet ellerimde titriyor, bıçak ağaca yaklaşırken uçacak gibi duruyordu. Ağaç inceydi, hassas yaprakları gümüş kabuğunda şeffaf, yeşil madeni paralar gibiydi. Testereyi Arnaud'nun gösterdiği yere doğru eğdim ama kesmeye başlayamadım.

"Haydi ama!" diye bağırdı Arnaud, gürültünün içinde.

Sakat ayağıma çok fazla ağırlık vermeden kendimi dengeledim, derin bir nefes alıp dişleri ağaca dayadım.

Testerenin uğultusu çığlığa dönüştü. Etrafa ham beyaz odun ve kabuk parçaları saçıldı. İçgüdüsel olarak geri çekil-

dim. Testere homurdanmaya başladı. Arnaud'nun gülümsemesini hayal ederek testereyi yeniden ağaca dayadım.

Testere ağacı delip geçerken sarsıldı. Kendimi buna karşı hazırladım, yüzüme sıçrayan kıymık ve talaşlar yüzünden gözlerimi kıstım. Gövdenin dörtte üçünü aşağı doğru kıvrılan bir açıyla kestikten sonra bunu dengelemek için yukarı doğru bir açı yakaladım. Uzun sürmedi. Vurduğum zaman ağaç parçası ayrıldı ve V şekli iyice derinleşmeye başladı. Doğru yapıp yapmadığımdan emin olmasam da Arnaud'ya soracak değildim. Yukarı doğru bir kesime daha başlamıştım ki, ağaç çatırdadı ve eğilmeye başladı.

Hızla geri çekildim. Çatırtıdan sonra huş ağacı devrilip yere yığıldı. Bir kere sektikten sonra dalların arasında kendine bir yer buldu. Arnaud'nun tahmin ettiği gibi heykellerden uzağa düşmüştü. Bu, etkilenmemem gerektiği hâlde beni etkilemeyi başarmıştı.

Motoru işaret etti. Düğmeyi çevirdim ve testere yavaşladı. Motoru boşa alınca gürültü de azaldı.

"İşte," diye sırıttı Arnaud. "O kadar da kötü değildi, öyle değil mi?"

Ağacın dallarını kırpıp gövdeyi başa çıkılabilir parçalara ayırmaya koyuldum. Düzlük alan az sonra bir tomruk bahçesi gibi görünmeye başlayacaktı, beyaz odun kırıkları etrafa konfeti gibi dağılacaktı. Ben gövdeye girişmişken Arnaud da budanan yaprakları topluyor, en küçükleri çıra olarak kullanılabilsin diye boy sırasına göre göz kararı diziyordu.

Terletici bir işti bu. Kısa süre içinde belime kadar soyunmuştum. Tulumu indirmiş, kollarından belime bağlamıştım. Arnaud bile gömleğinin düğmelerini açmış, yüzüyle boynunun ceviz rengine rağmen süt gibi beyaz ve kılsız göğsünü açığa çıkarmıştı. Acı ter kokusu etrafa yayılıyordu. Artık aramızdaki tek iletişim, el kol hareketlerine ve işaret-

lere indirgenmişti. Ağacı parçalarken testerenin gürültüsü bütün ormanı doldurdu.

En sonunda işimiz bitti. Testereyi boşa aldım ve sonra tamamen kapadım. Motor durdu.

Aniden gelen sessizlik, ormanın dayanamayacağı kadar ağırdı. Testereyi yere bıraktım. Bu suskunlukta çıkan her ses, insana aşırı geliyordu.

"Biraz dinlenelim," dedi Arnaud.

Bir heykelin kaidesine sırtımı yaslayıp oturdum. Tenim yağ ve kıymıkla dolmuştu. Arnaud, az önce oturduğu çotuğa yeniden oturmak için acı içinde eğildi.

"Sırtında ne var?" diye sordum.

"Merdivenlerden düştüm." Keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "Senin gibi."

Sigarama uzanırken canının acımış olmasını umdum. Ben çakmağımı çıkarırken o da piposunu çıkarıp doldurmaya başladı. Tulumumu belime kadar katladığım için ceplerime ulaşmak zordu.

"Ateş?"

Arnaud bana bir kutu kibrit attı. Şaşkınlık içinde yakaladım. "Teşekkürler."

Sigaramı yaktım, kaslarım yavaşça rahatlarken nikotinin tadını çıkardım. Arnaud'nun dudaklarının piponun sapında çıkardığı belli belirsiz sesi duyabiliyordum. İlk uçan kuş her zaman risk altındadır. Ormandaki yaşam da gitgide normale dönüyordu. Sigaramdan yavaşça bir fırt daha çektikten sonra başımı arkaya yasladım.

Arnaud'nun sırıttığını duydum. "Ne?" diye sordum.

"Sadece yaslanmak için yaptığın seçime bakıyordum."

Arkama dönüp baktığımda, Pan heykeline yaslandığımı gördüm. Pagan tanrısının kasıkları kafamın tam arkasındaydı.

Yeniden yaslandım. "Onun umurunda değilse, benim hiç değil."

Arnaud homurdansa da eğlenmişe benziyordu. Ağzındaki pipoyu çekip boşaltmak için haznesini çizmesinin topuk kısmına hafifçe vurdu. Külü toprakta ezdikten sonra pipoyu kaldırmadı.

"Sence ne kadar eder?" diye sordu aniden.

Bir anlığına ağaçları kastettiğini düşünsem de sonradan heykelleri sorduğunu anladım.

"Hiçbir fikrim yok."

"Yok mu? Sen çok akıllısın, her şeyi bildiğini sanmıştım."

"Çalınmış heykellerden anlamam."

Arnaud kısa bıçaklı bir cep çakısı çıkardı ve piponun haznesini kazımaya başladı. "Çalınmış olduklarını kim söyledi?"

"Öyle olmasaydılar buraya saklamazdın." Bunu Gretchen'dan duyduğumu söyleyecek değildim. "Neden satmadın?"

"Sen neden kendi işine bakmıyorsun?" Çakıyı piponun içine soktu ama bir süre sonra bu işi yapmayı bırakıp piposunu indirdi. "O kadar kolay değil. Kime yanaştığına dikkat etmelisin."

Çok dikkat etmelisin, diye düşündüm. Etraflarında büyüyen otlara bakacak olursam uzun bir süredir buradalardı. "Hâlihazırda müşterin yoksa neden bu kadar çok heykel aldın?"

"Çünkü... bir iş ortağım vardı. Onları satın alacak birini tanıdığını söylemişti."

Sigaramı söndürdüm. "Ne oldu peki?"

Arnaud'nun ağzı acı bir çizgiye dönüştü. "Beni yüz üstü bıraktı. Güvenimi boşa çıkardı."

Bu, Gretchen'ın Michel'in babası hakkında kurduğu cümlenin hemen hemen aynısıydı. Bu 'ortağın' da aynı kişi

olduğuna bahse girebilirdim; kirli tulumunu giydiğimle aynı kişi. Öyle ya da böyle, Jean-Claude'un adı anılmayan erkek kardeşi kesinlikle ardında bir kargaşa bırakmıştı. Onun hakkında konuşmak istememelerine şaşmamak gerekti.

"Neden onlardan kurtulmuyorsun?" diye sordum.

Homurdandı. "Kaldırmak istiyorsan bir dene bakalım."

"Buraya getirmeyi başarmışsın ama."

"Kaldırmak için bir düzeneğimiz vardı."

"Yani ortağının vardı."

Arnaud öfke içinde başını sallayarak bunu onayladı. Yeniden piponun haznesine baktı. "Bazı fikirlerinin olabileceğini düşündüm. Bağlantılarının."

"Ne gibi bağlantılar?"

"Heykellerin nereden geldikleriyle çok ilgilenmeyecek bağlantılar. Bu tür şeylere para harcayacak bir yığın zengin İngiliz piçi vardır." Bana bakarken gözlerinde kurnaz bir ışıltı vardı. "Senin de payına bir şeyler düşer."

"Özür dilerim ama kimseyi tanımıyorum."

Kaşlarını çattı. "Bir işe yaramayacağını bilmem gerekirdi."

Kendimi tutamadım. "Şu 'iş ortağı'. Kendi şarabını üretmeyi de teklif etti mi?"

Arnaud'nun bakışları cevabını yeterince belli etmişti. Çakıyı kapatıp cebine koyduktan sonra beceriksizce ayağa kalktı.

"Odunları geri taşımaya başlayabilirsin."

"Kendi başıma mı? Nasıl?" Kesilmiş tomruk yığınına baktım. El arabasını içindeki testereyle buraya getirmek bile başlı başına çok zor olmuştu.

Gaddarca gülümsedi. "Senin gibi bir ukala çaresini elbet bulur."

Doğranmış ağacı eve taşımayı bitirdiğimde akşam olmuştu. Her yerim tutulana kadar patika boyunca gidip gidip gel-

miştim. Her turun son olduğunu, Arnaud'nun geri kalan işi kendinin yapacağını kendime söyleyip durmuştum. Ama beceremediğim takdirde yaşayacağı alaycı mutluluğu ona tattırmak istemiyordum. Üstelik huş ağacını ormana saçılmış bir şekilde bırakmak büyük bir ziyan olurdu. Ağacı bir kez kestikten sonra bunun vandalizmden farkı kalmazdı.

Bütün kütükler evin arkasındaki bir ardiyeye istiflenene kadar devam ettim. El arabasını da ortadan kaldırdıktan sonra bastonumu ormanda unuttuğumu hatırladım. Geri dönmekle uğraşmama kararını vermek üzereydim; bütün öğleden sonra bastonum olmadan idare edebilmiştim ve ayağımdaki yaralar güzelce iyileşiyordu. Ama düşününce bile yeniden acımaya başlıyorlardı.

Üstelik ağırlığımı verebileceğim bir şeyimin olmasına çok alışmıştım.

Tulumumu çıkardıktan sonra ambardaki muslukta yıkanmaya çalıştım. Su, parke taşlarının arasından akıp yüzeydeki derin çatlaktan akıp gitmeden önce kaba beton çukurun içinde göl oluşturdu. Kendimi ovalarken yama yapmak için buraya bir miktar harç getirmeyi kararlaştırdım. Soğuk su beni nefessiz bırakmıştı ama ev yapımı sabun parçasının yakıcılığı bile yağ ve ağaç kabuğunu derimden kesip atamıyordu.

Derim soyulana ve kırışana kadar azmettikten sonra sabunu tiksinti içinde fırlattım. Musluğu kapatıp yeniden tulumumu giydim ve çatı katındaki temiz giysilerimi topladım. Sonra eve gidip mutfak kapısını çaldım.

Açan, Mathilde oldu.

"Banyoyu kullanmam gerekiyor," dedim bitik bir hâlde.

Bahanelere karşı hazırdım ve Arnaud oradaysa da mutlaka birinden birini işitecektim. Ama odanın içinden hiçbir itiraz gelmedi. Mathilde yağ içindeki hâlime bakıp geri çekildi.

"İçeri gel."

Mutfak yemek kokularıyla dolmuştu. Tavalar aralıklı olarak fokurduyordu ama mutfakta ondan başka kimse yoktu.

"Herkes nerede?"

"Babam, Georges ve Gretchen ile Michel'i dışarıya çıkardı. Yine diş çıkarıyor. Banyo şurada."

Beni odanın arkasındaki bir kapıdan çıkarıp holden geçirdi. Burası kasvetliydi. Günün bu saatinde bile ne doğal yolla ne de elektrikle aydınlatılabilmişti. Merdivenler dik ve dardı, eski püskü halıyı paslı pirinç çubuklar tutuyordu. Boyalı ahşap tırabzandan destek alıp Mathilde'in bacakları yerine basamaklara dikkatimi vererek arkasından çıktım.

Mutfağın ardına ilk kez geçmiştim. Tuhaf bir histi bu. Ev yıkık dökük ama temizdi. Merdivenlerin sonunda iki yöne de uzanan uzun bir koridor vardı. Her iki taraftaki kapılar kapalıydı. Solumdakilerden birinin, iskeleden içine baktığım kullanılmayan yatak odası olduğunu düşündüm. Ama hangisi olduğundan emin değildim ve arkalarında ne olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

Mathilde koridor boyunca ilerleyip en uçtaki kapıyı açtı. "Burası."

Banyo o kadar büyüktü ki, eski küvet ve lavabo içinde kaybolmuş gibiydi. Küvetin yanındaki küçük halı dışında döşemeler çıplaktı. Ama öğleden sonranın bu saatinde güneş içerideki tek pencereden uzakta bile olsa, banyo aydınlık ve havadardı.

"Önce sıcak suyu açman gerek, sonra da soğuğu," dedi. "İkisini de aynı anda açmayı denersen borularda sorun oluyor. Dikkat et. Çok sıcak oluyor."

Yüzüme hiç bakmadan saçlarını kulağının arkasına attı. "Temiz havluya ihtiyacın olacak."

"Önemli değil."

"Sorun olmaz."

Dışarı çıkıp sessizce kapıyı arkasından kapadı. Uyduruyor olabilirdim ama Jean-Claude'un mesajını ilettiğimden beri onda gizli bir değişim olmuştu. Bana karşı ince bir ilgisizlikti bu. Bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı; ben de yabancı birinin özel hayatımı bilmesini istemezdim. Ama bundan pişmandım.

Küvet derindi ve demirdendi. Yontulmuş beyaz emayenin rengi, muslukların damladığı yerde oluşan iki demir oluk yüzünden atmıştı. Gıcırdayarak dönen musluk, bir an sanki evin göbeğinden çıkmış gibi yankılanan bir homurtu çıkardı. Sonra bir miktar su fışkırdı ve ardından gürül gürül akmaya başladı. Tıpayı takıp suyun Mathilde'in uyardığı kadar sıcak olduğunu fark ettim.

Banyo kısa sürede buharla doldu. Musluğu çevirdiğimde metali parmaklarımı yaktı. Mümkün olduğunca az temas ederek musluğu kapadım ve soğuğu açtım. Küvet derin olduğu için dayanılacak kadar soğuk olana kadar dörtte üçünün dolması gerekti.

Arnaud'nun –ya da Allah korusun Gretchen'ın– içeri girmemesi için kalkıp kapıyı kilitlemeye gittim. Ama eksik cıvatadan kalan vida delikleri nedeniyle kilitlemek imkânsızdı. Mathilde'in, beni kimsenin rahatsız etmesine izin vermeyeceğini umarak soyundum ve küvete girdim. Sıcak, acıyan kaslarıma ve eklemlerime sızdı. Bandajın ıslanmaması için ayağımı kenara dayayarak çeneme kadar içine gömüldüm.

Mutluluk.

Kendimden geçtiğim sırada kapı çalındı. Ardından Mathilde'in boğuk sesi duyuldu.

"Sana havlu getirdim."

Doğruldum. Oluşan kalkerli köpük yüzünden su, opaklaşmıştı. "İçeri girebilirsin."

Kapıyı açmakta gecikti. Sonra koluna astığı havluyla içeri girdi. Küvete hiç bakmadan havluyu duvar dibinde duran eski ve kıvrımlı bir sandalyenin üstüne koydu.

"Elin oraya uzanır mı?"

"Sorun yok."

Beceriksizce de olsa havluyu asıp gitmek için arkasına döndü.

"Bandajı çıkarabilirim diye düşündüm," dedim. "Yaraları yıkayabilirim."

"Pekâlâ."

Küvetin kenarından sarkan ayağıma baktı. Ne söyleyeceğini bildiğim için bekledim.

"Tamam," dedi. "Ben hallederim."

Ben bandajı açabilmesi için ayağımı kaldırırken Mathilde de küvetin kenarına oturdu. Tek ses, pamuğun belli belirsiz hışırtısıyla musluktan ara sıra damlayan suyun şapırtısıydı. Açılan ayağım beyaz ve ince görünüyordu. Sanki bir başkasının ayağıymış gibi yabancıydı. Kapanın açtığı yaralar, tıpkı kabuk bağlamış ve buruşmuş ağızlar gibi kapanmıştı. Hâlâ çirkin görünseler de artık iltihaplı değillerdi. Uzun süredir antibiyotik kullanmıyordum ve aldığım son ağrı kesicinin nedeni, akşamdan kalma olmamdı.

Mathilde yaralarımı daha yakından incelemek için eğilirken elleri çok nazikti. Gömleğinin pamuğu ayak parmaklarıma fısıldadı.

"Dikişler artık alınabilir mi?" diye sordum.

"Henüz değil."

Bana alınabilir gibi görünseler de Mathilde'in kararını kabul ettim. "Daha ne kadar var?"

"Yakında alırım. Ama geceleyin bandajı çıkarabilirsin. Yaralar biraz hava alsın."

Mathilde küvetten kalkarken ayağımı suya soktum. Yanımda durduğunun bilincindeydim. Kenara dayadığını ko-

lum, bacağından yalnızca birkaç santimetre uzaktaydı. İkimiz de birbirimize bakmıyorduk ama aniden benim onun farkında olduğum gibi, onun da benim farkımda olduğunu hissettim.

"Akşam yemeğini hazırlamam gerek," dedi ama hemen çıkıp gitmedi. Etrafımızı saran buhar, bizi evin geri kalanından gizlemişti. Tek yapmam gereken elimi kaldırıp ona dokunmaktı. Mathilde'in başı hâlâ başka tarafa çevriliydi ama dudakları hafifçe aralandı. Üstelik yanaklarının kızarıklığının tek nedeni sıcak değildi. Kolumu kaldırmaya başladım. Sanki aramızda görünmez bir bağlantı varmış gibi, Mathilde de aynı anda tepki verdi.

Geri çekildi.

"Yarın temiz bir bandaj sararım," dedi.

Sanki kolumu bu yüzden kaldırmışım gibi, küvetin kenarına yüklenip kendimi suyun içinden hafifçe dışarı çektim.

"Tamam. Teşekkürler."

Kapının açılıp kapanmasıyla hareketlenen buhar girdap gibi döndü. Mathilde dışarı çıkmıştı. Onun gidişinden sonra kokusu bir süre daha kaldı. Yeniden küvetin içine gömülüp kafamı suyun altına soktum. Evin sessizliği yerini suyun altından gelen köpük seslerine bırakmıştı. Gözlerimi kapayarak Mathilde'in geri döndüğünü hayal ettim. Yanımda durduğunu gözümde canlandırabiliyordum. Ya da Gretchen'ın.

Ya da Arnaud'nun.

Üstümden sular akarak kafamı sudan çıkardım. Banyoda, görünmeyen akıntıların içinde kıvrılan buhar şeytanlarından başka bir şey yoktu. Ateş gibi olan tek şeyin su olmadığını düşündüm.

Sabun parçasını alıp yıkanmaya başladım.

Londra

"Jules kim?"

Jez, kahvesini tam ağzına götürecekken donakaldı. Bana hızlı bir bakış attıktan sonra fincanı masaya geri koydu.

"Ne Jules'u?"

Aslında artık bir sigorta şirketinin üstündeki birinci katın oda kümesinden başka bir şey olmayan dil okulunun yanındaki kafedeydik. Kafe küçüktü ve ön penceresinin önünden çok gürültülü bir ana yol geçiyordu. Ama derse girmeden önce sohbet etmek için uygun bir yerdi ve Jez atıştırmalıklar ucuz olduğu sürece estetiğe önem vermiyordu.

"Chloe'nin Jules'u."

Yüz hatlarına şaşkın bir ifade vermeye çalıştı. "Eee... hayır, tanıdığımı sanmı..."

İçimde yanlış anlamış olabileceğime dair var olan umut da yok olup gitmişti. "Sen kötü bir yalancısın. Kim o?"

"Ben nereden bileyim?"

"Çünkü sen Yasmin ile yaşıyorsun ve Yasmin de Chloe'nin en yakın arkadaşı."

"Bunu Chloe'ye sormalısın."

"Chloe bana bir şey anlatmıyor. Haydi, Jez."

Mutsuzluk içinde ensesini kaşıdı. "Yasmin bana hiçbir şey söylemeyeceğime dair yemin ettirdi."

"Ona söylemem. Bu seninle benim aramda." Jez ikna olmuşa benzemiyordu. "Lütfen."

İç çekti. "Chloe'nin eski sevgilisi. Tam bir pislik ama Chloe ondan iki üç sene önce ayrıldı. Yani geçmiş bitmiş bir şey."

Kendi kahveme baktım. "Bence onunla yeniden görüşmeye başladı."

Jez yüzünü ekşitti. "Hasiktir. Üzüldüm, dostum."

"Yasmin biliyor mu?"

"Chloe'nin onunla yeniden görüştüğünü mü? Emin değilim. Biliyorsa da bana bir şey söylemedi. Jules'dan da nefret ediyor."

Sınıftaki bazı öğrenciler önümüzden geçti ama neyse ki sadece pencerenin ardından el sallamakla yetindiler. İçeri girmemelerine sevinerek elimi kaldırdım.

"Bana neler olduğunu anlat," dedim.

Jez huzursuz bir şekilde fincanıyla oynuyordu. "Adam tam bir piç. En son Docklands'te lüks bir spor salonu işlettiğini duydum ama kendini girişimci diye tanıtıyor. Havalı gibi ama aşırı sert, anladın mı?"

Başımı evet anlamında salladım. "Onunla tanıştım."

"O hâlde benim anlatmama gerek yok. Chloe onun yüzünden çok zor zamanlar geçirdi. Herif, Chloe için bir övünç kaynağıydı. Hani olur ya, güzel, sanatçı. Normalde takıldıklarından farklı. Chloe'nin tablolarından satın almış ve öyle tanışmışlar. Ama herif tam bir kontrol manyağı. İnsanların ayağını kaydıran tiplerden, anladın mı? Onu kokaine o alıştırdı ve sanat akademisinden atılmasına da o neden oldu."

"Ne?"

Jez bir anda çöktü. "Hasiktir. Biliyorsun sanmıştım."

Her şeyi ilk kez duyuyordum. Benim bildiğim Chloe, Yasmin ile birlikte mezun olmuştu. Ya kokain? Paralel bir dünyaya geçiş yapmışım gibi hissediyordum. "Devam et."

"Ah, dostum, Yasmin beni öldürecek." İç çekip eliyle yüzünü ovuşturdu. "Jules en başından beri uyuşturucunun içindeydi. VIP lounge'ları, kulüpler, partiler. Üstelik onun spor salonunda yalnızca steroid alınmıyordu. Anlarsın ya. Ona mal tedarik eden esas bir adam vardı. Pisliğin teki, bulaşılmaması gereken bir tip."

Bunun Lenny olduğunu düşündüm. Hissizleşmiş gibiydim. Jez bana endişeli gözlerle bakıyordu.

"Bunu duymak istediğine emin misin?"

"Anlat dedim."

"Yasmin yardım etmeye çalıştı ama Chloe... biliyorsun işte. Sonra bir gece Jules'un verdiği bir şeyden aşırı dozda almış. Yas onu bulup hastaneye götürmüş, sonra da rehabilitasyona. Chloe'nin telefon numarasını değiştirtti ve kendi evini tutabilecek kadar düzelene kadar onunla aynı evde yaşadı. Jules tamamen devre dışı kalmıştı ve bu da onu öfkeden deliye çevirdi. Tehditler savurdu, Chloe'nin nerede olduğunu bulmaya çalıştı ama Yas taviz vermedi. Chloe ondan uzaklaştıkça kendini toparladı. Yeniden resim çizmeye başladı, seninle tanıştı." Omuzlarını silkti. "Hepsi bu kadar."

Sanki başka birinden bahsediyormuş gibiydi. Yasmin'in, Connor'un Chloe için ayarladığı kutlamada onun kokain çekmesine neden o kadar kızdığını şimdi anlıyordum. Ve bütün umutlarını galeriye bağlamamasını neden istediğini. Resim çizmek Chloe'nin en büyük desteğiydi ve eskisinin yerine geçecek yeni bir bağımlılıktı. Ve bu ondan çekilip alınmıştı.

Ayağa kalkınca sandalye yerdeki karolara sürttü. "Sean? Nereye gidiyorsun? *Sean*!" diye bağırdı Jez, ben dışarı çıkarken.

Dikkate almadım. Eve gitmek için metroya bindiğimde kendimi çoktan geç kalmış hissediyordum. Chloe evde yoktu. Ben de her odayı arayıp giysileri, kitapları ve DVD kutularını karıştırdım. Ve en sonunda banyodaki gevşek bir lambrinin altında buldum. Hava girmeyecek kadar sıkı kapanmış masum, plastik bir kutudaydı.

Kutuda, içinde beyaz pudra olan küçük bir poşet, tıraş bıçağı ve makyaj aynası vardı.

İşten eve geldiğinde mutfak masasında oturuyordum. Önümdeki kutuyu görünce durdu, sonra kapıyı kapadı ve ceketini çıkarmaya başladı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Herhangi bir şey."

"Yorgunum. Başka bir zaman konuşsak olur mu?"

"Ne zaman mesela? Yeniden rehabilitasyon merkezine yattığında mı?"

İçini çekti, omuzları düştü. "Kim söyledi? Yasmin mi?"

"Kimin söylediği önemli değil. Neden sen söylemedin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Peki ya bu?" Masanın üzerindeki plastik kutuyu ona doğru ittim. "Bu da mı beni ilgilendirmez?"

Sırtını dönüp su ısıtıcısını doldurmaya başladı. "Ben yetişkin bir kadınım, ne istersem onu yaparım."

"Nereden buldun bunu?"

"Önemi var mı? İşten birinden."

"Kimden?"

"Kimden şüpheleniyorsun?"

Bilmeme rağmen boğazıma bir yumruk oturmuştu. Jules'un adını bir türlü söyleyemiyordum. "Tanrı aşkına Chloe, neden?"

"*Neden*?" Su ısıtıcısını pat diye bıraktı. "Çünkü sürekli bu saçmalığa dayanamıyorum! Çünkü bir zavallı olmaktan

nefret ediyorum! Ve öyle değilmişim gibi davranmaktan bıktım! Zaten biz burada ne *yapıyoruz* ki? Ben barda çalışıyorum, sen ise gerçek bir dünyada yaşamıyorsun bile!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"*Bilmiyorsun* bile, değil mi? Film izlemenin gerçek hayat olduğunu mu düşünüyorsun? Üstelik kendi filmini çektiğin falan da yok, başkalarınınkini izliyorsun! Başkalarının filmleri, başkalarının hayatları, bildiğin tek şey bu! Tanrım, Fransız filmlerine ve lanet Fransa'ya hayransın ama oraya *gittiğin* bile yok! En son ne zaman *gittin*?"

Ayağa kalktığımı hatırlamıyordum ama işte dikiliyordum. Ona doğru yaklaştım, gözlerimin arkasındaki damarlarım zonkluyordu.

"Haydi!" diye bağırdı. "Hayatında bir kez olsun neden bir şey *yapmıyorsun*!"

Ama yanından çoktan geçip gitmiştim bile. Ne yaptığımı bilmeden dışarı fırlayıp Chloe'nin hıçkırıklarını ardımda bıraktım.

On İkinci Bölüm

"Sıkıldım."

Gretchen, yapraklarını yolup durduğu küçük, sarı çiçekten arta kalanları yere attı. İç çekmemeye çalıştım.

"Haydi, dene ve hatırla." Çatalımı kaldırdım. "Bunun İngilizcesi neydi?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Daha önce yapmıştık."

Başını kaldırıp bakmadı bile. "Bıçak."

Çatalı tabağıma geri bıraktım. Gretchen'a İngilizce öğretme konusunda Mathilde'den daha başarılı sayılmazdım. Yine de bu işe karşı hissettiğim coşkunun onunkinden çok daha büyük olduğunu kabul etmeliydim. Arnaud'nun küçük kızıyla sohbet etmek en iyi durumda bile zor olabiliyordu ve çok zorlarsam her zaman yaptığı gibi surat asıyordu. Yine de Mathilde'e deneyeceğime dair söz vermiştim.

Ona bugün ders vermeyi planlamamıştım. Evden öğlen yemeğimi almadan önce ambara, yıkanmaya gittim. Bütün gün dün gece banyoda ne olduğunu, Mathilde ile aramdaki heyecanı yanlış anlayıp anlamadığımı, hatta bunu yalnızca hayal etmiş olup olmadığımı düşünüp durdum. Bugün onda bir değişiklik sezmiş miydim, merak ediyordum

ama şimdilik bunu öğrenmek için pek şansım olmamıştı. Kahvaltım bu sabah da her zaman olduğu gibi çatı katının merdivenlerine bırakılmıştı ve tabakları geri götürdüğümde Mathilde mutfakta yoktu. Öğle yemeğimi almaya gittiğimde onu orada bulmayı ummuştum.

Ama ambardan çıktığımda Gretchen elinde bir tabak yemekle geldi. Yüzünde cilveli bir gülümsemeyle, bunu ondan Mathilde'in istediğini söyledi. O zaman huzurlu bir yemek yeme umudum uçup gitti. En azından ona İngilizce öğretmeye çalışmak, bu tuhaf sessizliklerin üstünü örtecekti. Gerçi Gretchen bundan rahatsız olmuyor gibiydi.

Yüz üstü yattı ve koca kaldırım taşlarının arasında biten çiçeklerden birini daha, bacaklarını aylakça sallayarak kopardı. Üstünde sarı bir atlet vardı, bacakları uzun ve bronzdu, pembe parmak arası terlikleri kirli ayaklarından sallanıyordu. Parmağımla çamura bir çember çizdikten sonra on ikiyle dokuzu işaret eden iki çizgi çektim.

"Saat kaç?"

"On ikiyi sıkıntı geçiyor."

"Denemiyorsun bile."

"Neden deneyeyim ki? Çok sıkıcı."

"En azından çaba sarf et." Hep nefret ettiğim türden bir öğretmen gibi davrandığımı fark ettim ama Gretchen içimdeki en kötüyü çıkarıyordu.

Hırçın bir ifadeyle bana baktı. "Neden? İngiltere'ye hiç gitmeyeceğim ki."

"Gidebilirsin."

"Nasıl olacak? Beni sen mi götüreceksin?"

Şaka yaptığını sanıyordum ya da umuyordum. Öyle bile olsa, geri döneceğimden bahsedilince göğüs kafesime bir ağırlık çöktü. "Babanın bunu onaylayacağını sanmam."

Arnaud'nun adını duymak her zamanki gibi aklını başına getirmişti. "Peki. Zaten gitmek istemiyorum."

"İstemiyor olabilirsin ama öğrenmekte bir sakınca yok. Hayatın boyunca çiftlikte kalmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Neden kalmayayım ki?"

Sesinde bir uyarı vardı. "Nedeni yok. Ama taşınmak, er ya da geç evlenmek istemez misin?"

"Bunu da nereden çıkardın? Hem evlenirsem de İngilizle evlenmeyeceğim için bu aptal dili öğrenmenin ne anlamı var? Burada benimle evlenmek isteyen bir sürü çocuk var."

Bak, nasıl da iyi gidiyor, diye düşündüm. Ama geri çekilmenin zamanı gelmişti. "Tamam. Ben sadece sıkıldığını düşünmüştüm."

"Sıkıldım." Dirseğini koyup yaslanarak gözlerini bana dikti. "Kendime yapacak daha iyi işler de bulabilirim."

Yemeğimle meşgul olup duymazdan geldim. Bugün kalın bir dilim ekmek, bir kâse kuru fasulye ve sosisli cassoulet* vardı. Rengi hemen hemen siyahtı ve içindeki donmuş beyaz yağ bulutu göze çarpıyordu. Çatalımla bir parça aldığım zaman Gretchen yüzünü ekşitti.

"Onu nasıl yiyorsun, anlamıyorum."

"Nesi kötü?"

"Bir şeyi *kötü* değil. Sadece ben kan sosisi sevmiyorum."

"Kan sosisi mi?"

Yüz ifademi görünce güldü. "Bilmiyor muydun?"

Hayır, bilmiyordum. Siyah macuna ve yağ damlalarına baktım. Aklıma, Georges'un boğazına bıçak dayamışken sersemlemiş domuzun arka bacaklarından asıldığı görüntü geldi. Metal kovaya sıçrayan kanın sesi kulaklarımda yankılandı. Gözümde daha da kötü sahneler canlanmaya başlamıştı.

Sosisi bırakıp tabağımı kenara ittim.

"İştahını mı kaçırdım?" diye sordu Gretchen.

---

* Fransa'nın güneyine özgü, kuru fasulye ve etten yapılan bir tür güveç. –çn

"Aç değildim zaten."

Ağzımdaki tat kaybolsun diye bir yudum su içtim. Kolumdaki kaşıntı dikkatimi dağıttı. Derimin üstünde merakla ilerleyen bir karınca vardı. Hayvanı başımdan savdığım sırada, çimlerin içinde düzinelercesinin ekmek kırıntılarını ağaç köklerinin arasındaki bir deliğe taşıdıklarını gördüm.

Gretchen, gözlerimi nereye diktiğimi görmek için başını uzattı. "Ne oldu?"

"Karıncalar."

İncelemek için daha da yakma geldi. Bir avuç toprak alıp yollarına döktü. Karıncalar antenlerini sallayıp daireler hâlinde kaçıştılar, sonra engeli atlatan yeni bir çizgi oluşturdular.

"Yapma öyle."

"Neden? Onlar sadece karınca."

Karıncaları toprakla takip etti. Arkama döndüm. Başka bir konu açmamın nedeni, muhtemelen bu zulmün tadını kaçırmış olmasıydı.

"Babanın iş ortağı kimdi?"

Gretchen, avucundan karıncaların üstüne toprak dökmeye devam ediyordu. "Babamın iş ortağı yoktu."

"Olduğunu söylüyor. Heykeller konusunda babana yardım etmiş."

"Louis bizim için çalışıyordu, babamın ortağı değildi."

Adını ilk kez duyuyordum. "Tamam. Ama o Michel'in babası, öyle değil mi?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Hiç. Sadece sordum."

Gretchen bir avuç toprak daha alıp karınca deliğinin ağzına boşalttı. "Mathilde'in hatasıydı."

"Ne?"

"Her şey. Hamile kalınca kavga çıktı. Louis o yüzden ayrıldı. Mathilde olmasaydı o hâlâ burada olurdu."

"Hepinizi yüz üstü bıraktığını söyledin diye hatırlıyorum."

"Bıraktı ama tüm hata onun değildi." Omuzlarını silkti. Gözlerinde, sanki içinde bir şeyler sönmüş gibi uzak bir ifade vardı. "Yakışıklıydı. Ve komik. Sürekli Georges ile dalga geçiyor, ona domuzlardan biriyle evli olup olmadığını falan soruyordu."

"Komikmiş."

Gretchen, ironiyi hemen anladı. "Öyleydi! Bir keresinde yavru bir domuza peçeteden bebek bezi yapıp giydirmişti. Georges bunu öğrenince öfkeden deliye döndü, çünkü Louis hayvanı düşürüp bacağını kırdı. Babama söyleyecekti ama Mathilde kazara olduğunu söylemesi için yemin ettirdi. Bu babamı yalnızca kızdırırdı. Zaten sanglochonlar Georges'un da değildi ve olay çıkarmaya hakkı yoktu."

"Domuzcuğa ne oldu?"

"Georges onu kesmek zorunda kaldı. Ama hayvan daha meme emdiği için iyi para verdiler."

Louis hakkında ne kadar çok şey duyarsam ondan o kadar tiksiniyordum. Mathilde'i böyle bir adamla hayal edemiyordum ama bunun gülünç olduğunu hemen fark ettim. Mathilde hakkında her şeyi bilmiyordum.

"Louis şimdi nerede?"

"Söyledim ya, Mathilde yüzünden gitti."

"Ama hâlâ kasabada yaşıyor, değil mi?"

Gretchen'ın yüzü aksileşti; tıpatıp babasına benziyordu. Son toprağı da karıncaların üstüne attı. "Neden bu konu bu kadar ilgini çekiyor?"

"Merak ettiğim şey, Mathilde'in–"

"Mathilde'i merak etmeyi bırak! Neden sürekli onun hakkında sorular soruyorsun?"

"Sormuyorum–"

"Evet, soruyorsun! Mathilde, Mathilde, Mathilde! On-

dan nefret ediyorum! O her şeyi mahvetti! Beni kıskanıyor, çünkü o yaşlı, sarkık ve erkeklerin beni ondan daha çok istediklerini biliyor!"

Ellerimi kaldırıp onu yatıştırmaya çalıştım. "Tamam, sakin ol."

Ama Gretchen sakinleşecek gibi görünmüyordu. Burnunun etrafı bembeyaz olmuştu. "Sen de onu becermek istiyorsun, değil mi? Yoksa zaten beceriyor musun?"

Artık iş çığırından çıkıyordu. Ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşe dönüyorum."

"Mathilde'i görmeye mi yani?" Cevap vermekle uğraşmadım. Tabağı almak için eğildiğimde beni engelledi. "Beni yok sayamazsın! Sana *beni yok sayamazsın* dedim!"

Çatalı alıp bana saldırdı. Kenara çekilsem de çatalın dişleri kolumu çizip etimi kesti.

"Tanrım...!"

Elimi üstüne kapatıp gözlerimi ona diktim. Parmaklarımın arasından koyu renk kan süzüldü. Gretchen çatalı bıraktı, sanki az önce uyanmış gibi gözlerini kırptı.

"Özür dilerim. Ben... ben bunu istemedim..."

Kolum zonklamaya başlamıştı ama şaşkınlığım her şeyden büyüktü. "Gitsen iyi olacak." Sesim titriyordu.

"Özür dilerim dedim."

Konuşacak gücüm yoktu. Bir süre sonra Gretchen pişmanlık içinde tabağı ve çatal bıçağı topladı. Önüne düşen saçları yüzünü perde gibi gizliyordu. Tek bir kelime daha etmeden avluya doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Ben olduğum yerde durup kalp atışlarımın sakinlemesini bekledim. Çatal, pazımda dört paralel kesik bırakmıştı. Kanıyordu ama derin değildi. Elimi yeniden üstüne bastırdım. Ayaklarımın dibindeki karıncalar, saçılan yemeklerin üstüne olanca aceleleriyle üşüşmüşlerdi. Gretchen'ın öl-

dürdükleri çoktan unutulmuştu; yalnızca hayatta kalmak önemliydi.

Onları ziyafetleriyle baş başa bırakıp kolumu temizlemek için ambara gittim.

Gün batımı muhteşemdi. Gün boyunca gölde devriye gezen yusufçukların, arıların ve eşek arılarının yerini tatarcıklar ve sinekler almıştı. Sırtımı kestane ağacına dayayarak sigara dumanımı havaya üfledim. Bir yerlerde sineklerin bundan hoşlanmadığını okumuştum ama bu sinekler hiç oralı değillerdi. Beni çoktan ısırmış olduklarını sabaha kadar pek hissetmedim. Ertesi gün bir çaresine bakardım.

Mathilde'in kitabını yanımda getirmiştim. Burada mutlak bir huzur vardı ama bu akşam içimden *Madame Bovary*'yi okumak gelmiyordu. Kitap yanımda duruyordu. Güneşin son ışınlarının göl yüzeyini karanlık bir aynaya dönüştürmesini izlerken kapağına hiç dokunmamıştım bile.

Çatalın kestiği kolum acısa da yara çok kötü değildi. Musluğun altında yıkayıp buz gibi suyla kanı temizlemiştim. Kan, parke taşlarının üstünde pembe izler bırakmış, betonun yamasındaki kocaman çatlağın içine doluşmuştu. Bu çatlak, benden öncekinin miraslarından biriydi. Mathilde'e yaramın iskelede olduğunu söyleyip pamukla plaster istedim. Eşit mesafeli kesiklerin nasıl oluştuğunu açıklamak yerine bandajı kendim sarmanın daha iyi olduğunu düşündüm.

Kız kardeşin beni bıçakladı, çünkü Michel'in babasından ayrıldığın için seni affetmemiş ve ondan biraz fazla hoşlanıyora benziyor. Hayır, bu kaçınmayı tercih edeceğim türden bir sohbetti. Yine de eğer Gretchen Louis'ye âşık olduysa, bu Mathilde ile olan gerginliğin bir kısmını açıklayabilirdi. Not defterinde bulduğum kabataslak çizimi hatırlayınca, bunun aşktan biraz daha fazlası olabileceğini düşündüm.

Çıplak kadın ikisinden biri olabilirdi ve Louis iki kardeşle yatmaktan huzursuzluk duyacak türden bir adama benzemiyordu.

Şimdi kıskanç olan kim?

Kestane ağacı iğneli kürelerle doluydu. Büyümeleri tamamlanmamıştı ama erken düşen bir tanesi çimlerin arasında duruyordu. Elime aldığımda dikenlerinin avucuma battığını hissettim. Güneş, ağaçların altına kadar inmişti, göle ise loş bir alacakaranlık çökmüştü. Ayağa kalkıp kayalığın kenarında durdum. Kestaneyi suya fırlattığımda ufak bir su sesi duyuldu. Küçücük bir maden gibi su üstünde yüzüp dipteki bir kayayı işaret eden karanlık gölgenin üstünde batıp çıktı.

Huzursuzca kayadan aşağı indim ve göl kenarında yürüdüm. Daha önce hiç bu kadar uzaklaşmamış, bu kadar uzaklaşmak için bir istek duymamıştım. Şimdi ise kendimi çiftliğin sınırlarını belirlemeye zorunlu hissediyordum.

Patika, kayalığın orada bitiyordu. Orman boyunca biraz daha yürüyünce su kenarına ulaşılıyordu. Gölün uzak kıyısına doğru yürüdüm. Biraz daha devam ettiğimde çiftlik topraklarının sonuna vardım. Ağaç dizisi boyunca, ağaçların gövdelerine çivilenmiş paslı bir tel örgü uzanıyordu. Öte tarafta mısır tarlaları dışında görecek pek bir şey yoktu. Buraya ne yol ne patika vardı. Tel örgü koymak için herhangi bir neden varsa da ben görememiştim. Mısır araziye girecek değildi ama sorun da bu değildi.

Arnaud, topraklarının sınırlarını belirlemişti.

İhtiyacım olan daha fazla kanıt, kısa sürede ortaya çıktı. Çiti takip etmeye başladım. Son anda ot yığınının içine yuvalanmış, köşeli bir nesne keşfettim. Bu, Arnaud'nun kapanlarından biriydi. Çenelerini kocaman açmış bekliyordu. Bütün yol boyunca kapan koyduğunu düşünmesem de görünüşe göre işini şansa da bırakmıyordu. Ben de bırakmamıştım; bir

sopa bulmak için etrafıma bakındım ve sopayı kapanın çeneleri arasına soktum. Kapan öylesine sert kapandı ki, sopa paramparça oldu.

Etrafa gizlenmiş daha fazla kapan olduğu düşüncesi, daha uzakları keşfetme hevesimi kırmıştı. Göle geri dönerken loş ışıkta bastonumla önümü kolladım. Kayalığa bakan uzak kenarda durup bir süre etrafa bu yeni perspektiften baktım. Gölün kıyılarındaki kamışlar ve sazlar fazla uzamış olmalarına rağmen, çimenli bir tepeciğin ardındaki çakıl taşından patika gözümden kaçmadı. Bu incecik patikadan yürürken ayaklarım suya gömülüyordu. Su hızla yükselirken rengi de koyu yeşile döndü. Eğilip elimi içine daldırdım. Soğuktu ve parmaklarım dibe değdiğinde suyu bir tortu sisi kapladı.

Burasının yüzmek için iyi bir yer olduğunu düşündüm. Göl kenarının büyük bir kısmı çamurluydu ama buranın sığlığında yüzebilirdim. Parmaklarım, suyun içinde döndürüp yarılan yüzeyi gümüş renge döndürdüm. Havada hâlâ günün sıcaklığı vardı. Soyunup kendimi soğuk derinliklere atarak sessice gölün ortasında süzülmenin hayalini kurdum. Ayağım bandajlı olmasaydı, bu epey baştan çıkarıcı bir düşünce olacaktı. Ama dikişler çoktan çıkmak üzereydi ve istediğim takdirde hiçbir şey beni yüzmekten alıkoyamazdı.

Hâlâ burada kaldığım takdirde.

Doğrulup elimi salladığımda sıçrayan su, hareketsiz gölün üstünde küçük ve titrek dalgacıklar oluşturdu. Mathilde'in kitabını almak için kayalığa gittiğimde soluk bir ay yükselmişti. Ağaçların arasına daldım. Bu gece sanglochonlar ve heykeller hiç olmadıkları kadar sakindi. Onları tetikte ve şeytani gösteren tek şey, benim ruh hâlimdi. Ama yine de ormandan çıktığıma mutluydum.

Üzüm bağlarına dönüş yolu, her zamankinden daha uzun gibi geldi. Yıldızlar, kararan gökyüzüne pudra gibi saçılmışlardı. Anlamsızlığımızın güçlü birer hatırlatıcısı gibiydiler.

Ambara ulaştığımda biraz dışarıda oyalandım. Henüz çatı katının boğucu sıcaklığına hazır değildim. Tam Arnaud'nun şaraplarından bir şişe daha almayı düşünürken evden bir şangırtı yükseldi.

Ardından bir tane daha. Hızla avluya çıktığımda bağırış çağırış duyuldu, histerik bir kahkaha yankılandı. Eve yaklaştığımda açılan mutfak kapısından dışarıya bir ışık süzüldü ve ardından Arnaud belirdi. Elindeki tüfeği görünce donakaldım. Karanlığın içinde hareket eden bir şey gördüğü anda vuracağını düşündüm.

"Hayır, sakın!"

Mathilde babasının arkasından hızla dışarı çıktı. Arnaud onu görmezden gelip ana yola çıkan yöne doğru hızlı adımlarla ilerledi. Kırılan pencerelerden geldiğini anladığım bir şıngırtı, kaba kahkahalara eşlik etti. Mathilde Arnaud'yu durdurmaya çalışsa da Arnaud onu geri püskürttü. Artık ikisi de görüş alanımın dışına çıkmıştı. Avluya doğru koştuğumda Gretchen kapı eşiğinde belirdi. Kucağında Michel vardı, yüzü kireç gibiydi ve endişeliydi.

"Orada kal," dedim.

Ne yapacağını görmek için hiç beklemeden parke taşlarında hem koşmaya çalışıp hem de topallayarak Mathilde ile Arnaud'nun peşinden gittim. Ateş etme sesi, evin arkasındaki karanlık ormandan geldi. Dışarıdaki sesler bağırıp alaycı sözler sarf ediyordu. Ne söylediklerini artık anlayabiliyordum.

"Hey, domuzcuk! Kızlarını dışarı yollasana, Arnaud!"

"Küçük domuzcuklarından biri burada, gelip merhaba desene!"

Homurtular, çığlıklar, tiz ve kaba kahkahalar etrafa yayıldı. Önümdeki, karanlık yoldan ilerleyen Arnaud ile Mathilde'in gölgelerini seçebiliyordum. Mathilde Arnaud'nun kolunu tutmuş, onunla mücadele ediyordu.

"Yapma! Bırak gitsinler!"

"Sen eve gir!"

Mathilde'i itip tüfeğini kaldırarak ateşledi. Tüfek ateş alınca Arnaud'nun yüzü aydınlandı ve bağırışlar aniden kesildi. Adamlar korku içinde küfürler savurduktan sonra çalılıkların ezilme sesi duyuldu. Arnaud uzun namluyu ormanın siyahlığına doğrultup tekrar tekrar tetiği çekti. Süngü öylesine hızlı işliyordu ki, boşalan bir merminin yerini hemen bir diğeri alıyordu. Arnaud, kargaşa sona erince durdu ve tüfeğini gönülsüzce indirdi.

Uzaklarda bir arabanın motorunun çalıştığı ve hızla geri gittiği duyuldu. Sessizlik, tıpkı bir yorgan gibi geceyi örttü.

Arnaud kımıldamadı. Mathilde'in sırtı ona dönüktü ve elleriyle kulaklarını kapamıştı. Yüzü seçilmeyen iki gölge, karanlığın içinde insandan çok ağacı andırıyordu. Arnaud en sonunda eve doğru dönene kadar Mathilde hareketsiz kaldı. Ayakları yolu döven Arnaud, orada değilmişim gibi yanımdan geçip gitti. Mathilde'i seyredip bekledim. En sonunda kollarını aşağıya indirdi. Burnunu kibarca çektiğini duydum. Bir elini yüzüne götürüp sümkürme hareketi yaptı. Yavaşça yola koyuldu.

"İyi misin?" diye sordum.

Sesimden irkildi. Saçlarının koyu çerçevesinin içindeki soluk ve korkmuş yüzünü artık seçebiliyordum. Kendini toparladı. Başını evet anlamında sallar gibi hareket ettirdi. Başı öne eğik bir şekilde öyle yakınımdan geçip gitti ki, neredeyse bana sürtünecekti. Evin köşesinden dönüp gözden kayboldu. Bir süre sonra mutfak kapısının hafif bir çıtırtıyla kapandığını duydum.

Patikadan ayrılmadan artık sessizliğe bürünmüş olan ormana baktım. Kalbim hızla atıyordu. Yavaş yavaş cırcır böcekleri yeniden ötmeye başladı.

Müzikleri eşliğine ambara geri döndüm.

Londra

Tavan penceresi buğuyla kaplanmıştı. Yağmur, trampeti andıran bir sesle vuruyordu. Yatakta uzanmış yatarken cama yansıyan kirli görüntümüz, kapana kısılmış sisli ikizlerimiz gibiydi.

Chloe yine uzaklaşmıştı. Onu, üstüne gitmemem ve kendi isteğiyle geri dönene kadar yalnız bırakmam gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Tavan penceresine bakarken sarı saçları, bit pazarından aldığı deniz kabuğu lambasının ışıltısıyla parladı. Gözleri maviydi ve kırpışmıyordu. Her zamanki gibi, elimi gözlerinin önünden geçirdiğimde hiçbir tepki vermeyeceğini hissettim. Ne düşündüğünü sormak istesem de sormadım. Söylemesinden korktum.

Odada, çıplak göğsüme değen hava soğuk ve nemliydi. Evin diğer ucunda, Chloe'nin şövalesindeki boş tuvale hiç dokunulmamıştı. Haftalardır da öyleydi. Bu küçük daireyle özdeşleştirdiğim yağ ve terebentin kokusu bariz bir şekilde kaybolmuştu.

Yanımda kıpırdandığını hissettim.

"Ölümü hiç düşündün mü?" diye sordu.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kokaini bulduğumdan beri aramız iyice gerilmişti. Chloe, bunun tekrar etmeyecek

istisnai bir hata olduğuna dair yeminler etti. Ona inanmaya çalıştım. İkimiz de Jules hakkında konuşmadık. Her günümüz, dikkat etmediğimiz takdirde düşüp parçalanacak hassas bir terazi gibiydi.

Son zamanlarda nasıl içine kapandığının farkındaydım. Belli bir şey olmasa da birkaç gün önce dışarıdayken yine evin içini arayıp taramıştım. Hiçbir şey bulamayınca kendi kendime tüm bunları benim uydurduğumu söyleyip durdum. Ama bunun anlamı, yalnızca daha iyi bir saklama yeri bulmuş olması da olabilirdi.

"Nasıl bir soru bu?"

"Seni korkutuyor mu?"

"Tanrım, Chloe..."

"Beni korkutmuyor. Eskiden korkuturdu ama artık hayır."

Ensemdeki kaslar gerilip sıkıştı. Ona bakabilmek için biraz doğruldum. "Bunun sonu nereye varacak?"

Tavan penceresine bakıyordu. Gözleri, yüzünün gölgeli solgunluğunda parlak birer noktayı andırıyordu. Cevap vermeyeceğini düşündüğüm sırada cevap verdi.

"Hamileyim."

İlk önce ne hissettiğimi anlayamadım. Bu, hiçbir beklentimin ve hayal ettiğim hiçbir senaryonun arasında yoktu. Sonra mutluluk ve rahatlama hissi her şeyi silip attı. Yanlış olan da buydu.

"Tanrım, Chloe, bu harika!" dedim, sarılmaya başlarken.

Ama o hareketsiz yattı ve tek kelime etmedi. Hâlâ tavan penceresine bakıyordu. Gözlerindeki parlaklığın yanaklarından aktığını gördüm. Kendimi geri çektim, içim buz kesmişti.

"Ne?" diye sordum, bilmeme rağmen.

Chloe'nin sesi sakindi ve yüzündeki göz yaşlarından hiç etkilenmemişti.

"Senden değil."

On Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah polis geldi. İskeleden aşağı inerken avludan gelen ayak seslerini duydum. Gelenin Mathilde ya da Gretchen olmasını umarak etrafıma bakındım. Üniformalı iki jandarmayı görünce şaşkınlıktan olduğum yerde kalakaldım. Bir kolumun merdivenin basamağına dolamış olmam sayesinde düşmekten kurtuldum.

Ah, aman Tanrım, dedim.

Beyaz gömlekleri güneşin altında göz kamaştırıyordu. Gözlüklerinin siyah lensleri, tıpkı ağa takılmış bir sinek gibi merdivenin yarısında kalakalan bana bakarken, yüzlerini ifadesiz kılıyordu. İlk olarak daha ufak tefek olup diğerinin üstüymüş gibi görünen jandarma konuştu.

"Arnaud nerede?"

Sözler, bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Aptal aptal adama baktım.

"Jacques Arnaud'yu arıyoruz," diye sinirli bir şekilde tekrarladı. "Kendisi nerede?"

Daha iri olan jandarma siperli kasketini çıkarıp alnındaki teri sildi. Gömleğinin koltuk altlarında ter halkalarının kocaman izleri vardı. Kendimi nedense özgür hissedip cümle kurabildim.

"Eve bir bakın."

Hiç teşekkür etmeden kapıya doğru ilerlediler. Merdivende hâlâ hareketsiz kaldığımı fark edip aşağı inmeye devam ettim. Bacaklarım, sanki nasıl kullanacağımı unutmuşum gibi uyuşuktu.

Arnaud'nun avlanmak üzere dışarı çıkmış olduğunu tahmin etsem de kapı, çalmalarına fırsat kalmadan açıldı. Arnaud adamları sessiz bir saldırganlıkla karşıladı. Daha ufak olan jandarma, "Mösyö Arnaud?" diye sorunca Arnaud başını hafifçe evet anlamında salladı. Jandarma etkilenmişe benzemiyordu.

"Dün gece burada ateş edildiğine dair bir ihbar aldık."

Gömleği ter lekeli olan arkadaşı, onları izlediğimi fark etti. Hemen dönüp evin yan tarafına geçtim. Gözden kaybolur kaybolmaz adeta yerin dibine girdim.

Benim için gelmemişlerdi. Kafamı kaldırdım ve derin nefes aldım. Evin avlusundan hâlâ fısıltılar yayılıyordu ama söylenenleri seçemiyordum. Sanki dev bir tırmanma çerçevesiymiş gibi iskeleyi hızla çıkarken, iskelenin nasıl sallanıp çatırdadığını fark etmedim. Kendimi platforma attıktan sonra mutfağa en yakın uca kadar sürünerek ilerledim. Sesler yeniden duyulabilir olmuştu.

"... resmî bir şikâyette bulunulmadı," diyordu Arnaud aşağıda. "Kendi mülkümü koruyordum. Kim olduklarını biliyorsanız onları tutuklamalısınız, beni değil."

"Biz kimseyi tutuklamıyoruz, sadece–"

"O hâlde tutuklamalısınız. Biri evime saldırdı ama onları korkutmak için havaya birkaç kez ateş ettim diye beni mi rahatsız ediyorsunuz? Adalet bunun neresinde?"

"Duyduğumuza göre namlu yukarıyı hedef almamış."

"Öyle mi? O hâlde yaralanan var mıymış?"

"Hayır, ama–"

"E o zaman! Üstelik neyi hedef aldığımı nasıl bildiklerini anlayamadım. Çok çabuk kaçtılar."

"İçeride konuşabilir miyiz?"

"Konuşulacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Çok zamanınızı almayacağız."

Jandarmanın sesi çelik gibi soğuktu. Arnaud'nun cevabı yerine içeri giren ayak seslerini duydum. Kapı kapandı. Düşünebildiğim tek şey, sırt çantamdaki plastik ambalajlı paketti. Birkaç eski giysinin altına saklayıp bırakmak yetmezdi. Daha önceden ondan kurtulmamış olmak delilikti.

Artık çok geçti.

Tırnağımın yırtık bir parçasını ısırdığımı fark edip durdum. Çömeldiğim yerden, ağaçların ötesindeki gölü görebiliyordum. Polis gidene kadar orada saklanabilirdim. Belki de dikenli tellere tırmanıp mısır tarlalarından geçerek başka bir ana yola varabilirdim. Şansım yaver giderse biri gittiğimi fark edene kadar kilometrelerce uzaklaşırdım.

Ama tüm bunlar telaştandı. Jandarmaların derdi ben değildim; onlar sadece Arnaud'yu, dün gece tüfeğini ateşlediği için uyarmaya gelmişlerdi. En azından ben öyle olmasını umuyordum. Kaçarsam sadece dikkati kendi üstüme çekmiş olurdum.

Üstelik nereye gidecektim ki?

Malayı, sıva küreğinin üstünde kurumakta olan harca endişe içinde sapladım. Ne yaptığıma hiç dikkat etmeden biraz harç alıp duvarı sıvadım. Sonra bunu bir kez daha yaptım. Malanın duvardaki yumuşak hareketinin beni sakinleştiren, ellerimin titremesini engelleyen bir etkisi vardı. Bir süre sonra ayağa kalktım. Mekanik bir şekilde malayı sıva tahtasından duvara ve duvardan sıva tahtasına bilinçli herhangi bir düşünce olmaksızın hareket ettirerek çalıştım. Her vuruşta Arnaud'yu ve polisi unutuyordum. Her şeyi unutuyordum.

Mutfak kapısının yeniden açıldığını duymadım bile.

"Yukarıda işler nasıl gidiyor?"

Durup aşağı baktım. İri yarı jandarma avluda durmuş, gözlerini kısarak bana bakıyordu. Güneş gözlüğü yoktu ve bu hâliyle gözleri küçücüktü. Bir domuzu andırıyordu.

"Zor bir işe benziyor," diye seslendi.

Çalışmaya devam ediyormuş gibi yaptım. "Evet."

Islak gömleğini göğsünden uzaklaştırdı. "Korkunç bir gün. Arabayı bırakıp ana yoldan buraya kadar yürümemiz gerekti. Kapı kilitliydi."

"Evet."

"Güneşe tahammül edemiyorum. Hep de böyleydim. Bence nisandan ekime kadar geçen süre tam bir cehennem."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Evet. Ten rengine bakacak olursam sen de epey hissediyor gibisin."

Harç maladan akıp platforma yayıldı. Jandarma evi incelerken kasketini çıkarıp yeniden takmadan önce parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Gür bıyığı dudaklarını gizliyordu.

"Uzun zamandır mı buradasın?"

"Eee... yaklaşık dokuzdan beri."

Gülümsedi. "Sadece bugünü kastetmiyorum."

"Anladım. Birkaç haftadır."

Sıva küreğim boştu. Kovada kalan harç işe yaramayacak kadar kurumuştu ama yine de bir miktar aldım. Ya duvarı sıvayacak ya da aşağı inecektim. Hareket ederken jandarmanın deri kemerinin ve tabanca kılıfının gıcırtısını duyabiliyordum.

"İngiliz'sin sen, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Fransızcayı iyi konuşuyorsun. Nerede öğrendin?"

"Yeni öğrendim."

"Gerçekten mi? Çok başarılı olmalısın."

"Okuldan kalan iyi bir temelim var."

"Ah. Demek öyle." Mendil çıkarıp yüzünü sildi. "Adın ne?"

Uydurmak istedim ama pasaportumu görmek isterse bu her şeyin sadece daha da kötüleşmesini sağlardı. Söylediğimde hiç tepki vermedi.

"Seni Fransa'ya getiren şey neydi, Sean?" diye sordu.

Malanın bıçağını duvara sürüp gereksiz yere harcı düzleştirmeye çalıştım. "Yolculuk ediyordum."

"Turistsen çalışmaman gerek." Kanın hücum ettiği yüzüm yanıyordu. Biraz durduktan sonra güldü. "Endişelenme, sadece şaka yapıyorum. Dün geceki olayda burada mıydın?"

"Bir kısmında."

"Bir kısmında mı?"

"Yaygarayı duydum. Ama pek bir şey gördüğümü söyleyemem."

"Ama olan biteni duymuşsundur."

"Duyulmayacak gibi değildi."

Mendille ensesini sildi. "Bana neler olduğunu anlat."

"Pencerelerin kırıldığını duydum. Bağrışmalar oldu. Ormandan geliyordu. Galiba birkaç kişiydiler."

"Ne diye bağırıyorlardı?"

"Arnaud ve kızları hakkında bir şeyler."

"Kötü şeyler mi?"

"Hoş sayılmaz."

"Arnaud kaç kez ateş etti?"

"Eee..." Hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarımı indirdim. "Bilmiyorum."

"Bir mi, iki mi? Altı kez mi?"

"Emin değilim. Biraz karmaşıktı."

"Tüfeği ormana mı doğrultmuştu?"

"Bilemiyorum."

"Bütün bunlar olurken sen neredeydin?"

"Evin en sonunda."

"Ama olanları göremedin, öyle mi?"

"Karanlıktı. Oraya vardığımda her şey bitmişti."

"Neler olduğunu görmek için koşup gelmedin mi?"

Bandajı görebilsin diye ayağımı kaldırdım. "Bu ayakla koşamam."

Bunu daha yaparken bile hata olduğunu anlamıştım. Hiç şaşırmadan ayağıma baktı. "Ne yaptın?"

"Çiviye bastım," dedim, ağzımı kapalı tutmamanın pişmanlığıyla.

"Çiviye mi? Büyük bir çivi olmalı."

"Öyleydi."

Yüzüne daha sert bir ifade çökmüş, yüzeysel arkadaşlığının yerini almıştı. Arkama dönüp fazla kurumuş olan harçla duvarı düzeltiyor gibi yaptım.

"Kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum, sakin görünmeye çalışarak. "Yani dün gecekilerin."

"Muhtemelen kasabalı gençler." Umursamaz bir havası vardı. Kimsenin Didier ile arkadaşlarını birkaç tane taş attıkları için tutuklamayacakları izlenimine kapılmıştım. Jandarma güneş gözlüğünü takarak küçük gözlerini gizledi. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Ev bitene kadar galiba."

"Sonra da yoluna devam edeceksin."

Bunun bir soru olup olmadığından emin değildim. "Öyle umuyorum."

Güneş gözlüğü bana bakmaya devam etti. Bir şey daha söyleyeceği hissine kapılmışken mutfak kapısı yeniden açıldı ve diğer jandarma dışarı çıktı. İkisi konuşuyordu ve sesleri ayırt edilemeyecek kadar alçaktı. Küçük olan başını salladı. Rahatsız olduğu apaçıktı. Sonra iri yarı jandarma bir

şeyler söyledi ve ikisi de bana baktı.

Yeniden arkama döndüm. Bir saniye sonra avluda yürüdüklerini duydum. Gittiklerinden emin olana kadar, neredeyse kupkuru olmuş harcı taşların üstüne sıvayarak çalışıyor gibi yapmaya devam ettim.

Platforma çöküp otururken bacaklarımda derman kalmamıştı. Başımı dizlerimin arasına koydum ve kusmamaya çalıştım.

"Yukarıda mısın?"

Bu, Mathilde'di. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. İskelenin ayağında, elinde bir tabak yemekle dikiliyordu. Spaniel ise tam yanında, umutla yemeğe bakıyordu.

"Öğle yemeğini getirdim."

"Tamam. Teşekkürler."

İştahım yoktu ama beni herkesin görebileceği bu yerde daha fazla kalmak istemiyordum. Yavaş yavaş merdivenden inerken Mathilde'in tabağı her zamanki gibi pencere eşiğine bırakmış olmasını umdum. Ama aşağıya vardığımda hâlâ orada duruyordu. Yüzü solgundu, göz altlarındaki gölgeler normalinden daha belirgindi.

"Polis buradaydı. Dün gece hakkında."

"Biliyorum. Bir tanesi bana da sorular sordu."

Hızla bana baktıktan sonra gözlerini uzaklara çevirdi. Huzursuzluğunun alışılmış ifadesi olduğunu artık bildiğim hareketi yaptı ve elini saçlarını geriye atmak için kaldırdı.

"Dava açacaklar mı?" diye sordum.

"Hayır. Bir daha ateş etmeme konusunda onu uyardılar. Hepsi bu."

Umursamaz görünmeye çalıştım. "Geri gelecekler mi?"

"Öyle bir şey söylemediler. Sanmıyorum."

Gözüme neredeyse güven verici görünmüştü.

O gidince ben de avluya doğru ilerledim. Önce yavaş davrandım, normal görünmeye çalışıyordum ama amba-

ra vardığımda neredeyse koşar vaziyetteydim. Bastonumu toprağa üçüncü bir ayakmış gibi saplıyordum. Basamaklara ulaştığımda elimde hâlâ tabak olduğunu fark ettim. Yere koyup hızla çatıya çıkarken ekmek ve et etrafa saçıldı. Sırt çantamı yatağa koyup ipini çözmeye başladım. Gretchen MP3 çaları bulmak için karıştırdığından beri ağzını sıkı sıkı kapıyordum. Polisin geri döndüğünü ilan eden bir ayak sesi olup olmadığını duymak için etrafa kulak kesilmiş, küfür ederek düğümü açmaya çalışıyordum.

Çantanın içinden paketi aldığımda boğazımda acı bir tat vardı. Paketin pürüzsüz ağırlığı, unutmayı tercih ettiğim her şeyi bana yeniden hatırlatıyordu. Onunla ne yapacağıma karar vermek için çok zamanım olmuştu ama yok saymak hepsinden daha kolay gelmişti. Şimdi ise başka seçeneğim yoktu. Saklayacak bir yer bulmak için çatıdaki eski eşya yığınlarını deli gibi yokladım ama her yer açık seçik ortadaydı. Rastgele bir aramada güvende olabileceği ve kazara bulunamayacağı bir yere ihtiyacım vardı.

Biraz zamanımı alsa da en sonunda aklıma bir yer geldi.

Asmaların üstünde bir arı vızıldıyor, arızalı bir uçak gibi homurdanıyordu. Havadaki hafifçe duyulan patırtı, güneşin sessizliği bile titrettiğini düşündürüyordu. Sıcağın, iradeyi baltalayıp enerjiyi emen fiziksel bir ağırlığı vardı sanki.

Ambarın girişinden güne baktım. Sırtımı eski şarap fıçılarından birine verip betonun üstünde oturdum. 'Serinlik' göreceli bir terim olsa da burası çatıdan çok daha serindi. Paketi saklama işini hallettikten sonra öğle yemeğim hâlâ bıraktığım yerdeydi. Ya da yalnızca tabak; Lulu ben yokken yemeği keşfetmişti.

Zaten aç da değildim.

Springer Spaniel yanımda tembel tembel oturuyor, öğle yemeğimi sindiriyor ve gölgenin tadını çıkarıyordu. İşe geri

dönmem gerekse de canım hiç istemiyordu. Sabah olanlar içimi oymuş gibiydi. Jandarmanın ziyareti, meydanda gördüğüm şiddetten daha çok huzurumu kaçırmıştı. En azından o sırada çiftliğin korunağına geri dönüp kapılarını ardına kendimi kilitleyebilmiştim. Şimdi ise dışarıdaki dünya beni içeriye kadar takip etmiş, sığınma hissinin bir yanılsamadan fazlası olmadığını hatırlatmıştı. Burada süresiz olarak saklanamazdım.

Soru, nereye gideceğimdi.

Gölgeye sığınmış, ambarın girişinden güneş ışığına bakıyor, beton yüzeydeki çatlağı dalgın bakışlarla kurcalıyordum. Kırık kenar kolayca parçalanıyordu ve taneciklerin sahildeki kumlar gibi parmaklarımın arasından akıp gitmeleri beni hipnotize etmişti. *Karışımda yeteri kadar harç yok.* Çatlak, hiç olmadığı kadar büyüktü ve basamaklarda ileri geri yürüyüp durmam yüzünden yıpranmıştı. En büyük noktası yaklaşık iki buçuk santimetre kadardı ve parmak uçlarımı üstünde gezdirdiğimde bir şeyler hışırdadı.

Daha fazla hareket edemeyecek kadar uyuşuk olduğum için kafamı çevirip bakmakla yetindim. Ambardaki ışık yetersiz olsa da bana bir tomar kumaş gibi gelmişti. Muhtemelen betonun içine karıştırılmıştı; bu, Louis'nin mükemmel bir işçi olmadığının başka bir göstergesiydi. Hafifçe çekiştirdim ama yakalayabileceğim kadar büyük değildi.

İlgimi kaybedip ellerimdeki kumu attım ve kumaşı olduğu yerde bıraktım. Ambarın mağarayı andıran içinde, eski ahşap ve üzüm miski kokusu vardı. Olan bitenden sonra kendimi yorgun hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ama sıcaklık ve tepki etkili bir birleşimdi. Kafamı sert fıçıya yaslayıp ambarın girişinin ardındaki gün ışığını izledim. Karanlığın içinde dikdörtgen bir ışık gibiydi...

Ayağıma bir şey çarpınca bir an yeniden kapana bastım

sandım. Sonra uykumun son izlerini de üstümden atınca bana doğru eğilen bulanık bir cisim gördüm.

"Ne?" dedim nefes nefese, doğrularak.

Karşımdakinin Arnaud olduğunu görünce rahatlayıp rahatlamadığımı tam kestiremedim. Soğuk bir şekilde bana baktı. Ayağı yine bana tekme atmaya hazırdı. Lulu telaş içinde kuyruğunu sallıyor, aynı anda hem korkutulmuş hem de suçlu görünmeyi başarıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gözlerimdeki uykuyu savuşturdum. "Öğle yemeği molam."

"Saat dördü geçti."

Arkasına baktığımda dışarıdaki ışığın değiştiğini gördüm. Tülbendi andıran bir pus dalgası, güneşi şekilsiz bir ışıltıya çevirerek gökyüzünü tekdüze bir beyaza boyamıştı.

Ama özür dileyecek bir ruh hâlinde değildim. "Endişelenme, telafi ederim."

Arnaud'nun bir şeyler söylemesini bekledim ama beni dinlediği söylenemezdi. Endişe içinde kaşlarını çatmıştı.

"Mathilde, jandarmanın seninle konuştuğunu söyledi."

"Bir tanesi konuştu."

"Ne hakkında?"

"Dün gece neler olduğunu öğrenmek istedi."

"Ve?"

"Ne?"

"Sen ne söyledin?"

Onu terletmek istesem de içim razı olmadı. "Çok karanlık olduğu için bir şey göremediğimi."

Arnaud, yalan söyleyip söylemediğime dair bir işaret görmek için yüzümü inceledi. "Bütün öğrenmek istedikleri bu muydu?"

"Ayağıma ne olduğunu sordu."

Acı acı gülümsedi. "Kapanlardan bahsettin mi?"

"Çiviye bastığımı söyledim."

"Sana inandılar mı?"

Omuzlarımı silktim.

Çenesi, bir şeyler çiğniyormuş gibi hareket ediyordu. Sonra dönüp uzaklaştı. Arkasından bakarken, lafı bile olmaz, diye düşündüm. Polisin buralara burnunu sokmasını ben de en az Arnaud kadar istemiyordum ama basit bir teşekkür onu öldürmezdi. Birkaç adım atmıştı ki bir anda durdu.

"Mathilde bu akşam özel bir şeyler pişirecek," dedi gönülsüzce. "Bizimle yiyebilirsin."

Cevabımı beklemeden gitti.

On Dördüncü Bölüm

Eve doğru topallayarak ilerlerken avlu gölge içindeydi. Tek başına dikilen bir tavuk önümden çekilmeyi reddedince ben de bastonumla onu kenara ittim. Kuş, görünmez bir noktayı gagalamaya devam etmeden önce gıdaklayıp kanat çırptı. Yıkanmış ıslak saçlarım kafa derime yapışmıştı ve hâlâ geçici olduğunu düşündüğüm sakalım da nemliydi. Yemek için üstümü değiştirmiş, temiz bir tişört ve en temiz pantolonumu giymiştim. Etraf tanıdık olmasına rağmen yabancı geliyordu ve kendimi huzursuz hissediyordum.

Bunun yalnızca bir akşam yemeği olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu.

Lulu avluya sürülmüştü. Mutfağın dışında umut içinde oyalanırken beni görünce kısa bir süre canlandı ama içeri girme konusuyla daha ilgiliydi. Açık pencerelerden dışarıya kızarmış et kokusu yayılıyordu. Elimi kaldırıp tereddüt içinde kapıyı çaldım.

Açan, Gretchen'dı. Geri çekilip beni içeri buyur ederken köpeğin girmesini kısa bir "Hayır, Lulu!" cümlesiyle engelledi.

Mutfak, pişen yemek yüzünden sıcak ve nemliydi. Sos tencereleri, eski ocağın üstünde kaynıyordu. Mathilde bir

tanesini kaşıkla hızlı bir şekilde karıştırdı. Formalite icabı bana gülümsedi.

"Otur."

Üstünde dört tabak olan masaya gidip uyumsuz sandalyelerden birini çektim.

"O babamın," dedi Gretchen.

Diğer sandalyeye geçerken, o da masanın yanında oyalandı. Dün gece ona evde kalmasını söylemem haricinde, ambarın dışında geçirdiği sinir krizinden –buna başka ne denir, bilmiyorum– bu yana hiç konuşmamıştık. Hareketlerinde utanç ya da düşmanlık gösteren bir şey yoktu. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

"Bir şey içmek isteyip istemediğini sor," dedi Mathilde.

"Biliyorum, soracaktım," dedi Gretchen. Beceriksizce bana doğru döndü. "Bir şey içmek ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Bu akşamı atlatabilmem için bir şeyler içmem gerekecekti; zaten yeterince gergindim. Gretchen'ın seçenekleri saymasını bekledim ama meraklı gözlerle ablasına bakıyordu. Mathilde gözlerini sos tencerelerinden ayırmadı.

"Pastis* var."

Bekledim ama görünüşe göre bir tek bu vardı.

"Pastis olur," dedim.

Şişeyi dolaptan alırken içeri Arnaud girdi. Kucağında, uykulu ve aksi görünen Michel vardı.

"Ne oluyor?" diye sordu, Gretchen'ın yaptığını görüp kaşlarını çatarak.

Gretchen, Ricard** şişesini açmayı bıraktı. "Mathilde ona aperatif vermemi söyledi."

Arnaud ilk kez beni süzdü. Şişeyi yerine koymasını söyleyeceğinden emindim ama o sadece omuzlarını silkti.

---

* Fransa'ya özgü bir tür anasonlu içki. –*ç*n

** Bir pastis markası. –*ç*n

"Midesini onunla bozmak istiyorsa kendi bilir."

Gretchen, küçük bir bardağa epey miktar pastis koyduktan sonra bir diğerine de su doldurdu. İki bardağı da masaya, önüme bıraktı. Teşekkür mahiyetinde gülümsedikten sonra berrak kehribar sıvının içine biraz su koydum. Su, girdap gibi döndü, opaklaşıp süt rengini aldı. Bir yudum alınca likörü andıran sıcaklığı boğazımı yaktı.

Bardağı masaya bırakırken Arnaud beni izliyordu. "Mideni bozacaksın," dedi yine.

Kinayeli bir şekilde bardağımı şerefine kaldırdım. Midemi bozsun ya da bozmasın, tadı onun şarabından daha güzeldi. Michel, rahatsız edici bir şekilde tepinmeye başladı. Arnaud onu bir aşağı bir yukarı salladı.

"Hey, hey, sakın yapma, tamam mı?"

"Onun yatakta olması gerekiyordu," dedi Mathilde, karıştırdığı sos tenceresinin oradan bakarak.

"Yatağa girmek istemedi."

"Çok yorgun. Yatağa yatırırsan–"

"Girmek istemedi dedim."

Sos tenceresinin fokurdama sesi, aniden odadaki tek sese dönüştü. Mathilde başını tencereden kaldırmadı. Yanaklarının kızarması ocağın sıcağından olabilirdi ama az önce kızarmış değildi. Arnaud ona baktıktan sonra Michel'i Gretchen'a verdi.

"Al. Altının değişmesi gerek."

"Ama baba–!"

"Sana söyleneni yap."

Mathilde kaşığı kenara koydu.

"Ben ilgilenirim."

"Sen yemek yapıyorsun. Gretchen halleder."

"Ben yapsam–"

Arnaud parmağını kaldırarak onu susturduktan sonra

silah gibi doğrulttu. Mathilde başını indirip sos tenceresine geri döndü. Gretchen'a işaret etti.

"Götür onu."

Gretchen bebekle birlikte mutfaktan öfke içinde fırladı. Arnaud ocağa doğru yürüyüp buharı tüten tencereleri kokladı. Kaşığı Mathilde'in elinden alıp sosun tadına baktı.

"Biraz daha karabiber."

Mathilde söyleneni yapıp karabiber dökerken Arnaud masaya geçti ve söylenir gibi iç çekerek sandalyesine oturdu. Kendi sandalyesine, elbette.

"Duvarın üst kısmının hemen hemen bittiğini gördüm," dedi, sandalyeye yerleşirken.

Ricard'dan bir yudum aldım. "Bitiyor."

"Geri kalan sence ne kadar sürer?"

Bardağımı masaya koydum. Gelecek hakkında düşünmek istemiyordum. "O duvarın geri kalanı mı? Bilmiyorum. Birkaç hafta alabilir. Neden ki?"

"Ben de öyle tahmin ettim."

Biz konuşurken Mathilde de karıştırdığı sos tenceresini ateşten alıp sessizce gitti. Arnaud bunu fark ettiyse bile karşı çıkmadı. Masanın ortasındaki açık şarap şişesini alıp kendine bir bardak doldurdu. Bir yudum alıp yüzünü ekşitti. Şişenin hemen yanında ekmek sepeti vardı. Bir dilim koparıp, içerken çiğnemeye başladı.

Masada otururken etrafta hüküm süren sessizliği fokurdayan tencereler böldü. Hâlâ neden davet edildiğimi bilmiyordum. Onu polisten koruduğum için olduğunu düşünmüştüm ama artık başka bir nedeni olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Arnaud minnet duyacak bir adam değildi.

Gretchen mutfağa geri döndü. Hiç söylenmeden doğrudan ocağa gidip tencereyi yeniden ateşe koydu. Arnaud onu görmezden geldi. Ya iki kızı arasındaki gizli anlaşmadan ha-

bersizdi ya da habersiz olmayı tercih ediyordu. Belli ki Mathilde ile Gretchen, aralarındaki gerilime rağmen gerektiği zaman işbirliği yapabiliyorlardı.

Pastisimi bitirmiştim. Arnaud boş bardağı görüp şarap şişesini bana doğru itti. "Al. Keyfine bak."

Dalga geçip geçmediğinden emin olamadım.

'Özel bir şey' dediği, tuza ve biberiyeye yatırılıp soyulmamış sarımsak dişleriyle kızartılmış kemiksiz domuz filetosuydu. Mathilde, buharı tüten eti fırından çıkardığı sırada mutfağı ağır bir koku sardı. Ocağın yanından ayrılmadan eti yarıp sulu dilimler keserek tabaklara paylaştırdı. Gretchen dolu tabakları masaya getirdi. Çoktan dizilmiş arpacık soğan, kestane püresi, pazı ve patates sote tabaklarından ilk alan Arnaud oldu.

Gretchen masaya kendi tabağını da getirdi. Otururken göz göze gelince gülümsedi. Fark etmemiş gibi yaparken babasının da bunu görmemiş olmasını umdum. Nafile bir umuttu bu.

"Neye sırıtıyorsun?"

"Hiç."

Arnaud ona baktı. "Benim gözümden kaçan bir şey mi var? Bir şaka falan?"

"Hayır."

"O hâlde neden pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun?"

"Sırıtmıyorum."

"Kör olduğumu mu sanıyorsun?" diye söylendi Arnaud. Yüz ifadesi iyice sertleşmişti. Tam bir şey söyleyecek gibiyken, Mathilde masaya koyduğu tabakla şarabı devirdi.

"Ah, özür dilerim!"

Şişeyi hemen kaldırmasına rağmen kırmızı sıvının masaya yayılmasını engelleyecek kadar atik olamadı. Arnaud aşağı doğru süzülen şarap üstüne damlamasın diye sandalyesini geri çekti. Mathilde koşup bez getirdi.

"Ne yaptığına dikkat etsene," diye söylendi Arnaud, Mathilde masayı silerken.

Ama bu, ilgisini dağıtmaya yetmişti. Mathilde bir şişe daha getirip benim bardağımı ve Arnaud'nunkini doldurduktan sonra Gretchen ile kendisine daha küçük miktarda aldı. Gretchen kaşlarını çattı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdilik," dedi Mathilde, şişeyi masaya bırakırken.

"Baba!" diyerek itiraz etti Gretchen.

Arnaud hoşgörüsünü başını sallayarak belirtti. Gretchen ablasına zafer kazanmış gözlerle bakıp bardağını ağzına kadar doldurdu.

Mathilde çarçabuk yerine oturdu.

Masanın başında oturan Arnaud, beni ve iki yanında oturan Gretchen ile Mathilde'i görüyordu. Yemeye çoktan başlamıştı bile ama ben Mathilde'i bekledim. Sos, hardal ve kremadan oluşuyordu. Çok sıcak değildi ve et suyuyla pişirilmişti. Domuzun tadı müthişti.

"Çok lezzetli," dedim.

Bu övgü Mathilde içindi ama Arnaud'nun engeline takıldı.

"Öyle tabii. Bundan daha lezzetli bir domuz bulamazsın."

Çatalını ete batırdı. Çiğnerken çenesi hareket ediyor, kasları kulaklarının altında toplanıyordu. Bana bakarak yutkundu.

"Tanıdın mı?"

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Çatalını bir parça ete daha batırıp bana doğru salladı.

"Bunu diyorum. Tanımadın mı? Tanıman gerek; öldürmemize yardım etmiştin."

Tam dilimi keserken bir an durdum. Ama ona bu mutluluğu tattırmayacaktım. "Tanıdık gelmişti."

"Tadını güzelleştiriyor, değil mi? Nereden geldiğini bilmek aroma katıyor." Arnaud şişeyi kimseye ikram etmeden bir bardak daha doldurdu. "Tabii ki Mathilde benimle aynı fikirde değil. Domuzun 'pis' olduğunu düşünüyor. Öyle değil mi, Mathilde?"

İlk kez Mathilde'in tabağında yalnızca sebze olduğunu fark ettim. Gözlerini hiç kaldırmadı.

"Ben sevmiyorum," dedi hızla.

"O sevmiyor." Arnaud tek bir dikişte bardağını yarıladı. Yüz ifadesi kabaydı. "Tavuk, ördek ya da tavşanda sorun yok. Ama domuz olmaz. Sence neden, ha?"

"İnsanlar farklı şeyleri seviyor," dedim.

Onu koruma niyetinde değildim. Yapmak istediğim tek şey, yemekten kurtulup çatı katına çıkmaktı. Düşünceli gözlerle bana baktı.

"Doğru," dedi duygusuzca ve şarabını kafasına dikti.

Şişenin geri kalanı hızlıca bitti. Arnaud savaşçı bir konsantrasyonla yiyip içiyor, masaya çekilmeye hazır bir tetik gibi hükmediyordu. Ama ana yemek patlama yaşanmadan bitti. Sonra keçi peyniri ve Mathilde'in yaptığı alışıldık, keskin tadı olan yemekler vardı. Geri çevirsem de Arnaud bıçağıyla ekmeği kalınca dilimledi.

Hava neredeyse kararmıştı. Mathilde yüksek ayaklı lambayı açınca ışıltı, dışarıdaki alacakaranlığı iyice zifiri karanlığa çevirdi. Gretchen ile birlikte sofrayı toplamaya başladıklarında ben de tabağımla birlikte ayağa kalktım ama Arnaud oturmamı işaret etti.

"Onlar halleder."

Son ekmek ve peynir parçasını da bitirdikten sonra parmak uçlarıyla ağzını sildi. Ama sakin görüntüsüne rağmen huzursuz olduğu belli oluyordu. Aniden sandalyesini geriye itti.

"Haydi. Oturma odasına gidelim."

Mathilde ile Gretchen, mutfaktan çıkan babalarının arkasından şaşkınlık içinde baktılar. Yine ne oldu? Merak içinde arkasından gönülsüzce ilerledim.

Arnaud kapının eşiğinden geçip koridorun sonuna ilerledi. Ev boyunca uzanıyor gibi görünen uzun ve dar bir odaydı burası. İçeri girdiğimde şömineye doğru eğilmiş, yarısı yanmış kütüklerin altında top hâline getirdiği gazeteyi kibritle yakmaya çalışıyordu. Alev alınca kibriti ızgaraya atıp doğruldu. Dizleri top ateşi gibi çıtırdamıştı.

Kaba bir hareketle sandalyelerden birine oturdu.

"Otur."

Oturdum ama işaret ettiği yere değil. Az çok ateşe bakan bir koltuk ve bir sürü sandalye vardı. Kıvrımlı kolçakları olan eski, ahşap bir sandalye seçtim. Sandalye şaşırtıcı bir şekilde rahattı. Gece sıcak olmasına rağmen eski mobilyaların küflü kokusuna sahip oda soğuktu. Köşede, eskiliğinden siyah beyaz olduğunu tahmin ettiğim bir televizyon duruyordu. Pencerelerden birinin üstüne tahta çakılarak kapatıldığını fark ettim; bu, bana Didier'nin dün geceki ziyaretini hatırlattı.

Arnaud bir lamba yaktı ve çalışma masasına doğru yürüdü. Katlanabilir kapağının her iki tarafında iki küçük dolap vardı. Birini açıp bir şişeyle iki kadeh çıkardı.

"Konyak sever misin?"

Evet demek için şaşkınlığımı yendim. Kadehlere bir miktar doldurup şişeyi kaldırdı. Birini bana verip ateşin öteki tarafında duran yüksek arkalıklı bir koltuğa dikkatli bir şekilde eğilip oturduktan sonra kadehinden bir yudum aldı.

"Ahh."

Mutlu bir şekilde koltuğa yerleşti. Ben de bir yudum aldım. Uçuk sarı likör yumuşaktı ve boğazıma ulaşmadan buharlaşıyor gibiydi.

"Otuz yıllık," dedi Arnaud.

"Çok güzel."

En azından şarabından iyiydi. Ama tadını çıkaramayacak kadar huzursuzdum. Tüm bunların faturasının henüz kesilmediğinden emindim. Ortalık aksi bir sessizliğe büründü. Arnaud'nun aklındaki her ne ise, duymak istemediğimden emindim. Konyaktan bir yudum daha alıp etrafıma bakındım. Şöminenin yanındaki küçük, katlanabilir masanın üstünde birçok çerçevelenmiş fotoğraf vardı. En yenileri, Gretchen'ın küçüklük fotoğraflarıydı. En arkada olmasına rağmen görünen en büyüğü ise, siyah saçlı bir kadın ile genç bir kızınkiydi.

Arnaud, fotoğraflara baktığımı gördü. "Karım ve Mathilde."

"Birbirlerine benziyorlar."

Fotoğrafa bakarken başını sallayarak onayladı. "Gretchen daha çok bana benziyor."

"Karınız öğretmenmiş, değil mi?"

Hiçbir şeyi kastetmeden söylememe rağmen Arnaud keskin gözlerle beni süzdü. Peşine düşmese de bunu nereden bildiğimi merak etmişti. Gömleğinin cebinden piposunu çıkarıp içini doldurmaya başladı.

"Onunla tanıştığımda Marie öğretmendi, evet. Ama sonra bıraktı. Burada yapacak çok işi vardı."

"Mathilde'e öğretmiş gerçi."

Bunun sonucunda bana yeniden ters ters baktı. "O istedi. İngilizce, Almanca, İtalyanca. Mathilde'in hepsini öğrenmesini istedi. Özellikle de İtalyancayı. Kültürü nedeniyle." Piposunu yakıp küçümseyen gözlerle bir nefes çekti. "Bir çiftlikte *kültür*ün yeri olmaz. Ya da gerçek dünyada. Ama yine de öğrendi."

Dudakları piponun sapına kenetlendi. Gözlerinde anlayışa ya da şefkate dair en ufak bir iz bile yoktu. Kullanılma-

yan yatak odasındaki düğün fotoğrafım düşünüp kadın için üzüldüm.

Başımla, karısıyla kızının olduğu fotoğrafı işaret ettim. "Mathilde orada kaç yaşında?"

"On ya da on bir. Marie hastalanmadan önce çekilmişti." Pipoyu ağzından çıkarıp sapını bana suçlar bakışlarla işaret etti. Mavi duman hazneden yükselip odayı yoğun ve tatlı kokusuyla doldurdu. "Bunu da duymuş muydun, ha?"

"Öldüğünü biliyorum."

"Ah, öldü, evet. Er ya da geç. İnsanı zayıflatan bir hastalıktan. Son altı ayında yataktan hiç çıkamadı. Yatalak bir eş ve iki genç kızla çiftliğin üstesinden gelmek zorunda kaldım. Doktorlar birçok şey söyledi ama bir türlü tanı koyamadılar. İyileştirmeyi başaramamaları da hiç şaşırtıcı olmadı. Çokbilmiş piçler."

Arnaud öfke içinde konyağını kafasına dikip ayağa kalktı. Hiç sormadan benim de kadehimi alıp çalışma masasına doğru yürüdü.

"Dünya, her şeyi senden daha iyi bildiğini sanan insanlarla dolu," dedi ve iki kadehi de yeniden doldurdu. Bana kadehimi uzattıktan sonra şişeyi yanına alıp koltuğuna döndü. Pipoyu ağzına sıkıştırırken yüzündeki ifade düşünceliydi. "Her zaman, kendinde sana ne yapman gerektiğini söyleme hakkını bulan bir insan çıkar. Doktorlar. Komşular. Polisler."

Bana şöyle bir göz attı.

"Haklar ve özgürlüklerle ilgili konuşup duran tüm bu insanlar toplumun bir parçası. Toplumun! Ha! Toplumla özgürlüğün ilgisi yok. Toplum, sana söyleneni yapmaktır!"

Bir yudum aldıktan sonra kadehini kolçağa öylesine sert koydu ki, otuz yıllık likörün bir kısmı kenarından döküldü.

"İnsanın hayatını istediği gibi yaşama hakkı vardır. Mesela sen. Sen Fransız bile değilsin. Yabancısın. İngiliz'sin

ama ben bunu yüzüne vurmuyorum. Bunun dışında ne biliyorum? Hiçbir şey. Saklayacak bir şeyin olması dışında."

Aklımdan geçenleri belli etmemeye çalışırken çok fazla içki içmemiş olduğuma sevindim. Arnaud sırıttı.

"Endişelenme, bu yalnızca seni ilgilendirir. Her ne ise, umurumda değil. Sırrını kendine saklıyorsun ve bu hoşuma gidiyor. Ama sakladığın ya da kaçtığın her ne ise, toplumun benim olduğumdan daha büyük bir parçası değilsin."

Arnaud beni izlemeyi bırakmadan bir yudum daha aldı.

"Polise neden yalan söyledin?"

Bu ani değişime gafil avlanmıştım. "Yalan söylemememi mi tercih ederdin?"

"Konu o değil. Kapanlarla ilgili başımı belaya sokabilirdin ama sokmadın. Neden?"

Tarafsız bir şey düşünmeye çalıştım ama bu çok çaba gerektiriyordu. Omuzlarımı silkip bundan istediği yorumu çıkarması için onu rahat bıraktım.

Gülümsedi. "Ben ve sen, birbirimize düşündüğünden daha çok benziyoruz. Louis hakkında ne biliyorsun?"

Konunun nereye gittiğini bilmeden konyaktan bir yudum aldım. "Pek bir şey bilmiyorum."

"Ama merak ettin, değil mi? Neden onun hakkında konuşmadığımızı. Ve kasabadaki o sığırların neden bize öyle davrandığını."

Bu konudan pek hoşlanmamıştım. Omuzlarımı silktim.

"Endişelenme, seni suçlamıyorum." Arnaud yüzünü ekşitti ve kötü bir tat bırakmış gibi pipoyu ağzından çıkardı. "Louis tam bir zaman kaybıydı. Hayatını inşaat işleri yaparak kazanıyordu ama büyük fikirleri vardı. Sürekli bir dolaplar çeviriyordu. Ucuz olduğunu bildiği asmalar gibi. Ya da heykeller. Onun kaldırma düzeneği ve kamyoneti vardı, benim de onları satılana kadar tutabileceğim bir yerim. Tabii ki o zamanlar büyük kızıma yanaştığını bilmiyordum."

Arnaud piposunu ateşledi.

"Mathilde'i suçlayamam. Louis bir ineğin poposundaki sinekleri bile baştan çıkarabilir. Ondan hamile kalmaması gerekirdi ama öyle olunca Louis fırsatı tepmedi. Ona evlenme teklif etti. Bunun doğru olanı yapmak istemesiyle bir ilgisi yoktu. Yalnızca böylelikle her şeye sahip olabileceğini düşündü..."

Evi ve ardındaki toprakları işaret etti.

"Anlamadığı şey, öldüğümde her şeyin Michel'e kalacağıydı. Gretchen ve Mathilde'e de bir şeyler kalacaktı ama çiftlik onların olmayacaktı. Evlendikleri kimsenin de olmayacaktı, bundan emindim. En büyük hatam, bunu Louis'ye söylemekti. Ah, o zaman rengini belli etti işte. Heykeller için bir müşteri bulduğunu ve Lyon'da satacak bir sürü heykeli olan birini tanıdığını söyledi. Kazancımızı ikiye katlayabilecektik ve ben de aptal gibi inandım. Ona nakit olarak –harcamaları için de– ödeme yaptım ve onu son görüşümüz de bu oldu. Paramı çalıp çocuğunun annesini çöp gibi bir kenara fırlattı!"

Zavallı Mathilde, diye düşündüm. Hikâyeyi ana hatlarıyla zaten tahmin etmiş olmama ve Arnaud'nun olan biteni muhtemelen önyargılı anlatmış olmasına rağmen Mathilde için epey aşağılayıcı bir deneyim olmuş olmalıydı.

"Tabii ki o zaman arkadan vurmalar ve dedikodular başladı," diye devam etti Arnaud, tatsız bir şekilde. "O lanet olası heykellerden kimseye bahsedemedim ama zaten pek önemli de değildi. Louis kasabada popülerdi, onlardan biriydi. O yüzden de Mathilde'i terk etmek onun hatası olamazdı, değil mi? Kızımı becerip güvenimi kırmış olmasının hiç önemi yoktu. Ah, hayır, onu suçlayacak değillerdi ya! Hayır, terk edip gitmesi *bizim* suçumuzdu. Belli ki onu buna biz *zorlamıştık*!"

Kendine bir kadeh konyak daha alırken şişe kadehe çarptı. Yudumlarken neredeyse kadehi ısıracaktı.

"Bu, o küçük beyinli piçlere bekledikleri bahaneyi sağlamış oldu. Kızlarım, Gretchen bile kasabaya her gittiklerinde rahatsız edildiler. Ayağımızı oradan kesince de onlar buraya gelmeye başladılar. Çok kötü telefonlar aldık. Bir gece ambarı yakmaya çalıştılar. Traktörün benzin deposunu şekerle doldiler. Ben de telefonu söküp etrafı dikenli tellerle çevirdim. Toprağıma girmeye çalışırlarsa başlarına ne geleceğini bilsinler diye her yere kapan koyduğumu saklamadım."

Başka biri de girebilir, diye düşündüm. Ama Arnaud ironi algısını kaybetmişti. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Durumdan haberdar ol diye. Çünkü polis seninle konuştuğunda çeneni kapalı tuttun."

Ona inanmıyordum. Burada başka bir şey söz konusuydu ama her ne ise, şu anda öğrenecek değildim. Arnaud ayağa kalkıp gösterinin bittiğini işaret etti.

"Bu gecelik bu kadar konuşma yeter. Yarın sabah erken uyanacağız."

"Neden?"

"Kapanları toplayacağız. Polis onları sordu. Dün geceki piçler bir şey söylemiş olmalı." İçinde aniden beliren şüpheyle bana baktı. "Sen kimseye söylemediğinden emin misin?"

"Kimseye söylemedim."

Jean-Claude'a, ayağımın Arnaud'nun ormanında sakatlandığını söylemiştim ama hepsi buydu. Aşağıladığı komşuların, özellikle de üstlerine ateş edildikten sonra sırrını tutmak zorunda hissetmeyecekleri aklına gelmemişti. Ama belli ki bunun gibi zıtlıkların Arnaud için pek önemi yoktu.

"O jandarma domuzu bana kapanların yasadışı olduğuyla ilgili maval okuyup durdu. Yasadışıymış! Kendi topraklarımda!" Öfkeden sesi titriyordu. "Burada yaptıklarımın beni ilgilendirdiğini söyledim. Arama emriyle gelene kadar bu konuda hiçbir şey duymak istemiyorum."

Bunu duyunca irkildim. "Sence gelirler mi?"

"Nereden bileyim? Ama gelmeleri durumunda o piçlere bir şey bulma zevkini yaşatmayacağım."

"Ve sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Aynen öyle."

Arnaud konyağını bitirmek için kafasını arkaya attığında tendonları boynunun her iki tarafında da basamaksız bir merdiven gibi gerildi. Dudaklarını zevkle şapırdatarak bardağını indirdi ve gülümsedi. Şömine ışığında yüz ifadesi epey kurnaz görünüyordu ve gözleri hiç olmadıkları kadar sert bakıyordu.

"Polise neden onlara yalan söylediğini anlatmak istemiyorsan tabii, öyle değil mi?"

Ambara geri dönerken Arnaud'nun konyağı kafamın içinde şakıyordu. Gece alışılmadık bir şekilde parlaktı ve kafamın güzelliğiyle ters düşüyordu. Bir süre bastonumla parke taşlarının yuvarlanmış yüzeyinde patinaj çekerek avluda dolandım. Ambarın oyukları karanlıktı ve lambayı yukarıda bırakmıştım. El yordamıyla, diğerlerine çarpa çarpa boş bir şarap şişesi aldım. Musluktan doldururken buz gibi su damlaları yere sıçradı. Elimi açıp biraz da yüzüme su çarptım.

Daha iyiydim.

Basamaklara doğru yöneldim, çatının tanıdık havasına ulaşmak beni mutlu etmişti. Yer kapağını kapatmam için çok çaba sarf etmem gerekiyordu, ben de açık bıraktım. Duvara yaslamaya çalıştığımda bastonum yerde kaydı ama kaldırmakla uğraşmadım. Pantolonumla yatağa devrilmeden önce tişörtümü çıkarmayı başardım. Pantolonumdan da kurtulmak istiyordum, bunu gerçekten istiyordum ama zengin et ve alkol, göz kapaklarımı kurşun gibi ağırlaştırmıştı. Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım. Hemen sonra ayağa kalkıp soyundum.

Hemen sonra...

Eski odadaydım, eski yatakta. Önce döşeğin kımıldadığını, sonrasında da yanımdaki sıcaklığını hissettim. Dudakları dudaklarıma dokundu, yanağımı okşadı. Burada olduğu, her şey normale döndüğü için göğsüm mutlulukla dolmuştu. Ama bunu anlayıp karşılık vermeye başlayınca bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Bana sokuldukça içime doğan bu his iyice büyüdü. Kokular ve şekiller farklıydı. Eli beni okşarken yumuşak saçları tenime döküldü. Gözlerimi açtığımda yeniden çatıdaydım ve Gretchen'm yüzü benimkinden yalnızca birkaç santimetre uzaktaydı.

Bir iki saniyede içgüdü neredeyse her şeyi ele geçirecekti. Sonra şaşkınlığımın etkisiyle iyice uyandım. Oturup Gretchen'ı kendimden uzaklaştırdım.

Kıkırdadı. "Seni korkuttum mu?"

Kafam da kalbim de zonkluyordu. Ondan biraz daha uzaklaştım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sence?" Karanlığın içinde dişleri ve gözleri parladı. Üstünde kısa ve beyaz bir tişört dışında hiçbir şey yoktu. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Burada olmaman gerekirdi."

"Neden ki? Herkes uykuda. Ve bu hoşuna gitti, hissedebiliyorum."

Eli pantolonuma uzandı. Kenara ittim. "Gitmen gerek."

"Bunu istemiyorsun."

"Evet, istiyorum."

Ayaklarımı döşekten sarkıtıp ayağa kalktım. İstediğim son şey, Gretchen ile herhangi bir ilişki içinde olmaktı ama yanında yatmadığımda bunu hatırlamak daha kolaydı.

Ay ışığında bile kafasının karıştığını görebiliyordum. "Neden? Sorun ne? Benden hoşlanmıyor musun?"

"Bak..." Kendimi durdurdum. "Sorun o değil. Ben sadece... gitmen gerektiğini düşünüyorum."

Sessizlik oldu. Söyleyecek başka bir şey ya da yine sinir krizi geçirmeden onu buradan çıkarmak için bir yol bulmaya

çalıştım. Şimdi Mathilde hakkında bir şeyler söylemeye başlarsa işler çok çirkinleşebilirdi. Sonra gülümsediğini gördüm. Beyaz dişleri karanlıkta parladı.

"Babamdan mı korkuyorsun? Korkuyorsun, değil mi?"

Sessizliğimi koruyup onu kendi çıkarımlarıyla baş başa bıraktım. Buna inanmasına izin vermek daha kolaydı ve bunda bir gerçeklik payı da yok değildi. Dizlerinin üstüne yükseldi.

"Seninle öncesi hakkında ne konuşmak istedi? Sana en iyi konyağını verdiğine göre çok sinirli sayılmaz. Konyak verdiğini biliyorum, çünkü kadehleri ben yıkadım."

"Çiftlik hakkında konuştuk."

"Yalancı." Güldü. "Endişelenme, canını yakmasına izin vermeyeceğim. Bana kötü davranmadığın sürece tabii."

Şaka yapıp yapmadığını bilmiyordum. "Bak, ona kapanlar konusunda yardım etmemi istiyor. Birkaç saat sonra uyanmış olmam gerek..."

"Daha çok var."

"Gretchen..."

"Pekâlâ, gidiyorum. Babamın seni yine merdivenlerden aşağıya itmesini istemeyiz." Espri anlayışı geri dönmüştü. Yataktan çıkınca kapağa doğru yürüdüm. Ay ışığı saçlarına vurmuştu. Kısacık tişörtünün altındaki bacakları uzun ve çıplaktı. Güzel görünüyordu. Bir an pantolonumla uyuyakaldığım için sevindim.

Önümde durdu, hafifçe ön kolumu okşarken haylazca gülümsedi.

"En azından bir iyi geceler öpücüğü alamaz mıyım?"

"Bu gece olmaz."

"Hiç eğlenceli değilsin."

Suratını astı, beni azat etmeye hazır değildi. Parmaklarını pazılarımda hissettim. Bandaja gelince durdu. Kaşlarını çatarak bandajımı inceledi.

"Koluna ne yaptın?" diye sordu.

Londra

İçeri müşteri girdiğinde Bar Zed'deki tezgâhın arkasında, bardakları temizliyordum. Adamda tanıdık bir şey vardı ama düşündüğüm kadar değildi. Dee ona bira verirken beni tanıdığına dair hiçbir belirti vermedi. Birayı alıp barın en uzak noktasındaki masaya gitti.

Varlığı, hemen sonra aklımdan uçuvermişti. Böyle bir yerde çalışınca sayısız insanla tanışılıyordu. Zed'de aylardır çalışıyordum ve bu süre içinde barda servis verdiğim yüzlerin sayısını çoktan unutmuştum. Dil okulundan istifa ettiğimden beri buradaydım. Eski defterleri tamamen kapamak istemiştim ve orada Chloe'yi hatırlatan çok fazla şey vardı. Evden taşındıktan sonra bir süre Callum ile yaşadım. Fulham'da küçük bir tek odalı bulana kadar onun koltuğunda uyudum. Bulduğum ev büyük değildi ama film posterlerimi asıp DVD'lerimi yerleştirebilmiştim. Üstelik Fransa'ya gidebilecek parayı biriktirene kadar burada geçici bir süre kalacaktım. Güzel bir başlangıç yapabilmek için yeni planım buydu.

Sonuçta hâlâ hayattaydım.

Her nedense harekete geçmek için doğru zaman hiç gelmemişti. Hep önümüzdeki hafta, önümüzdeki ay, önü-

müzdeki bilmem neydi. Bu sırada Zed gözüme hiç kötü görünmemişti. Burası, gündüzleri masrafları öğle yemeği menüsünü karşılayabilecek şehirlileri çeken kalburüstü bir yerdi. Geceleri gelen kalabalık ise bir o kadar zengindi ve paslanmaz çelik tezgâhın ardındaki kocaman aynalara bayılıyorlardı. Mekan sahibi Sergei iyi biriydi. O ve erkek arkadaşı Kai, işler yoğun olduğunda yardım ediyorlardı. Çalışmak için çok daha kötü yerler vardı.

Üstelik geçiciydi.

Az önce içeri giren adam bir bira daha almak için bara yaklaştı. Bu kez ona servisi ben yaptım. Hâlâ kim olduğunu çıkaramamıştım. İri yarıydı, sert bakışları onu Zed'in alışıldık müşterilerinden ayırıyordu. Birasını koyarken önce kapıya, sonra saatine baktı.

Kim olduğunu şimdi anlamıştım.

Para üstünü verirken başımı hiç kaldırmadım. Masasına geri döndü. Diğer müşterilerle ilgilenirken gözümü ondan ayırmadım. Belli ki birini bekliyordu ve beklemekten hoşlanmıyordu.

Bu, herhangi biri olabilirdi. Ama beklediği kişinin kim olduğunu, başımın dönmesine neden olan bir kesinlikle biliyordum.

Jules geldiğinde mutfaktan buz getirmekle meşguldüm. Yanında, sarhoş bir şekilde yalpalayan iki aşırı süslü ve çekici kız vardı. Lenny'nin oturduğu masaya doğru ilerlerken bir yandan da gülüyorlardı. Onu görünce bir an olduğum yerde kalakaldım, sonra yeniden mutfağa girdim.

"Hasiktir, Sean, nereye gittiğine dikkat etsene!" diye söylendi Sergei, ona çarpınca. Elindeki tepsiyi dökmemeye çalışıyordu.

"Özür dilerim." Aceleyle kenara çekildim. "Ah, bardan bir süre ayrılsam sorun olur mu? Bulaşıkları falan yıkasam?"

"Dalga mı geçiyorsun sen? İstersen istirahat buyur, ben de sana kahve getireyim, ha?"

Söylenmeye devam ederken kalçasıyla kapıyı açıp bara doğru gözden kayboldu.

"Hasiktir," dedim, kapı kapanırken.

"Sorun mu var?" Küçük tabaklara zeytin koyan Dee bana baktı.

"Yok, her şey yolunda."

Derin bir nefes alıp dışarı çıktım.

Yapabileceğim en iyi şeyin, Jules orada yokmuş gibi davranmak olduğuna karar verdim. Bar yoğundu ve gözden ırak olması neredeyse gönülden de ırak olmasıydı. Lenny'yi yeniden barda gördüm ama bu kez onunla Dee ilgilendi. Tıpkı biraz önceki kadar umursamaz oluşu, içkilerini bitirip Jules'un beni fark etmeden gitmeleri konusunda umut vermişti.

Tam bardan ayrılacakları sırada işler kötü gitmeye başladı. Kalabalığın içindeki bir boşluğa baktığımda dördünü masadan kalkarken gördüm. Ve tam o anda, sanki ona seslenmişim gibi Jules bana doğru döndü ve beni gördü.

Bakışlarımı kaçırıp başka bir müşteriyle ilgilenmeye başladım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışsam da raftan bardak alırken iki tanesine çarptım. Yere düşüp kırıldılar.

Bardakların şangırtısı duyulunca ortamdaki gürültü seviyesi her zamanki gibi biraz düştü, sonra sohbetler devam etti. Barın daha ilerisindeki Sergei bana bıkkın gözlerle baktı. Tezgâhın altından faraş alıp eğilerek kırıkları süpürmeye başladım. Ortadan kaybolduğuma sevinmiştim.

Ayağa kalktığımda Jules'un bara doğru eğildiğini gördüm.

Görmezden gelerek kırık camları çöp kutusuna boşaltıp müşterilerle ilgilenmeye devam ettim. Tüm bunlar olurken

beni izlediğinin farkındaydım. Kısa süre sonra, barın benim ilgilendiğim tarafında onun dışında kimse kalmadı. Artık burada yokmuş gibi davranamazdım.

Paslanmaz çelik tezgâhın arkasından ona baktım. Formda ve bronz görünmesine rağmen başını hareket ettirdiğinde barın ışıkları göz altlarındaki morluğa benzeyen koyu halkaları açığa çıkardı. Ama tıpkı hatırladığım gibi, yine yarım ağızla gülümsüyordu.

"Öğretmenliği bıraktın, ha?" Etrafına bakındı. "Epey kalabalık. İyi bahşiş bırakıyorlar mı bari?"

"Ne istiyorsun?"

"Ah, işte bu olmadı. Ne içmek istediğimi sorman gerekmiyor mu? 'Affedersiniz, bayım, ne içersiniz?' Bunun gibi bir şey?"

Bara bir kadınla erkek geldi. Adam işaret etti. "Bir kadeh Chablis* ve–"

"Benimle konuşuyor," dedi Jules, kafasını hiç çevirmeden.

"Ben sadece–"

Jules, gözlerini benden ayırmadı. "Siktir git."

Adam yalandan söylenmeye başladı. Kadının onu alıp götürmesine izin verdi.

Jules yeniden bana gülümsedi. Gözbebekleri iğne başı gibiydi. Kendi kendime onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini, söylemek istediği ne varsa söyleyip çekip gitmesine izin vermem gerektiğini tekrar edip durdum. Ama bir sonraki sözlerine karşı hiç hazırlıklı değildim.

"Chloe'ye seni gördüğümü söyleyeceğim." Kaşlarını kaldırdı. "Yeniden benimle birlikte olduğunu biliyorsundur, değil mi?"

Hayır, bilmiyordum. Taşındığımdan beri Chloe'yi gör-

* Adını Fransa-Burgundy'deki bir şarap bölgesinden alan bir tür beyaz şarap. –*çn*

memiştim. Kürtaj olana kadar orada kalmayı teklif etmeyi düşünsem de bunu yapmamıştım. Chloe'nin hayatı artık beni ilgilendirmiyordu, bunu açık seçik belli etmişti. Kendi kendime, bu defteri kapamanın ikimiz için de en iyisi olduğunu düşünmüştüm.

Ama Jules'a geri döndüğünü hiç bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla kürtaj tamamen onun fikriydi ve bundan onunla da ayrıldığı sonucunu çıkarmıştım. Duygularım yüzümden okunuyor olmalıydı.

"Ah, belli ki bunu bilmiyordun," deyip sırıttı.

"O nasıl?"

"Bu neden seni ilgilendiriyor ki? Ondan ayrıldın, öyle değil mi?"

Bardağı tutarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu ama o sırada Lenny geldi. Jules kadar iriydi ve başında dikildi.

"Geliyor musun?"

"Chloe'nin eski bir arkadaşına merhaba diyeyim dedim."

Lenny küçümser gözlerle bana baktı. "Acele et."

Bu bir istekten ziyade emirdi. Adam, onu bekleyen iki sarhoş kızın yanına giderken Jules kızardı.

"İş beni bekler. Chloe'ye seni gördüğümü söyleyeceğim. Heyecanlanacak."

O gittikten sonra olduğum yerde kalakalmıştım. Adamın biri kredi kartım bana doğru salladı.

"Hey, çalışıyor musun, yoksa orada öylece dikiliyor musun?"

Dönüp mutfağa girdim. Sergei bana bir şeyler söyledi ama ne olduğunu duymuyordum. Yangın çıkışından geçip arkadaki sokağa çıktım. Tatlı bir çöp ve sidik kokusu vardı.

Kapı arkamdan çarparak kapandı. Kafamı duvara yaslayıp gözlerimi kapadım.

On Beşinci Bölüm

"Uyandın mı?"

Bu soru, beni bilince doğru çeken bir halat gibiydi. Gözlerimi açtım. Bana kimin seslendiğini ve hatta bunun bir rüya olup olmadığını bilmiyordum. Kapağa vuran kişi, rüya olmadığına beni ikna etti.

"Haydi, uyansana, seni tembel piç!"

Bu, Arnaud'ydu. Aklıma ilk gelen Gretchen'dı. Hâlâ yanımda olabileceğini düşünerek yatağın içinde doğruldum. Tanrıya şükür, yalnızdım. Dün gece kapağın üstüne koyduğum şifonyer hâlâ oradaydı. On sekiz yaşındaki bir kızı uzak tutmak için aşırı güç kullanmış olabilirdim belki ama babasına karşı da çok etkili olmuştu. Telaş içinde kızının dün gece burada olduğunu öğrendiğini düşünmüştüm ki, kapanlar konusunda ona yardım edeceğimi hatırladım.

"Tamam," diye seslendim. Kötü şarap ve Arnaud'nun konyağı yüzünden başım zonkluyordu ve böyle kabaca uyandırılmak çok kötü olmuştu.

"Tam zamanında!" Ahşap basamakların, ağırlığı altında çatırdadığını duyabiliyordum. "Acele et ve kıçını kaldır!"

"Bana beş dakika ver."

"İki dakika!"

Ayak sesleri kapaktan uzaklaştı. Homurdanıp başımı öne eğdim. Şafağın henüz sökmediğine emindim. Çatıya sabahın erken saatlerinin gri ışığı süzülüyordu. Yatağa geri girip bir saat daha uyumak dışında hiçbir şey istemiyor olsam da tulumumu giyip aşağıya indim. Kana kana su içip yüzümle enseme de çarpmak için musluğun başında durdum. Damlalar sakalıma yapıştı. Soğukluğu baş ağrımı geçici süreliğine kesti.

Arnaud, Lulu ile dışarıda bekliyordu. Omzunda çadır bezinden bir işçi çantası asılıydı. Bir kolunda katladığı tüfeği vardı. Akşamdan kaldığı için rengi soluktu ve kahverengi yüzündeki beyaz sakalları buz parçası gibi görünüyordu. Ters ters bana baktı.

"Sana erkenden hazır olmanı söylemiştim."

"Şafak vaktini kastettiğini anlamadım. Kahvaltı ne oldu?"

"Ne olmuş?"

Avluya doğru yürümeye başlamıştı bile. Arnaud'nun peşinden giderken, Lulu etrafımda uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımmış gibi heyecanla koşuşturuyordu. Ana yola çıkan patikadan gideceğini sanmıştım ama o ahıra doğru yürüyordu. Şu ana kadar çiftliği iyi tanıdığımı sanıyordum ama şimdi hiç bilmediğim bir yolla karşılaşmıştım. Bilmediğim daha neler vardı, merak ettim.

Arkasından ağır ağır yürüdüm. Kuş sesleri soğuk havanın ve alçak sis bulutunun içinde çok belirgindi. Tulumumun içine tişört giymiş olmayı dileyerek kollarımı ovdum ve bandajı hissettim. Gretchen'ın dün geceki unutkanlığını hatırlayınca daha da üşüdüm. Nedense bu, bana saldırmış olmasından çok daha rahatsız ediciydi. Rol yapmış olabilirdi; buna yeteneği olduğuna hiç şüphe yoktu. Ama bu ilk

kez olmuyordu: Fotoğrafı yaktıktan sonra bundan hiç bahsetmemişti. O sırada kötü bir kazayı yok saymayı seçip yalnızca işine gelenleri hatırladığım düşünmüştüm.

Şimdi ise bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum.

Patika, bizi evin arkasındaki derin ormanlara götürmüştü. Burası, çiftlikle dünyanın geri kalanı arasında bir tampon bölge gibiydi. Gretchen'ı düşünmemeye çalışarak dikkatimi ağaç köklerine basmamaya verdim. Önümde ilerleyen Arnaud'nun dik ve sert boynu yatay çizgilerle dikilmişti. Kolunda tüfeği vardı. Bir anda onunla baş başa bu ıssız ormana gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. Gretchen'ın ne söylediğini bilmiyordum ama Arnaud kimse hakkında kötü düşünmeyen tiplerden sayılmazdı. Burada ateş edilse kimse fark etmezdi ve bir ceset ağaç köklerinin arasında sonsuza dek rahatsız edilmeden yatabilirdi.

Bu ölümcül düşünceleri kafamdan attım. Arnaud düz bir adamdı, bana zarar verme amacında olsaydı çoktan bunu anlardım. Üstelik başım öyle çok ağrıyordu ki, beni öldürse sefaletten kurtarmış olurdu.

Ormanın mutlak hareketsizliğinde her ses kulağa çok yüksek geliyordu. Birkaç metre ötedeki hışırtıyı duyan Lulu'nun tüyleri kabardı ve hemen peşine düştü. Ta ki Arnaud onu keskin bir sözcükle kontrol altına alana kadar. Köpek gönülsüzce ona geri dönüp arkasına pişmanlık dolu bakışlar attı.

Patikadaki bir dönemece vardığımızda Arnaud yolan çıkıp ağaçların arasına daldı. Çimlerin üstünde çiy taneleri vardı ve tulumumun değdiği yerler koyulaştı. Lulu önümüzde koşmaya başladı ama Arnaud onu yeniden çağırıp tasmasından tutarak arkaya doğru itekledi.

"Kapana basmasından korkmuyor musun?" diye sordum.

"Yaklaşmasına izin vermem."

"Ya ormana kendi başına giderse?"

"O zaman da bu kendi hatası olur." Önündeki toprağı inceledi. "Burası."

Çimlerin arasında saklanmış, inatçı bir şey vardı. Kapanın çeneleri açıktı ve ortasında kare bir levha duruyordu. Arnaud kuru bir dal alıp içine soktu. Çeneler kapanıp dalı paramparça etti. Omuzundaki sırt çantasını alıp içinden eski bir ordu tahkim edevatına benzeyen, ikiye katlanmış bir şey çıkardı. İlk tepkim geri çekilmekti ama Arnaud açıp bana doğru uzattı.

"Sivri demiri kazıp çıkar."

Küreği alıp bastonumu ağaca yasladım. Bazen bastona artık ne kadar ihtiyacım olup olmadığını düşünüyordum ama onsuz da kendimi yeterince güvende hissetmiyordum. Kapan, gömülü sivri dikene bir zincirle bağlanmıştı. Tahkim edevatının bir ucu sivri bir kürekten ibaretti, diğer ucu ise kazmaydı. Toprak yarılana kadar kazma ucunu kullandım ve en sonunda demir, bir toprak yağmuruyla açığa çıktı.

Arnaud, elinde bir çuvalla bekliyordu. Kapanı içine koyup tahkim edevatını ona doğru uzattım.

"Sende kalsın," dedi, patikaya doğru yeniden yola koyulurken.

Bana tanıdık gelen düzlüğe çıkana kadar iki kapan daha çıkardık. Altımdaki sahneye baktım. Çiftliğin, ağaçların ve gölün görüntüsü aklıma kötü bir rüya gibi kazınmıştı. Arnaud, bir ağacın yanında bekliyordu. Ağacın dışarıdaki köklerinde bıçak izi vardı. Yanında boş bir su şişesi duruyordu. Kapan hâlâ ağacın dibinde kapalı bir şekilde duruyordu ve kenetlenmiş çenelerinin kenarlarında siyah kan pıhtıları vardı.

"Eee?" diye sordu Arnaud. "Ne bekliyorsun?"

Tahkim edevatını yere koydum. "Bunu sen yapabilirsin."

Gözlerinde şeytani bir kıvılcım belirdi. "Kötü anıların

canlandı, değil mi? Endişelenme, artık sana zarar veremez."

Cevap vermedim. Gülümsemesi kayboldu. Çantayı ve tüfeği bırakıp elimdeki aleti aldı ve sivri demirin etrafını, toprağı ve ağaç köklerini ayırmaksızın kazmaya başladı. Güçlü bir adam olmasına rağmen deneyimlerime göre sivri demir derine gömülmüştü. Çıkarmak için diğerlerine göre daha çok çaba sarf etmek gerekiyordu ve Arnaud daha bitmeden ter içinde kalmıştı. Gömleğini açınca beyaz ve kılsız göğsü ortaya çıktı. Kapanı almak için eğildiğinde aniden durup belini tuttu.

"Bunu çuvala koy," dedi doğrulurken. Yüzü kireç gibi olmuştu. "Yoksa bu da mı prensiplerine aykırı?"

Beni işi bitirmem için bırakıp yürümeye başladı. Kapanı sivri demirinden tutup kaldırdım. Açmaya çalıştığım yerlerinde hâlâ parlak çizikler vardı. Kan lekeleriyle dolu çirkin zincirde yavaşça döndü.

Çuvala koydum.

Ormanın her yerinde kapanlar vardı. Arnaud'nun getirdiği çuvallardan birini her doldurduğumuzda, daha sonra toplamak üzere patikanın kenarına bıraktık. Kapanlar iyi gizlenmişler, ağaç köklerinin ve çim kümelerinin arasında kaybolmuşlardı. Hatta bir tanesi sığ bir çukurda küçüklü büyüklü dallarla ustalıkla kamufle edilmişti.

Arnaud her birine eksiksiz bir şekilde gidiyor, hepsinin yerini tereddüt etmeden buluyordu. Yarısı dolu çuval, bir diğer kapanın yanına giden Arnaud'yu takip ederken bacağıma çarpıyordu. Bu kapanın etrafı gür bir çim tabakasıyla kaplandığı için yalnızca zinciri görünüyordu. Temizlemek için bir sopa arandı.

"Amaç ne?" diye sordum.

"Neyin amacı?"

Kapan dolu çuvalı yere koydum. "Bunların."

"İnsanları uzak tutmak olabilir mi sence?"

"Geçen gece işe yaramadı."

Arnaud'nun yanak kasları kırıştı. "Şanslılardı."

"Sen değil miydin?"

"Bu da ne demek?"

"Birisi kapana bassaydı sence polis sana sadece uyarı vermekle mi yetinirdi?"

"Umurumda olur muydu sence?"

"O hâlde neden topluyoruz?"

"Çünkü onlara kapanları bulma mutluluğunu yaşatmak istemiyorum. Bir iki hafta içinde, ortalık durulduğunda onları yeniden koyacağım." Yan yan bana baktı. "Kapana basmış birini yakalarsam sence polise bunu söylemesine izin verir miyim?"

Kapanın üstünden son çimi de temizledikten sonra kısa bir kahkaha attı.

"Bunu kapamaya gerek yok."

Kapanın kapalı çenelerinde bir tavşandan geri kalanlar duruyordu. Üstünden aylar geçmiş olmalıydı. Sinekler ve kurtçuklar işlerini çoktan bitirmiş, geriye yalnızca bir yığın kürk ve kemik bırakmışlardı.

Arnaud ayağıyla dürttü.

"Kaldır şunu."

Sabahın soğuğu ve sisi, Arnaud en sonunda mola vereceğimizi söylediğinde çoktan geçmişti. Güneş dalların arasından yükseliyordu. Henüz sıcak olmasa da yakında olacağının habercisi gibiydi. Topraktan çıkıp doğal bir koltuk gibi görünen, üstü dümdüz kayayı görünce durduk. Arnaud tüfeğini kayaya yaslayıp oturdu. Ben de dinlenecek olmamızın verdiği mutlulukla yere çömeldim.

"Daha ne kadar kapan kaldı?"

"Ormanın göl kenarındaki taraflarında çok var. neden? Yoruldun mu?"

"Hayır, her dakikasından zevk alıyorum."

Güldü ama cevap vermeye tenezzül etmedi. Kahvaltıya daha ne kadar olduğunu düşünmemeye çalışırken, Arnaud sırt çantasını alıp yağlı kâğıda sarılı bir şey çıkardı. Lulu ile birlikte kâğıdı açmasını izledik. İçinden iki soğuk tavuk göğsü çıktı. Bir tanesini bana uzatarak beni şaşırttı.

"Al."

Fikrini değiştirmeden hemen dediğini yaptım. Yeniden sırt çantasını aldı ve bu kez plastik bir su şişesiyle ekmek çıkardı.

"Ekmek dünden kalma," dedi aşağılayarak, ikiye bölerken.

Umurumda değildi. Ağzım silsek bile her ikimizin aynı şişeden su içtiğini fark ettim. Ara sıra, açlıktan ölmek üzere olduğunu düşünen Lulu'ya da birkaç parça ekmek verdim. Arnaud onu görmezden geliyordu.

Yemeğini bitirince piposunu çıkarıp içini doldurdu. Ben de ona katılacaktım ama alelacele çatıdan çıkarken sigaramı unutmuştum.

"Sırtın nasıl?" diye sordum.

Yemekten sonra ona zeytin dalı uzatmak istemiştim. Arnaud piposunu içip dumanın içinden baktı.

"Kazacak kadar iyi değil."

Sonra sessizliğe büründük. Arnaud, üstünde oturduğu kaya kadar inatçı görünüyordu. Onu bir an beni izlerken yakaladım ama hiç konuşmadan bakışlarını çevirdi. Üstünde, ilk baştaki paranoyamı yeniden ateşleyen bir gerginlik vardı. Tüfeği yerden kaldırıp nişan aldı.

"Kızımın cömertliğinin tadını çıkarıyor musun?"

Kahretsin, dedim, Gretchen'ın ne söylediğini merak ederek. "Ne demek istiyorsun?"

Öfkeli gözlerle bana baktı. Tüfeği bırakıp piposuyla ilgilendi. "Mathilde. Seni bebek gibi şımartıyor. Yemek pişiriyor, bandajını değiştiriyor."

"Doğru. Evet, o çok... cömert biri."

Pipoyu ağzından çıkardı, haznesine vurarak görünmez bir parça çıkardı ve yerine yenisini koydu. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Seni anlamıyorum."

"Bu epey kolay bir soru. Mathilde hakkında ne düşünüyorsun? Çekici bir kadın, değil mi?"

Arnaud, ben ne söylersem söyleyeyim saldırganca konuşabildiği için ben de gerçekleri söylemeyi tercih ettim. "Evet, öyle."

Duymak istediği şey bu gibiydi. Piposundan bir nefes çekti. "Hayatı çok zor oldu. Evi çekip çevirdi. Anneleri öldüğünde Gretchen ile ilgilendi. Şimdi de bebeğine tek başına bakmak zorunda. Hiç kolay değil."

Hayatı onun için kolaylaştırmaya çalıştığını hiç görmemiştim.

"Tanrı şahit, ben de hiç kolay bir hayat yaşamadım," diye devam etti. "İki kız çocuğu büyüttüm. Böyle bir yerde insanın bir erkek çocuğuna ihtiyacı oluyor. Birlikte çalışıp en sonunda burayı devralmalı. Hep Marie'nin bana bir erkek evlat vermesini umdum ama olmadı. Sadece kızım oldu. Michel doğduğunda İsa'ya teşekkür ettim, inan. Kadınlarla çevrili olmak kolay iş değil."

Arnaud, bana bakmak yerine piposuna bakıp onu taşa vurdu.

"Yine de Mathilde için işler daha da zor oldu. Güzel bir kadın, hâlâ genç. Bir erkeğe ihtiyacı var. Daha çok bir kocaya ama gerçekçi olmak gerek." Dudaklarını büzdü, hâlâ piposuna bakıyordu. "Söylediklerimi anlıyor musun?"

Çekimser bir şekilde başımı yana eğdim.

"Sorun, buradaki erkeklerin beş para etmemesi. Küçücük akıllarından başka bir şeyleri yok. Yarısı, üstüne çıkmak için bir tabure bulabilseler inek bile becerirler ama başka bir adamdan çocuğu olan evlenmemiş bir kadın söz konusu olunca..."

İç çekişi, fazla teatral bir gölge gibiydi.

"Önyargılarının gözlerini kör etmesine izin vermemeleri gerekirdi. Ben sonsuza kadar yaşamayacağım ve Mathilde de benim büyük kızım. Michel'in burayı devralabilmesi için önünde daha uzun yıllar var ve yeterince büyüdüğünde ben burada olup ona yardım edemeyeceğim. İlk olarak buranın elden geçirilmesi gerektiğini kabul ediyorum ama... Potansiyeli görmek zor değil. Beni anlıyor musun?" diye sordu, ilk kez doğrudan yüzüme bakarak.

"Sanırım, evet," dedim. Ciddi olduğuna inanamıyordum.

Memnun bir şekilde başını salladı. "Kimseden hemen karar vermesini bekleyemem. Ama düzgün bir adam bunu en azından bir düşünür, öyle değil mi?"

"Düzgün bir adamdan kastın ne?" diye sordum, tarafsız bir ses takınmaya çalışarak. Ama bu çabamda istediğim kadar başarılı olamamış olacağım ki, Arnaud kurnaz gözlerle bana baktı.

"Bir fırsat yakaladığında bunu hemen anlayan biri," diye cevapladı. Ve sonra daha sakin bir şekilde, "Güvenebileceğim biri," diye ekledi.

"Louis'ye güvendiğin gibi mi?"

Arnaud'nun yüzü, tıpkı bir kapan gibi kapandı. Piposunu cebine koyup ayağa kalktı.

"Haydi. Yeterince zaman kaybettik."

Yorgun argın ayağa kalkıp çuvalı almak için eğildim. Ar-

kamdan, tüfeğin sürgüsünün yerine oturma sesini duydum. Dönüp baktığımda Arnaud'nun namluyu aşağıya ama bana doğru çevirdiğini gördüm.

Hareket etmedim. Lulu'yu izlediğini fark ettim. Lulu kulaklarını dikmiş, ağaçlara doğru bakıyordu.

"Neyin–"

"Şşş!"

Yana çekilmemi işaret etti. Köpek o kadar gerilmişti ki, titriyordu. Arnaud tüfeğin dipçiğini omzuna doğru kaldırıp hazırlandı.

"Haydi."

Sözcük bir fısıltı gibi duyulmuştu ama Lulu ormana dalıp yavaş yavaş iz sürmeye başladı. Kısa bir süre sonra durdu, ön patisini havaya kaldırdı. Hâlâ hiçbir şey göremiyordum. Aniden öne doğru fırladı. Aynı anda iki kuş, önündeki çimlerin arasından havalanıp kanat sesleriyle döndü.

Arnaud'nun tüfeğinin patlama sesiyle yerimden zıpladım. Kuşlardan biri gökyüzünden taklalar atarak düştü. Bir patlama daha duyuldu. Diğer kuş karar değiştirerek daha yukarılara uçtu. Üçüncü patlama sesi yankılandı ama kuş yüksek dalların ardında çoktan gözden kaybolmuştu bile.

Arnaud homurdanarak küfür etti. Tüfeği indirdi, bıkkınlıkla dilini şaklattı. Lulu başı yukarıda, ağzından taşan kuşla hızla geri geldi. Arnaud kuşu alıp Lulu'nun kulaklarını sevdi.

"Aferin kızım."

Bütün hayal kırıklığına rağmen ateş etmek keyfini yerine getirmişti. Kuşu –galiba keklikti– sırt çantasına koydu.

"Bir zamanlar tek atışla iki tane vururdum. Artık tepkilerim eskisi gibi değil. Tüm yapman gereken, nişan alıp otomatik olarak vurmak. İçgüdülerine teslim olmalısın. İlk atışı iyi değerlendir." Soğuk bir bakış attı. "Düşünmeyi bırakırsan şansını kaybedersin."

Söylediklerinde başka bir anlam aramamayı seçtim. "Neden av tüfeği kullanmıyorsun?"

"Av tüfekleri ateş edemeyen insanlar içindir." Tüfeğin dipçiğini ovdu. "Bu 6mm'lik bir Lebel. Dedemindi. Benden daha yaşlı ve hâlâ kırk beş metrede 22 fişek ateşliyor. Al. Ağırlığını hisset."

Gönülsüzce tüfeği aldım. Ağırlığı beni şaşırtmıştı. Ahşap dipçik kullanılmaktan pürüzsüzleşmişti ve yarısı boyunca uzanan bir çatlak vardı. Çatlaktan kükürtlü, kullanılmış havai fişek kokusu geldi.

"Denemek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

Tüfeği geri verdiğime Arnaud'nun gülümsemesi insanı kızdıracak kadar ukalaydı. "Yine miden mi kalktı, yoksa yüksek sesten mi korktun?"

"İkisi de." Çuvalı kaldırdım. "Gidelim mi?"

Eve döndüğümüzde öğlene geliyordu. Yarım düzine çuvalı kapanlarla doldurmuştuk ve henüz göl kenarındaki ormana gitmemiştik bile.

"Onları başka bir zaman hallederiz," dedi Arnaud, sırtını doğrultarak. "Polis yine gelirse önce ana yolun yakınlarına bakar."

Çuvallar ağır ve taşıması zor olduğu için çiftliğe birer birer getirip geri kalanını ormanda bırakmıştık. Arnaud kendi çuvalını avluya bir şangırtıyla koyup geri kalanı kısık sesle benim getirmemi söyledi. Hiç şaşırmadım, diye geçirdim içimden yüzümü ekşiterek. O sırada Arnaud da eve doğru ilerlemeye başladı. Her seferinde tek bir tanesini, tıpkı hurdacı bir Noel Baba gibi omzuma yüklenerek birçok defa gidip geldim. En sonuncusu da sağ salim ahıra getirildikten sonra her tarafım ağrıyordu ve kan ter içinde kalmış-

tım. Derisi kalkan parmak eklemimi emerek avluda durup soluklandım. Mutfağın kapısında bir hareketlenme oldu ve Mathilde dışarı çıktı.

"Sonuncusu mu bu?" diye sordu, gözlerini güneşten koruyarak.

"Topladıklarımızın sonuncusu. Gölün orada daha kapan var."

Hoşuna gidip gitmediğini anlayamadım. "Kahve ister misin?"

"Teşekkürler."

Arkasından gittim. Ahşap, etrafı parmaklıkla çevrili oyun yerinde oturan Michel dışında mutfakta yalnızdık. Son anda Arnaud'nun sandalyesine oturmamam gerektiğini hatırladım.

"Sorun değil, yatmaya gitti," dedi Mathilde, ne yaptığımı görünce. "Sırtı ağrıyor."

Onun için üzülüyormuş gibi yapacak gücüm yoktu. "Gretchen nerede?"

"Yumurta topluyor. Birazdan gelir." Mathilde alüminyum filtre kahve aletinin içine öğütülmüş kahve döküp, kahveyi ocağın üstüne koydu. "İngilizcesi nasıl gidiyor?"

Bunu ilk kez soruyordu. Diplomatik davranmaya çalıştım. "Çok ilgilendiğini sanmıyorum."

Mathilde hiç yorum yapmadı. Kahve aleti boğulur gibi sesler çıkarana kadar lavabonun orada bir şeylerle uğraştı, sonra da kahveyi ateşten alıp siyah sıvıyı fincana boşalttı.

"Sen içmiyor musun?" diye sordum, kahveyi getirdiğinde.

"Şimdi değil."

Masaya oturma konusunda tereddüt ettikten sonra otururak beni şaşırttı. Yorgun göründüğünü fark ettim. Kaynar kahveden bir yudum alırken söyleyecek bir şeyler düşündüm.

"Kapanları çıkardığımıza üzüldün mü?"

Bu sohbet açmak için güzel bir konu olmasa da Mathilde üstünde durmadı. "Hayır. Onları hiç istememiştim."

"Baban çiftliğin korunması gerektiğini düşünüyor."

Önce bana baktı, sonra bakışlarını çevirdi. Gri gözleri çok derindi. "Kimse kendini tamamen koruyamaz."

Sitem ettiğini düşündüm. İkimiz de oyun parkının içindeki Michel'e, sanki sessizliği kırmasını bekler gibi baktık. Ama o, oynamaya devam ediyordu.

"Hiç–" diye başladıktan sonra kendimi durdurdum.

"Evet?"

"Önemli değil."

Sanki ne soracağımı tahmin etmiş gibi Michel'e baktı. "Devam et."

"Merak ettim... hiç babasından haber alıyor musun?"

Öfkelenme ihtimalini göz önünde bulundurmuştum. Gözlerini Michel'den ayırmadan başını iki yana salladı. "Hayır."

"Nerede peki?"

Hafifçe omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Kendi oğlunu görmek istemiyor mu?"

Sorar sormaz pişman olmuştum. Böyle bir şeyi sormaya hiç hakkım yoktu. Mathilde cevap vermeden önce bir ses duyuldu.

"Michel planlı değildi. Louis de sorumluluk almayı hiç sevmezdi."

Sormam gerekenden fazlasını sormuştum bile. Artık aramızda, kendi kendime uydurmadığımdan emin olduğum bir yakınlık hissi vardı. Oturma şekli, ona dokunma isteği doğuruyordu; onun yerine kahve fincanına iki elimle sarıldım.

"Hiç gitmeyi düşünmedin mi? Sen ve Michel?"

Pervasızlığım onu şaşırtmışa benziyordu. Ben de şaşkındım ama babasını ve kardeşini –hatta Georges'u– gördükçe, Mathilde'in bu çiftlikteki tek sağlıklı insan olduğunu düşünüyordum. Daha iyilerini hak ediyordu.

"Burası benim evim," dedi sessizce.

"İnsanlar evlerini terk ederler."

"Babam..." Durdu. Devam ettiğinde, asıl söyleyeceği şeyin bu olmadığını düşündüm. "Babam Michel'e çok düşkün. Onu alıp götüremem."

"Gretchen var."

Mathilde pencereden dışarı baktı. "Aynı şey değil. Hep bir oğlu olsun istemiş. Kız çocukları her zaman... bir hayal kırıklığıdır. Gretchen bile. Şimdi bir torunu var ve bu çiftlikte büyümesini istiyor."

"Buna razı olmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Senin kendi hayatın var."

Göğsü sessizce inip kalktı. Gerginliğinin tek belirtisi, boğazında hızla atan nabzıydı. "Gretchen'ı bırakamazdım. O da benimle gelmezdi zaten."

Hayır, muhtemelen gelmezdi, diye düşündüm, kardeşinin onun hakkında söylediklerini hatırlayınca. Yine de Mathilde'in bu kabullenişi insanı kızdırıyordu. Hayatını onu eski bir eşya gibi fırlatıp atmaya çalışmış bir adamın kölesi olarak harcayan Gretchen'ın, aynı şeyi ablası için yapıp yapmayacağını sormak istedim. Ama zaten gereğinden fazla konuşmuştum. Tam o sırada mutfak kapısı açıldı ve içeri Gretchen girdi.

"Gözünde sorun olan tavuk gittikçe kötüleşiyor," dedi, karın seviyesinde tuttuğu bir kâse yumurtaya sarılarak. "Bence–"

Bizi görünce durdu. Mathilde ayağa kalkıp hızla masadan uzaklaştı. Sanki uygunsuz bir şey yaparken yakalanmışız gibi kızardığımı hissettim.

"Burada ne işi var?" diye sordu Gretchen.

"Mola verdim," dedim ayağa kalkarken.

Mathilde kahve aletini yıkamaya başladı. "Tavuğun nesi var?"

Gretchen cevap vermese de yüzünden her şey anlaşılıyordu.

"İşe dönsem iyi olacak," dedim, yanından geçip kapıya doğru ilerlerken. "Kahve için teşekkürler."

Cevap olarak Mathilde, bakışlarını bana doğru çevirmeden başını hızlı bir hareketle salladı. Gretchen beni tamamen yok sayıyordu, gözlerini ablasının sırtına dikmişti. Dışarı çıktım ama daha uzaklaşmama fırsat kalmadan mutfağın açık penceresinden sesler yükseldi. İlk başta ayırt etmem imkânsızdı ama sonra seslerden biri –Gretchen'mki– tizleşti ve sözcükler duyulacak kadar yükseldi.

"... *farkında mısın? Neden sürekli her şeyi mahvetmeye çalışıyorsun!*"

Mathilde'in cevabını olmasa da yatıştırıcı ses tonunu duydum. Gretchen'ın sesi daha da tizleşti.

"*Evet, öylesin! Bana ne yapmam gerektiğini söyleme hakkını sana kim veriyor? Böyle davranmandan–!*"

Et ete çarpmış gibi keskin bir şaplak sesi duyuldu. Hemen ardından kapı açıldı ve Gretchen dışarıya fırladı. Mathilde hemen arkasından, kapı eşiğinde belirdi.

"Gretchen!"

Sesi acı doluydu. Gretchen arkasına dönüp ablasına baktığında yanağındaki kırmızı iz açığa çıktı.

"Senden *nefret* ediyorum!"

Koşarak avludan geçti. Mathilde arkasından birkaç adım attıktan sonra Michel'in ağladığını duyup durdu. Beni fark etmeden önce mutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Arkasına dönüp oğlunun yanına gitmek için içeri girdi.

Ahırın sığınağından dışarı çıkıp önce Gretchen'ın gittiğinden emin oldum. Mathilde ile sorunu her ne ise, arasında kalmak istemiyordum. Çiftliğin alışıldık sessizliği geri dönmüştü. Ne yapacağımı bilmez hâlde ambara geri yürümeye başladım. Harç karmanın hiçbir anlamı yoktu; neredeyse öğle yemeği zamanı gelmişti ve güne erken başladığım için hemen iskeleye tırmanmak istemiyordum. Kahve beni her zamanki gibi susattığı için musluğa doğru gittim. Ambar yine serindi, eski ahşap ve ekşi şarap kokuyordu. Musluğu açtım, ellerimi soğuk suyun altına koydum. Bu sırada su sesinin arasında bir gürültü daha duydum. Musluğu kapattım, ıslak ellerimi tulumuma silerek ambardan çıktım. Gölün oradaki ormanda bir patırtı kopuyordu. Ne olduğunu anlayamayacağım kadar uzaktı ama ciyaklamalardan anladığım kadarıyla bir domuz daha ölüyordu.

Sonra bir çığlık duydum.

Gretchen'dan gelmişti.

Bastonumu yere saplaya saplaya, koşar adımlarla patikadan yürümeye başladım. Sanglochonların ağılına yaklaştıkça kargaşa daha da büyüdü. Haykırışlar, havlamalar, ciyaklamalar. Düzlüğe vardığımda Georges'u, domuzu ve Lulu'yu karmaşık bir oyun içinde buldum. İhtiyar adam damızlık domuzu ağılına geri sokmaya çalışırken, Lulu da deli gibi koşturup duruyordu. Öfke içindeki domuz, etrafında dönüp köpeğe saldırmaya çalışıyordu. Georges'un onu itmek için kullandığı tahta parçasına vurunca neredeyse adamın ayakları yerden kesilecekti.

Hemen yakınlardaki Gretchen ellerini ağzına götürmüş, olduğu yerde donakalmıştı.

"Köpeği yakala!" diye bağırdı Georges, domuzu engellemeye çalışıp bir yandan da Spaniel'ı kovmaya uğraşırken. "Tut şunu!"

Gretchen kımıldamadı. İhtiyarın yorulduğunu görebiliyordum. İki hayvanı birbirinden uzakta tutma çabaları zorlaşıyordu. Düzlüğe girdiğim sırada etrafına bakındı. Lulu bunu fırsat bilip bacaklarının arkasından saldırdı. Adam domuzu elinden kaçırıp tökezledi. Köpek kaçmaya çalıştığı sırada domuz öne atıldı. Çenesi Spaniel'ın arka bacağını yakaladığında acı bir çığlık ve bariz bir çatırtı duyuldu.

Köpeği kurtarmak için hiç durmadan domuzun üstüne atıldım. Bu, tıpkı bir ağacın gövdesine çarpmak gibi bir şeydi. Hızla saldırınca hayvanın sırtından yuvarlanıp diğer tarafa düştüm ve nefesim kesildi. Sürünerek kaçmaya çalışırken domuzun bana doğru dönen sivri dişlerine telaş içinde tekmeler savurdum. Georges, tahtayı hayvanla aramıza sapladı.

"Bir tahta daha getir!" diye bağırdı.

Çite dayanmış bir tahta daha vardı. Alıp hızla geri döndüm, düştüğüm yerde kalan bastonumu aldım. Tahtamı Georges'a doğru itip bastonu hayvanın kafasına geçirdim.

"O kadar sert olma!" dedi Georges.

Domuzun bir şey hissettiği yoktu. Tos atıp tahtalarımıza saldırdı. Bu sırada bacağı arkasından gelen Spaniel, sürünerek ilerliyordu. Birden arkamızda Arnaud belirdi ve ağırlığını bize verdi. Üçümüz domuzu itip vurduk. En sonunda ağılma sokana kadar etrafı göremesin diye tahtalarımızı kullandık. Hayvan kendini çitlere doğru savurdu ama Arnaud kapıyı çoktan çarpıp kilitlemişti.

Nefes nefese Georges'a dönüp bakarken yüzü acımasızdı. "Dışarı nasıl çıktı?"

"Kapı açıktı," dedi Georges düz bir ifadeyle. Üçümüzün arasında nefesi en az kesilen oydu.

"Yüce İsa, kontrol etmemiş miydin?"

İhtiyar adam, Arnaud'ya azarlayan gözlerle baktı. "Evet."

"Kendi kendine açılacak hâli yok ya!"

"Hayır," dedi Georges.

Arnaud'nun yüzü değişti. "Gretchen nerede?"

Görünürde yoktu. Ama Mathilde buradaydı ve Spaniel'in yanına çömelmişti. Arka ayağının patisi, vücuduna yalnızca kanlı doku telleriyle bağlıydı. Arnaud dudaklarını sıkarak köpeğe baktı.

"Tüfeğimi alacağım."

Mathilde köpeği kaldırmaya çalıştı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Onu eve götüreceğim."

"Burada kal. Hemen dönerim."

"Kasabada veteriner var. Oraya götüreceğim."

"Hayır, olmaz. Onun için en iyisi, bir kurşun."

Mathilde cevap vermedi. Lulu'yu göğsüne bastırarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bacağı çarpınca köpek haykırdı.

"Dediğimi duymadın mı?" diye sordu Arnaud.

"Duydum."

Öne doğru adım attı. Arnaud yolunu kesti.

"Hiçbir yere gidemezsin! Onu yere bırak ve–"

"Hayır!"

Bu itiraz, onu şaşkına çevirmişti. Mathilde'in ilk kez ona karşı geldiğine şahit oluyordum. Arnaud ona baktı ama Mathilde arkasına döndü. Babasının öfkeden al al olan yüzüne karşın Mathilde'in yüzü bembeyazdı.

"Onu öldürmene izin vermeyeceğim."

Bu kez sesini yükseltmemişti ama bunun nedeni apaçık ortadaydı. Bir an Arnaud'nun ona vuracağını düşündüm. Sonra kenara çekildi.

"İstediğini yap. Ama veteriner masraflarını ödeyeceğimi sanma."

Mathilde, köpeğin ağırlığının altında zorlanarak babasının yanından geçti.

"Ben taşıyayım," dedim.

"Ben halledeyim."

Ama inat etmedi. Lulu kucağıma gelirken inlemeye başladı. Arnaud'nun beni izlediğini hissedebiliyordum. Mathilde'e yardım etmemin nedeninin sabah söyledikleri ve ima ettiği para yüzünden olabileceğini düşündüğünü fark ettim. Dönüp Gretchen'ın arkamızda olduğunu görünce bu düşünce beni çileden çıkardı.

Gözyaşlarına boğulmuştu. Lulu dışında her yere bakıyordu ama gözleri sürekli köpeğin bacağına doğru kayıyordu.

Arnaud beni itip Gretchen'ın kolunu yakaladı.

"Kapıyı sen mi açtın?" Gretchen başını öne eğdi. Arnaud onu omuzlarından tutup sarstı. "Cevap ver bana! Kapıyı sen mi açtın?"

"Hayır!"

"O zaman domuz nasıl dışarıya çıktı?"

"Bilmiyorum! Beni rahat bırak."

Kaçmaya çalıştı ama Arnaud onu yakalayıp yüzünü köpeğe çevirdi. "Bak! Ne yaptığına bak!"

"Ben bir şey yapmadım! Çekil!"

Babasından kurtulup ormana doğru koştu. Arnaud arkasından baktıktan sonra bize döndü.

"Gidiyorsanız gidin!" diye bağırdı ve ağıllara doğru ilerledi.

Avluya doğru yürürken köpeği sarsmamaya çalıştım. Bastonum Mathilde'deydi ve ayağım iyiydi. Kamyonete vardığımızda yolcu koltuğuna eski bir halı serdi. Spaniel titriyordu ama onu koltuğa yatırırken elimi yalamayı bırakmadı. Arka bacağı parçalanmış gibi görünüyordu. Beyaz kemik parçaları, kanlı etini delmişti. İlk kez Arnaud'nun haklı olabileceğini düşündüm. Tek yaptığımız, ona daha çok acı çek-

tirmekti. Ama o benim köpeğim değildi ve bunu söylemek bana düşmezdi.

Mathilde kapıları kapayıp sürücü koltuğuna geçti.

"Benim götürmemi ister misin?" diye sordum, kasabaya gitme konusunda neler hissettiğini bildiğim için.

"Sorun değil."

"Seninle geleyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim. Biz hallederiz."

Yabancı gibiydi. Tümseklerde yavaşlayarak uzaklaşmasını izledim. Kamyonet dönemece gelip gözden kaybolduktan sonra arkasında yavaşça yükselen bir toz bulutu bıraktı. Motorun sesi kaybolunca, etraf gözüme sanki hiçbir şey olmamış gibi göründü.

Londra

Jules, ertesi hafta yeniden bara geldi. Saat erkendi ve bar sakindi. Sergei'in erkek arkadaşı Kai, bana kahve getirmiş, Dee ile pirinç böreğinin en güzel nasıl yapılacağı konusunda sohbet ediyordu. Gözüm girişte, konuşmalarına kulak misafiri oluyordum. Tam kahvemden bir yudum alacaktım ki, kapı açıldı ve içeri Lenny girdi.

Kahveyi bıraktım. Tek başınaydı ama buraya geldiğine göre Jules'un da yolda olma ihtimali vardı. Bana umursamaz gözlerle bakıp kim olduğumu bildiğini belli etmeye çalıştı. Dee'nin servis yaptığı yere doğru ilerledi.

"Bir şişe Stella," dedi Dee'ye, beni daha fazla kale almadan. Para üstü için uzandığı sırada bileğindeki altın saati gördüm. Ya Rolex'ti ya da sahtesiydi ama büyük ve taşlıydı. Saatine baktığımı fark etti.

"Ne oldu?"

"Saatine bayıldım."

Aklıma, Chloe ile birlikte karanlık sokakta ona rastladığımızda saati sorması geldi. Onca zaman sonra bunu hatırlamasını ya da aradaki bağlantıyı kurmasını beklemiyordum. Ama onu hafife almıştım. Saklı yüzü bana bakıyordu.

"Hiç umurumda değilsin," dedi. "Biraz aklın varsa bunun değişmesini istemezsin."

Mesajı aldığımdan emin olmak için bana son kez baktıktan sonra içkisini alıp masaya geçti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, yanıma gelen Dee.

"İkimizin arasındaki bir espri."

Aslında komik olan hiçbir yanı yoktu. Hiç kimse Lenny gibi insanlarla konuşmaya meraklı değildi. Bunu neden yaptığımı hiç bilmiyordum.

Sonra beklemeye koyuldum, an meselesi olduğunu biliyordum. İçtiğim kahve midemi yaktı. Galiba hazırdım ama Jules kapıdan içeri girdiğinde heyecanım iyice arttı. Yanındaki kızı gördüğümde ilk hissettiğim şey, rahatlamaydı. Çünkü kız, Chloe değildi. Işığa doğru yürüdüklerinde hatamı anladım. Bu, oydu; sadece benim tanıdığım Chloe değildi. Saçları şekilliydi ve daha sarışın olmuştu. Topuklu ayakkabılar üstündeki bacaklarını açıkta bırakan kısa, kırmızı bir elbise giymişti. Onunla tanıştığımda makyaj bile yapmazdı; şimdiyse göz kaleminin ve rujunun ardında neredeyse tanınmaz hâldeydi.

Lenny'ye selam vermeye giden Jules'un arkasından yavaşça yürüyordu. Beni görmemişti ve yüzündeki ilgisiz ifadeden, Jules'un ona benim burada çalıştığımı söylemediği anlaşılıyordu. Sergei, mutfaktan elinde açılmamış iki şişe Absolut ile çıkana kadar, ona baktığımı fark etmedim.

"Al, Sean, bunları dondurucuya koy," dedi, bana doğru uzatarak. Yüzüme baktı. "Tanrı aşkına, gülümsesene! Birini öldürecekmiş gibi duruyorsun."

Votkayı elinden alıp barın altındaki dondurucuya uzandım. Ama açmadım çünkü şimdi de Jules ile Chloe buraya doğru geliyorlardı.

Jules doğrudan bana bakıyordu. Chloe ise Jules'un onu kime doğru götürdüğünü fark etmemişti. Yaklaştıklarında

kolunu Chloe'nin omuzlarına sardı. Chloe şaşkınlıkla ona baktı. Yüzüne yayılan minnettar ışık, içimi acıttı.

Sonra beni gördü ve olduğu yerde kalakaldı. Jules, gülümsemeyi elden bırakmadan onu daha da sıkı sarıp yürümesi için cesaretlendirdi.

"Sürpriz. Bak, burada kim varmış," dedi.

Şişeleri bıraktım. Chloe tezgâha bakıyordu. Yutkunuyor ama ses çıkarmıyordu. Zayıflamıştı; önceden de inceydi ama şimdi epey süzülmüş görünüyordu. Sırf görüntüsü bile yine kokain kullandığını anlatmaya yetmişti.

"Merhaba demeyecek misin?" dedi Jules, koluyla omuzlarını sıkıca sararak. "Haydi, iyi bir kız ol."

Chloe söyleneni yapıp başını kaldırdı.

"Merhaba, Sean." Öylesine kısık bir sesle konuşmuştu ki, sesi fısıltıdan farksızdı. Gözlerindeki dağınık bakış, bugünlerde kullandığı tek şeyin kokain olmadığını düşündürtmüştü.

"Selam, Chloe."

Yüzüm sanki kaskatı kesilmiş gibiydi. Jules, olanları hiçbir şeyi kaçırmadan izliyordu. "Ne güzel bir buluşma, değil mi? Baksanıza, benim Lenny ile ufak bir işim var. Siz birlikte takılsanıza? Konuşacak bir sürü şeyiniz olduğuna eminim."

"Jules, hayır, ben–"

"Ah, iki de buzlu votka alacağız. Benimkini hemen getir, tamam mı?"

Bana göz kırpıp sendeleyerek Lenny'nin yanına gitmeden önce, Chloe'nin sahibinin kendisi olduğunu göstermek istercesine omzunu okşadı. Barın iki yanından Chloe ile yüz yüze geldiğimizdeki sessizlik korkunçtu.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Harika. Gerçekten iyiyim." Sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi başını sallıyordu. "Sen?"

"Mükemmel." Ona bakmak zordu. Barın yoğun olmasını, böylelikle en azından başka insanlarla ilgilenmek zorunda kalmayı isterdim ama hâlâ tuhaf bir şekilde sakindi. "Resimler nasıl gidiyor?"

"Ah, ben aslında... artık Jules'a işlerinde yardım ediyorum. Personel eksikliği yaşıyor da... Neyse, spor salonunda benim resimlerimi kullanmak istiyor. Tabii işler biraz... anlarsın işte..."

Anladığımdan emin olmasam da başımı evet anlamında salladım. "Çok güzel."

Gözleri dolmaya başladığında hâlâ gülümsüyordu. "Her şey yolunda, iyiyim. Gerçekten," dedi. "Sadece istediğim..."

Ağlamaya başlayınca donakaldım. İçimden gelen, ona yaklaşmaktı. Ama hiçbir şey yapmadım. Chloe, elinin ayasıyla gözyaşlarını sildi.

"Özür dilerim," dedi, yüzünü çevirip hızla tuvalete doğru giderken.

Dee'den içkilerini götürmesini isteyip mutfağa girdim. Çıktığımda mekân dolmaya başlamıştı. Bir süre epey yoğundum. Sonra Jules ile Lenny'nin oturduğu masaya baktığımda, yerlerinde başka bir grup insan olduğunu gördüm.

On Altıncı Bölüm

Taşları yenilemek yavaş bir işti. Üstünde çalışmaya başladığım bölüm, gölden gelen fırtınalara maruz kaldığı için evin geri kalanından bile kötü durumdaydı. Birçok taşı tamamen çıkarmak zorunda kalmış, geri yerleştirmeden önce de eski sıvalarından arındırmıştım. Büyük ve ağırlardı. Boşluklara geri tıktığımda, ıslak harcı kahve aromalı şeker gibi fışkırtıyorlardı. Bazen ağırlıkları yüzünden çok geri itilemiyor, bu yüzden de iki taraftaki taşlarla aynı hizada olmuyorlardı. Böyle olduğunda onları yeniden çıkarıp baştan başlıyordum. Aşağıdaki birinin fark edeceğini ya da bunu umursayacağını pek sanmıyordum.

Ama ben umursuyordum.

Bir başka taşın üstüne ve kenarlarına harç koyup kaldırdım. Delik, omuz yüksekliğinde olduğu için taşı göğsümle bastırarak yerleştirmek zorundaydım. Taşı göğsüme koyup bu kez tam olması gereken yere girmesi için dua ettim ve neyse ki bu kez başardım. Fazla harcı alıp omuz kaslarımı rahatlattım. Bu sabah epey ilerleme kaydetmiştim ve bu normalde beni mutlu etmeye yeterdi. Ama bugün değil.

Kovam boştu. Merdivenden aşağı inip nemli ardiyeye gittim. Beni bir yığın boş plastik torba karşıladı; son kum torbamı da bitirmiştim.

Yeniden kasabaya inmem gerekiyordu.

Küfürler savurup kovayı yere attım. Bunun gelmekte olduğunu biliyordum. Taşları yeniden yerleştirmek için çok fazla harç gerekmişti ve bir yığın çimento olmasına rağmen ardiyedeki bütün kumu kullanmıştım. Kumsuz kalacağımı bilseydim, çimento almaya gittiğimde kum da alırdım ama benden önceki inşaatçının yeteri kadar satın aldığını düşünmüştüm. Hata etmişim.

Diğer başarısızlıklarına ek olarak, Louis inşaat konusunda da iyi sayılmazdı.

Mathilde'i evin arkasındaki sebze bahçesinde buldum. Küçük çiçek tarhına eğilmiş, son temizlemesinin ardından yeniden biten otları yoluyordu. Kafasını kaldırıp baktığında ona doğru yaklaştığımı gördü. Onu yeniden kendiyle baş başa kaldığı bir anda rahatsız etmiştim.

"Biraz daha kum almam gerek."

Bu kez sorgulamadı. Yüzünde, sanki artık kimse onu şaşırtacak bir şey söyleyemez ya da yapamazmış gibi teslim olmuş bir ifade vardı. Başını onaylarcasma sallayıp sessizce ayağa kalkmakla yetindi.

Onunla birlikte gittim. Cüzdanını getirirken ben de mutfakta bekledim. Gretchen, Michel ile birlikte masada oturuyordu. Bana aldırış etmedi. Domuzun firarından beri içine kapanmıştı. Beni görmezden gelmek şöyle dursun, varlığımı bile fark etmemişti.

Dürüst olmak gerekirse buna sevinmiştim.

"Bu kadar yeter mi?" diye sordu Mathilde, bana birkaç banknot uzatırken. Banknotlar, küçük miktarlardan ibaretti.

"Galiba yeter."

"Anahtarlar kamyonette. Kapının anahtarı da."

Ben Renault'ya doğru ilerlerken o da bahçeye geri döndü. Arabanın içi sera gibi sıcaktı ama serinlemesini beklemedim. Kapının kilidini açıp kapamaktan ibaret olan alışıldık tekerlemeyi yineledikten sonra bir an durup ana yola baktım. Kasaba tarafından gelip kendi yolunda ilerleyen bir araç, yıldırım gibi geçip gitti. Gözden kayboluşunu izlerken içimde bir şey kabuğundan sıyrıldı. His o kadar silikti ki, önce ne olduğunu anlayamadım.

Bu, huzursuzluktu.

Jandarmaların gelişinden beri içimde büyüyordu. Artık geri dönmeleri umurumda değildi; dönecek olsalar çoktan dönerlerdi. Ama beraberlerinde getirdikleri tedirginlik, beni hiç terk etmemişti.

Gönülsüzce kamyonete bindim. Kasaba yolu çok kısa geldi. Kenarlardaki bariyerler, meydana varmadan hızla geçip gitmişti. Boules oyuncuları çoktan dışarı çıkmışlardı ama aynı kişiler olup olmadığını anlayamamıştım. Çeşme, güneş ışığının altında hâlâ mutlu bir şekilde suyunu püskürtüyordu. Yapı markete saparken direksiyondaki ellerim terledi. Motor titreyerek durdu. Derin bir nefes alıp kamyonetten indim.

Jean-Claude'dan hiç iz yoktu.

Az da olsa kendimi rahat bıraktım. Bastonumu almak için kamyonete uzandığım sırada durdum. Ayağım neredeyse iyileşmişti. Dikişler artık alınabilirdi ve artık bandaj yerine çorap giymeye başlamıştım. Mathilde'in yaptığı lastik çizmeyi hâlâ giyiyordum ama bunun tek nedeni, kendi çizmemin yaralara vurmasıydı. Baston artık bir ihtiyaçtan çok alışkanlığa dönüşmüştü ve artık ondan destek almama gerek kalmayacak zamanların geldiğini biliyordum.

Ama o gün, bugün değildi. Bastonu alıp yaslanarak kancayı andıran binaya topallayarak girdim.

İçerideki kimseyi tanımıyordum. Siparişimi verdim, ku-

mun parasını ödedim ve bahçeye çıktım. Çakıl taşları ve kum çeşitleriyle dolu kocaman, ahşap yuvalar vardı. Etrafta kimse yoktu ama kumun içine saplanmış bir kürekle boş plastik torbalar gözüme çarptı. Ben de torbaları doldurmaya başladım.

Sırtım bahçeye dönük bir şekilde, arkama bakma dürtümü bastırarak küreği kum dağına mekanik olarak daldırıp çıkardım ve dolan torbaları kamyonete taşıdım. Lulu'nun üstüne yattığı arka koltuktaki battaniye mahvolmuş, kurumuş siyah kan lekeleriyle dolmuştu. Kenara itip torbaları kumlar dökülmesin diye dikine yerleştirmeye başladım. İşim hemen hemen bitince gergin enerjimin bir kısmı boşaldı. Alnımdaki teri silmek için durdum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Jean-Claude, kamyonetin yanında durmuştu ve üstünde aynı salopet vardı. İri bir adama göre rahat hareket ediyordu.

"Teşekkürler, ben hallederim."

Arkama dönüp torbaları dizmeye devam ettim. Yine de bir torbayı kaldırıp hiç güç harcamadan kamyonete koyduktan sonra bir tanesini daha kucakladı. Son birkaç torba birkaç saniye içinde araca yüklenmişti.

Teşekkür mahiyetinde başımı sallayıp kapıları kapadım. Elbette beni bu kadar kolay salıvermeyecekti.

"Biri bana Mathilde'in birkaç gün önce kasabaya indiğini söyledi. Yaralı bir köpeği veterinere götürmüş. Köpeğe ne oldu?"

"Domuza çok yaklaştı."

"Ah. Ben de çiviye bastı sanmıştım. Şimdi nasıl?"

Lulu'yu kastettiğini düşünmeyi seçtim. "İyi değil."

"Sefaletine son vermek en iyisi. Mathilde'in kalbi hep çok yumuşaktır ama böyle davranınca her zaman herkese iyilik yapmış olmuyorsun. Yaşayacak mı?"

"Yaşarsa üç bacaklı olacak. Yardımın için teşekkürler."

Kamyonete bindim. Jean-Claude kapıyı tutup kapamamı engelledi.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Her ne söyleyecekse söylesin, duymak istediğimden pek emin değildim. "Geri dönmem gerek."

"Uzun sürmez. Zaten öğle molası zamanı. Yakınlarda, yemekleri güzel olan bir kafe var. Ben ısmarlayacağım."

"Hayır, teşekkürler."

"Yemek yemen gerekmiyor mu? Tek istediğim, bana birkaç dakikanı ayırman. Ama bunu istemek çok fazlaysa..."

Elini kaldırıp çıkışı işaret etti. Her ne kadar kapıyı kapatıp geri dönmek istesem de ona borçluydum. O olmasaydı Didier ile arkadaşları bana kimbilir neler yaparlardı.

"Atla," dedim.

Kafede çok müşteri yoktu ama herkesten uzak bir yere oturduk. Küçük, plastik menüye baksam da aslında görmüyordum.

"Omletleri güzeldir," diye önerdi Jean-Claude.

Olabilirdi ama son zamanlarda yeterince yumurta yemiştim. Plat du jour* ve bira siparişi verdim; sinirlerimi yatıştırmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

"Eee," dedim.

Plastik menüyü bıraktı. "Polisin Arnaud'yu ziyaret ettiğini duydum."

"Doğru."

Jean-Claude bir an durduktan sonra hiçbir şey söylememem üzerine devam etti. "Herkesin kendi mülkünü koruma hakkına saygım var, ancak Arnaud çok ileri gitti."

Buna itiraz edemezdim ama hatalı olan tek kişi Arnaud değildi. "Didier nasıl? Umarım beklenmedik bir tüfek yarası yoktur?"

---

* Fr. Günün yemeği. –*çn*

"Didier tam bir aptal. Birkaç bira içince daha da sapıtıyor. Umarım içmeyi bırakır."

"Bu konuda hiç bahse girmezdim."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Endişelenme, daha fazla sorun yaratmayacak. Onunla konuştum."

Yüz ifadesi, konuşmanın pek kibar geçmediğini düşündürüyordu. Bir şeyler yapmış olmak için biramdan bir yudum aldım. Jean-Claude şarabına hâlâ dokunmamıştı. Onun da kendini rahat hissetmiyor gibi bir hâli vardı. Ben ise meraklanmaya başlamıştım.

"Erkek kardeşim hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

İşte başlıyoruz, diye geçirdim içimden. "Çok şey bilmiyorum. Onun hakkında pek konuşmuyorlar."

"Ama Michel'in babasının kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve Arnaud ile birkaç... yani, iş ilişkisi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"O konuda bir şeyler duydum."

"Peki ya Louis'nin kayıp olduğunu biliyor musun?"

Garip bir şekilde ilk hissettiğim şey, pişmanlık oldu; buraya gelmenin hata olduğunu biliyordum.

"Hayır," dedim.

Cebinden deri bir cüzdan çıkarıp içindeki epey buruşmuş olan fotoğrafı alarak önüme koydu. Fotoğrafta kendinden daha genç, daha uzun ve pek yapılı sayılmayan bir adamla yeşil bir kamyonetin önünde duruyordu. Jean-Claude'un saçları kafasına yapıştırılmıştı, yüzü ve göğsü ıslak görünüyordu. Diğer adam kahkaha atarak elindeki boş bira bardağını kameraya gösterirken, onun yüzünde zoraki bir gülümseme vardı.

"Bu Louis. Espri anlayışı benimkinden daha serttir." Jean-Claude'un sesinde öfkeyle şefkat arasında bir ton vardı. "On sekiz ay önce kayboldu. Tahminen iş için Lyon'a gitti ve bir daha geri dönmedi. O zamandan beri onu gören

ya da ondan haber alan biri yok. Ne ben, ne arkadaşları. Kimse."

Fotoğrafta yanında duran adamın bir şeyi ilgimi çekmişti ama bunun ne olduğunu bilmiyordum. Sonra anladım. Üstümdeki kırmızı tulumu giymişti. Bir anda kendime baktım. Jean-Claude başını evet anlamında salladı.

"Arnaud'nun ardiyesinde bıraktığı eski tulumu. Domuz kokusunu eve getirmek istemediğini söylerdi."

Başka bir zaman olsa bunu hakaret olarak algılayabilirdim. Fotoğrafı ona geri ittim. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü ona neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve Arnaud'nun iddia ettiğinden daha çok şey bildiğini düşünüyorum."

Yemek geldiğinde sustu. Aklımı toparlayacak zamanım olmasına sevinip önümdeki biftek ve patates kızartmasıyla dolu tabağı didiklemeye başladım. Başka şartlar altında domuz etini değiştirtirdim ama bugün olmazdı.

"Sana Arnaud'nun bir şeyler bildiğini düşündüren ne?" diye sordum, cevabı duymak istediğimden hiç emin olmadan.

Jean-Claude, bir parça ekmekle omletinin yağını sıyırdı. Kardeşinden bahsetmek iştahını hiç kaçırmamışa benziyordu.

"Bu iş gezisi, Arnaud ile hayalini kurduğu planlardan biriyle ilgiliydi. Ne olduğunu bilmiyorum, çünkü Louis kartlarını açık oynamaktan hiç hoşlanmazdı ama bu işin içinde olduğundan eminim. Hem Arnaud'nun hikâyesi hiç akla yatkın değil. Sana Louis'nin Mathilde'e hamile olduğu için evlenme teklif ettiğini söyledi mi?"

Başımı evet anlamında salladım, sırları çok fazla açık etmek istemiyordum.

"Mathilde'e karşı bir saygısızlığım yok, çünkü o iyi bir kadın. Ama bu saçmalık. Ben kardeşimi tanırım ve inan bana o biriyle evlenecek bir adam değil. Hikâyenin büyük bir kısmını kabul edebilirim ama aniden olması gereken şeyi yapıp Mathilde'e evlenme teklif etmesini? Asla. Louis için her zaman kendisi önce gelirdi. Bir kızın başını belaya soktuğu için kasabayı terk edecek olsa, bunu yıllar önce yapardı."

"Belki çiftliğe sahip olmak istiyordu," dedim, Arnaud'nun söylediğini tekrar ederek. Sonra hiçbir şey söylememem gerektiğini hatırladım.

Jean-Claude acı acı gülümsedi. "Doğru, çünkü orası tam bir altın madeni. Bak, Louis'nin tek istediği boş boş dolaşıp para kazanmaktı. Ne kadar kolay olursa o kadar iyiydi. Çiftlik sahibi olmakla ilgilenmiyordu. Özellikle de söz konusu beş para etmez bir çiftlikse. Arnaud bu kadar burnunun dikine gitmeseydi, aklı başında kimsenin oraya talip olmayacağını bilirdi."

"Peki bu konuda neden yalan söylesin ki?"

"İşte sorulması gereken soru bu, değil mi?" Jean-Claude durup omletinden bir parça aldı. "Belki de insanların Louis'nin olduğundan daha da pis bir herif olduğunu düşünmesini istiyordur ve neden geri dönmediğini açıklayan bir hikâye uydurmuştur. Bilmiyorum, Arnaud da bu konuda konuşmuyor."

"Hiç denedin mi?"

"Tabii ki denedim. Louis hakkında atıp tuttu ve onları bir daha rahatsız etmememi söyledi." Yüz ifadesi sertleşti. "Michel benim de kanımdan ama Arnaud kendi yeğenimi görmeme izin vermiyor. Herkesi oraya gömdü. Bu bir çocuk için güzel bir hayat mı? Ya da kızları için. Her zaman onları kontrol altında tutmaya çalıştı. Özellikle de Gretchen'ı.

Gerçi onu bu konuda suçlamıyorum. Gretchen kasabalı oğlanların yarısını zaman zaman peşinden koşturdu. Bazen düşünüyorum da..."

"Ne?" diye sordum, devam etmeyince.

Sadece başını iki yana sallamakla yetindi. "Önemi yok. Önemli olan, Arnaud'nun Louis'nin ortadan kaybolmasından sonra çiftliğin kasabayla bağlarını tamamen koparmış olması. Saklayacak bir şeyi yoksa bunu neden yapsın ki?"

"Didier gibi insanlar yüzündendir belki."

Arnaud'yu korumak istemiyordum ama durum bana Jean-Claude'un düşündüğü gibi tek taraflı görünmemişti. Omletini bitirip kâğıt peçeteyle ağzını sildi.

"Olabilir. Didier'yi aklamaya çalışmıyorum. Ama Arnaud da kuşatma altındaymış gibi davranıyor. Öfkesi sürekli burnunda ama dikenli teller ve insan kapanları da ne demek oluyor? Lütfen, kazara olmuş gibi davranarak ikimize de hakaret etme." Jean-Claude ayağıma baktı. "Aslında daha önce kapanlar hakkındaki dedikodulara pek inanmamıştım ama Tanrım! Böyle bir şeyden sona neden orada kaldın ki?"

Gerçekten buna çok şaşırmış gibi hâli vardı ama bu konuya girmeyecektim. "Hâlâ benden ne istediğini anlamadım."

"Dediğim gibi, Arnaud iddia ettiğinden daha çok şey biliyor, yoksa bu saçma hikâyeyi uydurmazdı. Sen o çiftlikte yaşıyorsun; etrafına bakıp soru sorabilirsin. Belki Georges, kimseye anlatmadığı şeyler biliyordur. Arnaud'nun sakladıklarını bulabilirsin."

Diğer bir deyişle ajanlık yapmamı istiyordu. Ama söylediği bir şey, beni huzursuz eden bir düşünceler zincirinin fitilini ateşlemişti. *Herkesi oraya gömdü.* Aklımda, ambarın içindeki dağılan beton yamanın görüntüsü canlandı. Bu görüntüyü de önümdeki neredeyse hiç dokunmadığım yemeği de gözümün önünden uzaklaştırdım.

"Yalan söylediğinden bu kadar eminsen neden polise gitmiyorsun?"

"Gitmediğimi mi sanıyorsun? Kasabada jandarmaya, Lyon'da da polise gittim ama işe yaramadı. Kanıt olmadan hiçbir şey yapmıyorlar. Louis'nin bir yetişkin olduğunu, bu yüzden istediğini yapabileceğini söylediler."

Bunun beraberinde neleri getirdiğini anlamam için kısa bir süre geçmesi gerekti. Fransa'nın bu gibi taşraları jandarmanın yetki sınırları altındaydı, polis yalnızca şehirleri idare ediyordu. Jean-Claude'un her ikisine de başvurmuş olmasının tek bir nedeni olabilirdi ve ben de bunu değerlendirecektim.

"En son nerede görüldü demiştin?"

Jean-Claude tereddüt etti. Bakışlarını, iki eliyle çevirip durduğu bardağına dikti. "Buradan ayrıldıktan iki gün sonra Lyon'un kenar mahallelerinden birindeki benzincide görülmüş. Benzin almak için durduğunda güvenlik kameralarına yakalanmış. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamıyor."

Haksızdı. Bu, kardeşinin kasabadan ayrıldıktan sonra kaybolduğunu kanıtlıyordu. Jean-Claude'un konuşmalarından, Louis'nin aslında hiçbir zaman Lyon'a gidemediğini, ortadan kaybolmasının doğrudan Arnaud ve çiftlikle ilişkilendirilmesi gerektiğini çıkarmıştım. Son görüldüğü yer ülkenin uzak bir şehri ise, bu tamamen başka bir şeyi ifade ederdi.

Omuzlarımdan yük kalkmış gibi hissettim.

"Polisin haklı olabileceğini hiç düşündün mü? Belki de kaçmak için iyi bir nedeni vardı." Bunu söylerken içindeki ironiyi fark ettim ve unutmaya çalıştığım bir utanç sancısı alevlendi.

Jean-Claude bana baktı, kocaman kolları masanın üstündeydi. Benimle ne yapacağını düşünerek şöyle bir ölçüp tarttığı düşüncesi huzurumu kaçırdı.

"Karım ve ben, çocukla kutsanmadık," dedi. "Karım dışında en yakınım Louis. Ben de onun için öyleyim. İşleri ne zaman berbat etse, er ya da geç çözüm bulmam için bana gelir. Çünkü ben onun abisiyim, yapmam gereken bu. Ama bu kez yapamıyorum."

"Bak–"

"Louis öldü, polisin bana bunu söylemesi gerekmiyor. Hâlâ hayatta olsaydı şu ana kadar haberim olurdu. Arnaud'nun da bununla bir ilgisi var. Louis'nin en son nerede görüldüğü umurumda değil. O yaşlı piç *bir şey* saklıyor. Benim bilmek istediğim de kardeşime ne olduğunu öğrenmeme yardım edip etmeyeceğin."

"Hâlâ ne yapabileceğimi anlamadım. Burada daha ne kadar kalacağımı bile bilmiyorum." Kendi kendime bile bahane bulmaya çalışıyormuşum gibi geldi. "Üzgünüm."

Jean-Claude ayağa kalktı, cüzdanını çıkarıp öğle yemeği için masanın üstüne bir banknot bıraktı.

"Hiç gerek yok–"

"Ben ısmarlayacağım demiştim. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

Arkasına dönüp dışarı çıkarken geniş omuzları bir an kapının eşiğini doldurdu.

Kamyonetin içi fırın gibiydi. Isınmış plastik ve yağ kokusuna boğulmuştu. Arkadaki torba torba kum, demir atmış gibi ağırlık yaptığı için yavaş yavaş ilerleyebiliyordum. Ayağımı gazda tutarak hızlanmaya çalıştım. Kamyonet takırdamaya başladığında rahatladım. Motor titredi, hemen hemen boş yolda ilerlerken şikâyet eder gibi bir hâli vardı.

Neden bu kadar sinirli olduğumu bilmiyordum. Ya da kime sinirli olduğumu. Muhtemelen kendime kızgındım. Jean-Claude'u dinlemeyi en baştan kabul etmemeliydim.

Gerçi şimdi, en azından Arnaud'nun neden bu kadar sevilmediğini biliyordum. Jean-Claude'u anlayabiliyordum; kötü bir şey olduğunda bir başkasını suçlamak çok doğaldı. Arnaud'nun kendi kavgacılığı onu uygun bir hedef hâline getirmişti.

Ama Louis'nin ortadan kaybolmasından nasıl sorumlu tutulduğunu anlayamıyordum. Hakkında duyduklarıma göre, Michel'in babası birçok insanı kışkırtabilecek bir adamdı. Ya yanlış kişiye denk gelmişti ya da her şeye son verip yeni bir başlangıç yapmak istemişti.

Hayırlısı olsun, diye düşündüm sevimsizce.

Çiftliğe yaklaştığımda keyfim yerine gelmedi. En son dışarı çıktığımda geri dönmek için sabırsızlanmıştım, şimdiyse kapı görününce yavaşladığımı fark ettim. Kamyoneti kenara çektim, motoru kapatmadan içinde oturdum. Yol devam ediyor, ilk geldiğim yöne doğru kayboluyordu. Buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi ciddi ciddi geri dönme umudunu düşünürken buldum.

Ama nereye geri dönecektim ki?

Kilidi açmak için kamyonetten inip içeri girdikten sonra süreci yeniden tekrar ettim. Tekerlek izleriyle dolu yoldan geçip avluya park ettim. Kamyonetin arkasını açıp kum torbalarını teker teker ardiyeye taşımaya başladım. Çok fazlalardı; yeniden kasabaya inmek istemediğim için sığdırabildiğim kadar çok almıştım.

Şimdi de gözüme çok fazla görünmüştü.

Kamyoneti boşaltmaya başladığımda içimde bir sabırsızlık baş gösterdi. İlk önce nedenini anlamadım ama sonra yere kum dökülünce bağlantıyı kurdum. Jean-Claude ile konuştuğum için canımı sıkmama gerek yoktu; hele de Louis'nin Lyon'da kaybolduğunu öğrendikten sonra.

Ama betondaki kumaş parçasını düşünmeden edemiyordum.

Kamyoneti boşaltmayı bitirmek üzereydim ki, Mathilde çıkageldi. Kucağında Michel vardı.

"Sorun çıktı mı?"

"Hayır, çıkmadı." Kamyonetin yerindeki son kum torbasını da kendime doğru çektim.

"Çok uzun kaldın."

"Öğle yemeği molası verdim."

Ben kum torbasını kaldırırken durup devam etmemi bekler gibi beni izledi. "Babam bu akşam yemeği yine bizimle yiyebileceğini söyledi," dedi, devam etmediğimi görünce.

"Tamam."

Ağır torbayı kucaklayıp yanından geçtim. Serin ardiyeye girerken sonuncu torbayı da diğerlerinin yanına bıraktım. Kasabada lafa tutulduğum için zaten sinirliydim. Arnaud ile bir akşam daha geçirecek değildim ama hıncımı Mathilde'den çıkarmamın bir anlamı yoktu. Burada tek bir kurban varsa, o da Mathilde'di.

Özür dilemek için geri döndüğümde avlu boştu.

Kamyonetin kapılarını kapayıp iskeleye baktım. Ama şimdi çıkmayacağımı biliyordum. Etrafta kimse yoktu ve öğrenmem gereken bir şey vardı.

Avludan hızla geçip ambara gittim.

Girişe vardığımda koşuyordum. Mahzeni andıran ambara girip dikdörtgen beton parçasına doğru ilerledim. Yaklaşık bir buçuk iki metre uzunluğundaydı ve bunun yarısı kadar da genişliği vardı.

Bir cesedi barındırabilecek kadar büyüktü.

İçime korkunç bir his çöreklenmeye başlamıştı. *Gömdü.* Aptalca, diye düşündüm. Paranoyaklaşacaksam, en azından karanlık çökene kadar beklemeliydim. Ama bekleyemedim. Girişte kimsenin olmadığından emin olmak için arkama

hızla baktıktan sonra betonun yanına eğildim. Çatlağın içinde fışkıran her neyse, bir parçasını görebiliyordum. Bu, herhangi bir şey olabilirdi. Bir kumaş parçası bile.

O hâlde neden öğrenmiyorsun?

Eğilip parmaklarımı çatlağa sokarak kumaşı yakaladım. Kaba, sert ve iyice sıkışmıştı. Etrafındaki beton, çekiştirdiğimde ufalanmaya başladı. Kumaş, betondan çıkana kadar uğraştım. Daha büyük bir parçası göründü ve tamamen çıkarmayı başardığımda etrafa kumlar saçıldı.

Ağzım kurumuştu. Ayağa kalkıp ödülümü gün ışığına çıkardım. Birkaç santimetre uzunluğundaydı ve kenarları yırtık pırtıktı. Tıpkı beton gibi, bunun da rengi toz tabakasının altında kalmıştı. Ne olduğunu anladığım zaman kahkahayı bastım. Rahatlamıştım ve hayal gücümün büyüklüğünden dolayı utanmıştım. Bu kumaş değil, kâğıttı. Kalın bir kâğıt.

Yırtık bir çimento torbası.

Bu öğleden sonra çalışmaya her zamankinden daha geç başladım. Kaybettiğim zamanı telafi edip hâlâ geçmemiş olan gerginliğimden kurtulmaya çalıştım. Günü bitirdiğimde güneş ağaçların tam üstündeydi. Merdivenden aşağı inerken omuzlarım ağrıyordu, kollarımda ve bacaklarımda derman kalmamıştı. Dondurucu musluğun altında yıkanmak için ambara güçlükle yürüdüm. Tulumu çıkarırken Jean-Claude'un söylediği bir başka şey aklıma geldi ve durup tulumu kokladım. Pislik ve ter kokuyordu ama domuz kokusu da varsa, burnuma gelmemişti.

Belki de artık fark edemiyordum.

Kendi giysilerimi giyip akşam yemeği için eve gittim. Kapı açık olduğu için doğrudan mutfağa girdim. Masa çoktan dört kişilik hazırlanmıştı. En son oturduğum sandalyeye geçtim. Kendi sandalyeme. Arnaud, masanın başındaki her zamanki yerine oturdu. Bir şişe şarap açıp sessizce bana

doğru itti. Gretchen, Mathilde'in yemekleri koymasına yardım ederken gülümsedi. Sanki uzak bir yerden çıkagelmiş gibiydi. Sonra aramıza katıldılar ve yemek yemeye başladık.

Tıpkı normal bir aile gibi.

Londra

Buluşmaya yalnızca Callum'a iyilik olsun gittim.

"Hadi ama, neden olmasın ki? Uzun zamandır Ilse'yi bir şeyler içmeye ikna etmeye çalışıyordum ama arkadaşını da yanında getirmek istiyor. Ondan hoşlanacaksın, Nikki harika bir kız."

"Sen daha önce gördün mü yani?" Callum'ın mahallesinde, farklı sporları gösteren geniş ekranlı televizyonu olan hıncahınç dolu bir bardaydık. Sakince içki içmek için burayı seçen oydu.

"Şey, hayır, ama Isle öyle olduğunu söylüyor," dedi. "Üstelik Avustralyalı. Haydi, Sean, attan düşmek gibi bir şey bu. Ayaklarını yeniden üzengiye koymazsan, kısa süre sonra nasıl bineceğini unutursun. En sonunda yeniden eyere oturduğunda üstünden düşersin ve şu anda böyle bir şeyin olmasını istemeyiz, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun böyle?" dedim ama gülüyordum.

"Dışarı çıkıp iyi zaman geçirmekten bahsediyorum. Kaybedecek neyin var? Allah korusun, hoşça vakit bile geçirebilirsin."

"Bilmiyorum..."

Sırıttı. "Anlaştık o hâlde. Ben halledeceğim."

Leicester Meydanı yakınlarındaki bir barda buluştuk. Plan, son Tarantino filminin erken gösterimine gitmeden önce bir şeyler içmekti. Bu, uzlaşmak için Callum'ın fikriydi ama ben Tarantino'nun son filmlerini pek sevmiyordum. Üstelik kan ve şiddetin ilk buluşma için iyi bir film tercihi olduğundan şüpheliydim. Barda beklerken çok gergindim ve bunu yaptığım için çoktan pişman olmuştum. Kızlar geldiğinde hata ettiğime daha da ikna oldum. Nikki bir reklam ajansında metin yazarıydı ve kısa süre içinde onun da buraya gelme konusunda en az benim kadar gönülsüz olduğunu anladım. Tuhaf bir şekilde bu, işleri kolaylaştırdı. İkimiz de birbirimizden bir şey beklemediğimizi gösterdikten sonra rahatladık.

Bir içki ikiye, sonra üçe yuvarlanınca filmi kaçırmamak için acele etmemiz gerekti. Callum biletleri önceden almıştı. Giriş salonundan geçerken telefonumu kapamak için çıkardım. Çıkarır çıkarmaz da çaldı.

Arayan numara Chloe'ye aitti.

Ekrana bakakaldım. Jules'un onu Zed'e getirdiği geceden beri hiç haber almamıştım. Şu anda neden aradığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"İçeri girmemiz gerek, Sean," dedi Callum, bana ters ters bakarak.

Başparmağım, *Cevapla* ve *Reddet* tuşları arasında gidip geldi. İkisinden birine basmama fırsat kalmadan arama aniden sonlandı. *Chloe* ismi ekranda bir süre daha parladıktan sonra kaybolup gitti.

Telefonu kapayıp kaldırdığımda kendimi suçlu hissettim. Ama diğerleri beni bekliyordu ve Chloe seçimini yapmıştı. Önemli bir şeyse mesaj bırakır ya da yeniden ararsa.

Aramadı.

On Yedinci Bölüm

Bir sabah, kuşluk vaktinde dikişlerim çıktı. Kapanın metal dişlerinin bıraktığı yara kabukları, bandajı çıkardığımdan beri sertleşmiş ve iyileşmişti. Dikişler artık beni rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyordu. Muhtemelen daha erken de çıkabilirlerdi ama Mathilde öyle istememişti ve ben de ısrar etmemiştim. Nedense çirkin siyah kılların çekilmesini hiç istemiyordum.

Ama o özel günde uyandığımda her zamankinden daha çok kaşınıyorlardı. Kendimi öfke içinde onları kaşırken, sonrasında bollaşan ipliği çekiştirirken bulunca artık daha fazla yok sayamayacağımı anladım.

Zamanı gelmişti.

Evin içinden kahvaltımı alırken Mathilde'e sordum. Saçlarını arkaya atarak yalnızca başını sallamakla yetindi.

"İstersen bir ara hallederim."

Ona teşekkür edip ambara geri döndüm. Ama kahvaltıdan sonra bu işi erteledim. Bir parça harç karıp iskeleye çıktım. Gün kavramım uçup gitmişti ama bugünün pazar olduğundan emindim. Arnaud bile haftanın yedi günü çalışmamı istememişti ama artık bende alışkanlık hâline gel-

mişti. Zaman gün geçtikçe daha ağır akıyordu ve her gün çalışmak bunu biraz olsun hafifletiyordu.

Harcı boşluklara yamamaya başladığımda huzurum ve neşem kaçmıştı. Bunun tek nedeni, dikişlerimin alınacak olması değildi. Yıllardır ilk kez bu kadar güzel uyuyordum. Fiziksel yorgunluğun, güzel yemeğin ve güneşin uykusuzluğumun üstünde olumlu bir etkisi olmuştu. En azından ilk başlarda. Gretchen'm gece ziyaretinden sonra şifonyeri hep kapağın üstüne yerleştirir olmuştum ama kaçan uykularım için onu suçlayamazdım.

Ellerimi ağaçlık alanda yıkadığım rüyaları yeniden görmeye başlamıştım.

Bir taşı daha yerine koydum, sıvadım ve sonra ıslak harcı diğerlerinden fark edilemeyecek duruma gelene kadar düzleştirdim. Evin üst kısmı neredeyse bitmişti. Birkaç gün sonra iskele tahtalarını daha alt seviyeye indirip döngüye yeni baştan başlayabilecektim. Çiftlik evinin daha büyük bir kısmının onarılması gerekiyordu ve bu da beni aylarca oyalamak için yeterliydi.

İstediğim buysa tabii.

Alnımdaki ter damlasını silip saate baktım. Ama elbette saatim hâlâ, evi onarmaya başladığımdan beri durduğu yerde, sırt çantamdaydı. Onu özlememiştim ama bir şeylere geç kaldığım fikri çok rahatsız ediciydi.

Harcım bitmişti ve bu da mola vermek için mükemmel bir fırsattı. Boş kovamı merdivenden indirip iskelenin ayağında bıraktım ve eve gittim. Mutfak kapısı açıktı ama çaldığımda beliren kişi Gretchen oldu.

"Mathilde buralarda mı?" diye sordum.

Gülümsemesi kayboldu. "Neden?"

"Bu sabah dikişlerimi alacağını söyledi. Ama buralarda değilse önemi yok."

Bu gecikme sayesinde gizli bir rahatlama hissetmiştim

ama Gretchen içeri girmem için kenara çekilmişti bile. Üstündeki ince pamuk elbiseden bronz bacakları görünüyordu. "Michel ile yukarıda."

Önce tereddüt ettim ama sonra içeri girdim. Döşeme taşlı zeminin, eski masanın ve sandalyelerin tanıdık gelmesi beni rahatlatıyordu. Ama odada Mathilde'in eksikliği hissediliyordu. Lavabonun yanında tüyleri yolunmuş ve derisi soyulmuş bir tavuk ölüsü vardı.

"Daha sonra gelirim," dedim ve gitmek için arkamı döndüm.

"Hayır, bekleyebilirsin."

İçimi rahatlatmaktansa bana talimat vermişti. Kapının eşiğinden güneş ışığının aydınlattığı avluya bakarken Gretchen da mutfağa gidip tavuğu sarı ayaklarından yakaladı. Kesme tahtasına yatırdığında kafası düşüverdi. Gözlerinden birinin süt gibi ve kör olduğunu fark ettim. Kocaman bir satır alıp gerdiği boynunu kopardığı sırada ürkmemeye çalıştım.

"Neden oturmuyorsun?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Kesik kafayı lavaboya koyup tavuğu çevirdi ve iki bacağını da ustaca kesti. "Seni artık pek göremez oldum."

"Daha geçen akşam birlikte yemek yedik." Bundan böyle her akşam onlarla yemek yiyeceğim gerçeği kanıksanmıştı. Diğer yemeklerimi tek başıma yemekte özgürdüm. Ambarın dışında oturup yediğim yalnız akşam yemeklerimi özlemeye başlamıştım. Arnaud'nun ekşi şarapları içişini, şişeler boşaldıkça kafasının güzel bir hal almasını izlemek kısa sürede yorucu bir hâl almıştı.

Gretchen başını çevirip bana baktı. "Onu demek istemedim. Benden kaçmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki öyle bir şey yapmıyorum."

"İyi. Seni üzecek bir şey yaptım sandım."

Buna verecek cevabım yoktu. Çatalın dişlerinin kollarımda bıraktığı ince kabuklar kaşınıyordu. Kaşımamak için kendimi zor tuttum. Mutfağın alçak tavanı ve ağır mobilyaları aniden gözüme çok bunaltıcı göründü.

"Bugün birlikte öğle yemeği yiyebiliriz," dedi Gretchen, tavuğun boğazından kırmızı bir şey çekerek. "Bana biraz daha İngilizce öğretebilirsin."

Merdivenlere çıkan kapı eşiğine doğru baktım ama Mathilde'den hiç iz yoktu. "İlgilendiğini bilmiyordum."

"İlgileneceğim, söz veriyorum."

"Ah, peki, ben..."

Merdivenlere çıkan kapı açılıp Mathilde, Michel ile mutfağa girince rahatlayarak etrafıma bakındım. Bizi görünce durur gibi oldu ancak içeri girdi.

"Geldiğini duymadım," dedi, yüksek sandalyeye yaklaşırken.

"Dikişlerini almanı bekliyormuş," dedi Gretchen, tavuğu musluğun altına sokarken. Kesik boynundan akan kan, lavaboyu kırmızıya boyadı.

"Daha sonra gelebilirim," dedim.

"Sorun değil." Mathilde bebeği sandalyeye koymaya çalışırken bebek tepinip durdu. Yüzü kırmızı ve ıslaktı. Mathilde kardeşine döndü. "Gretchen, sen Michel'i alabilir misin?"

"Hayır, işim var."

"Lütfen. Diş çıkarırken sandalyede öylece oturmaz. Geç kalmam," dedi Mathilde, Michel'i sakinleştirmeye çalışırken.

"O senin oğlun. Neden onu her zaman bir yere götürmek zorunda olan benim, anlamıyorum," diye söylendi Gretchen, ama ellerini kurulayıp yeğeninin yanına gitti.

"Dikişlerini banyoda alacağım," dedi Mathilde. Arkasına

dönüp yürümeye başladığı için Gretchen'm nasıl baktığını görmedi.

Satıra bu kadar yakın olan Gretchen'a pek yaklaşmak istemediğimden masanın etrafından dolandım. Kapıyı arkamızdan kapatıp yukarı çıkan Mathilde'i takip ettim. Ben banyonun kenarına oturup beklerken o da gereken her şeyi dolaptan aldı; presel, küçük bir tabak, havlu. Çorabımı sıyırıp ayağımı bütün soluk görkemiyle açığa çıkardım. Yaralar hâlâ kabuktu ama dikişlerin bıyık gibi fırladığı yerlerdeki iyileşen derim pembeydi.

Mathilde önümde diz çöktü, kabuk bağlamış yaraları temizleyip yumuşatmak için bir parça bezi sıcak suya daldırdı. Sonra havluyu kucağına yayıp ayağımı üstüne koydu. Tuhaf bir şekilde samimi hissediyordum.

"Çok acımaz."

Dikişlerden birinin ucunu preselle kurcalayınca çekiştiriliyormuşum gibi hissettim. Çıkan dikişi tabağa bırakıp bir sonrakine başladı. Elleri serin ve nazikti. Dikkatli bir şekilde çalışmasını izledim. İnatçı bir tanesini çıkarmaya odaklanırken kaşlarını çattı.

"Lulu nasıl?" diye sordum.

"Değişiklik yok. Veteriner, bacağının enfeksiyon kaptığını söylüyor."

Basmakalıp olmayan bir şeyler düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. En çok da Jean-Claude'un haklı olduğunu düşünüyordum; Mathilde'in duygusallığının hiç kimseye faydası olmamıştı. Köpek de buna dâhildi.

"Geçen gün Jean-Claude ile mi karşılaştın?" diye sordu, aklımı okurcasına.

"Jean-Claude...?"

"Kasabadayken."

"Ah... Evet, yapı marketteydi." Yakalanmışım gibi hissediyordum. "Sen nereden biliyorsun?"

"Çok uzun kaldın. Onunla konuştuğun içindir diye düşündüm."

Başka bir şey söylemedi. Bunun bir yere varıp varmayacağını bilmiyordum ama konuşmak istemeseydi bu konuyu açmazdı. "Louis'nin kayıp olduğunu söyledi," dedim.

Mathilde'in yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Daha önce Michel'in babasını sorduğumda, tek söylediği nerede olduğunu bilmediği olmuştu. Ama ona bu konuda daha fazla soru sormaya hakkım yoktu.

Saçlarını geriye attı. "Evet."

"Neler olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Nefesini ayağımda hissettim. "Louis, Lyon'da işleri olduğunu söylemişti. Babamın parasının bir kısmını alıp gitti. On sekiz ay önceydi ve o zamandan beri ondan hiç haber almadım."

Yine bir şeyler söylememi bekliyor gibiydi. "Yalnızca parayı alıp sırra kadem basmaya karar vermiş olamaz mı?"

"Bence öyle değil. Artık değil. Hâlâ hayatta olsaydı şu ana kadar biriyle iletişime geçmiş olurdu. Belki benimle değil ama Jean-Claude ile."

Bunu abisi de söylemişti ama bunları Mathilde'den duymak daha büyük etki bırakmıştı. "Jean-Claude'un düşüncesi–"

"Jean-Claude'un düşüncesini biliyorum." Mathilde başını kaldırıp bana baktı. Gri gözleri sakin ve üzgündü. "Babam Louis'yi öldürmedi. Suçlanacak biri varsa, o da benim. Hamile olduğumu öğrendiğinde çok mutsuz oldu. Onu son gördüğümde de tartıştık. Belki böyle olmasaydı her şey farklı gelişirdi."

"Kendini suçlayamazsın. Belki de baban Jean-Claude ile konuşmuş olsaydı..."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Babam gururlu bir adamdır. Fikrini değiştirmezdi."

"O zaman Jean-Claude ile sen konuşamaz mıydın?"

"Bu hiçbir işe yaramazdı. O bizi sorumlu tutuyor. Söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmezdi."

Mathilde dikkatini yeniden dikişlere verip sohbetin sona erdiğini belirtmiş oldu. Bir ipliği daha tabağa koyup ayağımın duruşunu düzeltti. Vücudunun sıcaklığını havludan hissedebiliyordum.

"Bir tane daha kaldı."

Son dikişi de çektiğinde hafif bir acı hissettim. Preseli tabağa koyup dikişlerden kalan deliklere antiseptik sürdü. Dikişlerim olmadan ayağım bağcıksız bir ayakkabı gibi eksik görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Kötü değil."

Ayağım hâlâ kucağındaydı. Eli üzerindeydi ve bu temasın bir anda farkına vardım. Parmaklarının çıplak tenimdeki dokunuşu elektrik yükü gibiydi. Boynuna kadar kızarmasından onun da farkında olduğunu anladım.

"Mathilde, Michel sürekli ağlıyor!"

Gretchen, merdivenlerin aşağısından huysuz ve talepkâr bir şekilde bağırıyordu. Mathilde ayağımı çekip hızlıca sandalyeden kalkarak temasımıza son verdi.

"Geliyorum," diye seslendi Mathilde. Preselle tabağı toplarken gözlerinin ardındaki yorgunluk yeniden belirmişti. "Dikiş yerlerin birkaç gün hassas olabilir. Dikkatli ol."

"Olurum. Teşekkürler," dedim. Ama o çoktan gitmişti bile.

Ayağa kalktığımda lavabonun üstündeki alacalı banyo aynasında yansımamı gördüm. Yüzüm, hatırladığımdan daha inceydi. Güneşten yanmıştı ve soyuluyordu. Işığa maruz kalan göz kenarlarımdan beyaz çizgiler yayılmıştı. Sakallarım bu dönüşümü tamamlıyordu, artık kendime benzemiyordum.

Bu yabancıya bir kez daha bakıp merdivenlerden aşağı indim.

Yaralı ayağıma yeniden çizme giymek çok tuhaftı. Derideki kan lekeleri, birkaç kez ovalamama rağmen çıkmamıştı ve her iki tarafta da kavis şeklinde iki delik vardı. Yeni bir çifte ihtiyacım olacaktı ama şimdilik aşağı bakıp az çok simetrik iki ayak görmek yeterliydi.

Tuhaflık hissi kayboluyordu. Ayağımın bandajlı olmasının nasıl bir şey olduğunu unutmaya başlamıştım bile. Her şeyin kapana basmadan önceki hâline döndüğü duygusuna kapılmam ilginçti. Sanki hayatım kaldığı yerden devam ediyordu.

Yine de ayağıma çok ağırlık vermek istemiyordum ve öğleden sonra göle doğru yürüdüğümde yanıma yine de bastonumu aldım. Bu muhtemelen fiziksel değil, psikolojik bir destekti ama buna çok kafa yormadım. Ayağım tamamen iyileştikten sonra kalmak için bir nedenim olmayacaktı ve buna hazır değildim.

Henüz değil.

Uçurumdaki yerime tırmanıp kestane ağacının gövdesine yaslandım. Göl durgundu, günün bu saatinde yüzeyinde ördeklerin yaptığı pürüzler bile yoktu. Ama değişim buradan bile belirgindi. Mevsimler, ben hiç fark etmeden akıp gidiyordu. Etraftaki ağaçların yaprakları, buraya ilk geldiğim zamanlardaki hâllerinden daha koyu bir yeşile dönmüştü ve havanın hâlâ sıcak olmasına rağmen güneş ışığı kurnazca keskinleşmişti. Mevsim de hava da değişmek üzereydi. Ufuktaki bulut yığınına bakarak bileğimde, eskiden saatimin durduğu yeri okşadım. Buraya geldiğimden beri ilk kez gökyüzünün masmavi dışında bir renge dönüştüğünü görüyordum.

Önceden, kış mevsiminin buralara dokunacağını hayal edememiştim. Şimdi ediyordum.

Geri dönüş yoluna koyulduğumda bulut kümesi ilerlemiş, yoğun bir sisle güneşi gölgelemişti. Ormanın içinden yürürken havada yağmur tehdidi bile vardı ama en azından heykeller değişmemişti. Pan heykeli hâlâ çılgınca hopluyor, peçeli kadın dikilmeye devam ediyor ve vicdan azabı çekiyormuş gibi görünüyordu. Kararan gökyüzünün altında, yıpranmış kum taşının üstündeki kana benzer leke daha mordu.

"Merhaba."

Şaşırdım. Gretchen, Arnaud ile birlikte huş ağacını devirdiğimiz toprakta duruyordu. Bu kez yanında Michel ya da Lulu yoktu; tek başınaydı, çimleri kaplayan küçük beyaz çiçeklerle papatyadan taç yapıyordu. Mutlu görüntüsü beni nedense pusuya düşürülmüş hissettirdi.

"Seni görmedim," dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum." Ayağa kalktı, çiçekleri halka yapmaya çalışıyordu. "Bu öğleden sonra bana İngilizce dersi vereceğine söz vermiştin. Unuttun mu?"

Mutfakta bir şeyler söylediğini hatırlayabiliyordum ama bir şey için söz vermediğime çok emindim. "Özür dilerim, başka zaman yaparız. Benim işe dönmem gerek."

"Hemen gitmek zorunda değilsin, öyle değil mi?"

Huzursuz eden gülümsemesiyle bana doğru yürüdü. Bir an papatya tacı boynuma asacağını düşünüp otomatik olarak bir adım geri gittim. O ise ince elbisesinin bana değeceği kadar yakın bir şekilde yanımdan geçti. Uzanıp taştan bir orman perisinin boynuna geçirdi.

"İşte," dedi. "Nasıl oldu?"

"Çok güzel. Her neyse, benim gitmem gerek."

Söylemesi kolaydı. Gretchen yolumda durmuştu ve ya-

nından geçmeye çalışırken önüme geçip beni engelledi. Sırıttı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Söyledim ya, işe."

"I-ıh." Başını iki yana salladı. "Bana İngilizce dersi vermen gerek."

"Belki yarın."

"Ya beklemek istemiyorsam?"

Gülümsemesi sinsi ve biraz tehditkârdı. Ya da belki bu sadece benim hayal gücümdü. Yeniden harekete geçme isteğimi durdurmam gerekiyordu.

"Baban nerede olduğumu merak edecek," dedim. Ama bu kez Arnaud'dan bahsetmem işe yaramadı.

"Babam uyuyor. Geciktiğini anlamaz."

"Mathilde anlar."

Ablasından bahsetmek bir hataydı. "Neden sürekli Mathilde'in ne düşüneceği konusunda endişelisin?"

"Değilim," dedim aceleyle. "Bak, geri dönmem gerek."

Bir an bana kızgın gözlerle baktıktan sonra suratını asar gibi yaptı. "Peki, ama tek bir şartla. Bana kolyeyi getir."

Heykelin boynundaki çiçek tacı işaret etti. "Neden?"

"Görürsün."

İç çekerek orman perisine doğru yürüdüm ve tacı aldım. Arkamdan bir hışırtı duyulunca dönüp baktım ve Gretchen'ın elbisesini indirdiğini gördüm.

İçinde hiçbir şey yoktu.

"Evet?" dedi, gülümseyerek. Orman aniden hiç olmadığı kadar boğucu gelmişti. Bana doğru yürüdü. "Mathilde benim gibi görünmüyor, değil mi?"

"Gretchen..." diye başladım ama sonrasında motorun sesini duydum.

Gretchen'ın arkasına baktığımda, patikada Georges'un eski 2CV'sini gördüm. Olduğum yerde kalakalmış, kıpırda-

yamamıştım ama zaten artık çok geçti. İhtiyar adamın pörsümüş bir okul çocuğu gibi direksiyonun arkasında oturduğunu gördüm. Bizi görmemesi imkânsızdı. Ama Gretchen'ı patikanın ortasında çıplak gördüğüne şaşırdıysa da hiç belli etmedi. Citroën yaklaştıkça adamın yüzündeki ifadenin, domuzu öldürdüğümüzdekinden farksız olduğunu gördüm. Sonra Citroën sanglochon ağılına çıkan çatala doğru sapıp ağaçların içinde kayboldu.

Motorunun sesi kayboldu. Gözlerini kocaman açmış olan Gretchen bana dönmeden önce arabanın arkasından baktı.

"Sence beni görmüş müdür?"

"Kör değilse, evet. Giyin."

Boyun eğip söyleneni yaptı. Beklemekle uğraşamazdım. Onu ormanda bırakıp bastonumu patikanın tekerlek izli çamuruna batırarak çiftliğe geri döndüm. Az önce olan biten kafama şimdi dank etmeye başlamıştı. Arnaud bunu öğrenince ne yapar, Allah bilirdi. Gretchen'ı bunu yapması için cesaretlendirmediğime ya da aramızda hiçbir şeyin geçmediğine kesinlikle inanmazdı. Ama asmaların arasında yürürken asıl endişelendiğim konu onun tepkisi değildi.

Mathilde'inkiydi.

Neredeyse hemen eve girdim. Bunu benden duyması, Georges'dan ya da Arnaud'dan duymasından iyiydi. Ya da Allah korusun, Gretchen'dan; çevireceği dolapları düşündükçe korkuyordum.

Ama ambara vardığımda bu konuyu konuşmaktan vazgeçtim. Mathilde'e söylersem sorun çıkarmaya çalışıyor gibi olacaktım. Üstelik Georges öylesine gizemliydi ki, ne yapacağını kestiremiyordum. Belki de domuzları dışında her şeye karşı çok ilgisiz olduğu için tek kelime bile etmeyecekti.

Ben de konuşmak yerine öfke içinde kum ve çimento-

yu bir kova suyla karıştırarak bir parça harç hazırladım. İskeleye tırmanırken gerginlikten ensemden bir baş ağrısı yükselmeye başladı. Hiç hevesim yoktu ve kova bile her zamankinden daha ağır gelmişti. Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum ve bombanın patlamasını beklerken duvarın bir kısmını daha bitirebilirdim.

Onun yerine başka bir şey patladı. Mekanik bir şekilde taşların arasındaki boşlukların içini harçla doldururken yanağımda ıslak bir şey hissettim. Kafamı kaldırıp baktığımda gökyüzünün çamurlu bir griye döndüğünü fark ettim. Etrafa saçılan bozuk para sesiyle yağmur damlaları iskeleye düşmeye başladı.

Hava en sonunda patlamıştı.

Londra

Öğleden sonra evdeki koltuğa yayılmış DVD'den *Les Diaboliques*'i seyrediyordum ki, cep telefonum çaldı. Bu filmi defalarca izlemiştim ama canım sıkılıyordu ve Zed'e gitmeden önce yapacak başka bir şey bulamamıştım. Boş zamanlarımı daha yapıcı bir şeyle doldurmam ve hayatıma devam etmem gerektiğini kendime söyleyip duruyordum. Ama bugünlerde birçok şey gibi bu da bana çok meşakkatli geliyordu.

Filmi durdurup telefonu açtım. Arayan, Callum'dı.

"Sean, az önce gazetede okudum. Çok üzüldüm, dostum, bilmiyordum."

Birkaç haftadır Callum'ı görmemiştim. Çiftli buluşmamızdan beri. Buluşmayı tekrarlamamız gerektiği konusunda konuşmuştuk ama olmamıştı. Aslına bakacak olursam eski hayatımla bütün ilişkimi kesip atmak istiyordum. Gerçi 'kesip atmak', yaptığım şeye göre fazla faal bir tanımdı. Daha çok kendi kendine solup gitmesini bekliyordum.

Hâlâ televizyon ekranında donmuş siyah beyaz görüntüye bakıyordum: Simone Signoret, Paul Meurrisse'in küvetteki giysili bedeninin üstüne doğru eğilmişti. Harika bir

sahneydi bu. "Neyi bilmiyordun? Neden bahsediyorsun sen?"

Bir an sessizlik oldu. "Chloe'yi duymadın mı yani?"

London Evening Standard'ın öğleden sonra basımında varmış. Gazete bende yoktu ama haberi web sitesine koymuşlardı. Kısaydı ve yanında hiç fotoğraf yoktu. Herhalde hikâyenin bunu hak etmediğini düşünmüşlerdi ya da belki de Chloe'nin cesedi Thames Nehri'nden çıkarıldıktan sonra zamanları olmamıştı.

Eski bir uyuşturucu bağımlısı, diye tanımlamıştı onu haber. İntihar ya da kaza, kimse emin değildi ama iki gece önce Waterloo Köprüsü'nün korkuluklarından düştüğü görülen genç kadının tanımına uyuyordu. Ya çok uyuşturucu aldığı ya da çok içki içtiği için şahitlerden hiçbiri atladı mı, düştü mü anlayamamıştı. Hikâyenin haber olmasının tek nedeni, gemi gezintisine çıkan bir grup öğrencinin onu bir iskelenin kazıklarına çarparken bulmuş olmasıydı. Haberde Chloe'den çok, çocuklar şefkat uyandırıyordu.

O, yalnızca bir bağımlıydı.

Yasmin'i aradığımda telefona Jez çıktı. Dil okulundan ayrıldığımdan beri onunla hiç konuşmamıştım. Ona karşı olumsuz duygular beslemesem bile Chloe'nin en yakın arkadaşıyla yaşıyor oluşu durumu ikimiz için de tuhaflaştırıyordu.

Ama şu an bu hiç umurumda değildi. "Ben Sean," dedim.

"Sean." Sesi her zamankinden bile ağırdı. "Duydun mu?"

"Az önce duydum. Callum aradı."

"İyi misin?"

Cevap vermedim. "Yasmin orada mı?"

"Evet, ama... Şu anda onunla konuşmasan daha iyi olur bence."

Penceremden, eşiğe konan güvercine baktım. Kafasını kaldırıp camın ardından bana baktı. "Ne oldu?"

"Çok fazla şey bilmiyorum. Yeniden kullanmaya başlamış. Yasmin onu kurtarmaya çalıştı ama bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Ciddi bir şeyler yapmaya başlamış." Tereddüt etti. "Jules'un ondan ayrıldığını bilyorsun, değil mi?"

Kafamı duvara yasladım. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce. Chloe, Yasmin'e Jules'un başının belada olduğunu söylemiş. Docklands'ta bir spor salonu olduğunu söylemiştim sana, değil mi? İşte, anladığım kadarıyla içinde bulunduğu eski rıhtımın yeniden gelişeceğini sanmış ve bütün binayı satın almış. Voliyi vurma hayalleriyle borca girmiş ve sonra işler yolunda gitmemiş. Spor salonunda ona mal tedarik eden Lenny'ye ve Lenny'nin birlikte iş yaptığı bazı kişilere borcu varmış. Borçlu olmaman gereken türden insanlara. Bütün ayrıntıları bilmiyorum ama Chloe... Bak, bunu duymak istediğine emin misin?"

"Devam et."

İç çekti. "Peki. Chloe, Jules'un borçlarını ödemek için daha da çok uyuşturucu satmaya başladığını söylemişti. Ondan, Lenny için bütün masrafları ödenmiş bir Tayland gezisinde kuryelik yapmasını istemiş."

"Tanrım." Gözlerimi kapadım.

"Yapmamış, hayır demiş," diye devam etti Jez, aceleyle, "Ama Jules'un tepesi atmış. Onu evden çıkarmış, onun bir asalak olduğunu falan söylemiş. Sonra da bütün ilişkisini kesmiş. Onunla yapacak işi kalmamış. Bunun bir nedeninin de, onu daha önce terk eden Chloe'den intikam almak istemesi olabileceğini düşünüyorum. Bu, Chloe'yi çileden çıkarmış olabilir. Yasmin elinden geleni yaptı ama–"

Hattın diğer ucunda aniden bir gürültü koptu. Boğuk sesleri duyabiliyordum. Bir tanesi öfkeliydi. Sonra Yasmin geldi.

"Şimdi mutlu musun?" diye bağırdı. Ağlıyordu. "Lanet pislik, neden o piçe dönmesine izin verdin?"

Şakaklarımı ovdum. Boğuluyor gibi hissediyordum. "Ben bir şeye izin vermedim, Yas."

"Sana ihtiyacı olduğu sırada onu terk ettin! Ne yapacağını düşündün?"

"Ondan Jules ile yatıp hamile kalmasını istemedim!" diye bağırdım.

"Ona destek olman gerekirdi! Bebek senden de olabilirdi ama sen arkanı dönüp onu terk ettin!"

"Ne?" Aklım çıkacaktı. "Hayır, Chloe bana Jules'tan–"

"Sen de ona *inandın mı*? Tanrım, sen gerçekten o kadar aptal mısın? Senin işini kolaylaştırmaya çalışmıştı ve sen de terk ettin, öyle değil mi? Belki de onu sen sinirlendirmişsindir, seni bencil–"

Jez telefonu almaya çalışırken bir mücadele sesi duyuldu. Uyuşmuş gibi dinledim. Jez telefonu yeniden ele geçirdi. Sesi kızgındı.

"Özür dilerim, Sean, Yasmin... biliyorsun işte."

"Ne dedi o...?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi hızla. "Bak, kapatmam gerek. Bir daha aramazsan muhtemelen daha iyi olur. Bir süreliğine. Üzgünüm."

Telefon kapandı. Yasmin'in sözleri kalbimi söker gibiydi. Chloe'nin yalan söylediğine inanamıyordum ama Yasmin de böyle bir şeyi kendi kendine uydurmazdı. İkisi birbirlerinin en iyi arkadaşıydı. Chloe, ona kimseye asla söyleyemeyeceği sırlarını anlatırdı.

Ben dâhil.

Yalnızca kendime işkence yaptığımı bilerek telefonumun arama kaydına baktım. Jez'in söylediğine göre Jules'un Chloe ile ilişkisini, Chloe'nin beni en son aradığı zamanlarda bitirmiş olması gerekiyordu. Aramayı görmezden gelmiştim, çünkü tanımadığım insanlarla izlemek istemediğim bir filme girmek üzereydim. Adı hâlâ orada duruyordu. Sonlara

doğru. Işıklı ekranda onu görünce deli gibi aramak istedim. Bunun yerine dinlemediğim bir mesaj kaldı mı diye sesli mesaj kutumu kontrol ettim. Ama tabii ki hiçbir şey yoktu.

Nefes alamıyor gibiydim. Hızla evden çıkıp amaçsızca yürüyormuşum gibi kendim kandırdım. Ta ki kaçınılmaz bir şekilde Waterloo Köprüsü'ne gelene kadar. Burası kullanışlı, beton bir yoldu ve trafik yaya kaldırımının yanından sağlanıyordu. Ortaya doğru yürüyüp yavaşça akan nehre bakarak sert korkuluğa yaslandım. Bir hiçliğin içine atlamanın nasıl bir his olduğunu düşündüm. Ya koyu sulara çarptıktan sonra bilinci hâlâ açıksa? Ya korktuysa?

Ya beni düşündüyse?

Günün geri kalanını sarhoş olarak geçirdim. Ara sıra telefonumu çıkarıp parlayan küçük ekrandan Chloe'nin arama kaydına baktım. Birçok kez silmenin eşiğine geldim ama yapamadım. Hava sıcak ve güneşliydi. Barın terasını paylaşan diğer insanlardan uzak bir yalnızlık balonunun içinde oturuyordum. Ne zaman bilmiyorum ama bir ara ne yapmam gerektiğine karar verdim. Işık söndüğünde ayağa kalktım ve en yakın metro istasyonuna doğru yola koyuldum. Jules'un spor salonu Docklands'teydi. Adresi yoktu ama bunun bir önemi de yoktu. Bulacaktım.

Onu bulacaktım.

On Sekizinci Bölüm

Yağmur çatıya, bozuk bir radyodan çıkan cızırtı gibi vuruyordu. Dışarıda su, cam boncuklardan oluşmuş bir perde gibi sabit bir şelale şeklinde mutfak penceresinden akıyordu. Öyle yoğun yağıyordu ki, kapı ve pencereler kapanmış, bunun sonucunda da mutfak ısınıp boğucu bir hâl almıştı. Yağmur, serinlik getirmemişti. Odanın havasızlığı insanı bunaltıyordu ve pişen yemekler yüzünden iyice ağır kokuyordu.

Mathilde akşam yemeği için kasabaya inmiş, bize nadiren yenen ön yemek olarak tereyağında enginar pişirmişti.

"Bu akşamın özelliği ne?" diye homurdandı Arnaud. Tereyağı ağzına ve çenesine bulaşmıştı.

"Bir özelliği yok," dedi Mathilde. "Sadece bir değişikliğe ihtiyacınız olduğunu düşündüm."

Babası söylenip enginarı çiğnemeye devam etti. Taraklı yaprakların ortasını açık açık kokluyordu. Gretchen, ablasına yemek servisinde asık bir suratla yardım ederken beni görmezden geldi.

Belli ki Georges, Arnaud'ya bizi ormanda gördüğünü söylememişti. En azından şimdilik. Ya tek umurunda olan domuzlarıydı, tıpkı Gretchen'in söylediği gibi, ya da onu il-

gilendirmeyen her şeyi görmezden gelmeyi öğrenmişti. Her iki durumda da rahatlamış olmam gerekirdi.

Oysa ben neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydim.

Bütün öğleden sonra çok tuhaf bir ruh hâlindeydim. Yağmur başladıktan sonra iş yapabilmem söz konusu değildi. Harcım kısa sürede yapış yapış olmuştu ve rüzgâr da çıkıp her estiğinde iskeleyi sarstığı için aşağı inmekten başka bir seçeneğim kalmamıştı. Sırılsıklam ambara girip ıslak tulumumu çıkardıktan sonra çatı penceresinden fırtınayı izlemeye koyuldum. Dışarıdaki manzara değişmiş, tanıdık kırsal manzaranın yerini daha vahşi bir görüntü almıştı. Rüzgârın dövdüğü ağaçların ardındaki tarlaların varlığı gözden kaybolmuştu. Göl ise yalnızca bir bulanıklıktan ibaretti. Uzaklarda gök gürlerken, sağanakla yarılan gölde yüzmenin hayalini kurdum.

Onun yerine çatıda kalıp hızla çarpan yağmuru izleyerek vaat edilen şimşeği bekledim. Şimşek çakmadı ve çok geçmeden fırtınanın tadı kaçtı. Hiç keyfine varamadan son sigaralarımdan birini içerken *Madame Bovary*'nin bir bölümünü daha okumaya çalıştım. Ama kendimi veremiyordum. Sağanak hızını kesmeden, akşam gittikçe çökerken iyice huzursuzlanmıştım. Haftalardır ilk kez yeniden saatimi taktım ve akşam yemeği için eve gideceğim zamanın yaklaşmasını izledim. Tuhaf ama endişelerim olduğu kadar beklentilerim de vardı.

En sonunda buradaydım. Bu bir düş kırıklığıydı; her şey normalde olduğu gibiydi. Mathilde elinde tavayla gelip her birimize ikinci enginarları servis etti. Küçük ama tazeydiler, yaprakların etli dokusu sulu ve yumuşaktı. Çok iştahım yoktu ama bir tane daha aldım. Gitmeden önce enginarın üstünde tavadan biraz sıcak tereyağı döktü. Yüzünde yine hiçbir ifade yoktu.

Enginarın yaprağını yırtıp yerken gözüm saatime takıl-

dı. Bileğimde hem tanıdık hem yabancı duruyordu. En son baktığımdan beri yalnızca birkaç dakikanın geçmiş olduğunu görünce içim sıkıldı. Akrepler yelkovanı, sanki çiftlik kendi ritmine uydurmak istiyormuşçasına görecelik kanunlarını yavaşlatıyormuş gibi hareket ediyordu. Ya da belki tek nedeni, bir şeylerin olmasını beklememdi.

"Bir yerlere mi gidiyorsun?" diye sordu Arnaud.

Saatimi indirdim. "Sadece zaman kavramımı yitirdim."

"Neden? Sakın bana yorgun olduğunu söyleme." Hırıltılı bir şekilde güldü ve parçaladığı enginarı bana doğru salladı. "Bugün bir şey yapmadın. Yağmur sayesinde tatil yaptın, neden yorulmuş olasın ki?"

Gözlerinde laf çarpan bir parıltı vardı. Keyfinin yerinde olduğunu anladım. Odada keyfi yerinde olan tek kişi de oydu. Gretchen surat asmaya kararlıyken Mathilde de her zamankinden sessiz gibiydi. Kız kardeşinin bu öğleden sonrayla ilgili bir şeyler söyleyip söylemediğini merak ettim. Bunun ihtimali bile sohbet etme eğilimimi yok etti.

Arnaud, karnını doyurmaya çok kararlıydı ve masanın etrafındaki gizli akıntılardan bihaberdi. Mathilde ile Gretchen ana yemeği –kapari soslu ince domuz dilimleri– servis ederken yeniden benimle konuştu.

"Ayağındaki dikişlerin alındığını duydum."

"Evet."

"O hâlde artık seni yavaşlatacak bir şey kalmadı, ha?"

"Galiba öyle."

"İkimize kutlayacak bir şey çıktı." Şarap şişesine uzanıp bardağımı yeniden doldurmaya kalktı.

"Hayır, teşekkürler."

"Haydi ama, bitirmişsin. Al."

Bardağımı çektim. "Daha fazla istemiyorum."

Kaşlarını çattı, şişenin içindeki kırmızı sıvı akmak üzereydi. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Sadece içmek istemiyorum."

Arnaud'nun dudaklarında, bunu onaylamadığını gösteren bir çizgi belirdi. Şişenin büyük bir kısmını içmişti bile ve bunun ilk şişesi olduğundan da şüpheliydim. Kendine biraz daha şarap alırken masaya sıçrattı. Mathilde şişe masaya çarparken irkildi.

"Ne?" diye sordu Arnaud.

"Hiç."

Mathilde'e baktı ama Mathilde sandalyesine dönerken kafasını hiç kaldırmadı. Şaraptan bir yudum alıp çatalını bir parça ete sapladıktan sonra masadakilere bakarak eti çiğnedi.

"Bu akşam herkesin nesi var?"

Kimse cevap vermedi.

"Yemeği morgda yiyormuşum gibi hissediyorum! Bilmediğim bir şeyler mi oldu? Ha?"

Sorunun cevabı sessizlik oldu. Karşımda oturan Gretchen'ın gözlerini üstüme diktiğini hissettim ama fark etmemiş gibi yaptım. Arnaud bardağını kafasına dikti. Keyfi kaçıvermişti. Yeniden şişeye uzandığında Mathilde'in onu izlediğini gördü.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

Mathilde'e bakmaya devam ediyor, eleştirecek bir şeyler arıyordu. Bulamayınca bıçağını ve çatalını alıp yemeğine devam etti. Domuzun çiğnenmeye pek ihtiyacı yoktu. Sarımsak ve kaparili acı sosuyla hemen parçalanıyordu.

"Baharatı eksik," diye homurdandı Arnaud.

Yorumu karşılık bulmadı.

"Baharatı eksik dedim."

Mathilde tek kelime etmeden tuzla karabiberi babasına

uzattı. Arnaud karabiberi cömertçe öğüttükten sonra yemeğine tuz döktü.

"Sana sık sık yemek yaparken daha çok baharat kullanmanı söylüyorum. Sonradan koyunca bütün lezzetini öldürüyor."

"O zaman neden koyuyorsun?" diye sordum, kendime engel olamadan.

Arnaud bana zehirli gözlerle baktı. "Çünkü en azından o zaman tadı bir şeye benziyor."

"Bana iyi geldi," dedim Mathilde'e. "Çok lezzetli."

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. Babası masanın ucundan yavaşça yemeğini çiğneyerek bana bakıyordu. Yuttu, cevap vermeden önce bir an durdu.

"Çok mu biliyorsun?"

"Ne sevdiğimi biliyorum."

"Öyle mi? Senin bir gurme olduğunu fark etmemiştim. En başından beri, seni ambarıma aldığım umutsuz bir otostopçu sanmıştım." Arnaud, kinayeli bir selam için bardağını kaldırdı. "Fikrini bana zorla dayatmandan onur duydum."

Aniden çöken sessizliğin içinde yağmurun sesi çok gürültülü gelmişti. Gretchen gözlerini kocaman açmış bizi izliyordu. Mathilde kalkmaya başladı.

"Tavada biraz sos kaldı–"

"Otur."

"Sorun değil, ben–"

"*Sana otur dedim!*"

Arnaud eliyle masaya vurduğunda tabaklar zıpladı. Yankısı bitmeden yukarıdan Michel'in ağlaması duyuldu. Ama kimse masadan kalkmadı.

"Neden onu rahat bırakmıyorsun?" dediğimi duydum.

Arnaud yavaşça dönerek bana baktı. Zaten şaraptan al al olan yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Ne?"

Tepeden aşağı koşuyormuşum gibi hissediyordum. Dü-

seceğimi bilsem de kendimi durduramıyordum. "Neden onu rahat bırakmıyorsun dedim."

"Sakın–" diye başladı Mathilde, ama Arnaud elini kaldırarak onu susturdu.

"Bunu duydun mu, Mathilde? Bir kahramanın var!" Gözlerini benden ayırmadı. Sesini alçaltmasıyla tehlike çanları çaldı. "Orada oturmuş benim yemeğimi yiyor, benim şarabımı içiyor ve benim *evimde* beni mi sorguluyorsun?"

Mathilde'in beti benzi atmıştı, Gretchen'in ise hoş yüz hatları çirkinleşmişti. Başka bir zaman olsa bunun bir uyarı olduğunu anlardım. Ama şu an Arnaud'ya odaklanmıştım. Yüzü adeta ölüm saçıyordu ve şakaklarındaki damar hızla inip kalkıyordu. Elinde silahı olmadığına sevinmiştim.

Sonra aniden bir şeyler değişti. Gözlerinde bir hesap ışığı belirdi. Omuzlarını silkti, çenesini zoraki gülümsemesine izin verecek kadar açtı. "Ah, umurumda değil. Bir tabak yemek için tartışacak değilim. Herkesin kendi fikri olabilir."

Bir anlık afallamadan sonra neyin değiştiğini anladım. Bunun, ormandaki sohbetimizle ilgili olduğunu düşünüyordu; Mathilde'i onun ellerinden almamı teklif etmişti. Bütün gün içimde biriken gerginlik bir anda patlamıştı.

Arnaud yeniden zevk içinde yemek yemeye koyuldu. "Demek Mathilde'in yemeklerini seviyorsun, ha? Aferin. Belki biraz çabuk sinirlenmiş olabilirim. Ne derler bilirsin; erkeği için yemek yapmayı bilen kadın, onu diğer şekillerde mutlu etmeyi de bilir."

Tanrım, diye geçirdim içimden. Bunun bir parçası olduğumu düşünmemesini umarak Mathilde'e baktım. Gözlerini başka yöne çevirmişti ama kardeşi için aynısı söylenemezdi. Gretchen'ın öfkesinden yüzü gerilmişti. Bakışlarının gücü beni fiziksel bir sarsıntıyla tokatladı. Sonra babasına döndü.

"Baba, sana söyleyeceklerim var."

Arnaud, çatalını hoşgörüyle sallarken başını hiç kaldırmadı. "Söyle."

Bakışlarımı ona çevirdim, bunu yapacağına inanmak istemiyordum. Ama tabii ki yaptı.

"Bu öğleden sonra ormanda Georges'u gördüm. Sana bahsetmedi mi?"

"Hayır, neden ki?"

Bana baktı, intikam hırsıyla gülümserken meleksi yüzünde bir gamze oluştu. "Sean söylesin."

Arnaud çatalını ve bıçağını bıraktı. Az önceki hoşgörüsünün yerini şüphe almıştı. "Neyi söylesin?"

"Gretchen, neden–" Mathilde araya girmeye çalışsa da babası buna izin vermeyecekti.

"*Neyi* söylesin?"

Hepsi bana bakıyordu. Üç suratta da farklı ifadeler vardı: Arnaud öfkeleniyor, Mathilde korkuyor, Gretchen ise açtığı konudan çoktan pişman olmuş gibi kararsız görünüyordu. Sakin olabilmem çok tuhaftı. Sanki kaç zamandır bu anı bekliyormuşum ama şimdiye kadar fark etmemişim gibiydi.

"Ben gidiyorum."

Bu açıklamam sessizlikle karşılandı. En çok şaşıran Mathilde gibi görünüyordu ama önce konuşan Arnaud oldu.

" 'Gidiyorum' da ne demek?"

"Gidiyorum işte. Yapmam gereken bir şey var."

Tüm bunları söyledikten sonra kararsızlığım ve belirsizliğim uçup gitmişti. Sanki üstümden yük kalkmış gibi hissediyordum.

Arnaud'nun yüzünde şiddet vardı. "*Hemen* gitmeni gerektirecek kadar acil olan ne?"

"Kişisel bir şey. Daha önce yapmış olmam gerekirdi ama daha fazla erteleyemem."

"Ne zaman?" Mathilde sarsılmış görünüyordu. Bunu görünce hissettiğim pişmanlık, fikrimi değiştirmeye yetmedi.

"Kısa zaman sonra. Ben–"

"Hayır!" diye patlayıverdi Gretchen. "Hayır, gidemezsin!"

Öfkeden deliye dönmüştü ama bu öfkenin nedeni, kendi istediğinin olmamasıydı. Babası itirazını geçiştirdi.

"Evet, gidebilir! Güle güle gitsin! Ona ihtiyacımız yok!"

"Bak, ani olduğunu biliyorum. Birkaç gün daha kalabilirim, en azından–"

"Hiç zahmet etme!" diye bağırdı Arnaud. "Bizi terk edeceksen bu çatı altında bir gece daha geçiremezsin! Haydi, Yehuda! Eşyalarını topla ve defol git!"

"Baba–!"

"Beni duymadın mı, nankör piç? Defol git dedim!"

Sandalyemi geri itip kapıya yöneldim. Mathilde hızla gelip beni durdurdu. "Hayır, dur...!"

"Bırak gitsin!" diye kükredi Arnaud.

"En azından bu konuyu konuşmak için yarını bekleyelim! Lütfen!"

Mathilde bunu benden mi, yoksa babasından mı istiyordu, anlamamıştım. Arnaud öfkeli gözlerle kızma baktı. Çenesi sanki kemik çiğniyormuş gibi kıpırdıyordu.

"Lütfen!" dedi tekrardan. Bu kez kime dediği apaçık ortadaydı.

Arnaud elini ilgisiz bir hareketle havaya kaldırdıktan sonra şarap şişesini aldı. "Ne isterse yapsın. Ben ondan elimi çekiyorum. İster kalsın ister gitsin, benim için fark etmez."

Bardağına şarap koydu. Mathilde kolumdan tutup beni hızla avluya çıkardı. Arkamızdan kapıyı kapamadan önce son gördüğüm şey, sıkıntılı ve dikkatli bir yüzle bize bakan Gretchen oldu.

Dışarıda yağmur yavaşlamış, ince ince çiseliyordu. Hava içimi titretecek kadar soğuk ve rutubetliydi. Mathilde mutfağın görüş alanından çıkana dek beni parke taşlarından geçirerek dışarı taşıdı.

"Özür dilerim," dedim.

Başını iki yana salladı. Çiseleyen yağmur saçlarını ıslatmıştı. "Gitmen gerekmiyor."

"Evet, gerekiyor."

"Babam sinirli bir adam. Öyle söylemek istemedi."

Farklı düşünmek için her şeyi verirdim ama bir önemi yoktu. "Sorun o değil. Burada zaten gereğinden fazla kaldım."

Eve baktı. Ne düşündüğünü hâlâ anlamıyordum. "Fikrini değiştirmeyecek misin?"

"Değiştiremem. Özür dilerim."

Kabullenerek iç çekti. "Nereye gideceksin?"

"İngiltere'ye döneceğim."

"Tekrar gelecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim şaşkınlıkla. Ona söyleyebilmek isterdim ama bu karar benim değildi.

Mathilde'in soğukkanlılığı geri dönmüştü. Yağmurdan ıslanan saçlarını kulağının arkasına attı. "En azından sabaha kadar kalmalısın. Babam sakinleşir. Hem gecenin bu saatinde araç bulamazsın."

"Daha fazla sorun yaratmak istemiyorum."

"Yaratmazsın." Yanımda duruyordu, ahmakıslatan saçlarına ve giysilerine düşüyordu. "Bu gece gitmeyeceğine söz verir misin?"

"Tabii ki."

Yeniden eve baktı ve sesini alçalttı. "Gitmeden önce... Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?"

"Şimdi olmaz." Gri gözleri kocaman göründü. "Daha sonra çatıya gelebilir miyim? Gece yarısından sonra."

"Ben... Tamam. Tabii."

Elini hafifçe göğsüme koydu. "Teşekkür ederim."

İskeleyle çevrili eve hızla girip gözden kaybolana kadar

onu izledim. Sonra yağmur sonrası sessizlikte tek başıma kaldım. Hava serinlemişti. Ahırın üstündeki rüzgâr fırıldağı gıcırdayarak dönüyor, rüzgâr uzaktaki ağaçların hışırtısını getiriyordu. Bulutlar, henüz kararmamış gökyüzünde yükselen ayı tamamen karanlığa gömerek hareket etti. Islak avludan ambara doğru yola koyulduğumda düşüncelerim birbirine girmişti. Daha dakikalar önce her şey çok netti. Şimdi ise ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Ya da Mathilde'in ne isteyeceğini.

Ani bir şüphe dalgası, bacaklarımın bütün gücünü alıp götürdü. *Tanrım, ben ne yapıyorum?* Ambarın duvarına yaslanıp nefes almaya çalıştım. O sırada bastonumu mutfakta bıraktığımı fark ettim. Bir anlık telaşım neyse ki hemen geçti. Bastonu almak için geri dönmeyecektim ve bunu kabul eder etmez sakinleştim. Son bir derin nefes alarak doğruldum ve eşyalarımı toplamak için çatıya çıkmaya devam ettim. İçimde hâlâ şüphe vardı ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Yaptıklarımla yüzleşme zamanı gelmişti.

Londra

Docklands'a vardığımda hava kararmıştı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu –saatimdeki rakamlar okunması imkânsız bir kodun parçası gibi görünüyorlardı– ama geç olduğunu biliyordum. Önlerinden geçtiğim barlar ve restoranlar kapalıydı. Tek duyduğum, ayak seslerimin yankısıydı.

Ayık olmaya benzeyen o sözde berraklık aşamasına ulaşmıştım. Jez, spor salonunun tamamlanmamış bir rıhtımın yakınlarında olduğunu söylemişti ama rastgele dolaştıktan sonra becerebildiğim tek şey, tamamen kaybolmak olmuştu. Burası, ışıksız yüksek binalardan, kibarlaştırılmış liman binalarından ve kararsızlığımın gözden kaçırdığı harabe depolardan oluşan bir labirent gibiydi.

Bunun ne kadar aptalca olduğu kafama dank etmeye başlamıştı. Jules'u bulsam bile ne yapacaktım ki sanki? İntikam fikirleri şu an acınası görünüyordu. Bu, vicdanımı rahatlatmak için düşünülmüş, yakıtı alkol olan bir fanteziden başka bir şey değildi. Boş sokaklarda yürürken Yasmin'in suçlamaları, sürekli tekrar eden bir ses kaydı gibi aklımda dönüp duruyordu. Chloe'nin hamileliğiyle ilgili söylediklerini defalarca düşünüp gerçeği çözmeye çalıştım. Yalan söy-

lemiş olması ihtimali göğüs kafesime fiziksel bir acı saplanmasına neden oluyordu. Öfkeyle kederin bir kargaşasıydı bu. Ben Yasmin'in bunu yalnızca saldırmak için yaptığına inanmak istesem de tek suçlanması gerekenin Jules olmadığını biliyordum.

İçkinin sersemliği şakaklarımdaki zonklamayla kendini göstermeye başlıyordu. Yorgun hissediyordum. Pişmanlık içindeydim ve kendimden iğreniyordum. İstediğim tek şey evime geri dönmekti ama bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Bütün sokaklar birbirinin aynısı gibiydi; genelde karanlık sulara ve sessiz gemilere doğru uzanan çıkmaz sokaklara varan tuğladan, kromdan ve camdan tüneller vardı.

Sonra köşeden döndüm ve yolun sonunda açık bir kapının eşiğinden süzülen ışığı gördüm. Üstündeki pencereden başka bir ışık görünüyordu ve yolun öteki tarafında park etmiş bir araba vardı. Ama bunun dışında yol ıssızdı. Nerede olduğumu söyleyecek birini bulma umuduyla arabaya doğru yürümeye başladım. Docklands'ın daha varlıklı yerlerinden epey uzaklaşmıştım. Bir penceresi ışıklı olan depo dışında diğer bütün binalar harap hâldeydi. Çitlerle çevrili boş bir arazinin uzağında, suyun siyah ışıltısı ve küçük rıhtım kenarında demir atmış gemilerin hayaletleri andıran çizgileri seçiliyordu. Ama depoda, sahibinin levhasını ve zemin katın pencerelerinden içerideki spor aletlerinin iskeletlerini fark edince gördüklerimi birleştirebildim. Hâlâ bunun düşündüğüm şey olduğuna inanmayarak yavaşlamaya başladım. Sonra biri kapıdan çıkıp yolun karşı tarafına geçerek arabaya doğru ilerledi.

Kilidin açıldığını belirten elektronik gıcırtı sessiz sokağı kapladı. Durdum. Adamın arkaya doğru yürüyüp bagajı açmasını izledim. Bir an görüntüden çıktı ama sonra bagaj çarparak kapandı ve adam sürücü koltuğuna geçip oturdu. Hareketsiz kaldım, içerinin loş ışığında Jules'un yüzü açığa

çıktığında ondan yedi sekiz metre uzaktaydım. Direksiyonun başına geçişini izlerken onunla yüzleşme cesaretim de uçup gitti. Şu anda gözüme hiç de ukala veya kendinden emin görünmüyordu. Sakallı yüzü yorgun ve yenik, gözleri karanlıktı.

Beni görmesi ihtimaline karşı hiç hareket etmeden gitmesini bekledim. O ise benim göremediğim bir şeyleri karıştırdı. Ne yaptığını, başını eğip parmağını burnuna götürerek elinin tersinden bir şeyler çektiğini fark edince anladım. Aniden doğrulup motoru çalıştırdı. Bir süre sonra yol, parlak halojen farlarla aydınlandı.

Ben de öyle.

Hâlâ beni fark etmemiş ya da fark ettiyse de tanımamış olmasını umarak gözlerimi ışıktan ellerimle korudum. Bir an için hiçbir şey hareket etmedi. Sonra motor ve farlar kapandı. Gözlerimde çakan ışıkları kırpıştırarak uzaklaştırdıktan sonra araba kapısının açıldığını duydum.

"Sen burada ne arıyorsun?"

Kamaşan gözlerimle arabanın yanında duran adama baktım. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Chloe öldü."

Aklıma gelen tek şey buydu. Kısa bir sessizlik oldu. Bir an için rekabeti bir kenara bırakıp konuşabileceğimizi ummuştum. Sonra arabanın kapısını kapadı ve önüne doğru yürüdü.

"Eee?"

Akıp giden öfkem yeniden sızıntı yapmaya başlamıştı. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım. "Hepsi bu mu? Bütün söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Ne söylememi istiyorsun? Bunu kendi yaptı, ben değil."

"Onu sen attın!"

"O benim için bir *utanç* kaynağıydı. Ona elimden geldi-

ğince katlandığım için çok şanslı. Hem sen de kim oluyorsun? Onu başından attın, şimdi de gelmiş bana vaaz veriyorsun."

"Kürtaj olduğunu biliyor muydun?" Sessizlik oldu. Aklıma Yasmin'in suçlamaları gelmiş, beni devam etmeye teşvik etmişti. "Senden olduğunu söylemişti."

Omuzlarını silkti. "Ne olmuş yani? Daha dikkatli davranması gerekirdi."

"Tanrım, *umurunda* değil mi?"

"Neden olsun ki? Kokainmanın tekiydi!"

"Bu kimin suçuydu peki?"

Önce bana, sonra arabasına baktı. Binip gideceğini sandım ama yolcu koltuğuna gitti. Kapıyı açıp bir şey almak için içeri eğildi.

Bu bir beyzbol sopasıydı.

"Buraya gelmek için yanlış zamanı seçtin," dedi, kapıyı açıp bırakıp bana doğru yürürken.

Olan biten gözüme gerçekdışı görünmüştü. Blöf yapıyor olmalıydı, gerçekten bunu kullanacağına inanamıyordum. Geriye doğru bir adım attım. Sanki tetik doğrultmuş gibi bağırarak üstüme doğru koştu ve sopayı savurdu. Havaya kaldırdığım koluma vurduğunda hem şaşkınlıktan, hem de acıdan bağırdım. Jules çılgınca saldırıya geçerken geriye doğru yalpaladım. Darbelerin çoğunu ıskalıyordu. Boş şişelerle dolu kutuya bastığımda şangırtılar duyuldu. Dengemi kaybedip tam zamanında kolumu kaldırınca sopanın kafama inmesinden kurtulmuş oldum. Sopa omzumu sıyırıp yanağıma geldi. Gözümde şimşekler çaktı ve sonrasında yere düştüm. Hantalca yere yapıştığım sırada şişeler de kaldırıma yayıldı. Telaştan uyuşmuş hâlde çırpınırken Jules sopayı kaldırdı ve yüzünü buruşturdu.

"Burada neler oluyor?"

Biri yolun karşısından bağırmıştı. Jules'un çıktığı aynı

kapının ışığını, iri yarı biri engelliyordu. Sokağa vardığında Lenny'nin geniş omuzlarını tanıdım.

"Chloe'nin eski sevgilisi gelmiş, bardaki şu pislik," dedi Jules nefes nefese. Sopa hâlâ kafama inecek gibi duruyordu ama diğer adama saygı gösterdiği kesindi.

Kocaman kafa, karanlığın içindeki beni görebilmek için hareket etti. "Burada ne işi var?"

"Bilmiyorum, beni suçlamaya-"

"Tanrı aşkına," diye söylendi Lenny ve bize doğru yürümeye başladı.

Sakin tavrında insanı korkutan bir şey vardı. Jules'un dikkati dağılmışken yanımdaki şişelerden birini yakalayıp kafasına fırlattım. Fark edip kafasını eğdi. Şişe arkaya düşüp parçalandı. Ayağa kalktım ve koşmaya çalıştım. Tam o sırada birinin bağırdığını duydum ve sopa kafamın dibinden saçıma değerek geçti. Olanca gücümle sokağa doğru yürümeye başladım. Lenny yolumu kesmek için önüme geçmeye çalışırken Jules'un ayak seslerinin arkamdan geldiğini duydum. Gidecek yer yoktu ama Jules'un arabası şu an tam önümdeydi ve yolcu kapısı açıktı. İçine atlayıp kapıyı kapamaya çalıştım ama Jules kolunu içeri soktu. Kapı kapandığında bağırmaya başladı. Kemiği ve kıkırdağı kırılmıştı, kanlar fışkırdı. Bütün gücümle kapının koluna abanıp sıkıştırdığımda eli bana ulaştı. Lenny de neredeyse olduğumuz yere varmıştı. İkisini de dışarıda tutamayacağım için Jules beyzbol sopasını bırakıp kurtulmaya çalıştığında kapıyı ona doğru ittim. Geriye doğru tökezledi. Kolunu tamamen çekince kapıyı çarparak kapadım.

Merkezi kilit düğmesine bastığımda sürgüler yuvalarına girdi ve güzel bir çıt sesi duyuldu. Jules'un üstüne atladığı araba titredi.

"Şu lanet olası kapıyı aç!" diye bağırdı cama vurarak. "Seni öldüreceğim, duydun mu beni? Öldüreceğim!

Nefes almak için ön koltuklara yayıldım. Doğrulurken dirseğim bir şeye çarptı. Direksiyona baktığımda Jules'un kilidi açmak için neden anahtarı kullanmadığını gördüm.

Hâlâ kontaktaydı.

Jules yolcu penceresine vururken sürücü koltuğuna doğru süründüm. Kapıya sıkışan kolu kanlar içindeydi.

"Sakın aklından bile geçirme!"

Anahtarı çevirip ayağımı yerleştirdiğimde elim titriyordu. Araba ileri gidip durdu. Hasiktir, *hasiktir*! Lenny pencereyi dirseğiyle kırmaya çalışırken yanımdaki kapıdan gelen *pat* sesiyle irkildim. Jules kapıya asılıp bağırırken araba sallandı. Kontağı yeniden çevirdim.

"*Hayır, dur! Sakın–*"

Motor, sesini boğdu. Lenny eğilip kaldırımdaki beyzbol sopasını aldı ama çoktan gaza basmıştım bile. Geri çekildi ama Jules arabanın yanında, cama vurmaya devam ederek koştu. Bağırıyordu ama ben pedala yüklenince gözden kayboldu. Bir an rahatladıktan sonra araba bana karşı gelip sarsıldı ve direksiyon hâkimiyetimi neredeyse kaybettim. Yolcu tarafından bir çatırtı duyuldu. Sanki tekerleğe bir şey saplanmış gibiydi. Frene basınca çatırtı da kesildi. Durunca öne doğru savruldum. Etrafıma bakındım ama görünürde kimse yoktu. Dikiz aynasından Lenny'nin yolun ortasında, hemen arkamda durduğunu gördüm.

Jules görünürde yoktu.

Motor yavaşça ses çıkardı. Yolcu tarafına baktım. Emniyet kemeri kapıya sıkışıp kalmıştı. Küçük bir kement gibi makarasından çıkıp boşalmıştı. Uzanıp kapıyı açtığımda toplanmaya çalışır gibi yavaşça kıvrıldı. Ama mekanizma zarar görmüştü ve hemen duruverdi. Yıpranan kumaşa bakıp Jules'un kapıya sıkışan kolunu düşündüm. Gaza bastığımda pencereye nasıl vurduğunu hatırladım.

Motoru açık bırakıp arabadan indim.

Lenny, kaldırım kenarındaki oluğun içine bakıyordu. İçindeki şey hareket etmiyordu ve sokak lambasının ışığında uzuvlarının bütün yanlışlığını görebiliyordum. Etrafını siyah, yapış yapış bir sıvı kaplamıştı ve yağ gibi parlıyordu. Aklımda oluşan bütün şüpheler, Lenny'nin sakinliğiyle susturuldu. Lenny başını kaldırıp insanın içini üşüten bir ağırkanlılıkla bana baktı. Geri geri giderken sürücü kapısı bacaklarıma çarptı. Arabaya atlayıp vitesi geçirdim.

İlerlerken dikiz aynasına baktım. Lenny hâlâ kıpırdamamıştı. Orada öylece durmuş, elinde beyzbol sopasıyla arkamdan bakıyordu.

Kendimi güvende hissedecek kadar uzaklaştım. Sonra kenara çekip kusmak için son anda kapıyı açtım ve kapıya yaslanıp midemdeki bütün kaynar safrayı çıkardım. Kasılmalarım geçince ambulans çağırmak için telefonumu aldım. Jules'un bir işine yaramayacaktı ama şu anda kendimi otomatiğe almıştım. İyi bir vatandaş olmayı gerektiren Pavlovcu tepkilerime itaat ediyordum. Üstelik aklıma yapacak başka bir şey de gelmiyordu.

Ama telefonum bozulmuştu. Ekranı çatlamıştı ve kasası da elimde parçalanıverecek gibiydi. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum ama artık çalışmıyordu. Yeniden ilerlemeye başladım, karşıma çıkacak ilk telefon kulübesinde durmayı planlıyordum. Ama karşıma bir tane bile çıkmadı. Ani bir sağanak camı kirletip dışarıdaki dünyayı empresyonist bir bulanıklıkla kaplayınca silecekleri açtım. Bir kâbusun içine tıkılıp kalmış gibi hissediyordum ama aklım gittikçe çalışmaya başlıyordu. Kısa süre içinde yeniden güzelce düşünebilecek duruma geldim. En azından o an öyle sanmıştım.

Yağmur daha dinmemişti ama eve vardığımda yaz şafağının ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatıyordu. Telaş içinde hemen eve çıktım. Titriyordum ve her yerim acıyordu

ama burada kalamazdım. Lenny kim olduğumu biliyordu ve onun ya da iş ortaklarının beni bulması an meselesiydi. Polise teslim de olamazdım, çünkü Jez'in anlattıklarına göre hapiste güvende olacağımı da sanmıyordum. Aklıma tek bir şey geliyordu.

Sırt çantama giysilerimi ve elimdeki bütün nakit parayı koydum. Pasaportumu almayı son anda akıl ettim. Eski DVD'ler ve çerçevelenmiş film posterleriyle dolu rafların bulunduğu küçük daireme son kez baktım. *İnsanlar ve Para*'nın nadir bulunan bir kopyasıyla Vadim'in beni neredeyse iflas ettirecek korkutucu bir şekilde nefes kesen Bardot'lu *Ve Tanrı... kadını yarattı* baskısı vardı. Artık hiçbirinin bir önemi yoktu.

Kapıyı kapayıp hızla Jules'un arabasını park ettiğim yere gittim. Araba Audi'ydi, parlak ve pahalıydı. Pahalı arabası olan bir tipe hiç benzemiyordum ama uzaklaşma ihtiyacım her şeyin üstündeydi.

Nereye gideceğimi hiç düşünmemiştim.

Sırt çantamı bagaja attıktan sonra sürücü kapısını açmaya giderken durdum. Yolcu tarafında ne olduğunu görmek istemiyordum ama emin olmadan da gidemezdim. Sokağın hâlâ boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra arabanın etrafını gezdim. Arka lastiğin çamurluğunun siyah boyası çıkmış ve çamurluk göçmüştü. Ama birinin dikkatini çekecek kadar bariz değildi ve yağmur da bütün kanı yıkamıştı.

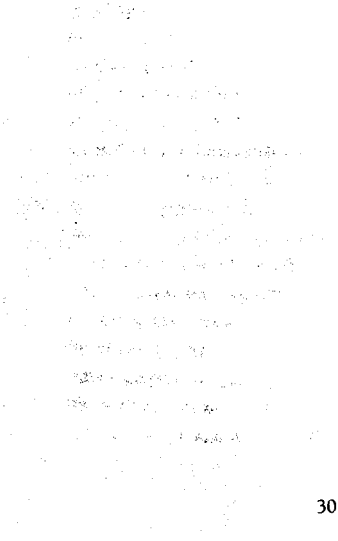
Ne yaptığımı gösterecek bir şey yoktu.

Bu erken saatte çok trafik olmazdı ve Dover Feribot Terminali'ne tam zamanında vardım. Şu ana kadar tepkilerimi bastırabilmiştim. Akşamdan kalma ve yorgundum, geceki kavga yüzünden her yerim ağrıyordu. Hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyordu. Kendim ve araba için bilet aldığım sırada plakanın dikkat çekebileceğini fark ettim. Arabayı

bırakıp yaya olarak yola devam etmediğim için kendi salaklığıma kızdım.

Ama ne siren ne alarm duyuldu. Merhumun arabasını geminin kocaman metal karnına sürdükten sonra güverteye çıktım ve beyaz kayalıkların yavaşça uzaklaşmasını izledim.

Birkaç saat sonra beyaz bir güneşin altında, kendimi tozlu Fransa yollarına vurmuştum.

On Dokuzuncu Bölüm

Çantamı toplamam uzun sürmedi. Birkaç giysim ve eşyamı sırt çantama tıkıştırıverdim. Sabaha da bırakabilirdim ama şu anda yapmak istiyordum. Bu kez fikrimi değiştirmeyecektim.

Mathilde'in ziyareti beni iyice germişti.

Beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Dışarısı zifiri karanlıktı ve saat daha dokuz bile olmamıştı. Bu, yazın neredeyse bittiğinin bir başka işaretiydi. Mathilde'in gelmesine üç saat vardı. Bana verdiği *Madame Bovary* döşeğimin yanında duruyordu. Bitirmeden bırakacağım bir başka şey de buydu. Lambanın ışığında gölgeler altındaki çatı katma baktım. Bütün hurdalara ve örümcek ağlarına rağmen burası evim gibi geliyordu. Bırakıp gidecek olmama üzülüyordum.

Yatağa yatıp bir sigara daha yaktım. Brighton fotoğrafının kıvrılarak yanıp küle dönmesini hatırlayarak çakmağı çaktım. Gretchen'm onu yakmamış olmasını isterdim ama bunun yanında istediğim daha birçok şey vardı. Belki Chloe'ye olanları değiştirememiştim ama Yasmin'in suçlamaları iğnelerini çok derine batırmıştı. *Sana ihtiyacı varken onu terk ettin. İşleri senin için kolaylaştırmak istemişti ama*

sen bunu göremedin. Adil ya da değil, gerçeklik payı vardı. Ve kimse o gece beni Docklands'a zorla götürmemişti. Çünkü ben birini öldürdüm. Kazara olmuş olması ya da sadece kaçmaya çalışıyor oluşumun bir önemi yoktu; ben birini öldürmüştüm.

Bundan kaçış yoktu.

Dumanı tavana doğru üfledim. Geri dönmem gerekiyordu, bunu artık biliyordum. Olacakları düşünmek hâlâ korkunçtu ama kendi huzurum için yaptığımın sorumluluğunu almalıydım. Ne zaman Mathilde'i ve ne isteyeceğini düşünsem, kararımda bocaladığımı hissediyordum.

Hem bir sorun daha vardı. Jules'un arabasındaki plastik paket hâlâ jandarmaların ziyaretinden sonra sakladığım yerde duruyordu. Orada bırakamazdım ama bir kilo kokaini İngiltere'ye de götüremezdim.

Peki ne yapacaktım?

Çatı katı boğucu, nemli ve düşünmemi engelleyecek kadar havasızdı. Açık pencereye doğru yürüdüm. Asmaların ve ormanın ardındaki göle, karanlığın içinde bütün gümüşlüğüyle parlayan ay ışığında gidebilirdim. Kendi kendime, buradan ayrılmadan gölde yüzeceğime söz vermiştim ve Mathilde gelene kadar da zamanım vardı.

Bu, benim son şansımdı.

Çatıdan, ahşap basamakların tanıdıklığına güvenerek inerken yanıma ışık almadım. Ambarın açık kapılarından ay ışığı süzülüyor, hakkında çok işkillendiğim parçalanan betonu aydınlatıyordu. Dışarı çıkarken ona dikkat bile etmemiştim.

Yağmur artık atıştırmıyordu. Gece, inanılmaz derecede tatlı kokuyordu ve taze bir rüzgâr asma yapraklarını hareketlendiriyordu. Dolunay çıkmıştı ama üstünden geçen ayrık bulutlar tarlaya hızla koşturan gölgelerini yayıyordu. Ormana girerken sabit bir kıpırdanma vardı. Ağaçların ara-

sına saklanmış heykelleri gizleyen dallardan su damlıyordu. Gretchen'ın orman perisinin boynuna astığı beyaz çiçeklerden taç, üstüne vuran ay ışığında parlıyordu ama ayın önünden bir bulut daha geçince karanlığa gömüldü.

Sonra taş heykeli ardımda bırakıp göle vardım. Havada demir tadı vardı ve siyah sular rüzgârda titriyordu. Ani bir hareket beni ürküttü ama bu sadece tüylerini kabartan bir ördekti. Ay yeniden belirdiğinde, tıpkı taş gibi kıyıyı kaplayan bir sürü ördek gördüm. Çakılların üstünde yürüyüp soyundum. Çıplak ayaklarım birbiriyle uyumsuzdu; bir tanesi işaretsiz ve tanıdık, diğeri ise ince, beyaz ve öfkeli izlerle kaplıydı.

Buz gibi su, içine girdiğimde nefesimi kesti. Kasıklarıma kadar çıktığında refleks olarak parmak ucumda yükseldim ve yürümeye devam ettim. Ayaklarım yerden kesilince durup dalmaya hazırlandım.

Buzun içine dalmak gibiydi bu. Su kafamın üstüne kadar çıkınca kulaklarım buz kesti. Sonra yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Gölün ortasına varıp kanın miskin uzuvlarıma hücum etmesini sağladım. Suyu nefes nefese ezip etrafıma bakındım. Ardımda bıraktığım iz, yüzeyi yarıp geçmişti. Buradan her şey farklı, tuhaf ve sakin görünüyordu. Su derindi ve dipsiz gibiydi. Ay ışığı balıklara vurduğunda altımda gümüş bir ışıltı oluştu. Baktığımda vücudumun karanlığın içinde donakaldığını gördüm. Öylesine solgun görünüyordu ki, kansız gibiydim.

Tanrım, bu müthişti. Yeniden yüzmeye başladım. Bu kez kurbağalama yüzdüm. Birçok öğleden sonramı geçirdiğim kaya tam önümdeydi. Kestane ağacının geniş yaprakları, gökyüzüne kanat gibi yayılmıştı. Bunu görünce, son kez burada olduğumu hatırladım. Bütün keyfim bir anda kaçıvermişti.

Gölde yüzmek istemiş ve yüzmüştüm. Daha fazla dışarı-

da kalmanın bir anlamı yoktu. Geri yüzmeye başladım ama ayağımı salladığımda sert bir şeye çarptı. İrkildim ama bunun uçurumdan gördüğüm, dibe batmış bir kaya olduğunu anladım. Emin olmak için ayağımı yeniden uzattım.

Ve hemen geri çektim.

Kaya pürüzsüzdü. Üstünde yosun ya da ot olmasını beklerken hiç yoktu. Bu sert ve cilalı bir pürüzsüzlüktü. Önce bir ayağımı, sonra diğerini yere değene kadar indirdim. Su, çeneme geliyordu. Altımdaki yüzey düz ve hafifçe kabarıktı. Üstünde, aşınmadan oluşan küçük delikler vardı. Ama bastığım şeyin kaya olmadığını anlamak için bunları fark etmeme gerek yoktu.

Bu, bir araba tavanıydı.

Şeklini anlamak için ayak parmaklarımla üstüne bastım. Bir ayağım kenarından kayınca altımda bir tek su kaldı. Göl, kafamın üstüne kadar yükselince çırpındım. Yeniden tavanına çıkana kadar öksürüp tıkandım. En azından bunun bir araba olmadığını anlamıştım. Tavanı fazla dar ve fazla kesikti.

Daha çok bir kamyonete benziyordu.

Titreyerek göl kıyısına baktım. Bir aracın üstüne ilerleyemeyeceği kadar yumuşak ve çamurluydu. Hayır, bir kamyonun buraya saplanması için uçurumdan düşmesi gerekiyordu. Kazara oradan düştüğünü gözümde canlandırmaya çalışarak yüksek kayalığın kenarına baktım. Ama üstüne bastığım şey çok uzaktaydı. Buraya gelebilmesinin tek yolu, kasten sürülmüş olması olabilirdi.

Deli gibi geri yüzüp giyinmek istiyordum. Ama bunu şu an yapamazdım. Derin bir nefes alıp daldım. Su, buz kıracaklarını kulaklarıma batırıyordu. Her şey bulanık ve karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordum. Tam o sırada ay bulutun arkasından çıktı ve yüzey aniden uhrevi bir ışıkla aydınlandı. Aracın belli belirsiz gövdesi tam altımdaydı. Bunun

bir kamyonet olduğunu anlamıştım. Kamyonetin içi açık ve boştu. Göğsüm şişmeye başladığında daha da derine daldım. Çok fazla sigara içiyordum. Vücudumun su yüzüne çıkmamasına çabalayarak kapının kolunu tuttum. Yavaşça açılırken neredeyse elimden kayacaktı.

Kendimi çekip yaklaştığımda kalbim küt küt atıyordu. Kamyonetin içi puslu ve karanlıktı. İki üç kalp atışı uzunluğunda içine baktıktan sonra aym önüne bulut geçti ve etraf yeniden karanlığa büründü. Kapıyı bırakıp yüzeye çıktım. Şakaklarımın zonklaması azalmaya başlarken derin derin nefes aldım.

Hiçbir şey yoktu.

Çamurlu su yüzünden emin olamamıştım ama içeride bir şey göremeyiştim; ne iri bir cüsse ne de uzuvların yavaş dalgası. Emin olmak için biraz daha baktımsa da düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmişti. Yeniden dalamazdım.

Dişlerim vurarak geri yüzmeye başladım. Sabit bir şekilde yüzmeye çalışıyor, acele etmemeye özen gösteriyordum. Sonra bileğime bir ot ya da dal takıldı ve artık kendimi dizginleyemedim. Hızla kıyıya yüzüp yeniden çakılların üstüne çıkana kadar sığ suda ilerledim. Titreyerek kollarımı ovaladım ve göle baktım. Oluşturduğum küçük dalgalar kaybolmaya başlamıştı bile. Yüzey yeniden hareketsizleşip karardı. Dipte ne olduğuna fikir edinmemi sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Üstümü giymeye başladım. Kamyonun kime ait olduğuna dair hiç şüphem yoktu. Rengini görmek imkânsızdı ama koyu yeşil olduğunu tahmin ediyordum. Jean-Claude'un gösterdiği fotoğraftaki gibi. Louis en son Lyon'da görüldüğü için başına her ne geldiyse, orada olmuş olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Geri dönmüştü.

Islak derimde pantolonumu çekmeye çalıştım. Çok uğ-

raşsam da kamyonetin gölde olması için masum bir açıklama bulamıyordum. Jean-Claude bana Arnaud'nun kardeşinin ortadan kaybolmasının sorumlusu olduğunu söylemeye çalışmıştı ama onu dinlememiştim. Dinlemek *istememiştim*. Mathilde'in bu konuda bir şey bildiğine inanmak istemiyordum ama burada kalıp bunu öğrenmeye de niyetim yoktu. Arnaud bana zaten kızgındı ve çiftlik, en azından bir sır saklıyor gibiydi.

Ben bir başka sır olmak istemiyordum.

Çizmelerimi giyemiyordum. Çabaladığım sırada orman tehditkâr ve temkinli görünüyordu. Etrafıma bakınırken Arnaud'nun tüfeğiyle gölgelerin arasından fırlamasından korktum. Ama ağaçların arasındaki yalnız bir heykel dışında tek başımaydım. Çizmeyi giymek için eğildiğimde göle bu kadar yakın heykel olmadığını fark ettim. Tam bu sırada heykel ormandan çıktı.

Gretchen, ay ışığında mermer gibi soluk görünüyordu. Teni taş gibi beyazlamıştı. Daha fazla yaklaşmadan bana baktı.

"Çatıya çıktım. Orada değildin."

Konuştum. "Hayır, ben... Biraz hava almak istedim."

"Sırt çantanı gördüm. Her şeyini toplamışsın."

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Gretchen suya doğru baktı. Önceki öfkesinin yerini daha da rahatsız edici, esrarengiz bir sakinlik almıştı.

"Göldeydin."

"Ben, eee, terlemiştim. Serinlemek istedim."

"Suyun altında uzun kaldın. Ne yaptın?"

"Yüzüyordum."

Suyun altında ne olduğunu bilmiyorsa bile ne kadar çok şey bildiğini tartmaya çalışıyordum. Ama o kadar titriyordum ki, düzgün düşünemiyordum.

"Sana söyledim, babam burada yüzülmemesi gerektiğini

söylüyor. Güvenli değilmiş." *Kimin için güvenli?* "Babama söylersem çok kızar."

"Söylemek zorunda değilsin, öyle değil mi?"

"Neden söylemeyeyim? Nasıl olsa yarın gidiyorsun." Bakışları soğuk ve uzaktı. "Biz senin umurunda değiliz. Yoksa bizi terk etmezdin."

"Ben kimseyi terk etmiyorum."

"Evet, ediyorsun. Sen de onlar gibiymişsin. Sana güvenmiştik ama sen bize ihanet ettin."

Louis hakkında da aynı sözcüğü kullanmıştı. "Bak, çok üzgünüm ama–"

"Hayır, üzgün falan değilsin. Beni kandırdın."

Kandırmak mı? Bu gece ikinci kez sözcüklerim tükendi. "Bu doğru değil–"

"O zaman kalacağına söz ver."

"Gretchen–"

"Söz vermen gerek. Yoksa babama söylerim."

Tanrım. Suya baktım. İçinde ne olduğunu bilip bilmediğinden ya da Arnaud ile başıma ne bela açmak istediğinden emin değildim ama Arnaud'nun ne yaptığını öğrenme ihtimaline boyun eğemezdim. Hiç hoşuma gitmese de buradan ayrılana kadar Gretchen'ın ağzını açmaması gerekiyordu.

"Tamam," dedim. "Kalacağım."

Gretchen bana baktı. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

"Yalancı."

"Hayır, ben–"

"Senin kibar biri olduğunu düşünmüştüm ama değilsin. Artık seni sevmiyorum."

"Gretchen, dinle–" diye başladım söze ama o çoktan geri dönüp koşmaya başlamıştı bile. Bir an donup kaldıktan sonra peşinden gittim. Ne söyleyebileceğimi ya da yapabileceğimi bilmiyordum. Sadece artık gölün kenarında

duramazdım. Formdan düşmüştüm. Çizmelerimin açık bağcıklarının birbirine vurması, kötü bir rüyadaymışım hissi veriyordu. Gretchen ormanın içine doğru koşarken ay ışığının altına hayalet gibi girip çıktı. Heykellerin yanından geçerken göğsüm ve bacaklarım yanıyordu. Çizmelerimden biri ayağımdan çıkınca aniden yere düştüm. Nefesim kesilmişti. Kendimi toparlayıp kalktığımda Gretchen'in beyaz siluetinin ormandan koşarak çıkıp asmalara daldığını gördüm. Ayın önüne bir bulut gelince onu gözden kaçırdım. Ama zaten şu an yakalayamayacağım çok belliydi. Eve varacaktı.

Nefes almaya çalışarak iki büklüm oldum. Siktir, *siktir!* Düşünmeye çalıştım. Belki de aşırı tepki veriyordum ve bunun masum bir açıklaması vardı. Belki de kamyonet, göle atılmış eski bir kamyonetti. Buna inanmayı çok istiyordum ama gölde bulduğum şey zihnimde çok netti. Kendimi tehlikeye atamazdım; kamyonet Louis'ninkiyse, Arnaud bunu herhangi birine söyleme ihtimalimi göze alamazdı.

Çiftlikten ayrılmama izin vermeyecekti.

Tam o sırada yükselen sesi avludan uzaklara yayıldı. Tutarsızca bağırıp çağırıyordu. Mathilde'in yalvaran sesini de duyduğumu düşündüm. Sonra kapı çarptı ve sessizlik oldu.

Arnaud dışarı çıkmıştı.

Kaybolan çizmemi bulmak için etrafa bakındım ama ayın önünde hâlâ bulut olduğu için gölgelerin dışında hiçbir şey göremiyordum. Zaman yoktu. Ağaçların arasına saklanmak için koşmaya başladığımda çıplak, yeni iyileşmiş ayağıma taşlar ve dallar battı. Arnaud gittikten sonra yola geri çıktım; sırt çantam için daha sonra endişelenebilirdim.

Keskin bir şeyin üstüne bastığımda daha pek uzaklaştığım söylenemezdi. Ani bir çat sesinden sonra acı hissettim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Geriye doğru sıçradım. Bastığım şeyin demir çeneler olmasından korkmuştum. Değildi.

Yalnızca kurumuş bir daldı ama telaş sırasında buradaki ormanın hâlâ Arnaud'nun kapanlarıyla dolu olduğunu unutmuştum. Ne ilerlemeye cesaretim vardı, ne de geri dönmeye. Nereye bastığımı göremeyecek kadar karanlıkken bu olmazdı. Hiçbir şey de olmayabilirdi ama ya varsa...

Ağaçların arasında bir şey kıpırdadı. Arkama dönüp asma bahçelerine baktım. Ay hâlâ gizliydi ve bir an hiçbir şey göremedim. Sonra bulutun arkasından çıktı ve ağaç gövdelerinin arasındaki ormana doğru koşan Arnaud'nun bedenini gördüm. Ay ışığı metalik bir şeye vuruyordu ve bunun ne olduğunu anlayınca onunla anlaşma umutlarım da suya düştü.

Bu, tüfeğiydi.

Ay, başka bir bulutun arkasında kalınca görüş alanım, üstüne perde çekilmiş gibi kesildi. Ama Arnaud beklediğimden daha yakındı. Adımlarımın izini sürüp göle geri dönmek için çok geçti. Hiç kapan olmasa bile beni görecek kadar yakınlaşmış olacaktı. Üstelik patikadan ilerlerken onun için çok kolay bir hedef olurdum. Umutsuzluk içinde saklanacak bir yer bulmak için etrafıma bakındım. Huş ağacını kestiğimiz yere yakındım ve buradaki ağaçların çoğu fidan ya da köktü. Arnaud'nun beni görmek için başını çevirmesi yeterdi ama o sırada dalların arasından ay ışığı süzülüp yakınlardaki heykelleri aydınlattı.

Arnaud'nun heykellerin etrafına kapan koymamış olmasını umarak kısacık ışık sönene kadar hızla koştum. Kendimi ıslak zemine atıp keşişin taştan cübbesinin arkasına geçtim. Nefesim kesilmişti ve çizmesiz ayağım alev alev yanıyordu. Yapış yapıştı; kuru bir dala basmış olmalıydım ya da belki de yaralar yeniden açılmıştı. Ama bu, sorunlarımın en küçüğüydü. Heykelin etrafına baktım. Ay olmadan orman, siyahın farklı derinliklerinden oluşmuşa benziyordu.

Hiçbir şey kımıldamıyordu. Sonra patikadan gelen bir gölge gördüm.

Kendimi soğuk taşa yakın tutarak arkama baktım. Üstümdeki gökyüzü bulutlardan ve yıldızlardan oluşmuş bir yama gibiydi ama aşağısı karanlıktı. Kafamı kaldırıp ağaçların arasına bakarken ayın ortaya çıkmaması için dua ettim. Bir kez daha patikaya bakmak istiyordum ama beni görmesinden korkuyordum. Orada öylece yatıp yaklaşan Arnaud'yu dinledim. Yapraklar ve dallar rüzgârdan havalanıyor, diğer sesleri boğuyordu. Nerede olduğunu gözümde canlandırmaya çalışarak gözlerimi kapadım. Kendi kendime, otuza kadar saydığımda geçip gitmiş olacağını söyledim. Ama otuza vardığımda yine kıpırdamadım. Ya yanıldıysam ya da durduysa? Ellerimi sıkıp yumruk yaptım, karar vermeye çalışıyordum. Burada sonsuza kadar kalamazdım; ana yola çıkmak için en büyük şansı, Arnaud göle indiğinde yakalayabilirdim. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı. Gerilip yeniden bakmak için kendimi hazırladım.

Kırılan bir dalın boğuk çat sesi duyuldu.

Tamamen hareketsiz yatıyordum. Nefesimi tutmuştum ve vermeye cesaretim yoktu. Hışırdayan ağaçların ötesini duymaya çalıştım. Bulutların biraz daha uzun kalmasını istiyordum. Ama güçlü rüzgâr onları çoktan uzaklaştırmaya başlamıştı. Siyah siluetleri, gümüş bir ışıltıyla keskinleşmişti. Ayın yeniden ortaya çıkıp dünyayı opal bir ışığa bürümesini çaresizce izledim. Sonra birkaç adım ötemde, bir ayak sesi dalları ezdi.

"Sean?"

Mathilde'in sesi alçaktı. Gerginlikten kurtulunca bütün gücüm de uçup gitmişti.

"Buradayım."

Diğer heykellere doğru bakıyordu. Fısıltımı duyunca dönüp bana doğru hızla ilerledi. Yehuda'nın ayı yeniden yüzü-

nü saklayıp ormanı gölgelerle baş başa bırakırken, ağaçların arasından patikaya doğru baktı.

"Gitmen gerek," dedi kısık bir sesle, taştan keşişin arkasına gelip yanıma çömelirken. "Babam hâlâ gölde olduğunu sanıyor. Fark etmeden gitmen gerek."

Şu anda bile beni endişelenecek bir şey olmadığına inandırmasını, her şeyin bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu söylemesini umut ediyordum. Ayağa kalkmaya hazırlanırken beni geri çekti. Sadece bir gölgeden ibaretti, karanlığın içinde yüzünü seçemiyordum.

"Şimdi olmaz. Uzaklaşması için ona bir dakika ver. Al, bunu giy."

Bana doğru bir şey uzattı. Ne olduğunu göremesem de dokununca çizmem olduğunu anladım.

"Patikada buldum," diye fısıldadı. "O yüzden burada olabileceğini düşündüm."

"Gretchen nerede?" diye sordum, görmeden çizmemi giymeye çalışarak. Ayağım kandan yapış yapış olmuş ve çizmeye sığmayacak kadar şişmişti.

"Michel ile birlikte."

"Babana ne söyledi?"

"Boş ver. Bunu al." Mathilde ellerime bir şeyler tutuşturdu. Bunlar anahtar ve küçük bir tomar paraya benziyordu. "Çok değil ama elimdekinin hepsi bu. Bir de buna ihtiyacın olacak."

İnce ve düz bir şey uzattı. Bir an sonra bunun pasaportum olduğunu anladım.

"Sırt çantamı mı karıştırdın?" Hâlâ düzgün düşünemiyordum ve çatıya çıkıp bunu arayacak zamanı nasıl bulduğunu anlayamamıştım.

"Bu gece değil. Kasabaya ilk gittiğinde almıştım."

Beni en çok neyin şaşırttığını bilmiyordum; pasaportu-

mu almış olması mı, yoksa bunu hiç fark etmemiş olmam mı? "Neden?"

"Çünkü buradan bana söylemeden ayrılmanı istemedim. Senden bir iyilik rica edeceğim ama şu an gitmemiz gerek. Hazır mısın?"

İyilik mi? "Çizmemi giyemiyorum," dedim, kafam hiç olmadığı kadar karışıktı.

"Sonra giyersin. Acele etmemiz gerek."

Beni heykelin arkasından çekip çıkardı. Çizmeyi elimde taşımaktan başka bir seçeneğim yoktu. Dallar ve taşlar çıplak ayağıma batıyordu.

"Dikkat et," dedi, gölgelerin yamasının içinde bana rehberlik ederken. İlk başta ne demek istediğini anlamadım ama sonra sert köşeli bir şey fark ettim.

Arnaud'nun heykellerinin etrafına kapan koymadığını düşünerek hata etmiştim.

Ama Mathilde beni hızla patikaya sokarken nerelere dikkat edileceğini biliyordu. Elimden geldiğince çabuk bir şekilde topallaya topallaya ilerlerken ayağımı yere her basışımda yeni yaralar açılıyordu. Ayı gizleyen bulutlar dağılmış, zayıf bir ışığa geçit vermişlerdi. Riske girip göle baktığımda Arnaud'yu göremedim.

"Ne iyiliği?" diye sordum, kısık sesle.

Tanıdık bir hareketle saçını kulağının arkasına atmasını görebilecek kadar ışık vardı. Yüzünü tam seçemesem de endişesini hissedebiliyordum.

"Gretchen'ı da yanında götürmeni istiyorum."

"*Ne* istiyorsun?"

"Şşş, sadece dinle." Mathilde kolumu yakaladı, sesi kısık ve boğuktu. "Onun buradan uzaklaşması gerek. Seninle gelir. Çok şey istediğimi biliyorum ama ona destek olmanı da beklemiyorum. Elimden geldiğince çok para yollarım."

"Tanrım, Mathilde..."

"Lütfen! Polise sırt çantandaki uyuşturucudan bahsedebilirdim."

Tabii ki biliyor, diye düşündüm, şaşmış kalmıştım. Üç gün boyunca ateşim vardı. Bir yabancıydım; gerçekten ondan kimi iyileştirmekle uğraştığını öğrenmek için çantamı karıştırmamasını mı bekliyordum? Buradaki tek sürpriz, kalmama izin vermiş olmasıydı.

Kendi nedenleri olmadığı sürece tabii.

Ay ışığı bulutların perdesini kırıp süzüldüğünde, yüksek yapraklar Mathilde'in yüzünde gölge oyunları oynadı. Önümüzdeki yol belirginleşti. Orman bitince asma bahçesi bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı ve tekerlek izli yol kömürle çizilmiş çizgiler gibi uzanıyordu. Mathilde bana daha hızlı yürümemi söylerken yolda bir hareket gördüm.

"Acele et, biz–"

Ani bir tüfek atışı duyuldu. Arkamızdan, göl tarafından geliyordu. Bir tane daha yankılandığında ikimiz de irkildik. Mathilde beni yolun dışına çekti.

"Buraya gel!"

Beni sanglochonların ağıllarına çıkan çatala doğru çekerken ağaçlar tünel gibi kapandı. Kesik ayağıma basmamaya çalışarak arkasından koşarken, dallar tıpkı birer kırbaç gibi her yerime çarptı. En sonunda düzlüğün amonyak kokusuna vardık. Dolunay üstümüzde fener gibi parlıyor, kıllı yastıklar gibi uyuyan domuzları ortaya çıkarıyordu. Uyanmamalarını umarak Mathilde'in arkasından topallayarak ilerledim. Ormana doğru ilerleyeceğini düşünmüştüm ama o, tuğla kulübeye doğru yürüdü.

"Buraya gel," dedi nefes nefese, kapıyı açarken.

Tartışacak zaman yoktu, hızla içeri girdim. Ağıl kapısının her iki bölmesi de kapanınca ışık kesildi. Etrafımızı sakatat ve kurumuş kan kokusu kapladı. Zifiri karanlıktı ve bu kapalı alanda darlaşan nefesimiz çok gürültü çıkarıyordu. Pen-

cere yoktu ama gözlerim karanlığa uyum sağladığında harcın içindeki boşluklardan sızan ışık kırılmalarını gördüm. Mathilde yanımdan geçip bir tanesinin aralığından baktı.

"Orada mı?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Gidip kendim baktım. Omzum bir şeye çarpınca sessiz bir çınlama duyuldu. Şaşırmıştım ama bunun kasnağa asılı zincirden geldiğini anladım. Sallanmasını durdurmak için karanlığa elimi uzattığımda kulübenin ortasında duran taş levhanın etrafından döndüm. Pürüzlü duvardaki yarıklardan birine yüzümü dayadım. Nefesim toz kaldırınca gözlerimi kırpıştırdım. Küçük yarıktan çok bir şey görünmüyordu ve düzlük, ayın önüne bir başka bulutun geçmesiyle karanlığa bürünmüştü. Ama Arnaud'dan hiçbir iz yoktu.

"Bizi görmüş olsaydı şimdiye çoktan burada olurdu," diye mırıldandı Mathilde. En azından kulübenin duvarları sesimizin yankılanmasına izin vermezdi: Arnaud'nun bizi duyması için dışarıda, kulübenin dibinde olması gerekiyordu. "Muhtemelen gölgelere ateş ediyordu."

"O zaman gidelim." Buraya geldiğim için çoktan pişman olmuştum bile. Kapıdan sızan ışık çizgisine doğru yürümeye başladığım sırada Mathilde beni durdurdu.

"Hayır. Şimdi olmaz."

"Neden? O hâlâ göldeyken gitmemiz gerekmez mi?"

"Artık dönüş yoluna geçmiştir. Dışarı çıkarsak onunla burun buruna gelebiliriz."

Haklıydı ama olduğum yerde kalmak istemiyordum. Tuğla duvarlar küçük kalibreli bir mermiyi durdurabilirdi ama Arnaud burada olduğumuzu anlarsa kapana kısılırdık.

"Açıklığın öteki tarafındaki ormana ne dersin? Oraya gidebilir miyiz?"

"Çok tehlikeli. Oraya giden bir yol yok ve babam oralara da kapan yerleştirdi."

Tanrım. Düşünmeye çalışıyordum. "Şu an ne yapıyoruz peki?"

"Bekliyoruz. Birkaç dakika sonra dışarı çıkıp kimse olup olmadığına bakacağım."

"Ya varsa?"

"O zaman ona gölde olduğu sırada senin kaçtığını söylerim. Yatağına girdikten sonra gelip seni alırım."

Mathilde, her zamanki gibi sakindi. Bir anlığına babasını buraya getirmesinden korktum ama tabii ki bu gülünçtü. Bana zarar vermek niyetinde olsaydı tüm bunları yapmazdı. Ona güvenmem gerekiyordu.

Yeniden dışarı baktığında yere eğildim. Çizmemi giyebilmeyi umuyordum. Ayağım kötüydü ve şişmişti. Üstündeki çamuru silip yırtık derimi tutarken istemsizce nefes verdim.

"İyi misin?" diye sordu Mathilde.

Önce başımı evet anlamında salladım ama beni göremediğini fark ettim. "Ayağım."

"Dur, bakayım."

Eğilirken bir hışırtı duyuldu. Ayağımı karanlıkta nazikçe hisseden elleri soğuktu. Hassas bir şeye dokunduğunda nefesimi tuttum.

"Yaralardan birini yeniden açmışsın ve tarak kemiğin kesilmiş. Bağlamak için bir şeyin var mı?"

"Hayır."

"Neyse. Çizmeni giymene yardım edeyim."

Çizmeyi şişmiş ayağıma giydirmeye çalışırken saçları koluma değdi. "Gretchen'ın gitmesini neden bu kadar çok istiyorsun?" diye sordum, acımı hissetmemeye çalışarak. "Göldeki şey yüzünden mi?"

Bir an durdu. "O da nedenlerden biri."

Demek ki biliyordu. Bu sohbeti ettiğimize inanamıyordum. Onu görebilmek isterdim ama karanlığın içinde bir siluetten ibaretti.

"Louis'ye ne oldu, Mathilde?"

Çizmeyi ayağıma giydirmeye devam etti. Bir an cevap vermeyeceğini sandım. Verdiğinde ise sesi kısık ve pes etmiş gibiydi.

"O Lyon'dayken hamile olduğumu öğrendim. Geri döndüğünde ona söyleyecektim. Biraz param olduğu için onu bizi alıp götürmeye ikna etmeyi umuyordum. Gretchen'ı da. O... Louis'ye çok düşkündü. Ama babama söyleyeceğini tahmin etmeliydim. Aklımda bir sahne var. Babamla Louis'nin dövüştüğü ve..."

Çizme aniden ayağıma girince irkildim. "Baban da onun kamyonetini göle mi attı?"

"Onun çiftlikteki varlığını gösteren her şeyden kurtulmak istiyordu. Louis Lyon'dan döndüğünde doğrudan çiftliğe geldi. Gece gelmişti. Kimse geldiğini görmemişti. Sonrasında... hiçbir şey olmamış gibi davrandık."

Sanki aklı çoktan başka yerdeymiş gibi ellerinin de çizmemden kayıp düştüğünü hissettim. O ayağa kalkarken ben de eğilip bağcıklarımı bağlamaya başladım.

"Peki ya ceset?" Kamyonetin içi boştu ama şu anda ambardaki parçalanan beton yamayı yeniden düşünmeden edemiyordum.

"Babam buraya getirdi."

"Buraya mı?"

"Sanglochonlar için."

Aklıma dank etmesi biraz zamanımı aldı. *Tanrım.* Korku içinde küçük kulübenin karanlığına bakıp sersemlemiş domuzun kancaya asılışım ve kovaya damlayan kanın sesini hatırladım. Arnaud'nun söylediği bir şey aniden korkunç bir anlam kazanmıştı.

Domuzlar her şeyi yer.

"Gretchen ne kadarını biliyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Mathilde bitkin gibiydi. "Sonrasında şaşkına dönüp kendini kaybetti. O gün bugündür de bu konuda hiç konuşmadı. Gretchen küçüklüğünden beri her zaman düşünmek istemediklerini zihninden uzaklaştırmakta çok başarılı olmuştur. Sanki hiçbir şey olmamış gibi."

Bunu kendi gözlerimle de görmüştüm. Ama Gretchen'ın tuhaf unutkanlıklarının yerini çok daha kötü bir şey almıştı. Arnaud'nun Louis'yi öldürdüğünü varsaymıştım.

Belki de öldürmemişti.

Kalkınca ayağım acıdı. Gerçi mecbur kalırsam koşabileceğimi hissediyordum. Duvardaki yarıktan dışarı baktım. Cüzzamlı ay ışığında görebildiğim tek şey, düzlüğün boş olduğuydu.

"Baban Louis'yi öldürmedi, değil mi?" diye sordum arkama dönmeden.

"Hayır."

"Gretchen hasta, Mathilde. Yardıma ihtiyacı var."

"Hasta mı?"

"Onu korumaya devam edemezsin. Louis'yi öldürmek istemediyse bile, er ya da geç birine zarar verecek. Ya da kendine."

"Hayır, yanlış anladın," dedi, çocuğa anlatır gibi. "Louis'yi Gretchen öldürmedi, ben öldürdüm."

Mideme buz gibi bir şey saplandı. "Sana inanmıyorum."

"Louis babamı dövüyor, ona zarar veriyordu." Sesi sakin ve hissizdi. Sanki bütün duygularından arınmış gibiydi. "Gretchen onu durdurmaya çalıştığında ona da vurdu. Yüzüne, çok sert bir şekilde. Ben de bir kürek alıp ona vurdum."

Gretchen'ın burnundaki kemer, diye düşündüm uyuş-

muş bir şekilde. Karanlığın içinde dönüp Mathilde'e baktım. Öylesine yakındı ki, neredeyse birbirimize dokunuyorduk.

"Madem bu bir kazaydı, neden polise gitmedin?"

"Hapse giremem." Onu tanıdığımdan beri ilk kez korkuyor gibi bir hâli vardı. "Michel için çok zor olur ama Gretchen'ı da burada yalnız bırakamam. Babamla olmaz."

"Neden olmasın? Onun kardeşin olduğunu biliyorum ama–"

"O benim kardeşim değil. Gretchen benim kızım."

Yanlış anlamış olmalıyım, diye düşünüyordum. Sonra çözdüm. *Arnaud mu?* Kulübenin pis havası etrafımızda donup kalmış gibiydi.

"Tanrım, Mathilde..."

"Çok anlattım, bu kadarını bilmemen gerekirdi." Mathilde yanaklarını yumuşak bir hareketle sildi. "On üç yaşındaydım. Babam anneme bebeğin kasabalı bir çocuktan olduğunu söyledi. Namusumu korumak için kendi çocuklarıymış gibi davranmaları gerektiğini anlattı. Sonra okula hasta olduğumu söyledi ve Gretchen doğana kadar beni evden çıkarmadı. Ondan sonra da her şey sanki kendi kızlarıymış gibi gelişti."

"Birine *söyleyemez* miydin?" dedim, dehşet içinde.

"Kime? Annemin her şeyi bilmesi gerekirdi ama babama karşı gelecek kadar güçlü değildi. Öldükten sonra da zaten kime söyleyecektim ki? Georges'a mı?"

"Gretchen bunu biliyor mu?"

"Hayır!" Ani öfkesi beni şaşırtmıştı. "Bilmemesi gerek, asla. Onun hayatını da mahvetmesine izin vermeyeceğim. Gretchen'a dokunursa onu öldüreceğimi söyledim. Bunu denediğinde onu merdivenlerden öyle sert bir şekilde ittim ki, bir ay yataktan çıkamadı."

Bunu donuk bir memnuniyetle söylemişti. Tanıdığım-

dan farklı bir kadın gibiydi. Ya da tanıdığımı sandığımdan.

"Peki ya Michel? O...?"

"O, Louis'den. Ama babam ona kendi çocuğuymuş gibi davranıyor. Her zaman bir oğlu olmasını ve çiftliği ona devretmeyi istedi. Kız çocukları, Gretchen bile aynı şey değil. Bence o yüzden..."

"O yüzden ne?" diye sordum, sessizleşince.

İçini çektiğini duydum. Sanki nefesini çok uzak yerlerden çekiyor gibiydi. "Annem öldükten sonra bir bebeğim daha oldu. Küçük bir kız. Babam onu görmeme izin vermedi. Ölü doğduğunu söyledi, ama ben... Ben onun ağlamasını duyduğumu düşünüyorum."

Çiftlik, matruşka bebeklerinden oluşan bir mezarlık gibi, diye düşündüm şaşkınlık içinde. Son sırrı da öğrendiğimi her sanışımda, içinden daha çirkin bir sır palazlanıyordu. "Tanrı aşkına, burada nasıl kalabiliyorsun? Neden gitmiyorsun?"

"O kadar kolay değil."

"Evet, kolay! Eşyalarını alıp git! Seni durduramaz!"

"Gretchen olmadan gidemem."

"O zaman onu da al!"

"Sen beni *dinlemedin mi?*" diye çıkıştı, sakladığı duygularını yeniden belli ederek. "Louis ile ne yapacağımı sanıyordun? Gretchen babasını bırakmaz. En azından benimle gelmez."

Şimdi başladığımız yere geri dönmüştük. Arkama dönüp harcın içindeki yarıktan baktım. Hem dışarıyı kontrol etmek hem de zaman kazanmak istiyordum. Ayrık bulutlar ayın önünden geçti. Düzlüğün görünen küçük kısmı her zamanki gibi boş ve sakin görünüyordu ama etrafındaki ağaçlar, içine sızılması imkânsız gölgelerden bir duvar örmüştü.

"Gretchen'ı işte bu yüzden buradan kurtarmak istiyorum," dedi Mathilde arkamdan. "Nasıl ya da nereye olacağı umurumda değil. Her şey şu anki durumdan iyidir. Seninle gelir."

Küçük kulübenin içinin karanlık olmasına minnettardım. Böylelikle yüzünü görmek zorunda kalmıyordum. Bütün bu olanlardan sonra hâlâ kızını götürmem için beni ikna etmeye çalışması, çaresizliğinin bir işaretiydi. Ya da belki de bana sırlarını döktüğü için kendimi buna mecbur hissetmemi umuyordu. Her ne olursa olsun, farkı yoktu.

"Yapamam. Özür dilerim."

Arkamdan bir şey duydum. Dönüp baktığımda kapıdan sızan ince ışığın, Mathilde'in önüne geçmesiyle içeri giremediğini gördüm. Sonra bir ses daha duyuldu. Belli belirsizdi, fısıltıyı andırıyordu; taşa vuran çeliğin yumuşak sıyrığıydı bu. Aniden Georges'un levhadan aldığı kasap bıçağını hatırladım.

"Bunu bir daha düşünecek misin?" diye sordu Mathilde, karanlığın içinden.

Zaman sanki durmuştu, sonra dışarıdan gelen bir sesle bozuldu. Ses hızla kaybolsa da duyduğumdan emindim.

Bir çocuk ağlamasıydı bu.

Hareketlenmeden sonra ay ışığı, Mathilde'in açtığı kapıdan içeri sızdı. Ellerinin boş olduğunu gördüm. Hızla dışarı çıktı. Babasının elinde tüfekle bekliyor olma ihtimalini de göz ardı etmeden arkasından koştum.

Ama dışarıdaki Arnaud değildi. Gretchen'dı.

Michel'i kendine siper etmiş gibi tutuyordu. Elini ağzına götürmüş, tepinen bebeği susturmuştu. Ona bakınca her şeyi duyduğunu hemen anladım.

Mathilde'in sesi titriyordu. "Gretchen..."

"Bu doğru değil. Sen benim annem değilsin."

"Hayır, tabii ki değilim." Mathilde gülümsemeye çalışıyordu.

"Babam öyle şeyler yapmadı. Sana inanmıyorum, yalan söylüyorsun!"

"Doğru, yalan söyledim." Mathilde ellerini uzattı. "Michel'in canını acıtıyorsun. Bana ver–"

"Yaklaşma!" diye bağırıp geri çekildi Gretchen. Michel yüzünü elinden kurtarıp ağlamaya başladı. Mathilde ona doğru bir adım attı.

"Tek istediğim–"

"*Benden uzak dur!*"

Kollarında Michel ile arkasına dönüp koştu. Ayağımdaki acıya aldırış etmeden Gretchen'ın arkasından koşan Mathilde'i geride bıraktım ama Gretchen çoktan sanglochon ağılına yetişmişti. Damızlık domuzun alanında durup Michel'i çitin üstüne doğru kaldırdı.

"*Uzak* dur! Şaka yapmıyorum!"

Gretchen, Michel'i tutarken Mathilde yanımda durdu. Domuz görünürde yoktu ama bebeğin ağlamaları yandaki ağılda bulunan dişi domuzları rahatsız etmişti. Kargaşaya bir de onların endişeli homurtuları eklendi.

"Haydi, Gretchen, ona zarar vermek istiyor olamazsın," dedim.

"*Kapa çeneni!*" diye bağırdı Gretchen, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Ben senin umurunda bile değilim. Sen de en az onun kadar kötüsün!"

Arkasındaki ağılda bir hareketlenme oldu. Damızlık domuzun burnu, barınağının mağarayı andıran girişinde belirdi. Küçük ve şeytani gözleri, kocaman kulaklarının altından bize bakıyordu.

"Gretchen, lütfen beni dinle!" Ay ışığında bile Mathilde'in yüzü soluktu. "Çok üzgünüm, seni–"

"Hayır, üzgün falan değilsin! Yalan söylüyorsun! Babam öyle bir şey yapmadı! Annem öldü, sen o değilsin!"

Arkasında duran domuz, artık tamamen ay ışığının altındaydı. Bizi izleyerek gezinmeye başlamıştı.

"Michel'i korkutuyorsun," dedi Mathilde. "Onu bana ver, sonra–"

"Hayır!" diye bağırdı Gretchen. Domuz homurdanarak saldırıya geçti ve tahta çitlere abandı. Gretchen irkilince hemen harekete geçtim. Ama beni gördü ve Michel'i yeniden çite doğru uzattı. "*Uzak* dur!"

Geri çekildim. Domuz, öfke içinde çitlere vuruyor; bebek ise havada bacaklarını savurarak ağlıyordu.

"Hayır!" Mathilde ellerini ağzına götürdü. "Yapma, lütfen! Michel'in canını yakmak istemezsin, o–"

"O *ne*? *Kardeşim* mi?" Mathilde bir şey söylemeyince Gretchen yüzünü yavaşça buruşturdu. "Bu doğru değil! Sana inanmıyorum!"

Hıçkırıklara boğularak Michel'e sarıldı. Tanrı'ya şükür, diye düşündüm, tuttuğum nefesimi vererek. Öne doğru atılan Mathilde'in de rahatladığını görebiliyordum.

"Eve gidelim," dedi nazikçe. "Michel'i alayım ve–"

Gretchen başını kaldırdı. "*Orospu*!"

Michel'i yeniden kaldırıp yüzünü ekşitti. Domuzun saldırısına uğrayan tahta çitler çatırdadı. Ah, Tanrım, dedim, Gretchen'ın üstüne atlamaya hazırlanırken. Mathilde de ben de ona zamanında ulaşamayacağımızı biliyorduk.

Mathilde kollarını açmış duruyordu. Ayın önündeki bulut çekilince ortam, projektör tutulmuş gibi aydınlandı. "Lütfen, açıklamama izin–"

"Orospu! Yalancı *orospu*!"

"Gretchen, lütfen–"

"Kapa çeneni! Senden nefret ediyorum, SENDEN NEFRET EDİYORUM!"

Gretchen ağıla doğru döndüğünde kamçıyı andıran bir ses duyuldu. Michel'i bırakmadan sendeledi. Bacakları büküldüğünde hızla ona doğru koştum ama Mathilde benden önce davrandı. Ağılın bizim durduğumuz kenarına doğru düşen Michel'i kollarına aldı. Michel ağlıyordu ama yaralanmamıştı. Onu bana atarak kızına doğru koştu.

Gretchen'm tişörtünün önüne koyu bir leke yayıldı. Bunu görünce bile neler olduğunu anlamamıştım. Ta ki bir homurtu duyup arkama baktığımda ormanın kenarında duran Arnaud'yu görene kadar. Tüfeğin dipçiği hâlâ omzundaydı ama ben bakarken namlu zararsız bir şekilde yere doğru döndü.

Mathilde, Gretchen'ın yanında diz çökerken Arnaud da bize doğru tökezleyerek koştu. Gretchen sırtüstü yatıyordu ve gökyüzüne bakarak gözlerini kırpıştırırken kol ve bacakları kasılıyordu.

"Mathilde...?" Bu küçük, kayıp ve şaşkın bir kız sesiydi. "Mathilde, ben..."

"Şşş, sorun değil, konuşmaya çalışma."

Arnaud koşarak gelirken Mathilde, Gretchen'ın elini tuttu. Arnaud, Gretchen'm diğer tarafında diz çökmeden önce Michel'e dokundu.

"Ah, Tanrım, hayır...!"

Aklım durmuş gibiydi. Çaresizce orada durmuş, Michel'i tutuyordum. Kendi kendime, tüfeğin bu denli büyük bir yara açamayacak kadar küçük namlulu olduğunu söylüyordum. Yalnızca kuşlar ve tavşanlar için öldürücü olabilirdi. Ama kan, Gretchen'ın tişörtüne yayılmaya devam ediyordu ve artık ağzından da kan gelmeye başlamıştı.

"Hayır," dedi Mathilde, azarlar gibi, "Hayır!"

Gretchen ona bakıyordu, gözleri kocaman olmuş ve korkuyla dolmuştu. Mathilde, boştaki eliyle göğsündeki küçük deliğe bastırdı. Gretchen konuşmaya çalıştı ama ağzından

bir anda atardamardan gelen kanlar fışkırdı ve öksürmeye başladı. Sırtı kamburlaştı, bedeni kasılırken ayakları çamurun içinde tepindi. Bir an buz kesti. Sonra bütün kasılmalar vücudunu terk etti ve her şey sona erdi.

Sonra ne Michel'in ağlamalarının ne de domuzun çığlıklarının kırabileceği bir sessizlik çöktü. Mathilde yarı oturur yarı düşer pozisyondaydı. Bir bacağını altına almıştı. Hâlâ Gretchen'ın elini tutuyordu. Arnaud gözyaşlarına boğulup kızının yüzünü okşayınca Mathilde elini bıraktı.

"Özür dilerim. Onu domuzlara atacaktı. Yapmam gerekiyordu," dedi. "Ah, Tanrım, özür dilerim."

Mathilde, Gretchen'ın bedeninin diğer yanındaki babasına bakıp tüfek atışından daha gürültülü bir tokat patlattı. Yanağındaki kanlı izle ileri geri sallandığında tokadı fark etmemiş gibi görünüyordu.

Arkalarındaki damızlık domuz, çite öfke içinde saldırıyordu. Kan kokusu onu heyecanlandırmıştı. Mathilde sarsak bir şekilde ayağa kalktı. Dalgın gözlerle saçım kulağının arkasına attı ama bu tanıdık hareket eksik ve otomatikti. Koyu bir iz bırakmaktan başka bir işe yaramamıştı. Arnaud'nun tüfeğini bıraktığı yere doğru sarhoş gibi yürüdü.

"Mathilde," dedim, sesim boğuktu.

Bunu söylememiş de olabilirdim. Tüfeği alıp az önceki kadar sarsak bir şekilde geri döndü. Ellerinde ve kollarında, dirseklerine kadar uzanan kırmızı eldivenler vardı.

"Mathilde," dedim yeniden, Michel'i tutmaya çalışarak. Ama artık bir izleyiciden başka bir şey değildim. Gretchen'ın yanında eğilmiş olan babasının önünde durdu. Mermiyi sürüp tüfeği omzuna yasladığında babası başını kaldırıp bakmadı.

Tüfek ateş alınca irkildim. Mermi sesinin ardından domuzun çığlığı duyuldu. Arkama baktığımda Arnaud'nun

hâlâ kızının başında ağlıyor olduğunu gördüm. Mathilde, yanından geçip bir kez daha tetiği çekti. Bu kez merminin domuzun etine saplandığını duydum. Hayvan bağırıp kendi etrafında döndükten sonra yeniden çite saldırdı. Mathilde sakince tüfeği bir kez daha doldurdu. Tam hayvanın sırtına ateş edecek kadar yaklaştı. Her atışın ardından, çite saldırmaya devam eden domuzun öfkeli çığlıkları duyuldu. Acı ve nefret içinde bağırırken koyu gri tüyleri kandan siyaha döndü.

Mathilde namluyu hayvanın kulağına dayayıp tetiği çekti ve domuzun çığlıkları aniden kesildi.

Ağılların etrafına ölüm sessizliği çöktü. Sessizliği bozan tek şey, Arnaud'nun sessiz sessiz ağlamasıydı ama yavaş yavaş diğer sesler de duyulmaya başladı. Domuzların korkmuş çığlıkları, Michel'in ağlaması, ağaçların hışırtısı. Etrafımızdaki hayat yeniden başladığında Mathilde tüfeği bıraktı. Babası Gretchen'ın bedenine sarılmış ağlarken, o boş gözlerle baktı. Bu anın hiç bitmeyeceğini düşünerek ikisinden de uzakta durdum.

Son Bölüm

Yağmur denemeyecek kadar hafif ve sisi andıran ahmakıslatan, toprakla alçak gri bulutları birbirinden ayırmayı zorlaştırıyordu. Yol kenarındaki ağaçlar sıska doğalarını ve seyrek yaprakların arasından görünen çıplak dallarını sergiliyorlardı. Buğday tarlaları ise artık toplanmayı bekleyen anızlardan ibaretti.

Çiftliğe giden yolun son kilometresini yürüdüm. Araba uzaklaştıktan sonra, çektiğim son birkaç otostop sonucu buraya ilk geldiğimde kullandığım yolun aynısını kullandığımı fark ettim. Üstü tel örgülü bahçe kapısına varınca durdum ve asmaların arasında kaybolan tanıdık yola baktım. Üzerinde *Arnaud* yazan posta kutusu hâlâ duruyordu. Ama beyaz harfler hatırladığımdan daha soluktu. Girişi engelleyen paslı asma kilidin yerinde pirinçten ve çelikten sağlam bir başka kilit duruyordu. Kapının ortasında ise kurnaz bir uyarı biçimi vardı; bu, burasının artık bankanın malı olduğunu belirten basılı bir tebligattı.

Elimi kapının eskimiş dokusunda gezdirdim ama üstünden atlamaya yeltenmedim. Artık buraya vardığıma göre daha fazla devam etmeme gerek yoktu. Sırt çantamı diğer tarafa atıp paslanmış tel örgünün öteki tarafına tırmanma-

dan önce yaklaşan arabanın geçip gitmesini bekledim. Bir zamanlar tozlu olan yol, su birikintileriyle dolmuştu ve çamurluydu. Yaprakların örtüsü olmadan biraz ilerledikten sonra bile ağaçların arasındaki çiftlik evini görebildim. Sonra yol avluya vardı. Geçen birkaç ayın yaptığı değişiklikleri görebiliyordum.

Çiftlik terk edilmişti. Çakıl taşlarının üstünden yürürken etrafta koşuşan tek bir tavuk bile yoktu. Kamyonetle römork, ağılların önünden kaldırılmıştı. Durmuş saatin yelkovanı hâlâ sekizin üstündeydi. Eski traktör oradaydı; uzun zamandır barındığı bu evden çıkarılamayacak kadar bozuk ve külüstürdü. Ev kapatılmış ve kepenkleri indirilmişti. Paslı iskelesinin altında daha da viran görünüyordu. Evin tamir ettiğim kısmı hatırladığımdan daha küçüktü. Benim yaptığım, esas çürümeyi gizleyemeyen makyaj niteliğinde bir tamirattı.

Geri dönme konusunda endişeliydim. Ama artık burada olduğum için kaygılarım uçup gitmişti. Değişen mevsim ve iç karartıcı manzara hafızamdakinden çok farklıydı. Gücünün bir zamanlar bana çok tanıdık olan çevresi, değişen mevsim ve rutubetli hava nedeniyle soyup soğana çevrilmişti. Buraları yeniden görmek, ateşin yükseldiğinde gördüğün rüyaları yeniden ziyaret etmek gibi gerçeküstü ve tuhaftı.

Arnaud'nun küçük kızının kalbine ateş etmesinden sonraki günlerde, Fransız polisine defalarca hikâyeyi anlatmıştım. En sonunda tatmin olduklarında, onlara bildiğim her şeyi söylemiştim ve böylece İngiltere'ye geri dönmeme izin verilmişti. Mahkeme için Fransa'ya yeniden geleceğimin teminatını vermiştim ve bu da aslında doğruydu.

Yalnızca bu kararı benim vermeyeceğimden bahsetmemiştim.

Çiftliğin ormanlarından ve tarlalarından sonra, Londra

gözüme gri ve pis görünmüştü. Yokluğumda dünya dönmeye devam etmişti; sokaklar hâlâ tıklım tıklımdı, trafik hâlâ yavaş ilerliyor ve Thames Nehri hâlâ akıyordu. İngiltere'ye dönüşüm yalnızca benim için önemliydi. Polis tarafından aranıyor olmamı, en azından tutuklama emrimin çıkmış olmasını bekliyordum. Gerçekler, bu kadar heyecan verici değildi.

Lenny'nin polise o gece Docklands'ta neler olduğunu anlatacağından emindim. Ama beraberinde birçok zor soru getireceği için dikkatleri üstüne çekmek istemeyeceğini düşünmem gerekirdi. Demek ki Jules'un cesedini sokakta, yattığı yerde bırakmıştı. Ta ki sabah bulunana kadar. Kanıt ya da şahit olmadan dava çözülmemiş bir faili meçhul olarak kalmıştı ve öyle de kalacak gibi görünüyordu. Tabii ben polis merkezine gidene kadar.

Teslim olmam her şeyi sonlandırmamıştı. Lenny tehdidi bakiydi ve geri döndüğümü öğrendiğinde ne yapacağını merak ediyordum. Ama şimdilik Jules'un eski iş ortağının kendi sorunları vardı. Cinayet masasından nefesi kahve kokan bir çavuş, bir uyuşturucu baskınında tutuklandıktan sonra gözaltına alındığını söyledi. Polis memurlarına saldırıdan hüküm giyeceği gibi, A sınıfı uyuşturucu temin ettiği ve dağıttığı için de uzun süre hapiste kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Bunu duyunca duygularımı belli etmemeye çalıştım.

Beni bekleyen bir sürpriz daha vardı. En azından hüküm giymeme yönelik bir karar almana kadar gözaltına alınacağımı sanıyordum. Ama görüşmenin sonunda kefaletle serbest bırakılacağım söylendi. "Teslim olmak için Fransa'dan gelmişsin," diyerek omuzlarını silkti cinayet masasındaki çavuş. "Kaçma riskin olduğunu pek düşünmüyorum."

İçimdeki başka herhangi bir yere gitme isteğini evime giderek dindirdim. İçeride başkalarının yaşadığını ve eşya-

larımın çoktan atıldığını düşünüyordum. Ama anahtarlarım hâlâ işe yarıyordu ve kapı açıldığında her şeyin bıraktığım yerde olduğunu gördüm. Toz ve kapının arkasında birikmiş posta yığını olmasaydı, uzun süredir burada yaşamadığım anlaşılmazdı. Yokluğumdan bihaber, kira otomatik olarak bankadaki hesabımdan çekilmeye devam etmiş, Fransa'ya gitmek için biriktirdiğim parayı yiyip bitirmişti. Hayatımdaki ironiler bitmiyordu. Yine de dava günüm gelene kadar kalacak bir yerim var demekti.

Bu konuda daha fazla düşünmenin bir anlamı yoktu.

Eski hayatımın kabuğuna geri çekildim. Sergei ile pişmanlıklarımı dile getirdiğim bir konuşmadan sonra Zed'deki eski işime bile geri dönmüştüm. Paraya ihtiyacım vardı ama bu tuhaf bir histi. Sanki yazın olan olaylar aslında hiç olmamıştı. Bir gün Callum ile karşılaştığımda kendime geldim.

"Hey, Sean," dedi Callum. "Son zamanlarda ortalıkta görünmüyorsun. Nerelerdeydin?"

İngiltere'de olmadığımı fark etmemiş olduğunu anladım. Herkesin kendi hayatı vardı ve bu hayatlarda küçücük roller oynadığımız gerçeğinden daha fazlasına inanmak, ukalalık olurdu.

"Barbican'daki New Wave sezonu için bilet aldın mı?" diye sordu Callum.

Haberimin bile olmadığını söylediğimde şaşırıp kaldı. Eskiden olsa yerimi ayırtmak için deli divane olurdum, ama artık hissizleşmiştim. Bunu düşünürken İngiltere'ye döndüğümden beri hiç sinemaya gitmediğimi ve film izlemediğimi fark ettim. Bu, bilinçli bir karar değildi; yalnızca yapacak daha önemli işlerim vardı.

Bu Chloe'nin çok hoşuna giderdi.

Çok telaş etmeme ve kafamda bir sürü şey kurmama rağmen, mahkeme benim için neredeyse bir düş kırıklı-

ğı olmuştu. Bir süre beni kasıtsız adam öldürmek suçuyla yargılamaları gerektiğini konuştular ama sonra vazgeçtiler. Jules'un uyuşturucu satma ve şiddet hikâyesi kadar Chloe'ye davranışları da benim lehime sayıldı. Teknik olarak arabasını çalmam da belirsiz bir konu olarak görüldü. Ülkeden kaçmış olmam aleyhime sayılınca, avukatım kendimi korumaya çalıştığımı ve haklı olarak hayatım için endişelendiğimi savundu. Teslim olmam gereğinden daha uzun sürmüş bile olsa... Yani, hafifletici sebepler vardı.

Bir kazayı bildirmediğim ve oradan ayrıldığım için suçlu bulunmuştum. Altı ay hapis cezası vardı ama iki seneliğine ertelenmişti.

Özgür bir adamdım.

Londra'da, istifamı verip birkaç kişiyle vedalaşacak kadar uzun kaldıktan sonra İngiltere'den ayrıldım. Beni burada tutacak hiçbir şey yoktu. Hâlâ bitirmem gereken bir iş kalmıştı.

İşte şimdi buradaydım.

Islak çakıl taşlarının üstünde biraz kayarak eve doğru ilerledim. Ardiyenin kapısı kapalıydı. Dışarıda, kapının kilitli olduğundan emin bir şekilde dururken iskeleden üstüme su damlıyordu. Ama kapı kilitli değildi; içeride birinin çalmak isteyeceği türden şeyler yoktu. Çarpık kapı isteksiz bir şekilde çatırdayarak açıldı. İçerisi her zamankinden daha karanlıktı, avludan sızan gri gün ışığı penceresiz odayı aydınlatmaya yetmiyordu. Kırmızı tulum yoktu ama diğer hiçbir şeye gittiğimden beri dokunulmamış gibiydi. Kum torbalarının durduğu yere doğru ilerledim. Bir tanesi diğerlerinden biraz daha uzağa konmuştu ama kimsenin fark edemeyeceği kadar da yakın sayılırdı. Sırt çantamı yere bırakıp kolumu sıyırdım ve elimle kolumu dirseğime kadar ıslak kumun içine soktum. İlk önce yavaşça derine ilerledikten sonra hiçbir şey bulamayınca daha hızlı karıştırdım.

Kolumu daha da daldırınca kumlar yere saçıldı. İçinde hiçbir şey olmadığına ikna olduğum sırada parmaklarıma sert bir şey değdi. Çekip çıkardım.

Paket, öğleden sonraki jandarma ziyaretinden sonra bıraktığım gibi duruyordu. Polise hikâyemi yeniden anlatırken bundan bahsetmemiştim. Bu, pek gurur duymadığım bir ihmaldi. Jules'un arabasının bagajında ne olduğundan haberimin olmamasına inanmış bile olsalar, onu neden sakladığımı anlatmam konusunda beni sıkıştıracaklardı.

Bunu kendimin de bilip bilmediğinden şüpheliydim.

Ardiye, o sırada bir şeyler saklamak için iyi bir yer gibi görünmüştü ama bu kadar uzun süre kalacağını hiç tahmin etmemiştim. O zamandan itibaren, ardiyenin aranıp tahliye edilmesinden ve paketin bulunmasından korkmadan tek bir gün bile geçirmemiştim. Ama endişelenmeme gerek yokmuş.

Benim onun sırrını sakladığım gibi, Mathilde de benimkini saklamıştı.

Louis'nin öldürülmesi ve Gretchen'ın ölümü, kasabada öfkeyle karşılanmıştı. Ama bu trajediye eşlik eden etkenler kısa sürede öğrenilmişti ve ardındaki gerçekler bambaşka bir konuydu. Gretchen'm vurulduğu gece polisi aramak ve ambulans çağırmak için çiftlikten ayrılmadan önce Mathilde, Gretchen'ın annesi olduğunu anlatmamam için yalvarmıştı.

"Bana söz ver!" diye ısrar etmişti, yüzü kederle dolu bir şekilde. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver!"

Dinlemek istememiştim. Susarak ne kazanacağımı anlayamamıştım ve Arnaud'yu koruma fikri çok çirkindi. Ama Mathilde kolumu yakalamıştı ve gri gözleri şiddetle yanıyordu.

"Benim için değil, Michel için. *Lütfen!*"

O zaman anladım. Yaptığı her şeyde, önceliği hep ço-

cuklarıydı. Daha da büyük bir namus lekesine dayanmak zorunda olmadan bile, katil damgası yemiş bir anne ve dedeyle büyümek bir çocuk için yeterince zordu. Onu bundan kurtarmak istediği için Mathilde'i suçlayamazdım. Suskunluğunun bir başka nedeninin daha olabileceğini düşündüm. Gretchen'ın anne babası hakkındaki gerçek ortaya çıkarsa, Michel'inkilerle de ilgili soruları kolayca gündeme getirirdi. Mathilde, onun Louis'nin oğlu olduğunu söylemişti ama bu iddiasının kanıtlanmasını istediğinden emin değildim.

Bazı taşların altına bakılmaması belki de daha iyiydi.

Ben de sessizliğimi korudum ve Mathilde'in sırrını tuttum. Çiftliğin bundan sonra daha fazla sırrı ifşa edeceğini sanmıyordum ama yanılmışım. Arnaud, kendisine karşı açılan davaların hiçbirini reddetmeye yeltenmedi. Louis'nin nasıl öldürüldüğünü anlatışı, Mathilde'in anlatışıyla birebir örtüşüyordu. Bir ayrıntı hariç.

Arnaud, onu kendisinin öldürdüğünü söylemişti.

Arnaud'ya göre, Louis tuğla kulübedeyken yeniden hayata dönmüştü ve belli ki Mathilde'in darbesi onu yalnızca sersemletmişti. Arnaud da bu işi kendi bitirmiş, sonra cesedi parçalara ayırıp sanglochonlara yedirmişti. Polis bunun nedenini sorunca, cevabı her zamanki gibi hissiz olmuştu:

"Bir domuzun boğazının diğerinden farkı yoktur."

Yalan söylemesi çok olasıydı. Mathilde'i korumak için suçu üstlenmeye çalışıyor olabilirdi. Ama buna inanasım gelmemişti. Nasıl bir adam olduğunu bildiğim için, büyük kızının kendi sevgilisini öldürdüğüne inanması onu memnun edecek bir durumdu, tahmin edebiliyordum. Bu Mathilde'i Arnaud'ya daha çok bağlayacaktı ve bu tür sıradan zalimlikler, benim tanıdığım Arnaud'ya daha uygundu. Neden şimdi itiraf ettiği konusuna gelince, bence her şeyini kaybetmesi nedeniyle itiraf etmemesi için bir neden kalmamıştı.

Mathilde, Jean-Claude ile karısından Michel'i evlat edinmelerini istemişti.

Bunu ilk duyduğumda şaşkına dönmüştüm ama aslında çok anlamlıydı. Oğlundan vazgeçmenin ona nelere mal olduğunu hayal bile edemiyordum. Ancak mahkeme ona karşı yumuşak davransaydı bile, Mathilde özgür kaldıktan sonra Michel'in onu tanımayacağını biliyordu. Bu nedenle, her zamanki gibi Michel'in çıkarlarını kendininkilerin önüne koymuştu. Jean-Claude, Michel'e iyi bir yuva ve bir o kadar önemli olan yeni bir başlangıç sağlayacaktı. Sevgili torunu Louis'nin ağabeyi tarafından büyütülecek; Arnaud ise, herhangi bir hapis cezasından çok daha fazla acı çekecekti.

Hakkındaki diğer her şey gibi, Mathilde'in intikamı da kurnazcaydı.

Mahkemeye gelen ihtiyar ve çökmüş adamı neredeyse tanımayacaktım. Kemiklerine yapışan derisi, üstüne hiç oturmamış bir giysi gibi görünüyordu. Çenesiyle boğazı arasındaki sarkık derisi sallanıyordu. Ama değişikliğin derinliğinin en belirgin olduğu yer, gözleriydi. Sert bakışları yok olmuş, şüphe ve yaşadığı kayıplarla donuklaşmıştı.

Benim hatırladığım Arnaud bakışını tek bir defa yakalayabildim. Karar açıklandığında kafasını kaldırıp, eskiden olduğu gibi nefretle mahkeme salonuna bakmıştı. Sonra bakışlarını kızına çevirmişti. Mathilde de ona, babası başını eğene kadar acımasız ve sakin gözlerle bakmıştı.

Arnaud'nun giydiği hüküm kaçınılmaz olsa da Mathilde'in de hemen hemen babası kadar iftiraya uğrayacağını tahmin etmemiştim. Ölümcül darbeyi kendi vurmamış olsa da, yine de bir cinayetin gizlenmesine yardım etmişti. Louis'nin ölümündeki rolü, hayatı boyunca uğradığı tacizlerin ortamı hazırlamış olmasından hiç bahsedilmeden zalimce gün ışığına çıkmıştı. Kendi hakkındaki karar açıklandığında, her zamanki gibi kontrollüydü ama ben yine de

saçlarını kulağının arkasına atarken elinin titrediğini gördüm. Dışarı çıkarılırken çaresizce onu izledim. Kapıya vardığında bir an dönüp doğrudan bana baktı.

Sonra kapı kapandı ve gözden kayboldu.

Plastik torbanın üstündeki kumları silip ardiyeden çıktım. Avludan ambara doğru ilerlerken çiseleyen damlalar yağmura dönmüştü. Sırt çantamı içerideki duvara yaslarken girişten sular damlıyordu. Karanlık iç kısım, hiç yazı yaşamamış gibi soğuk ve nemliydi. Arkadaki duvarın ahşap rafında duran, kimsenin içmek istemeyeceği kadar ekşi şarap şişelerinin donuk ışıltısını görebiliyordum. Yerdeki beton yama hatırladığımdan daha küçüktü ve üstündeki yarık hâlâ onarılmamıştı. Son kez çatı katına çıkmak istesem de artık bir anlamı yoktu. Sırt çantamı ambarın kuruluğunda bırakıp göle inen patikaya doğru yürüdüm.

Toprak çamurlu ve vıcık vıcıktı. Yapraksız asmalar, tel örgüleri andırıyordu. Orman bile, hatırladığım yeşil örtülü yerden çok farklıydı. Kestane ağaçları çıplaktı. Üstlerinden su damlayan dallarının altında, kuru yapraklardan ve kalın kabuklardan bir örtü oluşmuştu.

Bu yıl hasat olmayacaktı.

Hiç hızımı kesmeden, sanglochon ağıllarına giden çatala saptım. Oraya yeniden gitmek istemiyordum. Heykellere geldiğimde durdum. Götürülmüş olabileceklerini düşünsem de hâlâ oradaydılar. Hiç değişmemişlerdi ve görünüşe göre eksilmemişlerdi de. Belirsizlikle korkuyu karıştırarak o gece Arnaud'dan saklanırken kendimi nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım. Gri gün ışığında heykeller, oyulmuş sıradan taşlara benziyordu. Arkama dönüp göle doğru devam ettim.

Su, rüzgârdan dalgalanıyordu ve rengi griydi. Kayalığın üstündeki toprak, ağır tekerlek izleriyle yol yol olmuş, oyuklarla dolmuştu. Yaşlı kestane ağacının çıplak dalları-

nın altında durup yağmur kabarcıklarıyla dolu göle baktım. Yüzeyin altını göremesem de artık orada bir şey yoktu. Louis'nin kamyoneti uzun zaman önce vinçle çıkarılıp götürülmüştü.

Elimdeki politen paket sert ve ağırdı. Onun hakkındaki hislerim, arabanın bagajında ilk bulduğumdaki hislerim kadar karmaşıktı. Yaz boyunca ondan kurtulmak için çok fırsatım olmuştu ama bir türlü bunu yapmamıştım. Tek nedenin korkaklığım olduğuna inanabilirdim. Belki de Lenny'nin ya da Jules'un ortaklarından birinin geri istemesine karşı bir güvence olarak tutuyordum ama bu tam anlamıyla doğru değildi. Ne olduğunu görmek için bir taşın altına bakmak gibi, en sonunda bütün bu süre boyunca paketi atmamamın gerçek nedenini biliyordum.

Ondan kurtulmak için kendimi bir türlü ikna edememiştim.

Değerinin ne kadar olduğunu hiç bilmiyordum ama şu ana kadar elime geçen bütün paranın toplamından daha fazlaydı. Yeni bir hayata başlamaya yeterdi. Jules öldüğü ve Lenny de hapse girdiği için, hak iddia edecek kimse yoktu. Londra'da uzun süre kalmıştım ve beni bulmaya niyetleri olsaydı bulurlardı. Plastiğin hışırtısı altında yatan imkanları hissederek avucumda tartmaya çalıştım. Sonra kolumu geri çekip gölün elimden geldiğince uzak bir kısmına fırlattım.

Küçük, etkisiz bir şapırtıyla suya inmeden önce gri gökyüzünde yay çizdi.

Ellerimi ceplerime sokup gölün yüzeyinde oluşan dalgalanmaların kayboluşunu izledim. Chloe'nin ikinci bir şansı olmamıştı. Gretchen'ın da öyle. Ben de kendi şansımı mahvetmeyecektim. Arkama dönüp ormana giden adımlarımı takip ettim. Sırt çantamı almak için ambarda durduktan sonra eve doğru yürüdüm. Buraya gelme amacımı gerçek-

leştirmiştim ama gitmeden önce görmek istediğim bir şey daha vardı.

Mutfak bahçesi tanınmaz hâldeydi. Keçiler ve tavuklar gitmişti. Düzgün sebze sıraları da solmuş ya da ölmüştü. Küçük meyve tarhında yabani otlar bitmiş, her şey birbirine girmişti ama yılın bu zamanında bile hâlâ birkaç renk ışıltısı vardı. Bahçeye baktığımda, bu küçük toprak parçasıyla ilgilenirken Mathilde'in yüzünde oluşan hüznü düşündüm. Sanki bir tapınakla ilgileniyor gibiydi.

Ya da bir mezarla.

Mathilde, babasının ölü doğan kızını ne yaptığım söylememişti ama neye inanmayı seçtiğini tahmin edebiliyordum. Polisin, Louis'nin öldürülmesi dışındaki bir suçtan haberi olmadığı için bu küçük çiçek tarhına da dokunan olmamıştı. Elimden geldiğince çabalasam da, Arnaud'nun suçunun kanıtını bulunması bu kadar kolay olan bir yere gömmesinin mantığını anlayamıyordum. Özellikle de Louis'ye yaptığı gibi çok daha kolay bir yolu varken. Kendi kanından bir parça olduğu için farklı hissetmiş olabileceğinden şüpheliydim.

Bu, bir kız çocuğuysa.

Bu yalnızca bir kurguydu ama başka cevaplanmamış sorular da vardı. Şu anda bile, kulübedeki o son dakikalarda duyduğum sesin Mathilde'in bıçağı taş levhadan çıkarma sesi olup olmadığına karar veremiyordum. Buna inanmak istemesem de ailesini korumak için yaptığı diğer şeyler aklımı kurcalıyordu. Louis'nin kamyonetini gölde bulduktan sonra, beni Gretchen'ı yanımda götürmeye ikna etmeyi umarak hikâyenin geri kalanını anlattığı için kaybedeceği hiçbir şey yoktu. Ama teklifini reddettikten sonra, tüm bildiklerime rağmen gitmeme izin verecek miydi?

En iyimser anlarımda, kendi kendime buna izin vereceğini söylüyordum. Kapana bastığımda hayatımı kurtarmış-

tı. Onun dışında bir tehditten ziyade, bir fırsatı temsil ediyordum. En kötümser anlarımda ise iyiye değil de kötüye gitseydim neler olurdu, hâlâ merak ediyordum. Söylediği gibi, oluşturabileceğim bütün tehlikelere rağmen doğru tıbbi yardımı sağlar mıydı? Yoksa sonum Louis gibi, babasının sanglochonlarına yem olmak mı olurdu?

Bilmiyordum. Belki de çiftliğin sırlarıyla öyle lekelenmiştim ki, var olmayanları da görüyordum. Birden eğilip çiçek tarhındaki otları yolmaya başladım. Nedenini bilmiyordum ama yaptığım şey doğru gibi geliyordu. Eski güzelliğine yeniden kavuşur gibi olunca ayağa kalktım ve son kez etrafa baktım. Sonra ellerimdeki çamurlu toprağı silip avluya gittim ve keskin bir ıslık çaldım.

"Lulu! Gel kızım!"

Spaniel, burnunu çekerek ahırların ardından çıktı. Tek arka bacağı bile onu yavaşlatmaya pek yetmemişti. Heyecanı yüzümü güldürdü. Onu almayı planlamamıştım ama başka kimse istememişti ve veteriner de onu sonsuza kadar misafir edemezdi. Mahvolmasına izin veremezdim. Üstelik yolculuk arkadaşı olarak üç bacaklı bir köpek seçtiğinde otostop çekmenin bu kadar kolay olması çok şaşırtıcıydı.

Evin önünden geçerken mutfak kapısında durup inledi. Ama uzun kalmadı ve hemen avluda peşime düşüp yola çıktı.

Ben üstünden atlarken Lulu da kapının altından geçti. Diğer tarafa çıktığımızda yola baktım. Görünürde hiç araba yoktu. Spaniel kulaklarını dikmiş beni izliyor, hangi yöne gideceğimize karar vermemi beklerken hafifçe sendeliyordu. Yalnızca sabit durduğunda denge sorunu yaşıyordu.

Hareket ettiğimiz sürece, iyiydi.

Simon Beckett,
1 Mayıs 2013